

VAVYAN
FABLE
Tűzvarázs

Fabyen Kiadó, Budapest 1996

© Molnár Éva, 1996

Minden jog fenntartva,
beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

A szerző fotóját Diner Tamás készítette

Ennek a könyvnek az elkészítése érdekében
egyetlen újabb fának sem kellett meghalnia...
Fabyen Könyvkiadó

Kiadta a Fabyen Könyvkiadó
A kiadásért felel:
Harangozó Margit ügyvezető igazgató
Szerkesztő: a szerző szerkesztője
Tipográfia: Kovács Attila
Korrektúra: Kiss István
A borító a SEE STÚDIÓ munkája
Készült 32 ív (A/5) terjedelemben
Nyomta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft.
Felelős vezető: Miké Ferenc
A nyomdai megrendelés törzsszáma:
Készült Kaposváron az 1996. évben

ISBN 963 85359 6 2

*A könyvben szereplő fiktív figurák makulátlanul vétlenek abban, ha esetleg élő vagy élőholt személyre emlékeztetnek.
Ha valaki mégis úgy találná, hogy egyik-másik regényalak hasonlít hozzá vagy valamelyik ismerőiséhez,
az nem a Szerző, hanem kizárólag a Véletlen műve.
A Véletlen ezúton kér elnézést szeszélyes tetteiért.*

Köszönet

*a Gurunak: Fodor Ákosnak, aki bármely napszakban kivéve hajnali
délkor, plusz-mínusz négy-öt óracska felcsörgethető holmi
alkotáslélektani sóhajtozások meghallgatása végett, köszönet
gömbölyű gondolataiért, a parkettfelszagató röhögésekért, az éji
koccintásokért krigli sörrel a telefonkagylón, Jerven dalainak
megírásáért, köszönet hajnaltiszta szeretetéért, és köszönet azért,
hogy őt mélységesen szerethetem.*

Valahogy furcsán voltam a bőrömben.

Első ízben esett meg velem, hogy újsütetű szerepemben indultam útnak, noha ugyanoda, ahová eddig már olyannyiszor: a fertőbe.

Késő őszi reggel volt, vagy inkább kora téli. Kapcászürke, nyirkos, kedélytelen.

A kocsiba pattantam, a gázpedálra feszítettem talpamat. Nagyasszonyos topánom sarka íziben megszorult.

Szitkozódtem egy keveset, majd elzizzentem a ház elől.

Az alacsonyan lógó, vattaszerű felhők mögött gürcölő Nap elvakított, jóllehet nem izzott, mint egyébkor, inkább csak krémlett, mintegy boszorkányságot üzött: amit folyós, pocséksárga fényével elérhetett, azt legott elmaszatolta, megfosztván körvonalaitól, valóságosságától. Mintha romlott narancslében úszkáltam volna.

Rövidlátó módjára, előrehajolva matattam a műszerfalat borító gombokon. Bekapcsoltam a fűtőventilátort. E tettem kocsiszerte jeges szélvihart eredményezett. Ujjaim a kormányra dermedtek.

És továbbra se láttam túl jól. A Nap csalókázott velem: mintha mindenfelől világlott volna, égtájszemlegesen. Lehajtottam a napellenzőt ő aláakandikált.

Feltettem a napszemüveget ő tükörré változtatta.

Fagyos nyálkán gurultak az abroncsok.

Fékpróba, gondoltam. És fékeztem.

S persze megcsúsztam. Ebből kikövetkeztettem, hogy még ma fel kell tetetnem a téli gumikat. Vagy holnap. De mindenképpen még március előtt.

Számolgatni kezdtem a bajaimat. Ez jól bevált trükk, sokan alkalmazzuk: én és az emberiség. Ha van 1, azaz egy alapos nyomorod, ám ez oly riasztónak rémlik, mint egy atombaleset, helyette inkább foglalkozz a körülményekkel. Meglátod, mennyi bosszankodnivalód jön össze: a meteorológiai nüanszok, a szomszédok, a kocsid, anyád, férjed, fiad – vagy amit akarsz. Megörülni bármitől lehet, bár ez nem megoldás semmire.

De hát nem a valódi megoldások elől futunk élethosszat?!

Igazából nem a szélrózsa minden irányából vakító Nap, a sikamlós út és a depresszióra hajlamosító évszak zavart, naná, hogy

más.

Megállított egy piros lámpa.

Acélkék batár fékezett mellettem. Nagyjából velem egykorú, jól tartósított, negyvenhez közelítő nő ült benne. Hogy hasznosan töltse az időt a zöld jelzésig, a visszapillantó tükörhöz hajolva felülvizsgálta sminkjét.

Kisujja hegyével letörölt némi fölös rúzszt a szája sarkából. Azután hátradőlt, unott pillantást vetett felém, arca elé emelte a kezét, és hüvelykujja körmével végigpattintgatta a többi.

Fikuszzöld BMW landolt a jobbomon.

A kormánynál ülő, túlszituált pasas teljesen egyedül volt a kocsiban, ám létfontosságának tudata így is kitartott mellette. Enyhén felvont szemöldökkel, lebiggyedő szájjal bámult maga elé. Az emberpróbáló várakozás közben a mutatóujja hegye valahogy az orrába került, s ott motoszkálni kezdett. A pacák felfigyelt a merényre. Kikapta ujját a rossz helyről, helytelenítően végigmérte, korholó szókat szűrt a fogai közt, majd igazított a haján, holott azon aztán semmi korrigálandó nem akadt. Az egész ipse tüchtig volt. Mint egy szaloncukor.

Mögöttem böhönc teherautó pöfögött. Vezetője sátorlapnyi újságba temetkezett.

A lámpa végre utunkra engedett.

Ekkor hajlandóságot mutattam arra, hogy szembenézzek a tényekkel.

A tények pedig a következőképpen festettek: öregszem, de legalábbis korosodom, ennek félreérthetetlen jelei nap mint nap a szemembe ötlenek. Ezek a szervi tünetek. Továbbá beindult a karrierem. Emez meg a munkahelyi tünet.

Ifjú és sportos koromban nyomozóként ténykedtem. Egyszerre csak kineveztek egy csapatnyi szimat főnökévé.

Most viszont...?

Mesmeg új munkakörben kell megcsillantanom megazseniális képességeimet.

Azért azt megsúghatná valaki, hogy az ilyesmivel okvetlenül együtt kell-e járnia az önbecsülés hanyatlásának!?

Nem volt idő a kérdéskör további elemzésére. A tethelyre érkeztem.

Eldobtam a kocsit.

– Megjött Shane – mondta valaki a piac ködében.

Megjöttem. Rögtön le is mentem spárgába, bár csak hevenyészettbe, mivel elfelejtettem, hogy a lábamon tűsarkú topán s nem sportsaru időz.

A tojás-egyforma bódékból álló piac, ahol a karfioltól a hidrogénbombáig minden kapható volt, szürke párafelhőben rejtezett, mely ügyképpen borult fölé és lebegett rajta, akár egy oszlófélben lévő bálnatetem.

Kedvetlen háziasszonyok ténferegtek a sorok között, jobbára hajadonfőtt, suhogós melegítőben, hideg-pirosította kezükben fehér vagy rózsaszínű kosárral.

Errefelé verőfényes nyárkor sem jártak dámák, itt tömegcikkék tornyosultak és olcsóság volt: a legtöbb holmiról lopottság vagy csempészettség szaglott.

Avítt cigányasszony ült egy stokin, az előtte ingadozó asztalon terebély fehérenemű-féleségek heverték, kombinék, hálóingek, páncélozott harisnyanadrágok, egyebek.

Az anyó tudomást sem vett a piacszerthe hemzsegő zsarukról, hodálynyi nejlonbugyit lengetve repelt:

– Óccsó a bugyim! Óccsó a bugyim!

Elrobogtam mellette. A csúftett helyéhez közeledvén, melyet kordonként szolgáló sárga szalagok és komoran szobrozó egyenruhások fogtak közre, száznyi kérdést tettem fel magamnak. Egyet többször is, s az ekként csengett: biztos, hogy akartam ezt a feladatot?!

Miszerint ezentúl én fogom tájékoztatni a sajtót a bűnről?

A szalagkarámon belül óriási alumíniumkonténer ácsorgott. Papírdobozhegyek omladoztak körülötte.

– Óccsó a bugyim! – hallatszott elhalón.

Ohio di Giacomo, a gyilkossági csoport Top Gunja a hulladéktartály mellett állt, vagy inkább imbolygott.

Fekete bőrdzsekit, keserűcsoki színű nadrágot, lábszárközépig érő

bőrsurranót viselt, kezét zsebre vágva a felsőtestét hintáztatta. Haját sildes bőrsapka óvta a szita ködtől, szája sarkában cigarettaszál billegett.

Ezer éve ismertem a pasast, hajdan együtt dolgoztunk.

– Reggelt, Shane – mormogta jöttömre. – Hogy s mint? Royal? A férj?

– Kösz, kösz – feleltem. – Hát te?

– Az élet kész bacchanália – mondta színtelen hangon. Senkit nem akart meggyőzni.

– Óccsó a bugyim! – repelt az anyó.

A konténer tövében átlátszó szemeteszákba csomagolt tetem hevert.

Pára- és vércseppek híztak a bekötött szájú zsák belső falán.

A tágra nyílt szemű, mélységesen halott nő körül.

Di Giacomo félrehúzódott, hogy átengedje a terepet a technikusoknak. Eldobta a csikket, és máris új cigit sodort, mégpedig a zsebében, a hozzávalókat elő sem húzva. Tízegynéhány évvel ezelőtt, midőn megismertem, meglehetőst furállottam e szokását, s nem csak én merészebb férfiak meg is fogalmazták: Ohio ilyenkor úgy fest, mintha zsebzsötemet játszana. Az egyébként robbanékony pasas sosem pofozkodott e gyanúsítás miatt. Vigyorogva vállat vont, fogai közé dugta a frissen pödrött cigit, előkapta lángszóróként viselkedő öngyújtóját, és pöffekelni kezdett. Mostanra rutinossá vált: észrevétlen, sima mozdulatokkal működtette a zsebében tartott trafikot.

– Szóval sajtós lettél – szólott, sapkája eresze alól végigmérve. – Megasszonyosodtál.

Meg, gondoltam keserűn. Amúgy hallgattam. Arról is, hogy már felkészültem az ellenintézkedésekre. Ámde nem azért jártam ott, hogy túlsúlyról, pláne petyhüdestről csevegjek. Vele.

– Nos? – kérdeztem.

– Három héttel ezelőtt ugyanitt, ugyanígy találtunk egy nőt. A hullafürkész szerint karddal ölték meg.

– Lekardozták?!

– Ühüm.

– A Hegylakóra gyanakszol?

– Gyanúm sincs – felelte kedvetlenül. – Az elsőt sikerült azonosítani. Karateoktató volt, harminckét éves. A saját lakásában nyírták ki, műanyag zsákba dugták, és eldobták itt, a rothadó káposzták közt.

– Miért?

Ohio felhúzta a jobb vállát.

A fotós végzett. Társa, egy titkosügynök-ballonba burkolt pasas fél térdre ereszkedett a halott mellett, és lebontotta róla a zsákot.

Hátrébb léptem. Az elmúlt néhány év megkímélt attól, hogy testközelbe kerüljek a meggyilkoltakkal.

Szívesen mondtam le a halállal kéz a kézben járó hangulatról, a nedvekről s szagokról. És az ízről, amely ilyenkor a nyelvem két oldaláról indult, bekúszt a számat, epekeserűvé mérgezte nyálamat.

Még Ohiótól tanultam anno: e haláli íz ellen tűrhető oltalom a cigifüst édes keserűje.

A vállamra vetett táskából előszedtem a domború sárgaréz sassal ékesített ezüst tartót, felpattintottam a fedelét, és kihúztam egy multifilteres cigarettát.

Di Giacomo fellobbantotta lángszóróját.

– Elpuhultál – vigyorgott rám.

– Hisz tudod, hogy erre vágytam – feleltem.

Bólintott, és visszafordult az eseményekhez.

A technikusok sebtében tették a dolgukat. Bezacskózták a lemészárolt fiatal nő mindkét kézfejét, beporoztak és elspájzoltak minden egyebet, ami a csipeszük elé került, a halottkém megerősítette a jól láthatót: valamilyen hosszú pengéjű, éles szerszám száznyi csapása végzett az áldozattal.

Egy nyúlánk, irtózatosan ifjú egyenruhás pihegve közölte Ohióval: mindjárt itt lesz a piac éjjeliőre.

– Óccsó a bugyim, a bugyim óccsó! – kántált a cigányasszony a ködben.

A Nap teljesen eltűnt a prémesedő felhők mögött, alkonyi sötét szakadt ránk, az égből ocsmány nyirok mállott alá.

Horpadt mellű, puffedt arcú árus lépett hozzánk, dögölt halra

emlékeztető ólomkék szemét di Giacomóra meresztette.

– Azt hiszem, ismerem szegény nőt – rebegte. – Persze nehéz valakit ilyen állapotban... Fuvarozott párszor a taxijával. Szép, de kemény nő volt, nem mertem volna megpróbálgatni, milyen, ha bedühödik.

Ohio íziben megébredt, és praxisba lendült. Elszalajtott egy közzsarut a sarki droszthoz, hogy hozzon néhány taxist akik közelebbit mondhatnának az áldozatról.

A beteges küllemű árus félrevonult.

A lélekszakadva érkező riporterek egyelőre fennakadtak a helyszínt biztosító kollégák marcona kebelén.

Di Giacomo a tarkójára tolta a sapkát.

– Foglalkozz velük. Mesélj nekik valamit. Ha igaz, amit a kripli mondott, miszerint a nő kemény volt, alighanem megszagoltam az indítékot. A másik nő is kemény volt. Az lesz a harmadik is, ha el nem kapjuk a kardozós ipsét. Erről: a lehetséges további áldozatokról tereld el a firkancok figyelmét. Úgyis baromi hisztérikussá teszik az országlakókat.

– Nem alaptalanul – jegyeztem meg.

– Nem – hagyta rám. – Húzz el innen, láb alatt vagy.

Odébb sétáltam. Feltűnt, hogy fázom, hogy a hideg felfelé mászik a lábszáramon a nyirok átrágtá magát a kabátomon, s a csontjaimhoz közelít.

Di Giacomo egy noteszba firkált, azután utasításokkal nyakon öntve szélnek eresztett két egyenruhást, majd lekapta derékszíjáról a maroktelefont, és félrevonult vele.

Néztem a pasast, s némi rosszuleső irigységgel megállapítottam: Ohio alig változott az elmúlt ezer év alatt. Egyenletesen hosszú, sötétbarna hajának az arcába igyekvő tincseit hátragumizva, a többbit szabadon hordta, ám e nőies, sőt lányos hajviselet mit sem árnyékolta le izotópként sugárzó férfiasságából. Szögletes arcát szédítő magasságú homlok, burjánzó szemöldök, már-már feketébe hajló mélykék szempár, jókora orr, széles ajkak és jelentékeny áll tette jellegzetessé, első látásra megjegyezhetővé.

Az évek múlását mindössze annyi jelezte, hogy elmélyültek,

mintegy bevésődtek szigorráncai – homlokán, orrnyerge fölött és a szája sarkában –, mintha tussal húzták volna ki azokat. Nem, a fickó nem ereszkedett meg, haja, foga nem hullott el, holott teljes terjedelmében égette ama gyertyát, gyéren pihent, sokat dohányzott, szeméttel táplálkozott, és kevésnyi ráérő idejét fojtogatóan bűdös blues-kocsmákban töltötte, száraz portóit szopdosva, miközben effektíve a fülébe vinnyogott a spleenes szaxofon.

Annak idején azt gondoltam, s Kasszandraként meg is jövendöltem neki, hogy negyvenéves korára – ha él még egyáltalán – két lábon járó roncs lesz, egy talpig halálfej, egy nikotin-, kátrány- és koleszterin-lerakat.

– Ez szól ellenem? – kérdezte rezdületlenül. Anno.

– Nem – mondtam. – Nem fogod megérni. A jövő karácsonyt se.

Ez szól ellened.

Nos, soknyi év múlt el. Lefejtettem tekintetemet a viruló Ohióról.

– Óccsó a bugyim, bugyogót csakis töllem, asszonyok! – hallszott.

– Francba – mormogtam. Mit keresek én itt?!

Néhány kimért mondattal beszámoltam az újságíróknak.

Említésbe se hoztam az előző kardos gyilkosságot. Nekik persze eszükbe jutott.

Egy jócskán harmincas, amolyan krizantém-küllemű fickó – nyurgán roskadozó, virágzása teljében is gyászos kedélyű és poroskásnak ható – legott nekem szegezte a kérdést:

– Tehát egy sorozatgyilkossal állunk szemben?!

– Álljon szembe vele a Dzsingisz kán – morrantam.

Felrezzent valami az emlékezetemben. Hagytam, hadd fészkelődjön, mielőtt eszembe jutna.

– Ilyen pánikkeltő ötlet meg sem fordult a fejünkben – közöltem.

– Megfordult az, csak elfojtották – vélekedett egy köpcös, vénülő pasas száraz volt, mint egy kenyérvég.

– Egyelőre fojtsa el maga is – javallottam.

Felötlött bennem, hogy a tulajdon férjem próbált eltántorítani e nemes munkakör elvállalásától. Egészen épeszű érveket hozott fel, mint például: te sem bírod, ha félreinformálnak, átejtene, téged ez a munka egy hét alatt fog felőrölni, mi több: ledarálni, hiszen ki nem

állhatod a hazugságot, most meg majd főfoglalkozásban hazudozhatsz.

Rank Negrin tíz éve élt velem, csaknem ismert. Derék apja volt a fiamnak, nekem derék férjem még az is lehet, hogy végül neki lesz igaza.

– Kicsoda is maga? – firtatta egy szürkés tónusú, hölgyivarú riporter.

Már figyeltem egy ideje: félig nyitott szájjal rágott valamit, gumit vagy pókot, a fene tudja a nyelvén görgetett valami is piszkosszürke volt, mint ő maga.

– Shane Negrin vagyok – feleltem bájos-udvariasan, noha az járt a fejemben, hogy három percen belül bepisilek a hidegtől. – Ezentúl én tájékoztatom önöket a keleti városrészben, a Homályzónában történt bűnügyekről.

– Mi van Plasával? – förmedt rám a krizantémszerű ipse.

– Plasa elköltözött a városból.

– És maga az utódja – hümmögött a kenyérvégszerű. – Nő?!
Miért?

– Miért vagyok nő? – merengtem. – Konkrétan két X-kromoszóma az oka.

A szürke nő legyintett. Biztosra vettem, hogy Rank tudna rajta segíteni, ha rendszeresen eljárna hozzá, úgy négy-öt évig.

– Miért nem egy másik ipsét bíztak meg Plasa helyett? – kacagott.

– Hát persze! Mert a rendőrség manipulálni akarja a közvéleményt! A napi betevő rémségeket egy törékeny nővel adatja be nekik, és ettől majd afféle elalvás előtti érzésük lesz, mintha az anyjuk mondana nekik Grimm-mesét!

– Klassz – vélekedtem. – Ezentúl ezt fogom terjesztetni, hacsak le nem védeti az ötletét.

– A magáé – felelte lazán.

– Kösz.

– Egyébként Kyle Zaza vagyok, az Infóteátrumnál dolgozom.

A krizantémoid pasas di Giacomót figyelte.

– A taxisokkal beszélget – dünnyögte. – Hé, a taxisok tudják, ki volt a csaj!

Ezzel, akár egy pircárus az asztalát, kinyitotta a nyakába akasztott laptopot, villámló ujjakkal bepötyögött néhány mondatot, rákapcsolta a kabátja mélyéből előhúzott hónaljtelefont, s amint sorai elsuhanak a szerkesztőségébe, sarkon fordult és a droszthoz robogott.

Visszatértem Ohiohoz. Ama emlékezetemből előmászott dolog okán.

– Emlékszel a... – kezdtem.

– Mindenre emlékszem – biztosított. Hogy ezt el is higgyem, hosszan mustrázott, halványbarna fürtjeimtől a pöpec, báliai topánomig.

Rákiáltottam.

– Luponra emlékszel?

– Hát persze. A fickó, akit két acélos jellemű lesbikus nevelt elmebajossá, aki aztán minden zordabb kinézetű nőt megtámadott és leölt, ha tehette. Nem hallottad? Lupon épp kilenc évet húzott le a rácsos diliházban, midőn, fél éve sincs, néhány társával együtt kocsira rakták és útnak indították egy másik gyógyintézetbe. A furgon szakadékba zuhant.

Fellélegeztem.

– Szóval meghalt.

– A szakadék alján robogó folyó elsodort néhány testet, az övét is. Két tetem előkerült, Luponé nem. Márpedig ez nem haláleset. Hanem eltűnés. Mégsem hiszem, hogy a fickó túlélte a balesetet. És tudod, miért nem?!

– Mert itt állok előtted, elevenen – sóhajtottam.

– Voltál már elevenebb is – jegyezte meg. – De ezért. A skizó rajtad kezdte volna az öldöklést.

– És ezt miért csak most említetted? Az elmúlt fél évben háromszor is találkoztunk.

– Nem akartam szóba hozni azt a férget Royal előtt. Egyébként szétnéztem, kérdezősködtem a folyó környékén. Senki sem látta Lupon.

– Szóval nyugodt lehetek?

Ohio eltűnődött, majd ekként szólott:

– Most megkérdeztem a farkamat, de ő se tudja.

Otthagytam. Azt hiszem, észre se vette, mert talpig terepszínűen megérkezett az ágyából kirángatott éjjeliőr, és di Giacomo nekiállt, hogy darabokra kérdezgesse a pacákat.

– Találkoztam Ohióval – közöltem Royallal a vacsoránál.

A hapek fel sem pillantott a Garfield újságból. Vállat vont. Ami nála bármit jelenthetett.

– He?! – kérdeztem nyomatékosan.

– Tudom – mondta, és lapozott.

– Honnan?

– Onnan, hogy beszéltünk.

– Igen?

Erre már felsóhajtott, és rám nézett. Lesajnálást olvastam ki a tekintetéből. Már jó ideje retardálnak tartott. Tudtam, ez így is marad az elkövetkező hatvan évben.

Royal tizenkét éves volt. A nyakigcsont, nyurga kamasz néhány hónapja olyan benyomást tett rám, mint egy titkosan izzó gyújtózsínór. Fénysebességgel távolodott tőlem, s egyre ritkábban bírtam utolérni, akkor is csak lihegtem, és nem jutott eszembe a közös nyelv, társalgási kísérleteim visszapattantak róla.

A jelenség észleltekor Rank fölényesen elmagyarázta a siheredők lélektanát, majd bemutatót kezdeményezett – és ő is elszállt a zsendülő pasasról.

Kárörömöm mégsem lehetett felhőtlen, ugyanis ők ketten, azon az alapon, hogy egyként férfiak, továbbra is képesek voltak valamiféle kommunikációra, míg én egyszerűen semmire sem mentem saját szülőttemmel.

Egyszóval pár hónapja sejdítettem már, hogy hamarosan betojik az életem.

Nagyot nyelve mélyen a kölyök kékeszöld szemébe néztem, s iparkodtam úgy szólni, hogy hangom szikrányit se vibráljon.

– Gyakran beszéltek? – firtattam.

– Nem eléggé.

– Sosem újságoltad.

– Minden rezdülésemről be kellene számolnom?

- Csak némelyikről.
- Hát persze! Most megint belém kötsz?
- Beszélgetni próbálok!

Royal a mennyezetre függesztette a tekintetét, és tragikus nyögést hallatott.

- Miért nem inkább két apja van az embernek?!

A tévé előtt hasaló Rank megjegyezte:

- Ne panaszkodj. Két apád van.
- De egy anyám is van, tök feleslegesen!

Hátravettem magam a széken.

- Vedd rá az apáidat, hogy keljenek egybe!

A kölyök belegondolt, és felnyerített.

- Tök horror lenne!

Rank megfente a torkát, ebből kikövetkeztettem, hogy rám nézvést bántó szöveget fogalmaz.

- Talán érdemes foglalkozni a gondolattal – mondta.

- Engem meg elföldeltek a bús fűz alatt? – érdeklődtem.

– Maradhatsz – mélázott Royal. – Főzhetsz, síkálhatsz, ha amúgy meghúzod magad. Ja, ma a fél osztályt hazaküldték az osztályfőnökiről.

- Nocsak – nyehegtem semlegesen, nem mervén bármit is kérdezni, nehogy beleöljem a szót.

- A fiúfelét – közölte. – Csak a lányok maradhattak.

– Aha – bólított Rank. – Helytelennek tartom a dolgot. Azt hiszem, okosabb lenne, ha a teljes képet megismernétek.

- Jövő héten meg mi maradunk, és a csajok mennek haza.

A szívemhez kaptam.

– Jézusom, kisfiam! Mi lesz, ha a tanárnő megkérdez a pettingről? Tudod egyáltalán, mi az a petting?! Rank! Tudja a gyerek?!

- Pfuj! – utálkozott őszintén Royal. – Evés közben!?

– Hát ez hallatlan! – háborogtam. – Nehogy egy kalap alá vedd a szexet az asztalhoz nem illő dolgokkal!

Rankból kibuggyant a hangyász.

– De hiszen szégyenlős fiú. Nem undorodik ő, csak még tényleg nem tudja hová tenni a témát.

– Sose hallotta tőlem, hogy a gusztusmentes témák közé kellene sorolnia a szexet! – szögeztem le. – Mi lesz, ha később is keverni fogja?

– Nem fogja – mondta Rank.

Felült a kanapén, s a lapos győgyipillantással nézett rám, amelytől mindannyiszor fogcsattogtatóan dühödtté vált a jelképes bicska a zsebemben, arra is fűtyülve, hogy ez komplett képzavar.

– Jó – sóhajtottam. – Akkor légy szíves, avasd be Royalt a petting titkaiba!

– Jaj apa, vagyis anya! – nyögte az érdekelt.

Elment az étvágyam. Már eddig is elmenőfélben volt, ímhol, el is távozott.

Royal legelső szava a nevem, Shane volt. Nem tiltakoztam, ezért esztendőig így szólított. Aztán az óvodában hallotta, hogy a társainak anyuja, mamija van, és anyuzni kezdett. Nem elleneztem. Később használatba vette a mosti vezetéknevemet, majd a hajadonkorit is. Hallgattam valamennyire.

Egy szép napon elvétette a megszólítást. Mélyen a szemembe nézett, és így szólt: apu. Meg sem is rezzentem. Ezután elkeverte még néhányszor, de íziben kijavította: apu, vagyis anyu. A harmadik alkalom után olyan ideges lettem ettől, hogy a hajam hullott. Mostanság már gyönyörűségét leli e csereberében, Ranket is megmegtiszteli a reciprokával. És úgy tesz, mintha véletlenül tévesztene.

– Ne annyogj! – förmedtem rá. – Igenis, meg kell tudnod, mi fán terem a petting! Rank!

Életem párja rám kacagott, azután összenézett a kölyökkel, miként férfi a férfival. Cinkos összenézésük pirinyót szíven szúrt.

Tisztára elmei alapon voltam. Premenstruációs hiszti, vagy mifene bajom lehetett.

Kirúgtam magam alól a széket, hónom alá csaptam a kezem ügyében lévő könyvet, és a szobámba dübörögtem.

Végigvágódtam a hencseren, tisztáztam velem, hogy sült hülye vagyok, ám e gondolat nem és nem vigasztalt meg. Azután a koromra emlékeztettem magam, melyhez nem méltók kamaszleányos hisztirohamaim.

A korom!

Felpattantam az ágyon, miként a rugós kés.

És ha ez már a klimax?

De hisz negyven se vagyok!

Majd leszel! Tüstént!

Sírva fakadtam.

Ranknek utánam kellett volna jönnie! Terapeutára volt
szükségem, S.O.S. jeligére.

Úgy rémlett: ezúttal, kivételesen, Rank nem praktizál.

A pasas, akit életem párjául fogadtam, akire rábízta bimbózó
személyiségű sarjamat, aki orvosi esküt tett a lelkek gyógyítására, aki
már két viselkedéskönnyítő könyvet írt, aki egy hatalmasan olvasott
nőmagazin lelki levélváltási rovatát vezette, akit keserves
erőfeszítéssel sikerült rávennem, hogy ne latin, görög, héber, avagy
hindi orvosi kifejezésekkel tömje ki az agyamat, aki tőlem tanult
közérthetőül – e pasas kefélt rám nyitni az ajtót, midőn válságba
került az életem!

Vendetta!

Ezt egész egyszerűen nem fogadta be a szervezetem.

Lemásztam a hencserről, és a konyhába vonultam, látszólag
szomjúhozás okán, valójában azonban látni akartam, csakugyan
ennyire közömbösek-e a szenvedésem iránt.

Azok voltak. Mindkét pasas a szobájában ült, ki-ki a saját
számítógépe előtt Royal autóversenyzett, Rank a lelki levelezését
bonyolította a nőlappal.

Megittam három pohár ásványvizet. Körömszólót játszottam a
márványpulton.

Úzött voltam, úzöttként viselkedtem, de senki nem érdeklődött
irántam.

Csüggedten visszafelé indultam.

Midőn elosontam Rank nyitott ajtaja előtt, életem társa
megszólított!

– Shane! De jó, hogy erre jársz!

– Egén?

Az ajtófához támaszkodtam. A pasas töprengett valamin, a

monitoron a *képernyő-pihentető program* (micsoda tinóság!)keretében tarkabarka halak, medúzák, homárok úszkáltak.

– Kaptam egy levelet. Persze, a titoktartás miatt nem mutathatom meg, de a lényegét elárulhatom.

– Elárulhatod?! – kérdeztem. – Egén?

– Te mit tanácsolnál annak a nőnek, aki vészesen közeledni érzi az öregségét?

– Hogy én?! – sikítottam.

Azután mélyeket jógalélegezve összeszedtem magam.

Has be, mell ki. Csíz.

– Drágám, írd meg neki, hogy dőljön a kalaptűjébe. Igyon büröklevet. Újíts be egy krapekot.

– Szerinted ez a sorrend jó lesz? – kérdezte, olvasószemüvege fölött rám villantva szürke szemét. Vibrált a szája széle.

A piszok alak pompásan mulatott! És egész jóképű volt.

– Halál jó – bólintottam. – Különben nyugodtan gyógyjavallhatod ugyanazt, amit a vénhedő pasiknak szoktál, saját tapasztalataidból okulva.

Nesze neked! Kinyírtalak!

Dölyfösen tovamonultam.

– De Shane! – nyögte utánam.

– Tudja már az a szegény gyerek, hogy miről szól a petting?!

Ezzel bevágtam magam mögött az ajtót. Elterültem a hencseren, kaptam a könyvet, és buzgalmamban az impresszumnál kezdtem olvasni.

A kétkilós, fotókkal gazdagon illusztrált kötet a Callanetics címet viselte. Szerzője beavatott a titkába, miszerint ő csaknem gerincferde és dongaláb volt, mielőtt eme tornagyakorlatoknak nekifeszült volna, de most aztán háta se fáj, alakja is szuper, bőre is pöpec, holott jócskán dzsál a korban.

A seregnyi bombázó és a királynői alkatú szerző mellett megakadt a szemem egy tökéletes formájú, a képaláírás szerint bő nyolcvanas asszonyon, aki olyasféle mutatványokkal foglalatzkodott, melyekre harminc évvel ezelőtt is képtelen lettem volna, anatómiámból kifolyólag.

A nyitott könyvvel lemasztam a szőnyegre, és nekiláttam egy cseppet sem bonyolultnak tetsző gyakorlat kivitelezésének.

És nem tudtam megcsinálni!

Még hogy üljek a szőnyegre, billentsem előre a medencémet, tartsam egyenesen a törzsemet, egyik lábamat húzzam be a szeméremcsontom elé, a másikat hajlítsam hátra, és emelgessem!

Nos, a lábam nem emelkedett.

Az enyém! Akié nem is oly régen még kisebb-nagyobb gonoszok orrcsontját fésülte ketté, akié a nyúllal is felvette a versenyt, akié szemnek-szájnak egyként ingere volt!

Ez már a vég.

A kádhoz vonszoltam magam, áztam másfél órát, egyetlenegy betűt el nem mulasztva a könyvből.

A hálószobában, a hitvesi ágy rám jutó felében folytattam a kurzust a tornamutatványokat lassan, átéléssel olvastam, hogy használjanak.

Hullafáradtan aludtam el.

Reggeli első utam a mérlegre vezetett.

A szívemért kaptam. Hiszen egy milligrammot se fogytam!

Aki azt állítja, hogy reggelente tök laza, szemernyit sem ideges, és egyáltalán nem is tanúsít köztöködő magaviseletet szeretteivel szemben, az szemenszedett hazug. Szerintem.

Hajnali óra volt.

Royal a fotelban ült, üveges szemmel kifelé bámult a fejből, skótkockás zokniba bújtatott lábával ritmikusan rugdosta a szőnyegen heverő sulitatyót. Tévedés lett volna azt hinni, hogy a gyerek katatóniás, netán azt fontolgatja, hogy jól elkéssen az iskolából, frászfénét.

Royal minden reggel előadta ezt a számot. Egyszerűen lement alfába, s ott készült fel az előtte álló napra.

Engem ez olykor idegesített, olykor nem.

Rank lágytojáást alkotott. A lágytojáskészítő elektromos készüléket használta ehhez, amelyen tizedmásodpercre beprogramozhatta a főzési időt. Ha az letelt, a ketyere liftje kiemelte a tojásait a zubogó vízből, eljátszott néhány akkordot Fülöp király áriájából, és Rank

máris a nyakába akaszthatta szalvétáját. Ezután már csak a tojáslenyakázó apparátust kellett használnia, és máris fogyaszthatta táplálékát.

Némelykor idegbajt kaptam e ceremóniától, némelykor nem.

Többnyire nem volt időm megörülni, mivel házi kedvenceink etetése reám hárult, ugyanis nekik nem jelenthettem ki: celebráltassák a reggelijüket valami brazil rabszolgaleánnyal.

Így tehát, midőn Lelenc, a rózsaszínű macska kilencvenedszer verődött a lábam szárához, olyanszerű nyekergő hangot hallatva, mintha ideget öldösnének a fogában, keresztesíkos farkát áramszedőként magasra tartva, vértanúi sóhajt hallatván kaját vetettem elébe.

A pizszok cicus első ránézésre eldöntötte, hogy neki ez nem étel, és az eddiginél jóval agresszívebben folytatta zaklatásomat.

Általában úgylis nekem lett igazam. A borostyánsárga szemű beste kerreghetett, acsarkodhatott, végül kénytelen volt beérni az általam választott falatkákkal.

Vele végezvén, leszedtem a légtérből a fáradhatatlanul pattogó kutyát, pórázt csettintettem a nyakörvére, és lehetővé tettem számára, hogy kivonszolja a künn honoló embertelen meteorológiai viszonyok közé.

Herkules típusát tekintve a tacsó törpe változata volt, testileg akkorka, mint egy bőregér, vehemenciája felől nézvést viszont egy atomreaktorral is felvehetne volna a versenyt.

A szabadban csontig markoló hideg csapott ránk, nyirok helyettesítette a levegőt, csúszkák voltak az utak. Na, az ilyen meteorológiai viszonyok váltják ki az emberből, az etikettesebbjeből is, hogy köpni akarjon.

Herkules – talajmenti ebke lévén – úgy döntött, rühelli a hasonmenti fagyot, ő ma nem sétál, ha nekem sétálhatnék is, tegyem azt, válják egészségemre, ő viszont egy centit sem lépdel velem.

Ennek érzékeltetésére hanyatt vágta magát, és az összes talpát feldobta.

Juszt is tovahurcoltam. Bár szikrázott a bundája, és kopogtak a

csigolyái, tragikus pozícióján nem változtatott. Mintha egy bontott csirkét vonszoltam volna magammal.

A járókelők megfordultak utánunk, egy idősebb hölgy szóba hozta az állatvédelmi törvényt, egy suliba igyekvő hapek vigyorogva megjegyezte, hogy szívesen rám bízna az énektanárát, mert úgy bánnék vele, ahogy kell. Herkules pedig velőtrázóan sírva fakadt, látván, hogy pusztán feldobott talppal nem eléggé szánalmas.

Hónom alá vettem a zsugorszörnyet, elcipeltem ama helyre, ahol ügyes-bajos dolgait intézni szokta volt, majd bűnjel-tasakba szedtem és a szemetesbe dugtam hagyatékát, és hazafelé indultunk.

Herkules továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy séta közben a lába se érje a földet. Így aztán a kabátomba dugtam a pöttömöt, akár egy kengurubébit, és belehallóztam felcsiripelő maroktelefonomba.

– Eljössz a nő lakására? – kérdezte Ohio.

Feleslegesnek tartotta a bemutatkozást, nem is volt rá szüksége, lelket nem ismertem rajta kívül, akinek az övéhez fogható fekete blues-énekes hangja lett volna.

– A tegnapi nő? – kérdeztem halványan.

– Aha – locsogta.

Bólintottam, fennhangon is.

Amint beestem az ajtón, Lelenc és Herkules aranyos hancúrba kezdett, mintha ezer éve nem látták volna egymást. Kizárólag a lábam alatt kergetőztek, akárhol járt is a lábam. Márpedig két perc leforgása alatt ötször nyargaltam végig a házon, hogy ebsétáltató öltözékemet dámakosztümre cseréljem.

Rank a kabátját igazgatta, véleményem szerint túl hosszan. Az állatkákhoz intézett szitkaimat hallgatva, bukdácsolós vágtaimat szemlélve, csendesen megkérdezte:

– Ezentúl rendszeresen fogsz vele találkozni?

Hát igen, ez a kérdés engem is élénken foglalkoztatott. Tehát meg sem hallottam. Hanem lágytojás méretű szemeket meresztettem a hitvesre.

– Te felelj nekem, mint pszichiáter, mint a lelkek őrangyala, szerinted hálát tanúsít irántam ez a macska? Szerinted ez a hálatanúsítás módja? Amiért morzsányi korában kikapartam a

szemétből, hazahoztam, tápláltam és melengettem? Ezért gáncsol el lépten-nyomon?

Rank az a pasas volt, aki a fontos kérdéseit sosem ismételte meg. Mi több, némelykor fel sem tette.

Vette a kalapját, hogy kiforduljon az ajtón. Épp ideje volt már, Royal a kocsiban várta, nem passzívan: a kakashangú kürtön tenyerelt, miáltal érces kukorékolástól zengett a környék.

Együtt indultunk kifelé. A küszöbön hangyányit összeszólalkoztunk azon, hogy ki zárja be az ajtót.

Ügyként rekesztettem be a parttalannak ígérkező vitát, hogy a homlokomra csapva felnyögtem:

– Jézusom! Most megettetem az aranyfácánokat, vagy most sem?

S ezzel otthagytam életem zavarba ejtett társát a lábtörlőn.

Becsapódtam a járgányomba, csókot leheltem a kürtön térdeplő Royal felé, és – még mindig nem a téli – gumikat csikorgatva elsöpörtem a ház elől.

Egész úton töprengtem. Például azon, hogy ez a fajta sietség, mellyel egy meggyilkolt nő lakásához igyekszem, s a vele járó feszültség mennyire ismerős. Hát persze hogy ismerős, a régi szép időkből, midőn még aktív nyomkereső voltam.

Hanem az a bizsergető, fullasztó izgatottság, amely az Ohioval történő találkozást szokta volt megelőzni, miért oly fenemód ismerős?!

Egyszóval: most minő alapon érzek effélét?!

E gondolat kegyetlenül megszorongatott.

Marokra kaptam a telefont, és beütöttem az automatán a Number One-t.

– Szia, Jerven – sóhajtottam gyászosat, mindegyetlen igaz barátom hangját meghallván. – Rám érsz ma délután? Bajban vagyok.

– Mikor jössz?

– Nem tudom pontosan. Négykor. Plusz-mínusz egy-két óra.

– Oké, addig is ügyelj a Liberódra!

Jaj, mondtam, ezt már nem Jervennek, nem is magamnak, hanem a körülöttem ólálkodó ördögi valaminek. Kabátom vállába töröltem

izzadó tenyeremet, üvöltésre hangosítottam a rádiót, mire is egy gerlice női hang négy hangszóróból süvítette a fülembe, milyen dezodort használ az Igazi Férfi. Megtudtam továbbá, milyen margarinnal főz a Konyha Tündére, és azt is, melyik lapot olvassa a Közvélemény.

Hótt elegendem is lett.

Végre lefékeztem a kocsit egy milliósztintes bérpalota előtt, áthatoltam a kérlelhetetlennek mutakozó portáson, és felliftezem a huszonötödik emeletre, onnan egy homályos folyosón átsétáltam a szomszédos épület lépcsőházába, és beléptem azon az ajtón, amelyik előtt a legtöbb rendőr hemzsegett.

A lakás úgy festett, mint egy horrorisztikus diszkont. Bérllője bevitette, nagyjából el is rendezte a bútorait, ám egyéb ingóságait nem csomagolta ki a papírdobozokból. Nem volt rá ideje, más elfoglaltsága lévén. Ugyanis meghalt. Haldokolva még fel-alá járt, véréből mindenüvé jutott.

Ohio di Giacomo a legnagyobb, mostanra zománcosra száradt vérpocsolya mellett állt, és noteszába jegyezgetett.

Technikusok kuporogtak a lábainál, egyikük egy cipőtalp lenyomatát rögzítette éppen, társa felcsipeszelt valamit a padlóról.

– Mennyi publikus ebből? – kérdeztem.

– Szinte semennyi – közölte Ohio zordan.

– Akkor mit keresek itt?

– Franc tudja – mondta.

Zsebre vágta a noteszt, a füle mögé tűzte a tollat, végigmért azzal a zavarba ejtő, kimerítő pillantással, melytől mindannyiszor megpattantak a szemek a harisnyámon, majd az orrom hegyére szögezte tekintetét, és mesére fakadt.

– Egy teljes napba tellett, mire megtaláltuk ezt a lakást. Heide Tillsnek hívták a nőt, taxis volt. A munkahelyén adtak ugyan egy címet, de onnan épp két hete költözött el, állítólag pánikszzerűen. Minden ismerősét, fellelhető rokonát vállatóra fogtuk, senki sem tudta, hová ment. Mígnem ma hajnalban sikerült kiszedni egy kolléganőjéből, aki amolyan barátnőfélője is volt, hogy itt lakott. De nem ennek az épületnek a bejáratát használta, hanem a vele

szomszédosét. Mire következtetsz ebből?

– Senkinek nem beszélt arról, hogy fenyegetve érzi magát? Nem tett bejelentést a rendőrségen, amit aztán nem vettek komolyan? Utánanéztél?

– Igen, utánanéztem. Nem fordult a zsarukhoz. Senkinek nem említett semmit. Viszont a költözését követő napon megkérte az egyik kollégáját, hogy segítsen neki stukkert szerezni. Parabellumra fáj a foga. Pedig már volt egy Berettája, engedélyezett. Most is megvan. A párnája alatt tartotta. Nem volt ideje előhúzni.

– Mit tud a portás?

– Melyik?

– Az itteni.

– Sose látta Tillst. A nő azon az úton járt haza, amelyen te is jöttél. Mintha meg akart volna téveszteni valakit. Valakit, aki a nyomában járt. Ama ház portásának pénzt adott, hogy arról járhasson be. A fickó szerint soha, senki sem kereste a nőt. Na?

Vállat vontam. A kanapén tornyosuló dobozokra fröccsent, feketére száradt vért néztem, míg nyálam meg nem keseredett. Cigaretára gyújtottam.

– A költöztető cég embereivel beszéltél? – kérdeztem.

Bólintott.

– Jó ötlet.

– Férj? Pasas?

– Férj nem volt, három hónapja pasas sem. Az utolsó pasas alibije atomálló.

– Mit akarsz tőlem?

– Lehet, hogy semmi köze a gyilkosságokhoz, de mindkét nő szerepelt a tévében, kevésbé a halála előtt. A karateoktató bemutatta, miként készíti fel tanítványait a versenyekre, Tills pedig az éjszakai furikázás gyönyöreiről nyilatkozott. Mindkét filmet megnéztem. Mindkét nő határozott és bátor benyomást keltett, ami, ha a jelenleginél elmeibb alapon lennék, esetleg gyilkolásra serkenthetett volna.

– Tehát azt gondolod, hogy a gyilkos a műsorok hatására választotta ki őket?

– Latolgam.

Bólintottam. Mintha érteni kezdtem volna a pasast, és egyáltalán nem tetszett az olvasatom.

– Azt óhajtod, hogy ha erről az üggyről nyilatkozom, én is keltsek határozott és bátor benyomást? – kérdeztem.

Ohio csüggedten rázta a fejét.

– Tízegynéhány évvel ezelőtt talán ezt óhajtottam volna. Akkor még faltörő kosok voltunk.

– Főleg te.

– Főleg én – hagyta rám. – Most azonban kifejezetten arra kérlek, hogy kamera előtt lehetőleg egyáltalán ne nyilatkozz erről az üggyről. Nézz körül! A zárszakértő még nem végzett, de az első benyomása alapján a pasas a bejárati ajtón át jutott a lakásba, és a zárral szemben nem alkalmazott erőszakot.

– És ha a nő engedte be?

– A nő aludt, és minden jel szerint egyedül, amikor a fickó beosont. Akár az előző esetben.

– Nem vagy túl okos a tettes kilétét illetően, ugye?!

– Sült hülye vagyok – felelte.

– Szuper. A fickó bazi karddal lófrál, nejlonzsákba csomagolt holtakat hurcol, és még mindig fantom?! Senki sem látta bejönni, kimenni, ólálkodni.

– Senki.

– Képes volt észrevétlenül kivinni a holttestet egy ekkora házból úgy, hogy egyetlen árva lélekkel sem futott össze?!

– Nagyon egyszerű a magyarázat. Részint éjszaka volt, részint a lépcsőházat használta. A lépcsőházat, ahol a madár sem jár, mert még az első emeleti lakók is lifttel közlekednek fel s alá.

– De a portás előtt csak el kellett vonulnia, vállán a tetemmel?! És akármibe le merném fogadni, hogy az ipse csuromvér volt. Neked ez nem szúrna szemet?!

– Édes vagy – vigyorgott Ohio, cukros bácsi-mód. Ahogy hallgattalak, valósággal megsajdult a szívem a nosztalgiától: milyen frankó is volt hajdan együtt dolgozni! Biztos minden ügyet megoldottunk.

– Szinte mindet – sziszegtem.

– Nos, a mandró nem vonult át a hallon a tetemmel, mert piszok jól kiismerte magát a házban, és egyenesen a mélygarázsba lépcsőzött, a kocsijához.

– Egy ekkora hodályban a portás a mindösszes biztonsági rendszer? Sehol egy videokamera?

– A tulajdonos úgy véli, elegendően biztonságos a zárt lépcsőház, a portás a hallban és a távirányítóval működő garázsajtó.

– A karatés nő is ilyen helyen élt?

– Nem, ő a saját házában lakott. Gyilkosa a hátsó ajtón át jutott be: kulccsal! Aztán a tetemet a garázsba vitte, a nő kocsijába rakta, és azzal hajtott el. Ugye, mondanom sem kell: a kutya sem látott semmit!? Sandi Seidel is egyedül élt, fura módon ő is fenyegetve érezte magát, ő sem fordult a zsarukhoz, viszont amikor körbevizslattuk az ismeretségi körét, ráakadtunk egy régebbi pasijára, s az elmesélte, hogy Seidel, pár nappal a halála előtt, váratlanul meglátogatta őt, és pokoli balhét rendezett. Azzal vádolta a pasast, hogy az a távollétében bejárka a házába, feltúrja a holmiját, szétdobálja és levizeli a fehérneműit, merő bosszúból. Midőn a tévedés tisztázódott, a fickó javallotta, hogy kiáltson rendőrért. Hiába.

Anélkül, hogy megbeszéltük volna, felborított székeket kerülgetve az ajtó felé indultunk.

– Gondolom, utána néztél a számításba jöhető ferdéknek – sóhajtottam.

– Semmi – összegezte munkálkodása eredményét. – Most majd felajánlunk egy sapka vérdíjat, talán erről valakinek eszébe jut, hogy mégiscsak látott valamit. Szivárogtasd ki a Seidelnél tett látogatásokat, hátha a következő kiszemelt még időben megtalál minket a gondjával, miszerint illetéktelen dül a kéglijében, míg ő dolgozik. De ne személyesen nyilatkozz!

– Kedves tőled, hogy féltesz – jegyeztem meg –, ám aligha fogadhatom meg az atyáidat, hisz csupán attól tanácsolsz el, ami a munkám.

– Kedves?!– hörrent, liluló fejjel. – Úgy hangzik, mintha egy tálca

krémest kaptál volna. Nem kedveskedni akarok, azt akarom, hogy ne vond magadra a pasas érdeklődését!

– Köszönöm – biccentettem.

– Ez a válaszod?!

– Úristen, Ohio! – nyögtem. – Te semmit sem változtál.

– Talán nem az volt életem céljául kitűzve, hogy hanyatt-homlok változzam! Létem meséje csupán ennyi: egy fickó, ki élethosszat elpiszmozg azzal, hogy aprócseprő szokásait szörnyű rigolyákká csiszolgassa.

– Nem fog sikerülni! – szögeztem le.

Enyhén elképedt. Rám meredt, sötétlő írisze visszakékült.

– Mi nem fog sikerülni? – kérdezte.

– Veszekedést provokálnod.

– Veled? Nekem?

– Aha.

– Dehogynem! – közölte harciasan. – Hogyne sikerülne! Ugye tudod, hogy tét nélkül sose szívom fel magam!? Hát ennek most van tétje.

– Igazán?

– Esküszöm, legurítalak a lépcsőn, vagy kifacsarom a nyakadat! Inkább én nyírjalak ki, mint egy másik aberrált, elvégre ősrégen ismerlek. Hát nem jobban esne a vég egy barát keze által? De egy szóval sem bántalak, ha megígéred, hogy nem szerepelkedsz ebben az ügyben. Tedd a dolgot: moss, főzz, légy jó anyja Royalnak, diétázz.

– Honnan tudsz te a diétámról?

– Miért, nem diétázol? – firtatta enyhültebben.

Már-már elvigyorodott.

– Diétázol, tornakönyveket halmozol fel az éjjeliden. Tudom.

– És ahhoz mit fogsz szólni, ha eltiltom tőled az informátorodat?

– Nem tilthatod el – mutatott rá. – Jogom van a láthatásra, és ebből adódóan a hallhatásra is.

Nem találtam szavakat. Holott lázasan kotorásztam utánuk agyam poros rekeszeiben. Egyáltalán nem társalgási téma a tornakönyvhalmozó mániám! Sőt, egyenesen tabu.

Ohio leolvasta a vonásaimról, hogy hűdésessé tett.

Rám mosolygott, megérintette a vállamat, majd rajta felejtette a tenyerét.

– Szerintem még mindig marha jól nézel ki – mondta. –
Legszívesebben meghívnálak egy fogylaltra.

Még mindig?! És fagyalt?!

Sarkamon fordultam. Tört szívvel, ám emelt fővel távoztam.

A következő percekben sűrűn gondoltam sarjamra.

Görög kórus-jelleggel ezt kérdezgettem magamtól: de hát kit melengettem én anyai kebelemen.

A nap hátralévő részét az irodában töltöttem, jórészt telefonkagylóval a kezemben, és diplomatikus információkat szolgáltatam a tudósítóknak a Homályzónában történt bűnesetokról. Legtöbbjük nélkülüm is jól tudta, hogy Heide Tills meggyilkolásának részleteiről egyelőre nem érdemes érdeklődniük.

Volt viszont valami, szó szerint egy apróság, amit Ohio sikkesen elhallgatott előlem, Kyle Zaza viszont a saját hírcsatornáinak segédelmével kiszimatolta, s tőlem tudakolta, mit kezdenek a zsaruk a jellel.

A kardos gyilkos ugyanis mindkét esetben a holttest mellé csomagolt egy-egy filléres kacatot, afféle műsoros csokitojásban fellelhető plasztik játékszert.

Seidel zsákjában egy kisautó lappangott, Tillsében egy női figura.

Valahogy kikecmeregtem Zaza kelepccéből, majd lekönyököltem az asztalra, és fontolóra vettem, elátkozzam-e di Giacomót, vagy füttyöljek reá.

Aztán azon kaptam magam, hogy a kacatok jelentésén töprengek a kisautó így utólag eléggé nyilvánvaló üzenetnek látszott, ám a női figurát látni kellett volna.

Ohio látta ugyan, mégsem említette, miként azt sem, mit sakkozott ki belőle. Pedig a csecsebecse alighanem arról súg, hogy ki lesz a következő. Pontosabban: mely foglalkozási kör női művelői kezdhetik halálos veszélyben érezni magukat.

Emlékeztettem magam arra, hogy a nyomozás nem az én dolgom. Elaltattam ágaskodó vadászösztönömet, ittam egy kávé, és kocsiba

ugrottam.

Jerven a hétmilliós város szegélyén élt, egymás közelébe zsúfolt házakból és apró kertekből álló, sorompóval, örökkel védett villanegyedben. Az idetelepülőket a szomszédok közelsége által nyújtott hamis biztonságérzet vonzotta, később ugyané tény nyomasztotta. Mindenki pontosan érzékelte, mit művelnek a közelében lakók volt, akit ez zavart, volt, aki elfogadta helyzetét, némelyek megpróbálták befolyásolni, avagy drillezni szomszédaikat.

Jerven környezetének minden rezdüléséből naprakész voltam. Nem tőle szereztem információimat. Ikerbátyám, Joker nappalijának ablakai Jervenéire nyíltak.

Joker a névadáskor jó lapot kapott, ám az életét szétkeseregte, s midőn a magáét már alaposan elviselhetetlenné tette, megpróbálta másokét is elaknásítani.

Tündérien belejött e szerepkörbe. Nem egyszerűen ármányoskodott, idővel maga lett az Ármány.

Joker öt perccel előzött meg a születéskor, s azóta sem emésztette meg, hogy csupán ennyivel. Szopós csecsemő kora óta hendiképesnek érzi magát, s ez persze kihat az életvitelére is. Egyébként is nőgyűlölő, neki legfeljebb biológiai és kulináris szükségéből kell asszony.

Ezért aztán alaposan melléfrigyelt, midőn nem egy Jollyt kapott ki magának, hanem a frigó Bellát.

Ellenben, ha afelől nézem házasságát, hogy Bella tökéletes partnere a borongásban, s teljes egyetértésben savanyítják egymás kedélyét és még szorosabb összefogásban mérgezik másokéit, ha belegondolok, hogy ez viszont valaminemű bizarr gyönyörűséget szerez nekik, voltaképpen sikeresnek tekinthetem frigyüket, életüket.

Szakmájukat tekintve Joker színész, Bella feleség.

Előbbi közepesnek mondható színi tehetség birtokosa, s mint ilyet, főként reklámokban, tévésorozatokban, pirinyó színházakban foglalkoztatják. Ő persze folyton Hamlet akarna lenni.

Bella is kevesli a háziasszonyságot, messzebbre tekint: egyszer majd híres műgyűjtő lesz. Addig is összevásárol mindent, ami régiesen ócska, hogy megalapozza a boldog jövődőt.

Noha pompás anyagi körülmények között élnek, szegénynek érzik magukat, mivel nem ring jachtarmadájuk hét tengeren, nincs egy-egy villájuk minden kontinensen, és mert Stallone sokkal többet kap egyetlen moziért, mint amennyijük nekik valaha is lesz.

Érzékleteim szerint gyermektelenek, ám ha véletlenül mégis van gyerekek, őt nem lehet észrevenni tőlük.

Nekik köszönhetem Jervent. Hónapokon át hallgattam az elvetemült szomszédjukról szóló gyűlöletáriákat, hol telefonon zúdították rám panaszaikat, hol pedig ottlétemkor kellett melljük állni a nappali ablakába, és elszörnyedten szemlélni, hogy már megint mit művel az a buzi.

Aki egyébként éppen manikűrözött a kerti székben, olvasott, sört kortyolt dobozból, lenyaklott virágszárat karózott, vagy a fejhallgatójában szóló zenét vezényelte lehunytt szemmel. Mint a megtestesült közveszély.

Megtudtam róla, hogy folyton összevissza parkol a kocsijával, hogy gyanús fazonok járnak hozzá, még gyanúsabb napszakokban, hogy baromi jól él, de csak a jó fene tudja, miből, a szemét. És ami a legfőbenjáróbb: a pasas buzi, egy két lábon járó HIV-vírusterjesztő.

Bár nekem számoszor meg lett mutatva Jerven, ő egyetlenegyszer sem látott meg engem, és szerintem Jokeréket és másokat sem igen vett észre, egyszerűen azért, mert nem vacakolt semmi olyasmivel, ami kívül esett az érdeklődési körén.

Egy zúrós napom delén beestem egy étterembe, megpillantottam a békésen falatozgató Jervent, reflexből üdvözöltem, és mert nem leltem szabad asztalt, kértem, engedje meg, hogy mellé üljek.

Ő pedig megkérdezte, honnan ismerjük egymást.

Azután beszélgetni kezdtünk, és még ma is annál az asztalnál beszélgetnénk, ha ránk nem esteledett volna.

Jerven ötven felé járhat, ám mert naptári dátumokra közömbös, kortalannak tetszik. Apró, kerek arcát rövidre vágott, selymes szalmaszőke haj szegélyezi, kékesszürke szempárját Lennon-szemüveg nagyítja tágra, s az fel s le csúszkál a pöttöm-fitos, inkább gyereklányhoz illő orron, szája sem nagyobb, mint egy vad szá móca, alakja nyurga és vékony, hangja gyönyörű basszbariton.

Ha távollétében gondolkodom rá, tünékeny, szinte éteri figuráját ovális fákertben látom, barna-sárga fotón, egy ódon nemesi kastély lépcsősora fölött, az öregre barnult festésű falon.

Jerven úgy hat rám, mint egy nem evilági lélek, aki maga sem tudja, mit keres e korban, de nem is rágódik ezen, nem ez lévén a dolga. Alig hihető lény ő, aki prédikátori allűrök nélkül képes a szeretetre, fogékony mindenre, ami emberi, egyszerű-szép és természetes.

Sötét érzületek meg sem környékezik, ezért azzal sem kell fáradnia, hogy távol tartsa azokat. A gyűlöletet és a többi emésztő indulatot messziről szemléli, miként egy festményt a falon, hogy megbámulja rajta az ecsetvonásokat is. Mintha egy varázskatalizátor működne benne, mely mindazt, ami szemlélődő életmódjához méltatlan, humorra és bölcsességgé alakítaná át. Lélekember. Gyakorlatias dolgok szinte egyáltalán nem érnek el hozzá.

Amikor találkoztunk, éppen véget ért egy kapcsolata. Pontosabban szólva, egy mély szerelem barátsággá szelídült.

Olykor beszéltünk erről, s eleinte sűrűn elhűltem a felfedezéstől, akárha egy távoli, egzotikus világrészt csodáltam volna: az ő szerelmei, kapcsolatai ugyanarról szólnak, mint az enyémei, mint bárkiéi. És ezt nem kellett valamiféle álszent tapintatból elhallgatnom, szólni lehetett erről is, mindenről, akármiről rajongtam látásmódjáért.

Idővel rákaptam a pasasra, mintha kokainra narkósa lettem a gondolatainak, majd további idők múlásával barátsága olyan lett számomra, akár a víz, a levegő, az élet.

Lefékeztem a kétszintes ház előtt, s a túloldalra pillantva csüggedten láttam: Joker és Bella kocsija is a garázs előtt parkol, tehát – illendően – náluk is tiszteletemet kell tennem.

Majd. Mindenekelőtt baráti transzfúzióra volt szükségem.

Jerven elém sietett a kapuhoz, kitörő örömmel a levegőbe lódított és megforgatott.

Ilyenkor úgy festhettünk, mint egy jégtáncospár a világbajnoki gálán. Joker és Bella persze másként értékelte szemből: szerintük ez az emelgetődni nem egyéb, mint képmutatás, de ők le voltak ejtve.

Mit tudtak ők a szeretetről?!

Egyetlenegyszer próbáltam elmagyarázni nekik, majd soha többé: nem csupán a szerelemben, de a barátságban is létszükség az érzelemnyilvánítás, még akkor is, ha szavak és érintések nélkül is teljesen nyilvánvaló: a felek rajonganak egymásért.

Miután kiölelődtük magunkat, Jerven a már-már puritán nappaliba kísért, jázminteát töltött, és leült velem szemközt az állólámpa fénykörében.

– Igazán rám érsz? – kérdeztem fulladt hangon.

– Szabad vagyok – biztosított. – Lóbálok.

– Szóval semmi olyan komoly, halálos bajom nincs, csupán a sarokba kergetett az élet. Vadiúj munkakörben fényeskedem, még csak nem is sejtven, alkalmas vagyok-e rá nemsokára betöltöm a... a sokat, felrántottam pár fölös kilót, ruhában picit jobban érzem magam, mint anélkül, mivel nem vagyok a régi feszes, ám még ez a test is sokat gondol mostanában egy régvolt pasasra, egyszülöttem veszettül kamaszodik, és mindettől hulla retardálnak érzem magam. Íme, bajaim szinopszisa.

– Tehát kéjesen ringatódzol az önbecsmérben. Nem szabad nem szeretned magadat, az semmi jóra nem vezet.

– Visszaszoktam a cigire – fűztem hozzá, nehogy kimaradjon valami.

Előkaptam a dóznit. Ceremóniásan rágyújtottunk.

A cigarettával hadonászva folytattam.

– Lefordultam róla, teljesen önként, bírtam is nélküle, tűrhető jól. Egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy mindenünnen azt hallom: itt is tilos, ott is tilos rágyújtani, összebotlottam néhány megszállott nemdohányzóval, akik keresztes háborút viselnek a füstölők ellen, s engem mindaz, ami háborúvá durvult, mélységesen taszít hallgattam azokat, akik a dohányzók büntudatára apellálnak, s bár én már túl voltam rajta, éreztem: ezek a dumák engem is megbetegítenek. Előbb csak viszketni és bizseregni kezdtem, utóbb azon kaptam magam: újfent cigizem.

– Álszent cirkusz. Némelyeknek mindig kell valami, ami ellen uszíthatnak az ilyesmivel olyan jól el lehet terelni a figyelmet a

sokkal fontosabbról – sóhajtott Jerven. – A zsidózás, négerezés alkotmányellenes, viszont a dohányzózáshoz még fajszaértő sem kell. Amit tiltunk, abból bűn lesz. Ha holnaptól kezdve tilos lenne szemüveget viselni, a rövidlátók két héten belül a maffia hálójába kerülnének. Gondolom, ha majd életfogytiglanit lehet kapni minden egyes elfüstölt cigiért, és téged a rendőrség dohányzásellenes osztágába akarnak beosztani, nemet mondasz, miként igent mondtál a sajtósi munkára. És persze hogy most hűdéses vagy az egészsztől, hisz néhány nap alatt legfeljebb megszagolhattad az új munkakört, még mindig nem tudhatod biztosan, szerelmes leszel-e vele, kölcsönösen!? Rettegsz, és ez így van jól, rettegjél! Minden eddigi tevékenységedhez kellett, hogy beleszeress, majd kiábrándulj, most sem kívánsz kevesebbet: megvolt az első randi, rövidesen kiderül, megjön-e a szerelem.

Elfészkelődtem a fotelben, két tenyerem közé szorítottam a dundi teás bögrét, és élveztem a Jerventranszfúzió jótét hatását.

A pasas semmi bűvészeset nem csinált, mindössze annyit tett, hogy finom, apró mozdulatokkal állított az optikámon, amitől élesebb, láthatóbb lett a kép, amelyet addig hunyorogva néztem.

– Olyan nincs, hogy életkor, az ember annyi, amennyinek érzi magát – ballagott tovább az elé tett bajlajstromon. – S ha véletlenül negyvennek érzed magad, lapozz vissza, nézd meg, mit tettél annak érdekében, hogy így is érezhess. Meglehet, pont ennyi akarsz lenni. Elfáradtál? Meguntad? Beleszürkültél?

– Nem tudom – vontam a vállam. – Mintha egy márciusi hóember volnék.

– Akkor talán gondolj bele, mi más akarnál lenni, és válj azzá az egész csak játékosság és képzelet dolga. Ne dőlj be a körülötted dühöngő reklámoknak, melyek színüzleti célzattal üvöltik – ne feledd: csak a hazugság üvöltöz! –, hogy az élet mindösszes értelme a fiatalság, punktum! Az élet egyetlen értelme maga az élet. Arról szól, mihez fogsz a kapott eséllyel: iparkodsz-e ünneplőbe tenni a szívedet, napjaidat, élethossziglan.

– Amikor bimbóznani kezdtem, anyám és az ő seregnyi barát- és szomszédnője folyton arról mesélt nekem, milyen szépek voltak is ők

tizenhat, húsz, harminc évesen, milyen pazar alakjuk volt, mennyire bomladoztak utánuk a pacákok. És én illedelmesen mosolyogtam, és szavukat sem hittem, mert ifjúi szemem satrafának látta őket, elképzelni sem tudtam, hogy valóban szépek lehettek, azt hittem, velem kivétel történik, és nem múlnak el esztendőim. Azután huszonöt évesen eljátszottam az öngyilkosság gondolatával, hiszen mosttól kezdve már csak öregszem de valahogy épp nem értem rá kútba ugrani. Erre tessék, száguldók a negyvenbe, és tort ülök az alakomon!

– Midőn anyád és társnői visszasírták hamvas korukat, hányszor említették, milyennyire szeretnének olyan fiatalok lenni, a mai eszükkel?!

– Számozzor. Mindannyiszor – láttam be. – Mellesleg a mai eszűkről is megvolt a magánvéleményem.

– No lám. Olyan fiatal csak egyszer lehet az ember, ám ha éltető életet él, kevésbé számítanak a telő-múló évek.

– Hát ez az! – nyögtem. – Miféle életet élek?

– Most majd pár napig elgubbasztasz ezen a gondodon, de ahogy ismerlek, megbirkózol vele, és válasszal a kezedben jössz elő a gödörből.

– Vettem néhány tornakönyvet. Minden este elolvasok egyet, mégsem fogytam.

– Imádandóan hülye vagy – biztosított Jerven. – Kérsz valami erőset?

– Vízét innék – suttogtam a kiürült bögrébe.

– Az bizony nagyon erős ital: hajókat hord a hátán.

– Ugye?! Szerinted elmenjek tornázni valami hivatásos keze alá?

– Tágra nyílt szemmel bámulom a nőket: ha felszednek néhány pozitív kilót, rögvést kövérnek nevezik magukat. És ugyan a kövértől még játszva meg lehet különböztetni őket, máris kéjesen mártakodnak az önutálatban, magabízásuk megtöpped, járásuk elnehezül, hátuk meggörbül, előnytelen göncöket húznak fel, és lám, máris tényleg kövérré tették magukat! Menj el tornázni. A testmozgás fokozott oxigénfelvétellel jár, s ha az agy több oxigénhez jut, szebbnél szebb gondolatok serkenhetnek belőle. Említetted a

régvolt kedvest. Még nem akarhatod őt igazán, mert ha észvesztve akarnád, nem vetted volna elő a túlsúlyt, mint kifogást, mellyel távol tarthatod magad a beteljesüléstől.

– Ó, ne! – hörrentem. – Ez azért több ennél!

– Több hát – hagyta rám Jerven. A kezemben tartott bögrét ásványvízzel teli pohárra cserélte. Egészségemre kívánta és lenyelte whiskyjét. – Te lebeszélnéd magad a pasasról. És te tudod, hogy én nem beszéllek le.

– Tudom – motyogtam. – Nem is értem, miért hozzád fordultam.

– Ha olyasvalakire van szükséged, aki lebeszélni próbál, konzultálj Rankkel.

– Rankkel?! – hörrentem. – Ő nem érdemli meg, hogy fájdalmat okozzak neki.

– És te megérdemled, amire vágysz?

– Fogalmam sincs, valóban vágyom-e rá. Arról sem, hogy vágyhatom-e, hiszen ez a melodráma is legalább kétszereplős.

– Lám és lám, szépen haladunk előre – szólott Jerven szelíd mindentudó mosolyával. – Nevezzük Önek az illetőt, hogy fesztelenebbül cseveghessünk róla, bár szerintem akár Ohiónak is hívhatnánk...

– Te pizok! – szúrtam közbe.

Bólintott, s folytatta.

– Azon kivételesen ritka alkalmakkor, midőn szóba hoztad Őt, kétséget sem hagytál bennem afelől, hogy ez a kapcsolat nem ért véget, nem lett befejezve, nem halt meg, csupán szünetel.

– Soha, soha nem mondtam ilyet!

– Szavakkal tényleg nem.

– Mi szakítottunk. Útjaink különváltak. Férjhez mentem. Máshoz.

– Értem én. A küszöbön hagytad a pasast, bevágtad az ajtót, a kulcsot is ráfordítottad. És egyre csak állsz ott, idestova tíz éve, az ajtónak vetett háttal, tudván tudva, hogy mindössze ennyi tart távol tőle.

– Nem! – nyögtem.

– Faképnél hagytad, és azóta is szereted. Most viszont azt hiszed, baj van, mert félsz, hogy kezdesz belé visszaszerelmesedni.

– Ezt hallani sem akarom! – jelentettem ki eltökélten.

– Olyan élmény kerülget, mellyel kapcsolatban csak ez lehet tanácsom: vidd be a szervezetedbe!

– Gondoltál arra, mi van akkor, ha Ő nem akarja? – kérdeztem, tizenkét másodperccel korábbi szigoromból kiesve.

Elnevette magát, lehuppant a zongoraszékre, és felém pördült.

– Gondoljak rá? Ha Ő valahogy nem akarná, nincsenek-e birtokodban ama eszközök, melyek segédelmével elérheted, hogy igenis akarja!?

– Nincsenek. Óhajtasz megtekinteni meztelenül, mint romot?

– Az önbizalmadat csak te adhatod vissza magadnak, és csupán azon a módon, ha barátságosabb leszel magadhoz. Söpörj el tornázni, azzal is húzhatod az időt, míg eldöntöd, mi a fenét akarsz voltaképpen.

– Talán korai volt szóba hoznom Őt. Abban reménykedem, hogy fura érzésem nem több, mint nosztalgia, és elmúlik hamar.

– Ámen – mondta Jerven.

Visszafordult a zongorához. Miután feladta a tűnődnivalómat, egyszersmind ellazított, játszani kezdett.

Ernyedten ültem a fotel mélyén, odakünn feketéllett a késő délután.

Jerven hátborsóztató-szép basszbaritonján elénekelt új dalát, noha ezt szinte sosem tette, egy ujján meg tudta volna számolni, hányan hallhatták őt önfeledten dalolászni.

Midőn búcsúzkodni kezdtünk, s persze hosszan és már-már érzelmösen, tudván, hogy jó ideig megint csak telefonon beszélünk majd – bár szinte naponta és félóránál sose rövidebben –, felvérteztem kebelemet a találkozásra Jokerrel.

Amint a házba léptem, Bella üstöllést itallal kínált, leszögezve – mint mindannyiszor –, hogy megsértődik, ha visszautasítom.

Így hát kértem egy sört, gondolván, elleszek vele tizenöt-húsz percig addigra éppen az örülésig felbosszantjuk egymást, és hazamenekülhetek.

Letelepedtem a szoba centrumában álló félköríves bárpult előtti darulábú székre, és körbetekintettem a nappalin. Hacsak nem bűneset

színhelyén járok, nem vagyok mindent megfigyelő típus, aki álmából felverve is képes megmondani, milyen színű zoknit viselt az igazgató a húsz év előtti szalagavató bálon.

A bárpult közelében négerbarna bőrgarnitúra tornyosult, Joker és Bella a kanapéra telepedve próbált az egyik fotelba csalogatni eleddig ez csak háromszor sikerült nekik: először, utoljára és soha többé. Akkor félórát gyötrettem a kényelmetlenül elegáns páholyban, a bőrhuzat minden fészkelődő mozdulatomra megreccsent vagy csikorgott, végül összeizzadtunk, s nem akármilyen szaggal: ama szag erősen emlékeztetett egy bűnös álmom izzadságbűzére.

A tojáshéj színűre tapétázott falakon eredeti festmények csimpaszkodtak aranyozott keretben, Bella nem győzte eleget hangsúlyozni: egyik se másolat. Ezt nem is csodállottam. Szépérzéssel bíró ember nemigen akarhatta másolgatni azokat.

A kristálycsillárról színejátszó csingilingik lógtak alá, a kandallópárkányon porcelánbalerina haldoklott, a brokátfüggönyök szárnyainak aranyló rojtjaik voltak láttukra ötlött eszembe Jerven fehér falú, fehér padlós, fehér zongorás, függönytelen, felesleges elektronikus ketyeréket és kevélykedő tárgyakat remekül nélkülöző, észrevétlen nappalija.

– Nem félsz, hogy egyszer úgyis elkapsz valamit a homokos haverodtól? – kérdezte kedvenc fivérem, Joker.

Kortyoltam a sörből.

– A múltkori ittjártamkor is te kented rám az influenzádat – feleltem könnyedén. Eltökéltem: ezúttal úgysem rágok be. – De megállj csak, ha felszedek valahol egy mumpszot, hozzád jövök vele először!

A vér a véremből csak nézett, így hát viszontbámultam végigjártattam tekintetemet valószínűtlen-szőke, pihésre ritkult haján, ezernyi mély ránctól csaknem csíkos homlokán, folyton összehúzottnak rémlő burján szemöldökén, sűrűn pislogó jégcsap-kék szemén, ragadozócsőr orrán és kemény vonalú, vonásnyi-keskeny ajkán, csonttalannak látszó állán, ökölbe szorult ujjú, gondozott kezén, szederszín bársonykontósén, piros-kék kockás nemezipapucsán.

A szemle végére egész rendesen meghatódtam, kedvem lett volna mellé ülni, fejét a vállamra rántani, s miként gyerekkorunkban, ekként dűnnyögni: *te hülye, hülye, szedd már össze magad*. Mindig elhatároztam, hogy megteszem, ám az első mozdulatig sem jutottam el soha, jöllehet egy színpadias belső hang azt suttogta: *tedd meg, amíg nem késő*.

Szerettem Jokert nem az ép eszemmel, inkább az emlékezetemmel.

– Nyüzötnak látszol – közölte Bella kétszáz kilowattos mosollyal.

Bella csinált-szép volt, mesteri bájai láttán csak borsos számlákra bírtam gondolni: fodrásztól, kozmetikustól, műköröm-építéstől, szolárium-gazdától, egyéb szalonistáktól. Ha véletlenül mégsem gondoltam rájuk, ő hozta szóba őket, tanácsolván: ugyan adjam már szakértő kézre fizikumom roncsait.

– Láttál tegnap? – kérdezte Joker.

– Sajnos nem – feleltem szemlesütve.

Felsóhajtott.

– Hál istennek! Itt dühöngtem a tévé előtt, igaz, Bella!?

Hitvесе figyelme épp elkalandozott: valami történhetett odakinn, és ő az ablak felé lopózkodott, eseménylesőbe.

Joker rárivallt.

– Süket vagy te, asszony?!

A szólított összerándult, mintha sortűz érte volna, majd megdermedt, lábujjhegyen. Lerítt a hátáról, hogy vívódik: szíve az ablakhoz húzta, élete párja átkozódni hívta.

És jött.

Úgy vettem ki egymásba öltött szavaikból, hogy a műtermi világítással volt baj. Ezt hosszan taglalták, Joker kilátásba helyezte, hogy kicsinálja a felelőst, elnyírja egy életre, de úgy, hogy még az Antarktiszon se kapjon munkát a jövőben vesszen éhen vagy kukázzon az illető.

Enyhén szégyenkezve bár, de loppal bekapcsoltam a zsebitelefontomat, és fohászkodtam: szólaljon meg, vagy hirtelen törjön ki egy kisebb földrengés, árvíz, bárákármi, hogy másüvé terelődjék a szó.

Hiába is akartam volna önerőből témát váltani, keserű tapasztalataimból tudtam: reménytelen. Vártam, hogy legalább véget érjen.

Joker kifulladt végre. Bella még komoran rábólintott, jelezvén, az urának igaza van, és máris lobogó slafrokkal tépett a függönyhöz, látni, mi folyik odakünn.

Fivérem keserűen rám mosolygott.

– Szóval az új állásodból kifolyólag többet leszel képernyőn, mint én?!

– Dehogy, és ez nem is ugyanaz – vigasztaltam. – Engem mindenki az alvilággal fog összekapcsolni, te viszont a példaképük voltál, vagy és leszel.

– Hát igen – mondta. – Ez nagy felelősséget ró rám. Mindenki azonosít a sorozatbeli erkölcsös és derék családapával. És én mit tehetek? Nekem a magánéletemben is példát kell mutatnom. Ja, hogy van Royal?

– Kösz jól, kamaszodik. A minap rámutatott, hogy fényévtizedekkel vagyok öregebb nála.

– A fényév nem időmértékegység – közölte józanul Joker.

– Tényleg. A csiga sem sebesség-mértékegység. Aztán mégis...!?

– Mit akarsz ezzel mondani?!

Vállat vonva lesiklottam a darulábú székről.

Bella három lábon kuporgott a brokátfüggöny szélénél, negyedik – mellső – lábát a levegőben feledte, ám nem csupán e póz miatt emlékeztetett vadászebre, izgatott reszketése is kopóra vallott.

– Mit látsz? – firtattam, visszatartva a torkomat kaparászó nevetést.

– Hazajöttek Millsék. Nézzétek, mekkora szatyrokat cipelnek! Miből telik erre ezeknek? Már harmadszor fordulnak a kocsi és a ház között!

– Tudom ám én – sóhajtott Joker, jelentőségteljesen a szemembe nézve. – Szerintem narkókereskedők.

– Komolyan? – kérdeztem elvékonyult hangon.

– Szerintem éppen időszerű lenne, ha rájuk nézne az adóhivatal – jelentette ki Bella. – Majd én teszek róla.

– Na és Joker imidzse? – emlékeztettem.
– Hát majd névtelen feljelentést teszünk – felelte a nevezett.
– Közérdekűt – pontosította Bella.
– Biztos nagyon népszerűek vagytok errefelé – szólottam.
– Muszáj – bólintott fivérem. – Máris mész? Pedig még nem is meséltem Berkek fura dolgairól. Igaz, ők rendes, tisztelettudó emberek, engem valósággal bálványoznak. A világért sem szeretném hírbe hozni, ne adj Isten, feljelenteni őket. De azért azt mégis furcsállom, hogy gőzöm sincs, mi a pénzkereső foglalkozásuk!? Nem különös? Hát még az, hogy Josy Berk, hajnali háromkor hazaérvén, megjegyzem: a fene tudja, honnan, nekiáll kereket cserélni!
– A kerékcserét egyáltalán nem szabályozza az alkotmány – mutattam rá.
Joker megmarkolta a karomat, és sajnálkozóan végigmért.
– A normálisat nem, ezt én is tudom! Na de szerinted mennyire normális az, ha valaki hajnalban leszereli a kerekét, majd nem több, mint egyetlen órára elhajt itthonról?
Felvontam a vállamat, és nem is engedtem le. Az ajtó felé hátráltam.
– Semmit se értesz – sóhajtott fivérem. – Berkeknek két kocsijuk van, érted!? Kettő! Ha defektes a gumi, és Josynak halaszthatatlan mennivalója van éji háromkor, miért gürcöl a kerékcserével, miért nem ugrik be a másik, a jó kocsiba?! Megmondom neked: azért, mert abban a kerékben csempészte át a vámon a narkót! És vitte a megbízóinak!
– Miért nem vonod kérdőre?
– Hülyének nézel?! Ha igazam van, kinyír, ha nincs igazam, szétkürtöli az egész környéken, hogy leskelődöm utána.
– Tényleg, mit kerestél az ablakban azon az órán?
– Tudod, milyen gyatra a közbiztonság, te ne tudnád!? Sosem vagyunk nyugodtak, minden zajra felneszelünk, bármely napszakban. Elképzelheted, mi lenne itt, ha a szomszédok nem figyelnék egymást!
– Ugyan, ez egy zárt település, örökkel, sorompókkal. Ki akarna itt bűnözni?

– Azt hiszed, olyan marhára biztonságos? Heroincsempész, adócsaló, buzi, van itt minden szörnyűség!

– Nos, a többieket nem ismerem, Jerven miatt azonban nyugodt lehetsz.

– Hátha most megtudom, mit eszel rajta!

– Megtudhatod: a szellemi, érzelmi eleganciáját kedvelem. Sőt, csodálom.

– Miii? – hörögte torkonszúrt hangon Joker. – Szerinted elegáns a buziság? Ha előre ideadnák az Oscart, akkor sem játszanék el homokos szerepet!

– Seabaj, Tom Hanks már eljátszotta helyetted. És milyen jól! Aztán ugyanő elalakította Forrest Gumpot is, meg amit csak rábíznak, mert ő sem akármilyen fickó.

– Hát ezzel meg mit akarsz mondani?! Arra célzol tán, hogy rossz színész vagyok?! Rossz színész vagyok?!

– Nem – mondtam őszintén.

– Eszerint tehát jó színész vagyok – foglalta össze.

Homlokon csókoltam.

Bella felrikkantott.

– Hisz még a sörödet sem ittasd meg!

– Majd legközelebb, most már rohannom kell, ki tudja, talán már meg is nősült a fiam!?

– Ne viccelődj, Shane – mondta komoran Joker. – A gyereknevelés nem vicc, hanem felelősség!

– Drága Szentem, humorérzék nélkül nem élném túl e rettentő felelősséget.

– Hát csak kacagj! – dörögte fenségesen a színművész. – A végén úgyis zokogni fogsz!

Nem várok a végéig, gondoltam magamban. Széthintettem néhány csókot, és nyúlcipőre kaptam.

Már a kocsiban jutott eszembe: ezt a napot is elvesztegettem. De holnap aztán istenigazából, bűnüldözői becsületszavamra, beterelem magam egy testkultúrás szalonba.

Hazaérvén legott hozzákezdtam az önsanyargatáshoz.

A konyhának közelébe se mentem, tábort ütöttem a kanapén, és

átlapoztam néhány régi fotóalbumot.

Szeretteim firtatták a vacsorát.

Nosztalgia-könnyektől fátyolos hanggal azt szipogtam: ti csak egyetek, mire ők tovább szűkültek: jó, de mi a fészkest!?

Nem tudom, feleltem az igazsághoz híven, nem is érdekel, fűztem hozzá őszintén.

– Anya figyelmeztető sztrájkot tart – mondta Royal.

– Szerintem ez már forradalom – szögezte le sötéten Rank.

Köbméternyi port kavarva bevágtam és földhöz csaptam a kezemben tartott albumot.

Royal felvette, tizenegy másodperc alatt végignézte, majd ilyen szólott, megtört arckifejezésemre érzéketlenül:

– Mint egy őslénytár.

– Nagyon kedves tőled – rebegtem. – Azokon az ábrázolatokon az anyád látható, szépségesen, karcsún, fiatalon.

A sarj rám meredt, vigyorfélét biggyesztett a szája sarkába, és gyors egymásutánban harmincháromszor megemelte a szemöldökét, mindkettőt. Egyébkor hálás publikuma voltam e mutatványának. Ezúttal nem vett le anyai lábamról.

– Mi ez a hiszti? – kérdezte Rank.

– Mi az, itthon nem praktizálsz? – förmedtem rá. – Ha nőd zaklatott, az neked csak perhiszti?!

– Istenem! – jajdult hitvesem. – Én csak vacsorázni szeretnék!

– Szóval te vacsorálnál? Akkor vacsorálj!

– Rámutatnék, hogy hideg a tűzhely, étek nem rotyog rajta – mondotta, egyáltalán nem gyagyászhoz méltó, lesújtó hangon.

– Lehetséges, hogy frigyünk épp most fut zátonyra – figyelmeztettem. – Közöltem veled, hogy zaklatott vagyok, és szerintem nem a megfelelő módon reagáltál.

– Mi rosszat mondtam?!

– Korogtál. Arra tanítottak az egyetemen, hogy ilyen esetben korogni kell?

– Persze hogy korgók. Még nem vacsoráztam! – ragaszkodott igazához életem társa.

– Én is korgók – jelentkezett Royal.

– Naná! – csattantam. – Süssetek pirítóst, bundás kenyeret, meleg szendvicset, tükörtojást, vagy amit akartok. Az esetben, ha annyira éhesek vagytok, hogy ilyen áldozatot hozzatok a táplálékfelvétel érdekében.

– Szörnyen éhezünk – biztosított Rank.

– Fej fej mellett, holtversenyben – bólogatott vérem.

– Kellett nekem férjhez menni!

– Kellett? – érdeklődött Royal. – Nem kellett volna. Csak nem akartál lányanya maradni.

Szakítottam egy tincset a hajkoronámból. Még nem volt ősz.

– Honnan szedted ezt a középkori szöveget?!

– Bella nénitől – felelte nyeglén a gyermek.

– Nem is oly rég apád még pontosan úgy rítt a kezemért, mint most a vacsoráért.

– Melyik?

– Ha már a holtversenynél tartunk, tudd meg, hogy mindkettő fej fej mellett rimázkodott a kegyeimért!

– Egyikük sem olyan puhány, hogy egy lina virgácsainál csúszómászózozzanak.

– Mi baja velem ennek a gyerekek? Mit mond erről Freud?

– Adj neki vacsorát – tanácsolta a terapeuta.

– Adj neki te! Északkeletre van a konyha.

– Nekem még egy csomó telefon-traccsot kell elintéznem, írnivalóm is van. Nem háríthatod rám a feladataidat.

– Miért nem mindjárt a kötelességeimet? Tán fogadalmat tettem Szent Sparhertnek, hogy hű alattvalótok leszek, holtomiglan?!

– Valamit neked is vállalnod kellett – jegyezte meg Rank.

A szája körüli ráncocskák valósággal barázdává mélyültek. A szemem láttára.

Végigmértem a pasast, de nem láttam.

– Most elmegyek – tudattam, talpra szökkenve.

– Jaj, mit drámázol, anci!? – nyögte sarjam.

Azért ancizott, hogy sínylesszen. Tudta, hogy utálom.

– A kezemet kellene fognotok! – hüppögtem.

– Majd vacsora után megfogjuk egy percre – ígérte Rank.

Csizmába ugrottam. Letéptem a kabátomat a fogasról, és a jobb ujjába dugtam a bal karomat.

– Ezt akartam felírni receptre – hagyta jóvá férjem. – A kényszerzubbonyt.

Sarkon fordultam, és a félig felöltött kabátot a lábaim között vonszolva kimentem a hajlékból.

Nem jöttek utánam. Fügöny se lebbent az ablakon.

Tovaspricceltem.

Áthajtottam a város fölött hernyózó autópályán, majd letértem egy tolvajösvényre, és rendesen kihüppögtem magam a kormányon.

A szentimentálon túlesve gondolkodni próbáltam, tudván: ezzel kellett volna kezdenem. Mégsem tisztult ki az agyam, színes ködök kavargtak benne, epezöldek, okkerek, iszapszürkék.

Rank melletti életem során még nem kerültem ehhez fogható állapotba. Ha elborult a kedélyem, benassoltam egy ananászt. Privát dokim testkémiából is ott volt, ergo tudta: melankólia vagy depresszió akkor bír elharapózni az emberen, ha megzuhan a szervezet szerotonin-szintje. A nőkkel havonta megtörténik, a fénysegény évszakokban is gyakorta előfordul. Mivel pedig az ananász gazdag szerotoninban, fogyasztásával a jókedv visszacsalható.

Ugye, milyen ésszerű. Mindazonáltal áthatóan gyanakodtam: mosti bajomon tonnányi ananász sem segítene. Degeszre tömhetném magam vele, és a kipukkadás előtti pillanatban sem lennék boldog. Mivel egész egyszerűen nem szerotonin-hiányos voltam.

Hanem szimplán – de nagyon átéltem – csak boldogtalan.

Jerven királyi tanácsait is előszedtem, legfeljebb ama esetben fogadhattam volna meg azokat, ha hajszálpontosan ismerem mindazon okokat, melyek önmagam nemszeretéséhez vezettek. Az életkor- és túlsúlykrízis csupán a betetőzése volt a bennem zajló, észrevétlen folyamatnak.

Mármost. Két lehetőség közül választhattam: vagy bűnbakot állítok, akire áthárítom nyavalyáimat, hisz addig se kell a valódi problémáimon rágódnom, míg csöppnyi szívem minden melegével gyűlölgetem az illetőt – vagy a nehezebbjéhez folyamodom:

megfejttem és talpra segíttem magamat.

Az első verzió zsákutcás is, kelepcsés is, ráadásul hosszú távon nem old meg semmit.

A második verzió viszont félelmetesen gyötrelmes.

Midőn – sok éve már – torkig laktam a mindennapjaimat kitöltő horrorral, kényelmes élet után kiáltottam. Megkaptam.

Megelégettem.

Igen?!

Leitattam könnyeimet, kifűjtam az orromat, a műsoros zsebkendőt az út szélén roskadozó szemétkosárba céloztam, és gólt dobtam. Felpattintottam a dózni fedelét, kihúztam egy cigarettát, mélyen leszívtam a füstöt.

Éreztem, hogy lehiggadok. Ám nem amolyan bölcsességlátó módon váltam nyugodttá, inkább a harc előtti pillanatra jellemzően áradt el bennem a hidegvér.

Visszatolattam az útra, gázt adtam. A flasztterra hullott köd- és páracseppek jégfilmmé fagytak, a kocsi sűrűn meg-megriszálta hátulját. Semelyik irányból sem közlekedett senki, éj gomolygott körös-körül, mindjárt támadt is egy sportos érzésem, miszerint én vagyok az út vándora, az Elszánt Magányos. Ez a gondolat legalább kuncogó hangokat csalt fel a torkomból.

Csutkáig szívtam a cigit, majd szétpasszíroztam a hamutartóban.

Ezt is Ohiótól tanultam anno: tilos kidobni az ablakon a parázsló csikket, hacsak nem látens piromániás az ember. Te már rég messze jársz, mikor fellobbannak a lángok, és a nyomodban elizzik az élet: növények és állatok hamvadnak el ha nem tudsz is a gyilkosságról, a te lelkiismeret-számládon jelentkezik majd e tétel.

Azóta folyton púpozott hamutartóval járok, melyet Rank szokott kiüríteni, mert ő oly pedáns, viszont semminemű bozót- vagy erdőtűz nem szárad a lelkemen.

Erre is célozhatott Ohio, szörnyű rigolyákká csiszolt szokásairól szólván: idővel nekem is mániámmá lett, hogy ismerősöket és ismeretleneket egyaránt megtérítsek ez ügyben. A tűzoltók ugyan még nem böktek plecsnit a mellemre, viszont minden eleven fa gyönyörködtet.

A járgány tépett velem. Még mindig nem tudtam cím szerint, hogy hová igyekszem, ám azt azért sejtettem: megyek valahová. Majd meglátom célomat, ha odaérek. Száz éve nem engedtem meg magamnak ilyesmit. Pokolba az ananással! Lehúlni akarok!

Ekkor hirtelen egy csápoló alak tűnt elém a ködben.

Legfeljebb húszméternyire lehetett, hajdani oktatóm felordított a fejemben: semmi heves mozdulat!

Lekaptam a talpamat a gáztól, és tojástancoltató finoman balra kormányoztam. A kocsik magától lassultak le, a figura mögöttem és életben maradt, mellette elsuhantamban félretolt tragacs képe ötlött a szemembe.

Visszatolattam a bajba jutott emberhez, de szakmámtól áthatva máris azt latolgattam, mi van, ha ez csapda, s egy útonálló próbálkozik velem!? Effélékkel vannak kitömve a bűnügyi krónikák.

A lomposnak ható, piszkosszőke hajú, harmincas pasashoz érve leengedtem a jobb oldali ablakot. A félretaszult csotrogány körül egy másik fickó ögyelgett, gyűrött dzsekiben emennek az ikre lehetett, kábelkígyót szorongatott a markában.

– Segítenie kell! Lerohadtunk! – dörrent rám a csápoló, az ablaküveg peremére tenyerelve. – Álljon a kocsink mellé, és nyissa fel a motorháztetőt! Megbikázzuk az aksit!

Bár nem kedveltem a modorát, hátramenetbe kapcsoltam, és elindultam, kitéve a fickót annak, hogy átgurulok a rüsztyjén, ha nem ugrik földre.

Odébb szökkent. Társa közben felnyitotta az ócskavasuk elejét, és a motor fölé görnyedt a kábelvégre kötött csipeszekkel.

Amaz visszatért hozzám, otthonosan behajolt az oldalablakon.

– Menet közben robbantak le? – kérdeztem.

– Aha. Pattintsa már fel a tetőkupakot!

– Nem tenném – feleltem. – Ez esetben aligha az aksijuk a hunyó.

– Próbáljuk meg! – ajánlotta. Eltökéltnek látszott.

Társa előbújt a romból, elsompolygott a fényszóróim előtt arra az előnytelen küllemű színészre emlékeztetett, akinek örökké csak negatív fazonokat lehet alakítania, szegény Busey, Busey, ismételtettem görcsösen, de nem jutott eszembe a mozigonosz teljes

neve.

A pacák meg már ott állt az ajtó mellett, egyik kezét a kilincsre tette, a másikba stukkert pakolt valahonnan.

Nem szeppentem meg, ez ellen voltam kiképezve.

Summa cum laude végeztem a latorgátlót, igaz, nem tegnap.

Fogvácogni utóbb is ráérek, és úgysem marad el.

– Kifelé! – üvöltötte a főlompos jobbról, adrenalintolulástól lila fejjel. – Ajándékba vesszük a kocsidat!

Közben egyikük sem bírt benyitni a zárt ajtókon. A stukkerek fellendítette az öklét, hogy a fegyveraggal bezúzza mellettem az üveget.

Előre szántam a fickót: mindjárt fájni fog a lába.

Megpöccintettem az ablakemelő gombot, gázt is adtam.

Az üveg a jobbomon elbámult főlomposra zárult.

A bal hátsó abroncs átszelte a másik pasas cipőjét.

A lábfájós meggörbült kínjában.

Társa válltól fejig a kocsimban lógott, őseimet gyalázta, kívül rekedt részeivel erősen kígyózott. Kénytelen volt velem tartani, midőn szélvészfény visszatolattam, s a kilökött ajtó élével leterítettem a stukkereket.

Kihajoltam a járgányból, magamévá tettem a pisztolyt, s lazán ráfogtam az immár szerényebben anyázó főbitangra.

Szabad kezemmel a kabátom belső zsebébe nyúltam, marokra kaptam a telefont, és hívtam a vizslákat.

Hogy addig is gyorsabban teljék az idő, a lomposokkal gyógypedeztem, majd türelmem fogyván altatást alkalmaztam.

Kékre-zöldre fáztam, mire megérkeztek a kollégák.

Azután tovább szeltem az utat. Nem voltam túl elégedett magammal, jóllehet egyenlítetttem, bár ez sem biztos lehet, hogy a kudarc után elért siker csak félsiker!?

Úgy festett, tényleg gondolkozni fogok, ez az éj már erre megy rá.

Felemlékeztem hát a kudarcot.

A hétmilliós város, amely otthont adott nekem, nem volt ily kegyes minden lélekhez. Szokott útvonalaimon is koldusok hemzsegték. Közülük néhányan egy-egy közlekedési lámpákkal

telezsúfolt csomópontot választottak állandó kéregetőhelyül.

Egyikük – Póker csúfnevű – kérgesre nélkülözött fickó volt, az a fajta, akire a banálisok ezt mondják: valaha szebb napokat látott, szalonnafényű frakkban, penészfoltokkal éktelen, horpadtra puhult cylinderben ácsorgott az út szélén, elegánsan lépett a lámpánál veszteglő kocsik mellé, levette cylinderét, felfedvén spárgagubanc hajzatát imát mormolt, s ezután kért, szelíden. Mindenkit megáldott, akit megszólított, a fukart szintúgy, mint a jótét lelket, majd homlokmagasan keresztet rajzolt, ügyképpen mozgatva ujjait, akárha sót morzsolna a forró húslevesbe. Igazi úr volt, olyként koldult, mintha misét celebrálna, az emberek tisztelték, s hálásan azért, hogy ezt érezhetik, bőkezűen adtak neki, többnyire. Ha a lámpa zöldre váltván megmozdította a járműsort, siettében senki nem dobta a lábához adományát, a tovaöördülő kocsik meg-megtorpantak mellette: a kezébe kapta a fém pénzt. Az emberek igyekeztek az ő méltóságához méltón viselkedni.

Hazafelé tartván naponta találkoztam vele. Mindannyiszor elbűvölt és lenyűgözött, egyszer Rank is velem utazott a kocsiban, nézd, ő az, mutattam büszkén Pókért, akár egy álruhás fenség, a haja meg olyan, mint a macskák kuszálta spárgagombolyag.

Néhány sarokkal odébb, egy másik lámpánál dolgozott a következő koldus, afféle szagotott arcú, Elm utcai figura, szóló mankóval a hóna alatt, ám folyton kevervén, melyik lábára is hátrányos helyzetű. Az ő nevét sosem kérdeztem, láttára mereven előrebámultam, miként mindenki más, ő pedig a kocsira, ablakra mászva, agresszíven tarhált. Rémisztő alak volt, a kesztyűtartóban lappangó stukker magától csőre töltött a közeledtére.

Aztán egy borús napon a piros jelzésnél vesztegeltem épp, midőn a jobbról mögülem elővágtató monstrum terepjáró szándékosan telibe kapta a felém tartó Pókért.

A férfi a levegőbe röpült, majd úgy ereszkedett alá, akár egy szalmabáb, összetört teste csonttalannak hatott, akárcsak azok az út szélére sodort nyomorú, véres kutyatetemek, melyek láttán mindannyiszor torkon ragad a szájalom és a vak düh.

A terepjáró az elébe zuhant emberen áthajtva tovavágtatott.

Lomha vércseppek másztak a szélvédőmön.
Reflexből beindítottam az ablaktörlőt, és a gázpedálra léptem.
Körülöttem megszólaltak a kürtök, nem egy, nem kettő tucatnyi
kürt bömbölt, tüntetően, gyászosan: Pókerért.
Úzóbe vettem a kimarjult festésű, toldott-foldott Fronterát, a hátsó
lőkhárítójára tapadtam, várva, hogy valamelyik irányba kitörhessek
mögüle.
A terepjáró gallytörő rácsáról, miként esőben a sárlé, vér fröcskölt
hátra. A szélvédőmre, a leeresztett ablak szegélye fölött az arcomra.
El akartam kapni a fickót.
A körömkefe frizurás, telihold-képű suhanc összehúzott szemmel
bámult rám a visszapillantó tükrekből, lángszórózó tekintete
dermeszteni, ijeszteni próbált.
Kinyitottam a kesztyűtartót, az ülésre dobtam a stukkert.
A fülemhez szorítottam a telefont.
Ezt látván a szteroid-fejű tag vállból hátrapördült.
Fegyver villant a markában.
Elrántottam a kormányt, az első lőkhárítóm megpöccintette a
Frontéra hátulját.
A lövés célt tévesztett.
Hosszan üzőcskéztünk, mígnem ripityára lőtte a hátsó ablakát és a
szélvédőmet. Tárcserére már nem futotta.
Elszámított egy rafináltabb kanyart. Fennakadt a sarki kerítés
betonalapzatán.
Azután kipattant a döglött járgányból, és futásnak eredt. Jócska,
kigyúrt fickó volt, úgy loholt, mint a gepárd. Még azután is, hogy
vádlin lőttem.
Majd elfutott végképp.
A térdemre görnyedtem a légszomj kínjában, guggoltam a földön,
sípolt a tüdőm, és ekkor döbrentem a koromra, hanyatló kondimra.
Eltökéltem: megkeresem a fickót. Noha a Frontéra, lopott járgány
lévén, nem vezetett nyomra, eleget láttam Póker gyilkosából.
Sejtettem, mely berkekben körözzem. Megfogadtam: meglelem, ha
fene fenét zabál is.
És végül felveszem vele a versenyt futásban.

Egy héttel később gázoló végzett a másik koldussal is.

A szemtanúk jellemzése szerint készült fantomképen a szteroid-fejű pasas jelent meg. Ismét elkötött kocsival követte el szörnyettét. A rendszám alapján felkutatott tulajdonos fel nem foghatta, hogy Wrangler Jeepjét fegyvernek használták.

A holdtölte-koponyájú alak után szaglászó kollégák megesküdték a Bibliára: szólnak nekem, amint meleg nyomon lesznek lehetővé teszik, hogy beváltsam fogadalmamat: fogócskázhatok az ámokfutóval.

Mindazonáltal nem sérvesedtek meg a felkutatásában.

Készültem a kergetőzésre.

Először is: tükörbe néztem.

Ekkor hasított belém a felismerés: ha nem vigyázok, hamarosan fodros combú, bőröndseggű spiné lesz belőlem, csigaderbin is csak sereghajtónak jó.

Rank azt állította, hogy erősen túlzok. Nekem még mindig tetszel, vigasztalt, igaz, meglátszik rajtad a sütiévészlet, meg a főként üldögélő életmód a popsid tényleg nem olyan sportos, mint fénykorodban, de még nem karosszékszerű.

Így beszél egy pszichiáter.

Azon éjjel hosszan töprengtem: jatagánnal vagy kötéllel kövessek-e el öngyilkosságot?

A gázoló azóta sem került meg. Önmagam ismeretében gyanítottam: előbb-utóbb elhamvad tündéri türelmem, s ez esetben személyesen veszem kézbe az ügyet, még akkor is, ha tiszttem szerint semmi közöm hozzá.

Mindenekelőtt azonban vissza kell szereznem valahai fittségemet.

Az útonállók ártalmatlanítása nem nyújtott kellő vigaszt ha bármelyikükkel kergetőznöm kellett volna, holtbiztosán le- és hoppon maradok.

Feltűnt, hogy úgy vagyok, mint a farkát szopogató kígyó. Semerre sem haladok, gondolataim folyton ugyanoda kanyarodnak.

Oké, senki más nem adhatja vissza az önbecsülésem, csak én magam, de akkor is: szükségszerű, hogy szeretteim ellenében tegyek szert rá, hogy külső nehezítések közepette kelljen megharcolnom

csatáimat!?

Egyszóval kis kerülővel visszajutottam sérelmeimhez. Pedig már ideje érkezett, hogy hazafelé induljak.

Nem tehettem. Nem voltam kipufogva.

Ördög tudja, mi vitt oda egyszerre csak arra eszméltem, hogy egy régről ismert ház előtt áll velem a kocsí. Az utcára nyíló ablakokra húzott reluxa résein átszüremlő sárgás fényt bámultam, szívem dübörgött.

Tenyeremmel megérintettem szilajul hullámozó mellkasomat, majd a telefonért nyúltam.

– Miben tartanálak fel, ha...? – kérdeztem.

– A sörivásban – felelte. – Nem szomjazol?

– Hajjaj – nyögtem.

– Hol?

– Itt.

– Kerülj beljebb.

Kiléptem a kocsiból, benyitottam a kapun.

Ohio a szélesre tárt ajtóban várt, kezében sörösdobozzal, szája szegletében enyhén kelletlen mosollyal.

Folyvást előrekeredzkedő haját ezúttal homlokpánt szorította hátra. *Már a múltkor sem hittem a lélekvándorlásban* feliratú pólót és tágas pamutnadrágot viselt, a zoknit, lábbelit mellőzte.

Előreengedett, majd utánam csattogott.

– Valami baj van? – kérdezte a hátamtól.

– Semmi – mondtam egy fotelba rogyva.

Hozott egy sört a frigóból, azután leült velem szemközt.

– Elszoktam attól, hogy velem oszd meg a bármidet is – közölte sajtótosan.

– Persze. Az a helyzet, hogy beelegeltem, és most futok egy kört. Végül majd lehiggadok. Bocs, hogy ilyen morbid időpontban zavarlak. Whiskyd nincs?

– Van, de nem kapsz. És tudod, miért? Emlékszem a nőre, akit jól ismertem egykor: ha ivott, őszinteségi rohamot kapott. Nem akarom, hogy nekem mondd el a családi gondjaidat. Remélem, értesz.

– Ugye, nem gondolod, hogy idejövök Rankre panaszkodni?! Ám,

ha már itt tartunk, megemlíteném a kis Royalt. Mostanában gyakran és szándékosan fájdt engem az anyukánk.

– Tizenkét éves. Éppen utálja a női nemet, mert már előre rettegi a meglehetősen közeli korszakot, midőn eszementen bukni fog rájuk. Nem tud mást kezdeni a káoszával.

– Karmolom, hogy ilyen empátikus vagy vele.

Ohio széttárta a karjait, jelezvén: nincs válasz.

Haraptam a sörből, hátradőltem. A fotel hátáról egy pulóver zuhant a nyakamba. Meghitten ismerős jelenet volt. E hajlékban semmi sem változott. Levetett holmik heverték szerteszét a kanapén, mosott ruhából emelt, méter magas domb egyensúlyozott, az asztalon újság- és aktahalmok tornyosultak, a legdőlékenyebbnek tetsző kupac tetején vacsoramaradványokkal ékes tálca billegett.

Di Giacomo észrevette szemlét tartó pillantásomat.

Büszkén rám vigyorgott.

– Még mindig galacsinná gyúrt zoknikat szórok a szennybe.

– Gondolom, a zsebeidet sem üríted ki mosás előtt. Hányszor tömtem a mosógépbe a trafikodat!? A nadrágod mosóvizével mindjárt permetezni lehetett volna.

– Jócskán ketyós voltál: egyszer még a Magnumomat is kimostad.

Nos: a kiürült habfürdős flakonok továbbra is a kád szélén gyülekeznek. Azóta is hajóflottázom velük fürdés közben – tudatta dicsekvésszerűen.

– Nem is találtál feleséget.

– Nem is kerestem.

– Igaz is, minek az neked!?

– Egyedül is képes vagyok rendet tartani.

– Látom. Máskülönben a feleség nem a takarítónő szinonimája.

– Ha ebben a hangvételben folytatjuk a beszélgetést:

megnyugszol? Ha igen, nem bánom, folytathatjuk. Csak a kedvedért.

– Nem vagyok nyugtalan, Ohio. Rosszabb. Dagály van a hócipőmben. Nem Rank vagy Royal miatt. Csakis magam miatt. Egyébként másról is cseveghetünk. Miért nem említetted a halott nők mellé dugdosott játékokat?

– Mert a nyomozást én vezetem – felelte komoran. – Te a sajtót

tájékoztatód.

– Gondolod, hogy kifecsegetem volna nekik? Légy erős, mint a titánium: egy firkásztól tudok róla.

– Mindjárt meghanyatlok! – sóhajtottá unottan. – Na és?

Előrehajolt, félresöpört egy dossziéhalmot az asztalon, leestében elkapta a tálcát, és a fotel mellé szánkáztatta, azután tovább kurkászott a lomban, majd az ölembe hajított egy parányi műanyag figurát.

Meghökölésemet kurta vigyorral honorálta.

– Nem ez volt Tills mellett, hanem egy ugyanilyen. Nos, Watsonom?

Szemügyre vettem a lóháton parádézó, vadnyugatiasan öltözött, copfba font hajú nőalakot. Vállat vontam.

– Cirkuszista? Tehenészlány? Színésznő? Ki lesz a következő?

– Mivel már kiválasztotta, ez is felmerül: hol láthatta az illetőt? – fűzte hozzá Ohio. – Ez a figura egy tizenkét évvel ezelőtti csokitojás-szériához készült. A Seidel holttestéhez mellékelt taxi is régiség. Mindezt egy gyűjtőtől tudom.

– Léteznek fazonok, akik ilyen kütyüket gyűjtögetnek?

– Klubjuk is van, kiállításokat is rendeznek. Komoly dolog a szenvedély.

– Neked elhiszem.

– Ha például ezt a darabot nem kapja vissza a kölcsönzője, akkor a csukott ablakomon bedobott kézigránáttal fog emlékeztetni a saramra. Ezt ígérte.

– Féltelek. Még kétszer leteszed itt valahol, és soha nem kerül elő.

– Cafat vagy, kedvesem.

Felsóhajtottam.

– De rég hallottam ezt a bókot.

– Tíz éve? Tizenegy? – találgatta Ohio. – Meghatódunk?

– Volna min. Nézz végig rajtam. Ezt tette velem a múltó élet.

– Konkrétan mire célzol? Ne is válaszolj, hallottam ezt-azt. Úgy hírlík, foyton-foyvást az alakodat siratod.

– Még egy ilyen szójáték, és kinyírlak!

– Vérfogylaló vagy. Royal mesélte a mai vacsorátokat.

– Csakis rólam beszélgettek?
– Néha te is szóba kerülsz. Emlékeztetlek: az anyja vagy.
– Az utóbbi időben túl sokat foglalkoztok egymással.
– Mostanában négy-öt atya is kevés lenne a gyerekeknek – bólintott Ohio. – A minap beszéltünk erről Rankkel.
– Rankkel?! – hörrentem.
– Tudod, Rank a férjed. Szerinte a hapek most kezdi feldolgozni az apatúltengéses problémát, és egyelőre, mint annyi mással, ezzel sem tud mit kezdeni. Mindkettőnkhez ragaszkodik. Legalább vele nem csellóztál ki.
– Kivel csellóztam ki? – érdeklődtem harciasan.
– Ugyan, most már mindegy – felelte. – Nem ennél valamit? Melegítsek egy pizzát? Tőlem nyugodtan ehetsz. Nem vagyok hisztis az alakodra. Egészen dekoratív vagy.
– Ruhában.
– Most mit tanácsoljak? Feredőzz szentjánosbogárral, vagy jujsötétben.
Ötletét elengedtem a fülem mellett, majd nyomorom illusztrálására elmeséltem Póker gyilkosát, a reménytelen kergetőzést és kifulladását.
Halvány vigaszul eszembe jutottak a lompos ikrek.
Belefogtam a történetbe.
Ohio fejcsóválva hallgatott. Amikor a bikázáshoz jutottam, lerántotta a pántot a homlokáról, és felpattant ültéből.
– Holt hülye vagy! – mondta. – Még mindig nem tanultál meg gyanakodni?
– Gyanakodtam. De nem féltem.
Visszaült. Hátrarázta a haját.
– Folytasd.
Háborítatlanul jutottam a történet végéig.
– Jó – sóhajtotta, amikor befejeztem. – Már nem én rángatódzom, ha esztelen dolgokat művelsz. De azért megjegyzem: majdnem minden tévécsatornán nyomatjuk a propagandát, miszerint ilyen helyzetben egy nő még se álljon ha van kéznél telefonja, hívjon segítséget az útszéli paliknak, de ő ne akarjon intézkedni.

– Hé, Ohio! – nyögtem, kihúzva magamat. – Én másmilyen nő vagyok, mint akiknek a bűnmegelőző műsor készül.

– Mitől volnál másmilyen? Attól, hogy ezer évvel ezelőtt tanultál valamit arról, miként kell lecsapni a kekec palikat?

– Le is csaptam néhányat. Már kiment a fejedből?

– Hol van az már?! Mióta nem jársz erőnléti edzésre? Hogy ennél komolyabb képzéseket fel se emlegesek?!

– Lőgyakorlatra rendszeresen járok!

– Kevés. Öt év könyökvédős életmód után elhiheted: neked is szól a propaganda.

– Kapd be – morogtam élvezettel.

Mindig is szerettem vitatkozni vele, összecsapásaink élenkítették. Ezeregy éjen és nappalon át tartó kapcsolatunk alatt sűrűn folyamodtunk a stimulálás ezen módjához.

Midőn terhes lettem, odaveszett e varázs. Hormonháztartásom fejre állván engem is felforgatott, sőt: kiforgatott személyiségemből. Mi több: teljesen mebuggyantam. Bárminő apróságtól halálos bánatba süppedtem, lépten-nyomon meghatódtam, megbántódtam, valóságos kamara-melodráma lettem.

Míg a legtöbb nő megvesz a boldogságtól, ha dedet fogan, és madonnái mosollyal vészeli át a másállapottal járó gyötrelmeket, engem az örülés kerülgetett, képtelen voltam elfogadni az émelygést, sírógörcsöket, mellfeszülést, hasgömbölyödést. Nem bírtam, ha terhességem szóba került, ha e téren tapasztalt asszonyok sztorizni kezdtek: fejlődési rendellenességeket, szülési komplikációkat felemlgetve. Mégis, addigi életem során együttvéve nem hallottam annyi rémséget, mint azon hónapokban.

Akkorság Ohio a lepránál is leprább ügyön dolgozott, sosem tudhattam, mikor kerül elő, élve vagy halva látom-e viszont kiverhetetlenül a fejembe vettem, hogy túl sokat kockáztat és keveset ül a térdeimnél.

S e csökönnyel, miként egy meggyűlölt pulóvert, jócskán felfejtettem viszonyunkat.

Royal megszületett, dilibajom mit sem enyhült, a gyermekorvos nyugtatgatott: e kóros lelkiállapot nem is ritka, akár még

hercegnőkkal is megeshet. Fikarcnyit sem vigasztalt meg. Sőt.

Aztán Ohio, megelégelvén e poklot, szakdokihoz tanácsolt.

Rank kihozott a tébolyból. És belevitt a házasságba.

Jó szakácsnő és közepes cukrász lett belőlem, sikerületlenebb sütijeimet főként én ettem meg. Rank mindennap egyazon időben ért haza, és sosem kellett kétlenem, hogy naponta hazaér atyáin bánt Royallal, s mivel nagyszülőből hat lelkes példány állott rendelkezésre, visszatérhettem a munkámhoz. Dúskáltunk a boldogságban.

Talán két éve történt, Rank egy konferenciára utazott, s csupán azért kellett aggódnom, baj ne érje a repülőgépet, mi ez ahhoz képest, ha amiatt gyötrődik az ember: jaj, csak nehogy lelőjék, kasztrálják, üstbe főzzék, felnégyeljék, karóba rántsák elevenen megnyúzzák és sóba hempergessék szíve kedvesét!? Royal születésnapja közelgett, s a gyermek azt kérte, édesapja és anyja vigye el őt a Szafariparkba.

Óhaja teljesült. Együtt töltöttünk egy teljes napot, nagyokat beszélgettünk és jókat hallgattunk, kölyökállatokat babusgattunk, végül moziba is elmentünk. A vígfilm egy teherbe ejtett pasasról szólt, aki épp úgy megkínlódta a másállapotra jellemző kóros érzékenységet, miként némely nők, az egyik jelenet láttán felismertük magunkat, Ohio nevettében megszorította a kezemet, ujjaink egymásban felejtődtek, és amikor később az utcára léptünk, erősen kellett koncentrálnunk, hogy eldönthessük: e napot álmodtuk-e, vagy inkább az elválasztó éveket. Royal vacsorára hívta az apját, hárman sürgölődtek a konyhában, mindenki mindenkinek láb alatt volt, lélegzetvétel nélkül nevtünk és lökdösödtünk, már főztünkben jóllaktunk, s miután a sarj nyugovóra tért, magától értetődőnek tetszett, hogy a szülőtársak kéz a kézben...

És ekkor felébredtünk, mintha szép álomból.

Ohio elment, sokáig kerültük egymást, mindhiába: a rám bukkant szomorúság nem tágitott hisz az ég tudja, mióta kutatott utánam, hogy végre kullancsommá lehessen. Sejtteni sem mertem, vele mit tett ama nap.

Eljövellt az alkalom, hogy megkérdezzem.

Óriási lélegzetet vettem, kinyitottam a számat. Azután becsuktam. Di Giacomo felvonta a bal szemöldökét. Írisze kéklett, akár a nyáréji ég.

- Közléskísérletet érzékeltem – mondta, esetleg bátorítón.
- Eszembe jutott valami. Royal születésnapja, két éve már.
- Ühüm – bólintott.

Úgy tetszett, emlékszik. Ennek is örülhettem volna.

Hallgattunk, mint a mélytengeri kagylók, kis különbséggel: bennünk aligha hízott igazgyöngy.

A hízásról persze eszembe ötlött a kényszerneurózisom: elúrhodott rajtam a vágy, hogy kézbe vegyem tornakönyvemet.

Felszedelőzködtem, búcsút rebegtem, és hazacsúszkáltam a jeges nyálkával bevont utcákon.

Midőn elvackoltam a saját szobámba áthurcolt ágyneműm, fejem alá tettem a Kondicionáló gyakorlatok című munkát, hátha így is használ. Ezzel zavaros kábulatba süppedtem, mely épp csak annyira nem volt alvás, amennyire fikarcnyit sem pihentetett.

Reggelre kelve kicsit romosabb voltam egy zombinál. Ebből az élvezetből kellett volna embert sminkelnem a gazul igaz-láttató tükör előtt. Hajdan, ha véletlenül két hétig se jutott időm alvásra, szervileg és agyilag ugyan már holthulla voltam, ám küllememen ez mit sem látszott. A fáradtság egyszerűen nem bírta el nektarin-hamvasságommal. Tudni véltem: ez örök időig így is marad.

Azt beszéltek, ez kortünet. Amíg dühítőén ifjú az ember, biztosra veszi, hogy sosem töpped össze, és a Halál is tágas ívben elkerüli. Ezt persze nem rest éreztetni a nála idősebbekkel, akik viszont – túljutván saját ebbéli csalódásukon – ígyként vágnak vissza: minden öreg volt fiatal, de nem minden fiatal lesz öreg. Holott mindösszesen arról van szó, hogy pimaszul-ifjan az ember önnönmagát szereti legelébb, későbbben viszont magát az életet.

Éfféle badarságokon tűnődtem a gonoszdi tükör előtt, azon fáradozván, hogy elhalványítsam a szemem alatt csimpaszkodó tokákat. Látnom kellett, itt már csak egy maszkmester segíthet: ha valaki egy emberi arcból szörnyopofát tud csinálni, visszafelé is képes a csodára, nemde!?

Hagytam az ördögbe az egészet, öt ujjal felcsigáztam homlokba csüngő fürtjeimét, nadrágkosztümöt öltöttem, és a konyhába vonszoltam lesújtott korpuszomat.

Szeretteim nem szóltak hozzám.

Rank megbántott arccal főzte a tojásait.

Leültem egy tálka müzlis joghurt fölé. Hitvesemet szemlélve nyámmogtam a magas tápértékű, ámde pocsolyaízű magféléket. Furcsa-e, hogy bevadultam?

– Egyetlenem! – sóhajtottam. A szólított összerezzen.

Aggodalmas arcot vágtam. – Freud mit tartott a negyvenes férfiak pepecs tojásfőzési ceremóniáiról? Ha azt fogod állítani, hogy semmit, nem veszem be! Szerintem ez csak valaminő kasztrációs kényszercselekvés lehet. Szakszerű voltam?

– Freud nem foglalkozott a különböző korú férfiak táplálkozási szokásaival – nyilatkozta életem társa.

– Anyu! Tudod, hogyan hal meg a csiga? – kérdezte Royal a fotelból.

– Nos?

– Belenéz a konnektorba.

Elképzeltem, és majdnem sírva fakadtam. Félretoltam, majd a macska elé borítottam a madáreleséget.

A tojásfőző készülék felszínre liftezte művét.

– Rank – mondtam dorgálón. – Te nem ügyelsz a koleszterinszintedre!

– Majd leteniszezi – vigasztalt Royal. – Te is egyél nyugodtan, anci: tejszínt, vaját, sütihegyeket, nokedliket! Majd lehorkolod, fejed alatt egy jógakönyvvvel.

Felemelkedtem az asztal mögött, miként egy szónok.

– Remek. Örülök, hogy szóba került. Mától gondoskodjatok a vacsorátokról. Ha meleg ételre vágytok, tanulmányozzátok a főzőkönyveket. Ha valami furcsa módon hideg kajával is beéritek, a következőt javaslom: nyissátok ki a frigót, vegyétek ki a margarint, felvágottat, sajtféléket, és ebben a sorrendben pakoljátok rá egy szelet kenyérre. Amit ily módon létrehoztok, az a szendvics névre hallgató étel. Jó étvágyat. Rám ne várjatok vele, gőzöm sincs, mikor

fogok hazajárni. Intenzív kondicionáló programot kezdek. Nem óhajtok elevenen oszlásnak indulni.

– Pasi? – firtatta sarjam.

– A te korodban ez gyakori jelenség – szólott Rank, rosszkor és nem jót. – Próbáld méltósággal megélni az évek múlását.

– Tiszta hülye vagy, életem párja! – szögeztem le. – Nekem még úgyszólván nincs is korom! Szinte bakfis vagyok, éveim száma felől nézvést!

– Na és a kilóid felől nézvést? – vigyorgott Royal.

A gyermek tizenkét éve folyamatosan megszegte táptilalmaimat titkon örökké csokit, csipszet és kólát nassolt, ennek ellenére izmos és vékony volt. Érette hat darab nagyszülő aggódott, szüntelenül azon sopánkodván, milyen gida ez a srác. Vajon nem azért-e, mert mostohául bánok vele? Ne kerteljünk: egyáltalán kap enni ez a szerencsétlen?! Rendszeresen?

Életem felét a konyhában töltöttem a – szebbik fele lehetett volna! – étekomponistaként. Továbbá gyümölcsös, habos, ilyen-olyan mázas tortákat varázsoltam, fánkokat kelesztettem, legalább harmincféleképpen bírtam elkészíteni a palacsintát. Végre is, a sajtossonkás palacsinta a planéta legfinomabb étke! Tejföllel meglocsolva, érzékien átsütve. Meg a gombás. Valamint a diós-csokis.

– Kérdeztem valamit a kilóid számáról – zökkentett ki Royal.

– Kérdezd újra egy hét múlva ugyanitt, ugyanekkor – feleltem hűvös nyugalommal.

– Ugyan már!? – legyintett Rank, kiskanálával egy megskalpolt tojásban vájkálva. – Egy hét alatt még senki sem nyerte vissza húsz év előtti kondiját.

– Fogadsz velem? – kérdeztem kihívóan. – Fel mered tenni például a jeggyűrűdet?

– Netán ez az egész erre megy ki?!

Ezenközben Lelenc, a rózsaszín macska, minden irányból megszaglászta a tányérjába borított müzlit, majd erőteljes kaparó mozdulatokat végzett körülötte, nehogy kétségem is maradjon afelől, milyen tagló véleményt formált róla.

Herkules, barátnője szitkozódására felfigyelvén, nekifutásból ételszemlére indult. Hangyányit elszámította a repülési adatokat, ezért a tányér közepében landolt, s kezdett a joghurtos pancsba fúlni.

Végül mégis kievickélt belőle. Sírdogálós undorral megrázta magát, majd újra meg újra megrázkódott, bokáig érő fülei csattogtak, mint a nadrágszój, ám még ez sem segített, ezért a kanapén felejtett takaróra vetődött, törülközés céljából.

– Jézusom! – hörögte hitvesem, a baromfifélék VIII. Henrikje, a második letilózott tojás fölött. – Ki fogja ezt feltakarítani?!

– Ugye, csak szónokilag érdeklődtél, mint rendesen?! Hányszor fordult elő veled, hogy takarításon, kaptad magad?! – mennydörögtem.

– Talán bizony sikaművésznek kell lennie annak, aki kedveli a tisztaságot?!

– Talán bizony engem annak tartasz?!

– Ne veszekedjete! – óvta bős szülőit Royal.

– Nem veszekszünk! – ordítottam. – Csak éppen fellázadok, mint házianya, szakács, cukrász és tollseprű-lovarnő! Drágám! Böngéssz át a hirdetések, és vegyél fel egy lányt, aki ezentúl rendben tartja a családi fészket.

– A családi koszfészket – helyesbített Rank. – Darázfészket. Kígyófészket. Sárkányfészket.

Időnként meglehetőst antipatizáltam a férjemmel.

Olyankor például, ha a tisztaságmánia elborította az agyát. Ha egyetlen csepp elejtett kutyanyálon félóráig is elpatáliázott.

Ezúttal pirinyót nagyobb baj esett. Meddig fog ez tartani?! Míg felsorolja a Brehm lakóit?

– Kiviszem Herkulest – közöltem, remélve, hogy utánam szólnak: hisz még nem is reggeliztél.

Nem szóltak utánam. Egyáltalán nem érdekelte őket, hogy le fogok romlani.

Herkules viharosan kirentott az utcára, majd, midőn megtapasztalta, hogy az évszak továbbra is lepra, léha kedve lohadásnak indult. Előbb csak az egyik lábára sántított, kisvártatva mind a négyre, de még a farkára is nyomorék lett. Bősen sétáltam az

invalidus ebbel megint találkoztunk az iskolába igyekvő hapekkel, az állatvédő öregasszonnyal és egyéb érző lelkekkel. A srác ezúttal a sulidirít ajánlotta a pórázomra, az éltes hölgy kilátásba helyezte, hogy legközelebb rendőrt hív és becsukat az alantasok börtönébe, a többiek csupán hümmögtek, avagy testbeszéddel juttatták kifejezésre rosszallásukat.

Amikor egy percre magunkra maradtunk, letérdeltem Herkuleshez, magam felé fordítottam az állát, és mélyen belenéztem ama két csokibarna tükörbe, melyből hol szintiszta szeretet, hol pedig ádáz komizság áradt felém.

– Hallgass ide, te színművész! Ne játszd itt nekem Hamletet, mert akkor én Ofélia örülési jelenetével jövök! Naponta háromszor sétálni kell, télkor is, punktum! Minél hamarabb eldobod azt, aminek eldobása végett kijöttünk, annál előbb hazamegyünk.

Herkules az ádáz pillantásával méregetett. Közben a térdemre helyezte két mellső lábát, majd a maradék kettőt is, és mire szózatom végére értem, a kabátomba surrant. Teljesen eltűnt benne, csupán a pórázt hagyta kívül.

A továbbiakban úgy festettem, mintha magamat sétáltatnám. A pórázvégbe kapaszkodva elbandukoltam a szent helyre, melyet az tett szakrálissá, hogy Herkules csakis itt és sehol másutt nem volt hajlandó ürítkezni.

Előszedtem a zseblényt, és kezügyre kaptam a bűnjel eltüntetésére szolgáló tasakot.

A csöppség szimatolgatott, fel-alá járt, keresgélt.

Rém izgatottnak látszott.

Reggelem telt és múlt, Herkules nem végzett semmit.

Lelkileg átmentem kutyába, próbáltam kitalálni, mi lehet a baj. Talán valami idegen ebállat profanizált a szentséges padlábbal, bokrokkal? Netán ember? Hó nem volt, ha hó lett volna, akkor rutinból tudom: a havat el kell takarítani, különben itt ér a kikelet. Egyszer, alighanem csoda folytán, Rank elkísért bennünket a reggeli dilitúrára, és mert Herkules akkor is akadályát látta dolgai intézésének, kutyapszichológiai előadásban részesülhettem. Miszerint itt zavaró tényezők forognak fenn. Ha sietős a dolgom,

küszöböljem ki azokat. Például tartsak készenlétben semleges illatú spricnit, mellyel elnyomhatom a kutyácskám számára visszataszító szagokat. Így tehát még aznap felkerestem a megfelelő szakboltot. Beszereztem a kelléket, s az szerves tartozéka lett a sétáláshoz rendszeresített kabátnak.

Fújtam.

Herkules ellenőrizte, rendesen eltávolítottam-e a gyűlöletes penetrát. Egy helyütt jó sokáig és meglehetőst célzatosan pörgött-forgott azt a területet újra bepermeteztem.

Mire is kedvencem megajándékozott mindama nyalánkságokkal, melyekre vágytam. Ezeket eltüntetvén keblemre vontam a kimerült, ám büszke jószágot, és hazafelé indultam. Azon tűnődvén, hogy ilyenkor nyugodtan kocog- vagy futhatnék, egészségem megóvása céljából. Nyugodtan futhatnék, ha merő véletlenül fürgönc, futékony kutyát tartanék.

– Herkules – mormoltam a kabáthasítékomba. – Agárra cseréllek! Sajnálom.

A szólított az arcomba ásított. Közvetlen közelről megtekinthettem rózsálló szájbelsőjét, kavicsfehér fogait, hétrét görbített, majd méteresre kinyújtott nyelvét. Aztán a vigyorát. Tündöklő, agyafürt tekintetét.

– Csak vicceltem – sóhajtottam.

Ő is sóhajtott, szívfacsarót, akár egy jóllakott csecsemő. Pára lövellt elő a kabátom alól.

– Oké, nem futkosok reggelente. De egy hét alatt megszabadulok fölös domborulataimtól, ha beledöglöm is. Vedd eskümet, Herkules!

A kebelkegyenc a maga részéről füttyült a fogadkozásomra.

Na, majd meglátod!

Mire hazaértünk, szeretteim elporzottak.

Kabátot cseréltem, kocsiba ültem. Eszembe jutottak a téli gumik. Füttyörészni kezdtem. Az összes problémámra. Egy kivételével.

Az irodába érve elhárítottam a titkárnő kávékínálását, de az alakját jól megfigyeltem.

Scarlett harmincéves újra-hajadon volt, tekintete ábrándos özre, formája üde hóemberre emlékeztetett.

Válogatottan rafinált holmikba burkolódzva járt, melyek úgyszólván erényítették takargatnivalóit. Havonta újraolvasta az anyjától örökölt családi bibliát, Margaret Mitchell művét. A foszlóssá olvasott példányt mindenüvé magával cipelte, napközben az íróasztala sarkán tartotta, mintha a belőle áradó jótét hullámok nélkül nem is létezhetne.

Egy ízben sarjam tisztelgő látogatást tett irodámban, hosszan nézdegélte a gömbölyded Scarlettet, majd a láztarka könyvborítót böngészte, ígyként: Felfújta a szél...

Scarlett születetten barokkos alkat volt, együtt nőtt fel ezzel, olyan férfiak keresték társaságát, akiket ez vonzott, eme adottságát egyenrangúnak tekintette annak természetes voltával, hogy haja, fogsora, körme van. Emiatt sosem bántódott, e természetesség áthatotta lényét: derűt, üdeséget sugárzott, s ez meglehetősen csinosította megjelenését. Száz hektáros lelkét teljesen kitöltötték a mozifilmek, tévésorozatok, könnyen emészthető romantikus regények, valamint a háztartásában felhalmozott teremtmények, úgymint tört szárnyú rigó, sánta galamb, kóbor macska, kivert kutya, szökött papagáj ő még a pincében surranó patkányt is mókusnak látta s a szívébe zárta. Pasasait ritkán váltogatta, ismeretségünk fennállása óta mindössze kettőről szereztem tudomást egyiknek sem engedte meg, hogy hozzáköltözzön, nem mintha vérfeminista lett volna, egyszerűen csak szerette a kényelmet, azonfelül a fejébe vette, hogy tizenhat évesen kötött és nem egészen három esztendeig tartó frigye során kiismerte a hímnépet. A férfiak zsörtösek, bendősek és – kötött körülmények között, sajna – ritkásan igénylik a szexet.

– De hát miért nem iszol kávé?! – szörnyedezett Scarlett. – Beteg vagy?

– Nem vagyok beteg. Se egészséges – feleltem. Előkésztem a böhöm íróasztal mögül. Kétszer körbeforogtam előtte. – Milyennek látsz?

Kötelességtudóan megtekintett, felvonta szemöldökét, majd a vállát.

– Mint máskor – mondta.

– Jól figyelj, Scarlett! Kiáradt a hócipóm, mostantól elfelejtheted

azt, aki voltam. Mához egy hétre becsúszathatsz az ajtó alatt! Az összes ruhámat neked adom, mert S méretűeket kell majd vennem.

– De nekem nem jók a te ruháid!

– Ne ess kétségbe. Mi a méreted?

– XL. És a tied?

– Hol L, hol M. Szedd össze magad, és add le az X-et.

– Én nem... – sóhajtott a őszintén.

– Jó, akkor majd tüzet rakunk a gönceimből, és flaskából nyakaljuk a pezsgőt a máglya tövében.

– Máris ittál? Eléggé különös vagy.

– Szeretnék olyan kiegyensúlyozott lenni a bőrömben, akármekkoraiban, mint te, de nekem nem megy. Tíz éve tespedek, hájt hájra halmozva...

– De hiszen nem is vagy kövér! – nyögte két tenyerét összecsapva.

– Még csak az kéne, hogy kövér is legyek! Az örüléshez untig elég az is, hogy a legtutibb úton haladok felé! Ha netán behavazódnék a nyílt utcán, az arra járók tüstént piros lábast nyomnának a fejembe, répát az arcomba!

– Nyugi, Shane! Jól nézel ki, hidd el nekem! A te korodban...

– Állj! Felmondok, ha folytatod.

– Miért? Harminckilenc éves vagy!

– Igen, Scarlett, és ez már majdnem negyven.

– De nem száz!

– Persze hogy nem száz. Negyven, és úgy érzem, derékba tört az életem.

– Nem lehetsz ilyen hülye – sóhajtott. Úgy festett, mindjárt elsírja magát.

– Ne gazolj be – vigasztaltam. – Nem kicsi akadály ez az évszám, de leküzdöm. Vagy megdöglöm!

– Mit akarsz tenni?! – nyögte, gyanítván, hogy eszement tette készülök készen arra, hogy ezt megakadályozza.

Scarlett hű volt, tág kebel. Kulturális irányultsága folytán csak hömpölyszerű, romantikus fejleményekben tudott gondolkodni. Kedveltem őt.

Kiterítettem a lapjaimat.

– Visszarugalmizálom magam. Egy hét alatt. Esküszöm a tavaszra!

– A jövő tavaszra?

– Csakis.

– A tavaszra ne, az a legszebb évszak! Nem bírnám nélkülözni!

– Scarlett! Te nem hiszel bennem?!

– Ó, Rhett! – mondta, s belepirult. – Bocs, Shane, nyelvbtlás volt. Hát persze, hogy hiszek benned, hisz ismerlek! Ha te a fejedbe veszel valamit! Múltkor is hogy megszerezted azt a megszerezhetetlennek tűnő ciprusi avokádókrém-receptet!

– Ez nem ugyanaz, Scarlett, ennek hordereje van!

– Öt perc múlva itt lesznek a riporterek – közölte józanul.

– Mi a rossebbért?! – hörrentem.

– Kilencre hívtad őket. Az idei év eddigi bűnözési mutatói a keleti városrészben. Ez lesz a téma.

– A franc egye meg! – sikkantottam.

Felvettem az íróasztal sarkára készített papírkupacot. Számok, sőt számhegyek borították a sűrűn teleírt lapokat.

– Hát ezen én elalszom félidőben!

– Az is érdekli őket, hogy halad-e a nyomozás a Vaslédigyilkosságok ügyében. Meg a múltad.

– Az én múltam?!

– Ne majrézz, nem a pasiügyeid. A rendőrségi előéletedre kíváncsiak. Tégy rájuk jó benyomást.

– Oké, majd teszek rájuk, Scarlett.

– Ne izgulj, mellőzd a szlenget, ne gyújts rá, ne rágd a körmöd, ne bújj ki a cipődből az asztal alatt, és könyörögve kérlek, ne gombolgasd szórakozottan a blúzodat, ha kínosakat kérdeznek, múltkor is majd kiejtetted a melled!

– Scarlett!

– Ha pedig a terveidről érdeklődnek, ne hozd szóba az S méretet, hanem arról mesélj nekik, hogy szeretnéd kialakítani az ideális egyensúlyt a rendőrségi munka és a közvélemény tájékoztatása között. Tessék, a tegnapi bűnesetek lajstroma.

Ezzel a kezembe nyomott egy faltól falig teleírt papirost, holott akár a számba is dughatta volna, melyet éppen kellőleg eltátottam. Az ábrándos Scarlett, aki ugyan ez idáig is remek titkárnőnek bizonyult, látván, hogy eszem elhagyott, csípőből úrrá lett a helyzeten az enyémen! –, és gyámolgató anyámmá lépett elő!

– Kösz – rebegtem.

Aztán jöttek a riporterek velem együtt unták a bűnözési mutatókat és a rájuk zúdított adatrengeteget.

Miután felajánlottam, hogy kérdezzenek, kaptak az alkalmon. Hamar kimerítettük a Vaslédi-gyilkosságokat, csupán egy-két fájó bőket csúszott be. Igaz, hogy a taxisnő lakta ház szeméthyűjtőjében megtalálták a gyilkos véres esőkabátját? Igaz, hogy éppen magának meg di Giacomónak volt már egy ehhez kísértetiesen hasonlatos ügye régebben?

E témát a múltam kimeregetése követte. Minden hőstetemről, sikeremről és kudarcomról tudtak, csupán bólogatnom vagy hümmögnöm kellett. Velük együtt végigjártam iskoláimat, kezdő éveimet, vakmerőségeimet és elgyávulásomat, kinevezésemet a nyomozócsoport élére, végül e még kényelmesebb mostit.

Gyorsan végeztek az életemmel, negyven év se kellett hozzá.

Kyle Zaza megjegyezte, hogy a hajdan általam lesített bűnözők egy része mostanság szabadul. Egy bizonyos úr, egy robbantási szakértő, Smilee nevű, éppen két napja távozott a hűvösről, s vajon tudom-e, mit vésett a falra búcsúzóul?

– Nem tudom – ismertem el. – Nem lehet túl vicces, vagy jelentős üzenet, különben tájékoztattak volna róla.

Zaza ezúttal virulónak látszott, ellentétben a minapi fagyos reggelen tapasztalt szürkeségével. Hörpintett a kávéból, majd hajtépő lassan kotorászni kezdett a kezében tartott cetlik között, míg nem előhúzott egyet, s ekként betűzte:

– Rengeteg éve már, egy nő számít csupán: Shane Negrin. Ezt a nőt én megölöm, megölöm, megölöm!!! Így: háromszor és három felkiáltójellel. Nos?

– Beszélgessen el egy szakemberrel. Elég gyakori, hogy a lefogott bűnözők bosszútervek dédelgetésével mulatják a börtönidőt.

Többségük megfélekedzik az egésztől, amint visszajut az édes napvilágra.

– Többségük – visszhangozta jelentőségteljesen Zaza. – Nemde maga fogta el Smileet, nem is akárhogyan?

Nem ő volt aktív karrierem vége, gondoltam fanyarul.

De azért hozzájárult ahhoz, hogy be akarjam vágni ama ajtót, fűztem hozzá, ugyancsak némán. Mosolyogtam, olyanféle mosollyal, aminőn bobszánózni lehetett volna.

– Köszönöm – mosolyogtam körbe az irodát megtöltő arcokon, jelezvén: a tájékoztatónak vége.

– Valami sürgős dolga támadt? – kérdezte Zaza. – Gyorsan testőrt kell fogadnia?

– Sürgősebb – ismertem el. – Most jutott eszembe, hogy meg kell tetnem a hintalovat.

– Jó kaszálást – búcsúzott a nő.

A sereg mormolva kiáradt a szobából.

Scarlett hamar a romjaimra bukkant.

– Rendes voltál? – kérdezte.

– Én?! Rendes, kedves, barátságos, vigyorogtam, mint a naspolya. Van még valami mára, amit te nem intézhetsz el?

– Szinte semmi.

– Akkor meglógok. Fedezz, kérlek.

– Most hová mész? – sírta.

A füléhez hajoltam.

– Tornázni. Ha elárulod valakinek, a molyok elé vetem a bibliádat!

– Nyugi. Grall és di Giacomo keresett. A helyedben visszahívnám őket. Aztán kámforra válhatsz.

– Ez az: kámfor! Egy hét múlva, midőn reggel megérkezem, te meg sem látsz majd, csak akkor figyelsz fel ittlétemre, ha kérem a kávémat, oly éteri leszek!

– Figyelmeztetlek, Shane, ez a tornamánia ártani fog a libidódnak!

– Sűgok valamit, Scarlett, de nehogy kollabálj: az ember libidóját az önmaga iránt táplált érzelmek szítják fel vagy hamvasztják hamuvá. Mármost: az utóbbi időben nekem úgyszólván nincs is

libidóm.

– Nincs?! – szörnyedezett.

Eszembe villant valami. Belepirultam.

Scarlett észrevette színváltozásomat. Rám hunyorított nedves csillogású, érzelmes őzszemével.

A következő pillanatban azon kaptam magam, hogy szenvedélyesen orcagödrön csókolom a nőt, és kirohanok a szobából.

A fenébe is, teljesen gárgyult voltam.

Berontottam főnököm, Titus Grall előszobájába, és illő tisztelettel köszöntöttem titkárnőjét.

Margery jócska negyvenes volt, s noha csupán középtermetű, királynői tartása folytán jelentősen magasabbnak látszott. Hullámos fekete haját hátrakontyolva hordta, a sminkelést – mintha direkt az ő kedvéért találták volna fel – tehetségesen alkalmazta: veszett jól nézett ki. Ha pedig még meg is szólalt, enyhén távolságtartó, higgadt, rekedtes-mély hangja, fanyar mimikája végképp lenyűgözött mindenkit. Többnyire fekete holmokban járt, ám ez a szín nem a komorságot, csakis az eleganciát szolgálta nála.

Margeryt nem csupán jelenség-mivoltáért tiszteltem, volt még egy óriási, sokak által csodált jellegzetessége: bánni tudott Grallal.

Grall a kontraszelekció iskolapéldája volt. Már senki sem emlékezett arra, kinek a kegyéből került hajdan a testülethez: hátszél nélkül aligha juthatott volna a pozíciójához. Teljesen egysejtű volt, pályaalkalmatlan, hiú, zavaros, sértődékeny, bosszúálló. Ilyen figuráról talán Dickens írt utoljára.

Valahogy mindig fölöttem ívelt a karrierje, bármerre jártam is a testületben, ő főnökölt rajtam. Kezdetől nem kedvelt, ám ezzel egyszerűen nem tudott mit kezdeni, mert véletlenül sem sikerült kihoznia a sodromból. Eleinte többször megkóstolt, belém rágott, bántogatni próbált. Mivel legelső látásra felmértem sajtfejűségét, nemigen vettem emberszámba a páriát. Terapeutaként bántam vele. Jóságosan, gyengéden, folyton mosolyogva. Ez elébb zavarba hozta, utóbb már nyugtatólag hatott rá.

– Menj be hozzá – intett Margery. – Kérsz kávé?

– Kösz, nem.

Beléptem a párnázott ajtón.

Grall az ablaknál állt, magas, tömör alakja sziklából faragottnak hatott a nem éppen bántó élességű ellenfényben. Odakinn hőszsözmők hullongtak az ólomszürke égből.

– Hogy érzi magát a sajtóosztályon? – kérdezte a pasas.

– Még nem tudom. És ön?

– Tudásom legjavát akarom nyújtani, és elvárom, hogy maga is ezt tegye.

– Kézenfekvő – feleltem.

Grall megfordult, végigmért. Ezúttal sem sikerült csúfondáros vigyoron kapnia.

Sejteni kezdtem, hogy – mint már annyiszor – különösebb közlendője nincs számomra, ismét csak azért hívatott, mert a tudomásomra akarta hozni ars poeticáját, miszerint mindenünk legjavát kell adnunk a köz szolgálatában.

– Gondolja, hogy bírni fogja ezt a munkakört? – firtatta leereszkedően.

Eltúlzott testméreteiből baseball-labda formájú koponyája is kivette a részét: hajdan fekete haja fáradt, kékeslila hullámokban tapadt a fejbőrére, vastag szemöldökéből drótszerű, fakó szálak ágaztak szerteszéjjel, kócos pillájú, gyűrött szemhéja alól mélyen ülő, fénytelen-sötét szempár meredt a világba. Legegyszerűbben dundiként jellemezhető orra valósággal túlkapásszámba ment: ritka nagy, formátlan szaglószerű volt, s oly tündöklően fényes, akárha folyvást egy sikaasszony szidolozta volna, színe átmenetet képezett a vörös és a bíbor között, óriásira tágult pórusok ékesítették. Függőleges ráncokkal tarkított, vonásnyi keskeny szája olybá hatott, mintha ajkait egykor bölcsen összevarrták volna, mindörökre megfeledkezve a varratok eltávolításáról. A gének, melyek eme orcát létrehozták, végezetül filézték az állat, és zsírvánkosokkal pótolták a hiányt.

Grall minden egyes szó kiejtése után szünetet tartott, azt gondolván: ez már beszédtechnika. A leghüllővérűbb egyéneket is az örületbe kergette ezzel.

Ismerői igyekeztek olyan kérdéseket intézni hozzá, melyekre

egyetlen szóval is lehetett volna felelni ő azonban mindenre effektíve kimerítően válaszolt.

Hallgatósága folyton félhetett attól, hogy két szó megformálása között megalvad a nyála, pókhálóról és a korrózió leske réméről nem is beszélve.

Míg mindezt felmértem és végiggondoltam, megfelelte iménti kérdését.

– Én már nem vándorlok többet a cégnél. Innen megyek nyugdíjba.

Bájos mosollyal bólintottam. Ezt a kijelentést legalább százszor hallottam már.

Ezúttal mégis meglepetés ért.

– Bizony – sóhajtott. – Januártól másé lesz az irodám.

– Milyen kár – mondtam kötelességszerűen.

Közben az járt a fejemben, hogy kivetem magam az ablakon, ha egy percen belül nem kezdek fitneszizálni.

Grall látta rajtam, hogy teljesen megomlottam.

– Ne búsuljon – vigasztalt. – Nem tudom, ki lesz az utódom, de még az is lehet, hogy jobban jár vele.

– Kizárt! – szögeztem le.

Intett, hogy távozzatok. Kisurrantam az irodából.

Margery megszólított.

– Elmonda?

Bólintottam.

– Próbáltad lebeszélni? – kérdezte.

– Sosem voltam a tanácsnoka.

– Egy cseppet elszomorít, hogy nyugdíjba megy – vallotta meg.

– Elhiszem.

Néhány másodpercig tétováztunk, a feszültség nőttön-nőtt, nekem ádáz mehetnékem volt Margery fontolgatta közlendőjét, végül magában tartotta, és szemérmes fintorral utamra engedett. Sejtettem, mit akarhatott mondani, bágyadt vigaszmosolyt csillantottam rá, és kiviharzottam a folyosóra.

Röptömben úgy döntöttem, di Giacomót kihagyom. Ha a pasas nagyon akar valamit, úgyis megtalál. Kizárólag az érdekelt, hogy

miharabb eljussak a legközelebbi fitness szalonig.

A kijárat felé nyargaltamban könnyebben elgázoltam egy nyurga flótást, és épp úgy döntöttem, cserben is hagyom, midőn felismertem. Hisz ez Ohio!

– Ejtett a szerencsém – sóhajtottam.

Di Giacomo felszedte elszállott sapkáját, a combjához ütögetve leporolta, majd visszalökte a fejére, és a szemébe húzta.

– Kerestelek – közölte.

– Hallottam. Gondoltam rá, hogy majd visszahívlak – hebegtem.

– Nagyon kedves tőled. És mikor tudnál erre időt szakítani?

– Fontos?

Vállat vont.

– Nekem nem különösebben.

– Kinek fontos?

– Esetleg téged komolyabban érdekelhet.

– Ha Smileera célzol, róla már hallottam. Sajtótájékoztatót tartottam, csak az imént. Hidd el, nem nagyképűségből említem. A sajtótájékoztató ezt jelenti: a sajtó tájékoztat engem mindarról, amiről nem tudok. Azaz úgyszólván mindenről, mivel szinte semmiről sincs tudomásom. A riporterek jóval hírellátottabbak nálam, holott pedigrig nekem kellene szenzációkkal ajnároznom őket. Van arról fogalmad, milyen felemelő, ha az ember totál hülyének érzi magát?! Felér egy orgazmussal.

– Jól eltaláltad az új munkakört: ezentúl kéjt kéjre halmozhatsz. Szóval Smilee szabad és ki akar nyírni.

– Miért pont engem? Te is ott voltál! Miért nem a bírót, vagy az ügyészt? Netán azt, aki a világra hozta, hogy aztán pechje legyen?! Miért nem a...

Ohio megfogta a karomat. Olyan fogása volt, mint a halászsasnak, a balul járt ponty felől érzékelvést. Elhallgattam.

– Szeretném, ha figyelnél rám, Shane. Mit szólnál, ha leülnénk a büfében egy szendvicsre?

– Nem vagyok éhes. Mielőtt folytatnád a licitet: szomjas se. Semmilyen cukros nyálat nem innék.

A pasas felsóhajtott. Hátrtolta a sapkáját, zsebre vágta a kezét,

cigarettát varázsolt az ujjai közé, a lángszóró öngyújtóra hajolt, elfújta a füstöt a bal vállam fölött, és elvigyorodott.

– Kérünk neked egy szelet citromot akár háromszor is megnyalhatod, ennyit még elbír a diétád.

– Mennem kell. Sürgős dolgom van.

– Nocsak?

– Bagolyeséget kell vennem.

– Mondok valamit, kedvesem. Engem nem érdekel, hogy bekrapecoztál. De attól még működhetne az életösztönöd, és az zavar, nem kevésbé, hogy szemlátomást nem működik.

– Honnan veszed, hogy bekrapecoztam?

– Royal Press.

– Fél napja sincs, hogy nálad jártam, beszéltem veled. Azóta nem állott elő újabb fejlemény az életemben. Bármit híreljen is a Royal Press.

– Miért nem ülünk le a büfében?! – nyögte Ohio. – Az ácsorgástól még valami bajunk lesz: visszérgyulladás, trombózis, orbánc, köszvény, tudom is én!?

– Sietek!

– Esküszöm, rögvest részvéttáviratot küldök Ranknek!

– Miért? Még élek.

– Igen, de vele.

– Ha úgy találsz, hogy eleget ócsároltál, akkor most elmennék.

– Mi ez a kényszerneurotikus mehetnék?! Mindössze azt szeretném közölni veled, hogy Smilee távozta után a börtön pszichológusa felhívott...

– Téged? Miért pont téged? Smilee engem nevezett meg a falon!

– Az ipse megnézte a bombász aktáját, és az én nevemmel is találkozott benne. Gondolta, okosabb, ha inkább egy férfival beszél.

– Ez a logika csinálta a feministákat!

– Szóval meglátogattam az agyszakértőt, és elcsevegtünk, azután fecserésztem Smilee cellahaverjával is. Szeretném, ha tudnád, hogy valóban veszély fenyeget.

– Most már tudom. Leléphetek?

Ohio enyhén felakadt szemmel elbámult valahová a fejem fölött.

Kissé hörgött. Azután elnyomta a cigijét egy hamutartóban.

– Jó – mondta. – Fuss a bagolyeleségboltba. De engedj meg egy tétova megjegyzést: akárhány műtűkszemet növesztettél is, ideje, hogy felhagyj vele: van már igazi, és fájni készül.

– Nem ártana egy szinkrontolmács – feleltem ridegen. – Elmegyek, és ne kövess. Csak rám tartozik, mit művelek.

– Kövessen téged a Scotland Yard. Tőlem nyugodtan hapsizhatsz, fogyócskázhatsz, vagy amit akarsz. Már rég levettél a kezem rólad.

Bejött egy ember az utcai kapun, és az az ember hóból volt.

Felnyögtem.

– Havazik! A francba, és még mindig a csomagtartóban üdülnek a téli gumik!

– Remek! – vélekedett Ohio, változatlanul kiakadtan. – Ne is beszéljünk többet Smileeről, hiszen tizenöt percen belül felköltözöl az örök autópályákra, de ott legalább elmélyítheted a diétádat.

– Most meg arra célszól tán, hogy nem túl jól vezetek?!

Tisztázzunk valamit: én kaptam jogsit, vagy a téli gumik?

– Hallgass rám: vegyél Vivaldi-abroncsokat, és többé nem lesz téli, nyári hajcihőd. A négy évszak gumik mindenkor az útra tapadnak. A börtönpszichológus szerint Smilee komolyan gondolta az üzenetét – tette hozzá lélegzetvétel nélkül, mintegy mellesleg. – Meglehet, azért ismételte háromszor, hogy megöl, mert nem csupán rád gondolt. Nem szívesen visszhangozom az agyász véleményét, de nem tartja kizártnak, hogy Smilee a családjára is célszolt.

– Hülyeség! Pszichológus, pszichiáter: egykutya. Vakondot hajkurásznak egy sötét labirintusban. Smilee most azon lesz, hogy mielőbb bémunkát szerezzen magának. Igyekeztek, hátha még a baromi bum előtt elkaphatjátok.

– Legyen igazad. A cellatársa éveken át hallgatta a tervezgetéseit. Smilee kitalált egy robbanószerkezetet, melyet, miként némely csempészek a droggal teszik, óvszerbe csomagolva le lehet nyelni. Szerintem most annak megvalósításával szabadidőzik.

– És? Ezt az ötletet még csiszolgatni kellene. Próbáld elképzelni: csengetnek, ajtót nyitok, Smilee áll a lábtörlőn, markában egy tömött óvgumival, és arra kér, hogy ugyan, nyeljem már le azt neki, ugyanis

szeretné, ha ripityommá robbannék!? Röhögtemben felszaggatnám a küszöbvasakat!

– Smilee szenvedélyes bombász.

– Valóban. Piszokul érti, hogy akár egy kiló liszttel is a levegőbe röpítsen egy csarnokot, ám az agya csupán ennyit tud lefedni, egy centivel sem többet. A pasas amúgy az élet minden egyéb területén annyira értelmes, mint egy aranyhal. Majd észen leszek. Ne gazolj be értem.

– Royal! – emlékeztetett. – Ha Smilee nagyon eltökélt, nem veled kezdi. Téged hagy utoljára, hadd fájjon. Hátha végül magad még el hozzá, eutanáziára.

Óriásit lélegezve hátraléptem, végigmértem sarjam atyját. Nem vágtam gyomron, mivel úgy rémlett, komolyan aggódik.

– Jól van – mondtam erőltetett higgadtan. – Kösz, hogy szóltál. Szia.

Útnak indultam.

Ohio a galléromnál fogva visszarántott. Immár nem egyszerűen aggódni látszott. A pasas megőrült. Leplezni sem próbálta.

– Még egy szóra, Shane! – üvöltötte, mit sem törődve az aulában serteptertelő kollégákkal. – Nem holmi laza fecserészés végett vagyok itt! Smilee szabad, a törvény jóvoltából, és nem nyúlhatok hozzá, amíg nem babrál megint pokolgéppel!

– Dehogynem – sziszegtem, karját lesöpörve a vállamról. – Nyúlj hozzá, ekként, mint hozzám. És ígérd neki mindazt, amivel engem készülsz fenyegetni! És máris tétél valamit a fiad érdekében!

– Ha neked szemed sem rebben a hallottaktól, nem tehetek mást: hazaviszem Royalt.

– Úgy érted: hozzád? Meg ne próbáld!

– Sokat felejtettél az utóbbi időben. Például elfelejtetted a félelmet, annak ízét, szagát, szorítását.

– Ez volt a célom.

– Na, és boldog lettél?

– Jó kérdés. Három nap gondolkodási időt kérek, mielőtt válaszolnék.

– Teljesen elment az eszed!

– Ezt már sokszor a fejemhez vágta.

A szokásos köznapi vonulás zajlott körös-körülöttünk. Civil ruhás kollégák jöttek-mentek paksamétákkal a hónuk alatt, jobbára a rádiótelefonjukra hajtott fejjel. Két egyenruhás egy élénken tiltakozó ördögöt vonszolt át az aulán, másik kettő egy lila arcú némbert kísért a lifthez. A sivalgó női személy lebilincselőbb volt, mint a mi ordítózásunk, s ezen nem is volt mit csodállani, hiszen a füge a következőket viselte: egy pár vörös lakkos csizma, lágyéig érő rózsaszínű műszőrme kabát, lágyéig se érő fülenként egy-egy kilós üvegklipsz, öt centi vastag smink, slussz. A teremtés rikácsolva üvöltött, miszerint rendőri túlkapás történik vele, őt a Dagadt Pierre morzsányit sem verte meg, a szemfogát se rúgta ki, nincs miről vallomást tennie, haza akar menni.

Egy csapat szakférfiú seregellett elő az egyik liftből.

Öles léptekkel vonultak el mellettünk, majd eltűntek a parkolóba nyíló ajtó mögött. A team láttán biztos tudhattam: ismét megöletett egy ember a Homályzónában.

Ohio mélylégzéssel csillapította az idegeit. Miután fűjt néhányat, már-már barátságosan megérintette a karomat, és enyhült hangon így szólt:

– Akárhová készülsz is, elvakultan sietsz. Ha majd végeztél a Paradicsomban, hívj fel, de még ma. Ígérd meg.

– Jó – hagytam rá.

Belebámultam a mosolyába, mely bár kedvesnek akart látszani, mégis erőltetettnek hatott. Addig-addig bámészkodtam arcvonásain, mígnem azon kaptam magam, hogy kezd kimenni a fejből a fitness, helyette a szívem salétromos falú pincéjében elhantolt portrét hasonlítgatom össze a mostival, és alig fedezek fel eltérést: Ohio külseje szinte semmit sem változott.

Ettől persze hamar visszapöccentem, mivel saját küllememről nem állíthattam ugyanezt. De azért adtam még fél percet a gyönyörködésnek, megengedtem magamnak, hogy kiélvezem a széles, szögletes fogai, féloldalas mosolya, az orrától a szájáig ívelő nevetőránc nyújtotta látványt.

– Előfordulhat, hogy munkaügyben még keresni foglak – mondta,

csaknem szabadkozván titkos légyottom netáni megzavarása miatt. –
Ne kapcsolod ki a telefonodat.

Bólintottam. Szótlanul kiballagtunk a kapun.

Beültem a kocsiba, cigire gyújtottam, a rádiócsatornák között
turkáltam.

És kikapcsoltam a telefont.

Ohio épp e pillanatban söpört el mellettem monstrum járgányával.
Suhantában megfenyegetett a mutatóujjával.

Visszapöccintettem az átkozott gombot.

A pasasok ájultak a kéjhömpölytől, mióta egy vagy több bizton
perverz egyén létrehozta a maroktelefont. Hamar megtanultam, hogy
sosem szabad megkérdezni, mit művel épp az éter más pontján időző
fél, mert számosszor belepirultam a válaszokba. Valamirevaló pasas
mindig, mindenütt magánál tartja e vívmányt, s ha az felsikkant, ő
íziben beleszól. Előfordult, hogy nem bírván tovább hallgatni a
nyögdécselést, közöltem társalgótársammal: inkább hívjon vissza, ha
már elélezett, csevegtem fráterrel, aki közben – épp a porcelánon
ülve – a következő felfedezést tette: nicsak, kiújult az aranyerem.
Egy ízben sikerült akkor felcsörgetnem egy kollégát – és az ipse
felvette velem a kontaktust –, midőn a boldogító igent rebegte el az
eskető atya színe előtt. Beszéltem fiótásokkal, akik a jobbjukat
lefoglaló készüléktől mit sem zavartatva folytatták a biliárdozást,
fünyírást, foghúzást, nőjük fojtogatását, beretválkozást,
tyúkszemirtást, halottszemlét, zuhanyozást, klarinétozást, szemzést,
nemzést, tovább orvosoltatták fitymaszükületüket, vakbéllobjukat,
temették tantijukat.

Ezek után legszívesebben faroktelefonnak nevezem a vívmányt.
Mely másokból is visszatetszést, berzent váltott ki hívják
frusztrófonnak, gizdafonnak, surmófonnak, tahófonnak, prolifonnak,
zsiványmobilnak, puttonyrádióknak, nagyzófonnak, sznobifonnak,
procctelcsinek és még számosképpen, mostanában nyelvészek túrják
a folklórt, hogy összeszedjék és enciklopédiába foglalják a milliányi
változatot.

Ahogy tellettek-múlottak az idők, egyre több pasas döbrent rá,
hogy e telcsi révén feláldozta kevésnyi maradék nyugalma. Tágra

nyílt szemmel figyeltem, minő – férfilogikára jellemző – óvintézkedést tettek: beszereztek még egy készüléket, az elsőnél egy picinykét titkosabbat, ennek a számát csak a kiválasztottaknak árulták el. Némelyik ördög immár négy-öt titkosabbnál titkosabb ketyerét is magával hurcol, szerintem többen közülük tárgyalásokat folytatnak a nevesebb plasztikai sebészekkel, további mellső végtagokra és fülekre vágyván, a hívőbbje inkább imádkozik, hogy istene növelessen neki póttagokat a zavartalanabb távkapcsolat-tartáshoz.

Miután pasasok tömegei váltak stresszörültté e vívmány jóvoltából, a korszerűbbje már üzenetrögzítővel készül, hiszen talán mégsem olyan offé, ha az embert bármikor, bárhol fellelheti a külvilág.

Nem kell pszichiáternek lenni ahhoz, hogy a mandró állapotának súlyosbodására gyanakodjunk, midőn öt-hat készüléke mindegyikén a turbék géphang közli: api momentán nem óhajt kapcsolatot létesíteni.

Ilyenkor api a tört jéggel kibélelt fürdőkádban piheg, feje alatt a csendre intett ketyerékkal, acélos kebelén borogatással, homlokán gyógyfűves nyugtató pakolással.

És mire az erősebbnek mondott nem leirtotta magát a találmánnyal, a nők is rákaptak a mobilra. Ott rikoltoz a masina a retkek közt a piaci kosárban, a morzsányi bevásárlójárgány műszerfalán, az állatorvos vagy a nőgyógyász várószobájában, szoláriumban, szülőágyon, színházban, templomban harisnyaszárban, melltartóban, övre függesztve. A bőrdíszművesek egymással versengve alkotják a dögösebbnél dögösebb tartókat, s aligha késik sokáig forradalmi találmányuk: a valódi bőrből varrt, a procctelcsi megtartására és folyamatos tárolására alkalmas fülkagyló, változatos színekben. Bizonyára a húsrózsaszín lesz a favorit.

Ha feltalálják végre, karácsonyra biztosan kapok egyet Ranktól.

Hiszen jó ideje tapodtat sem élhetek a sétafon nélkül. Még mindig cikizem, bár nem utálatból, szeretetből sem úgy vagyok vele, miként a borotválkozással lennék.

Kigördültem a garázsból. Drámai körülmények közé érkeztem.

Dús, dühödt hóesés ostromolta az utcát.

Útnak indultam a gumishoz.

A szerelő szétoszlatta vérmes reményeimet: nem végez ambuláns gumicserét, estefelé fáradjak vissza a kocsáért. Addig is, ajánlotta, foglaljam el magam valami hasznos tevékenységgel.

Ez bizony szándékomban állott.

Sportosan metróra szálltam, el is andalodtam kissé, hiszen vagy tíz éve nem tettem ilyet. Alighanem hiányoztam is a közlekedési társaságnak, ezt abból következtettem ki, hogy benyomásom szerint legalább ennyi ideje nem újítták fel a mozgólépcsőt, a peronokat és a kocsikat.

Behavazott, fásult arcú tömegbe keveredtem, legott légszomjam támadt. A kocsi szellősebbnek ígérkező belseje felé szivárogtam. Egyszerre csak megviláglott előttem, miért alakult ki széles tisztás a középső ajtónál.

A padlón megállapíthatatlan korú, elhanyagolt pár üldögélt. Romos, ázott kabátjuk valósággal gőzölgött.

A pászka arcbőrű, beteges kinézetű pasas iddogált valamit egy papírzacskóból, a főtt homár arcú nő a felhúzott térdén szárogatta vizes zokniját, s ezenközben a tenyerén tartott kecses fehér egér a szájába surrant, és buzgón nekilátott, hogy megtisztogassa a fogait.

Többen az undorodás jeleit mutatták.

A csőlakónő élvezte a hatást. Hátravetett fejével ült a sárleves gumipadlón, eltátott szájában az elevenen tevékeny fogkefével, és mert beszélni nem állott módjában, elmutogatta nekem, hogy kér egy cigit.

A térdén száradozó zoknira helyeztem pár szál Casablancát.

Elérkezett a megállóm. Öt perc múlva betettem a lábam a fitness szalonba.

A pazar berendezésű hall fogadópultja mögött ülő testkulturális madám legott a segítségemre sietett.

A felkontyolt hajú, penge-keskeny arcú, finoman túlsminkelt, negyvenes évei végén járó nő bátran a cég reklámja lehetett volna. Tapadósan szűk, sötétszürke szövetkosztümöt, meztelen lábszár-színű harisnyát és hosszú szárú, magas sarkú boszorkacipőt viselt.

Hihetetlenül vékonynak hatott. Arra gyanakodtam, hogy teste talán nincs is, vagy asztrál. Miután néhány irigyszerű pillantást vetettem az elképesztően szűk szoknyából elővillanó, vibrálóan izmos lábaira, kissé megkönnyebbültem: a nő igazi.

– Tiffany vagyok – szólott udvarias mosollyal. – Segíthetek? Most vagy itt először, nemde?!

Kigomboltam a kabátomat. A hirtelen mozdulat lavinát sodort el a vállamról. A mérgeszöld szőnyegre ejtett vattacukor-lafancok eszembe juttatták: úgy festhetek, akár egy hóasszony.

– Shane vagyok – feleltem. – Szeretnék tenni valamit a testemért.

– Helyes! – hagyta jóvá. Át- és behatóan végigmustrált sötét, kavicskemény pillantású szemével. – Van valamilyen elképzelésed, vagy tanácsra vársz?

Határozottan vállat vontam.

Elvette a kabátomat, és hellyel kínált egy U alakú, lila bőrrel burkolt kanapén. Leült mellém, bal térdén átdobta a jobb lábát és meghintáztatta.

– Nem vagy kövér – közölte kisvártatva.

Fellélegeztem. Eszerint tárgyilagosan ítélt meg az állapotomat.

– Tegnap megnéztem egy régi filmet, volt az vagy ötvenéves is – folytatta könnyedén. – Hihetetlen, hová jutott a világ az akkori nőideálhoz képest! A táncosnőnek készülő fruskát azzal vigasztalták, hogy mindenekelőtt derekasan felhizlalják, azután már csak tizenöt-húsz évet kell érnie, és pont jó lesz. Szóval nagyanyáinknak éppenséggel anti-fitnessre volt szükségük, és abban a korban váltak jelentékennyé, mint nők, amelyben minket, az unokákat már inkább kiszuperálnának. Fél századdal ezelőtt még hetvenen túl kezdett öregedni az ember. Manapság a zörgő csont dívik, és a huszonöt fölöttieket lehúzzák a kukában. De mi nem esünk pánikba! Ha már beleestél, pszichológusunk is van. Ha sürgősen szabadulni akarsz a terheidtől, ajánlhatom a zsírleszívást. A plasztikások kivizsgálják, kijelölik a műtési területet: has, csípő, fenék, comb, majd helyi zsibbasztással elválasztanak a hajadtól. Nézni is szép, ahogy a sárga, habos trutymó belezúbog egy rozsdamentes vödörbe! Utána pár hétig furcsa érzéseid lesznek, annak ellenére, hogy deréktól térdig

szorítóbugyit viselsz. Máskülönben halál látványos, és elég húzós árban.

– Kösz... – kezdtem hebegőn.

Tiffany leintett.

– Nem mindenkit beszélek le róla. Általában ritkán tévedek az emberek megítélésében. Ha bejön ide egy löncsdizkont, felmérem, van-e akkora akaratereje, türelme, hogy hónapokig, netán egy-másfél évig is gályázzon a szép alakért. Ha úgy látom, nincs, a plasztikai sebészekhez irányítom az illetőt. Neked erre nincs szükséged. Ugye, sportoltál?

– Hajdan. Hiányzik.

– Jó. Sokan azzal jönnek ide, hogy itt majd két-három hónap alatt ledobják a hajukat, aztán agyó. Időközben többen ráébrednek, hogy ez csak átmeneti megoldás, ha mindig jól akarnak kinézni, rendszeresen mozogniuk kell. Az emberi test épp úgy igényli az igénybevételt, mint a szexet: folyton-folyvást. A koplalásos fogyókúrák és fákírdiéták semmit sem érnek, mert csak addig hatnak, amíg sanyargatod magad. De neked nem ez a célod, igaz? Te állandóan jól akarod érezni magad a bőrödben. Ha a mindennapos testmozgás életformává válik, nem kell kalóriákat számolászni, feszes és könnyű maradsz holtodig. Makkegészségesen fogsz meghalni.

– Igen... – próbálkoztam.

A karomra ejtette a kezét. Elképesztően hosszú, vékony ujjai halvány ezüstszínűre lakkozott műkörmökben végződtek, a kisujja körmét apró jade kövek ékítették.

– A következő foglalkozásokat találod meg nálunk: van aerobik, light és hard, azaz kímélő és vadállatias. Utóbbiban a jogging és az akrobatika fontos tényező, ezt inkább azoknak ajánlom, akik versenyszerűen akarnak sportolni. Ha nem az a célod, hogy a tarkódon tudd tartani a talpadat, felejtsd el. Van callanetics, ez a legrapidabb testformálási módszer, de hosszú távon, szerintem, unalmas. A sztreccs-tornát inkább azoknak tanácsolom, akik diétás mozgásra vágnak. A vízitorna sem rossz, de inkább hagyd nyárra, desszertnek, akkor élvezni fogod. Balettet is tanulhatsz, a jógával is

próbálkozhatsz. Amit javaslok: a konditorna, melyben a felsoroltak legjobb elemeit használjuk. Változatos, hatásos, frissítve döglesztő. Ha ellenben testszobrászatra vágysz, az nálunk nincs, itt nem növeszthetsz méteres kerületű comb- és mellizmokat. Mert esetleg nagyon hamar akarnád megnöveszteni azokat, és nekiállnál mindenféle tablettát zabálni, aztán öt-tíz év múlva megnézhetnéd a májadat. Arról nem beszélve, hogy az ilyen puffasztott izmok milyen gyorsan szétesnek, és mert az anyag nem vész el, csak átalakul, hájhegyekké változnak, úgyszólván abban a pillanatban, amint az ember felhagy a rendszeres tréninggel. Márpedig előbb-utóbb felhagy vele, mert az a drill nem érző embernek való. Nos?

– Oké. Kezdhetem?

Tiffany az órájára pillantott.

– Tíz perc múlva hozzáfoghatsz. Megmutatom az öltözőt.

Húsz-huszonötven gyűltünk össze a tükrös falú teremben.

Az összes létező korosztályból és súlycsoportból megjelentek néhányan, a társadalmi osztályok közül csupán a középső rétegek képviselői jöttek el. Helyet foglaltunk a vastag szőnyegre terített fürdőlepedőkön, és főként egymást nézegettük. Feltűnt egy-két közismerős arc, de leginkább a testformákat szemlélgettem.

Úgy tetszett, a zöm a legjobbkor jött el: mielőtt még alakjuk szétesett volna. Láttam puhány pudingtesteket, kelő lángostésztákat, és arányos gömböcöket, utóbbiakat méregetve szánni kezdtem a pasasokat, akik kénytelenek lesznek leszokni barokkos nőjükről, mert az nemsokára gidává karcsúí. Némelyek suhogós selyemjoggingban, páran dögös aerobicgöncben parádéztak, mások beérték egyszerűbb ruhadarabokkal is.

Lanyhaságunk rögtön tovalebbent, amint az oktatónő belépett. Nyilván tudta, nem mindegy, miként fest, hiszen ő lesz a modellünk, s ha nem tetszetős, másikat keresünk. Úgy látszott, jó kezekbe adom magam.

A középmagas, negyvenes nő nem volt virgácsvékony és nem fájzott szexdémonra. Arányos alkatú, ízléssel izmos, nőies teremtmény volt. Mézszőke haját lófarokba masnizva viselte, gyöngyházfehér sztreccsnadrág és kurta póló feszült alakján.

– Hellóhegyek! – mondta. – A régieknek és az újaknak is!
Utóbbiaknak: Aura vagyok, volt gyerekszobám, de csak fióknyi, ezért ne várjatok tőlem túlzott kifinomultságot. Sajnos, Marilyn Monroe imidzse kiment a divatból, többek között azért is vagytok itt. Míg kislányok voltatok, anyukátok azzal döngölte az agyatokat, hogy ha szépen felnőttem, férjhez köll menni, és máris jöhetnek a gyerekek: ennyi. Nos, ennél picit többről szól az élet. Ha itt vagytok, akkor pedzitek már. Nem a kortól lötytyedtetek meg, édes leányok, és akinek még nem csüng eze-aza, annak sem a kortól fog csüggeni, tán már holnap, hanem attól, hogy kényelmesen ráült a seggére!
Mindenki gondoljon bele, mennyit lanyhult az életmódja, mióta férjhez ment, karriert csinált, vagy éppen csinálja. Talpra lányok! Húzzátok magatok alá a seggeteket! Még jobban! Hajlítsátok a térdeket! Mélyebbre, lányok! És most még lejjebb menjetek! Még lejjebb! Vissza tíz centit! Megint le! A fenék marad! Ne humorítsatok! Mindjárt leesztergáljuk a nemkívánatos domborulatokat!

És ezzel kezdetét vette a roncsderbi.

Kisvártatva húszfoknyival emeltük a terem hőmérsékletét. Fújató, jajgató, nyöszörgő hangok szálldestak, akárha egy pornómoziban. Fejek lilultak, nyaki erek düledtek, talonban tartott ízületek és izmok nyikorogtak, a dögös dresszek és a fakóra mosott pólók egyként átnedvesedtek hónalj-, mell- és hastájt.

– Agóniaszünet – közölte Aura húsz perc gályázás után. – Feküdjete a hátatokra, a lábakat húzzátok be hashoz, és lélegezzetek nyugodtan.

Rám fért. Akkorra már megismerkedtem néhány izomcsoportommal, melyek létéről mostig gőzöm sem volt mind egy szálig fájdalmasan mutatkoztak be.

Porcikáról porcikára remegtem, mint egy sportra fogott medúza.

Mire kettőt fújtam, Aura térdre parancsolt bennünket, és folytatódott a jótét testgyötretés.

Egy óra múlva lógó nyelvvel hagytam el a termet. A zuhany alá vánszorogtam, majd átmentem a másik terembe, jógára.

Nyolcvanhárom éves, tőpörödött férfiú volt az oktató. Mindent

velünk együtt csinált, csak ő tökéletesen.

Az üdítő jóga új életre keltette agyonkínzott korpuszomat. A legagyafúrtaabb gyakorlat is játszi könnyű volt az előző óraiakhoz képest, porcikáim egyenként élvezték valamennyit.

Ezután aerobik következett. Szervezetem ettől újra, felbolydult, hisztérikusan égetve mindazt, ami nem bele való. A korábbiakhoz képest itt nem lehetett agóniaszünetet tartani, relaxálni pedig végképp nem. A harmincas oktató, a szöcske és a dinamit keresztezése, csapágyasra hajtotta csoportját.

Az óra végén alig találtam be az öltözőbe.

És amikor az utcára botorkáltam, nem akartam hinni a szememnek.

Míg én igáztam, a várost csendes alattomban betemette a hó. Taxinak égen-földön hamva sem volt.

Egyébként semminemű közlekedésre utaló jelet sem észleltem.

A szomszédos ház előtt törékeny öregasszony térdepelt, műanyag szemeteslapáttal szórta maga köré a havat, s ha lejutott a flaszterig, kétujjnyival távolabb folytatta, majd visszatért a közben betemetett részre, és szemernyi sem haladt, már ha egyáltalán az volt a szándéka, hogy megtisztítsa a járdát.

A tüdőmből kilehelt levegő tömbbé fagyott előttem, a hideg dermesztgette hó baljósan ropogott, dámatopánom felváltva süppedt és csúszott. Néhány lépés után letettem járkálási szándékomról.

Sétálgasson helyettem a dublőzöm, aki ha volna. Előbb megülöm a veszett lovat, mint hogy ép csontokkal eljussak a metrólejáróig.

A telefonért kaptam.

– Ohio – sóhajtottam. – Most beszélhetnénk. Lehetne arcból arcba?

– Lihegsz – felelte a kedves.

– Lélegzem.

– Hol?

Megadtam a koordinátákat.

– Tíz perc múlva ott leszek – hangzott a válasz.

– Azért az még neked is több lesz – vélekedtem, a hóhegyeket szemlélve.

Kurta nevetéssel búcsúzott, és mellettem termett, nem egészen hét perccel később.

– Ohio! – sóhajtottam megtörten, miután sikerült a monstrem gép utasulásába kúsznom.

Di Giacomo tűrhetetlenül vigyorgott, felismervén az összefüggést a mögöttem álló épületen villogó testkultúrás neon és gyatra állapotom között.

– Ez volt a titkos találka?

– És ha?! – érdeklődtem harcra készen.

– Ne borzold magad. A végén gyönyörűbb leszel, mint valaha.

– Ha túléltem – sóhajtottam.

Kabátom szegélyét ráhúzgáltam kocsonyásan reszkető térdeimre, hiába, nem takart túl jól. Cigit kotortam elő a tárcából, ám képtelen voltam a számig emelni a karomat.

– Megállok az első intenzív osztálynál – vigasztalt Ohio. – Ott majd gyorsan cigiztető gépre kötnek.

A macsó járgány könnyedén fúrta előre magát a dús hóban, a dízelmotor bluesosan dörmögött, az abroncsok még véletlenül sem csúszkáltak.

Exmindenem születésétől terepjáró-mániákus volt, táltos sportkocsik nem vonzották, mondván: azokban ülve maszattá leszen a környező világ, mely pedig arra való, hogy lássák és élvezzék. És tényleg, midőn ritka szabadságaink egyikén lépésben kanyargóztunk egy mesei hegy szerpentinjén, körülöttünk ragyogó szőrű, felügyeletlen lovak harapdálták a létezzhetetlen-zöld fűvet, járgányunk meg-megtorpant, hogy elengedjen egy-egy paripát, némelyiket az ablakon kinyúlva megérintheztem, olykor megálltunk, sétáltunk a réten, a virágok a maguk gyönyörűségére pompállottak, s nem áttalottuk felütni a könyvet, amely segített megnevezni őket: zászpát, tárnicsot, gombafűvet. Eközben éktelen kürtöléssel téptek el mellettünk a spuribb kocsik, azok a vezetők kihívást láttak az útkanyarulatokban, csupán az érdekelte őket, milyen gyorsan bírnak feljutni a csúcsra, az nem számított, amit elmulasztanak.

Kölcsönösen nem értettük egymást.

Ábrándos koromban, tán tizenkét évesen dögöltem az ilyen

pacákokért, mignem rájöttem, a fürge legények minden életterületen éppily végecélerdekeltek, előjáték nuku. Rajtam is átgázolt pár efféle alak, időm se volt, hogy megjegyezzem őket.

– Francba – mormogtam.

Ohio kivette erőtlen ujjaim közül a cigit, meggyújtotta, és a szám sarkába dugta.

– Megsuhintott a gyanú, hogy csak bernáthegyinek kellek – közölte.

– Nagyon rendes tőled, hogy kimentesz a hóból biztosítottam.

– Haza? Vagy a hullamosóba?

– Haza. Rank majd felravataloz.

Valaki így szólt a fejemben: már megtörtént, sok év előtt. De legalábbis asszisztált ahhoz, hogy élve eltemesd magad.

Tiszteletlen gondolat volt. Megijesztett. Holott már amúgy is meglehetőst ijedt voltam.

Erővel visszakanyarodtam Rankhez. A hang a fejemben ekként sóhajtott: azt leszámítva, hogy szeretem, egyéb jót nem mondhatok róla.

Ez is fullasztóan csengett. Összeszedtem tartalékenergiáimat, és kivettem a számból a cigarettát. Némi ajakbőröm is ugrott vele. Ebből kikövetkeztettem: vészesen szomjúhozom.

– Mit szólnál, ha beugornánk valahová? – kérdeztem.

Ohio hitetlenkedő torokhanggal válaszolt.

– Muszáj innom néhány korty ásványvizet! – erősködtem. – És pár korty kajára is szüksége van a szervezetemnek.

– Kajára?!

– Kajára! Éhes vagyok! Vacsorázni akarok!

– Halló! Halló! Méghogy vacsora!? Diétakor?! Halló, téves!

– Ne szenyózz velem, jó!?

– Jó – bólintott. – Tudsz járni?

– Nem.

– Ülni?

– Nemigen.

– Ez esetben haza viszlek. Hadd kérdezzek valamit. Ne válaszolj, ha nem akarsz. Mi ütött beléd?

– Ez volt a kérdés: mi ütött belém?
– Aha.
– Nos, őszinte leszek: a rosseb tudja. Valami arra késztet, hogy kimásszak a sírból, még hozzá élénken.
– Derék. Eszerint Smileeval is hajlandó vagy foglalkozni?
– Róla momentán hallani sem akarok.
– Beszélhetek másról is. A minap egy oszlásnak indult testet találtak egy családi házban. A tetemszakértők megállapították, hogy a középkorú nő teljesen természetes módon, szívinfarktusban hunyt el, és hetekig nem hiányzott senkinek.
– Ó, gondolom, ez az az ügy, amelynek mélyebb megismerése végett holnap falkákban fognak ellepni a firkancok – dünnyögtem.
– Ami azt illeti: van mélye. A firkászok már ma elleptek volna, de nem találtak – felelte. – Nehogy izgulj, Scarlett heroikusan hazudozott a hollétekről, még nekem is! Szóval a halott nőt elszállították, a kollégák néhány rutinjellegű kérdést intéztek a szomszédokhoz, miszerint: mióta nem látták, miért nem hiányolták, betegségéről tudtak-e, miegymás. A szembeszomszéd egyszerre csak így szólt: ha meghalt, hát meghalt, legalább nem ültet többé epret, ugyanis baromian rühelltem a kertjében szaporodó hantokat. Szó szót követett, a pacák elcsuklotta, hogy mióta beköltözött, reggelente az emeleti hálószobaablakban végzi a légzőgyakorlatait. Kezdetben egy fűvel beültetett kert képe tárult a szeme elé, ám egy napon arra ébredt, hogy szemközt, a bal szélén eltűnt a gyepterű ágycsokor helyette, csordultig beültetve eperrel. Tellett-múlott az idő, átlag kéthavonként szaporodtak az ágycsokrok, a fura, magányos szomszédnő csupán fagykor nem palántázott. Aztán egy reggelen a pacák sírkertre ébredt, gyepterű még demóba se maradt. És ez nem tett rá jó hatást. Már épp a tovaköltözés gondolatával foglalkozott. Reméli, a haláleset új tulajdonost eredményez, aki nem híve a kupacos növényágycsokrok. Na, ezt hallván a kolléga konzíliumot hívott össze. Úgy döntöttünk, megtekintjük az egyik számócaágyat. Nem is kellett nagyon mélyre ásni, máris találtunk egy csontvázat. Azután még egy tucat holttestet. A hullászok szerint egy férfi és tizenkét, valószínűleg ifjú nő maradványait leltük meg. Erre persze

megszálltuk a szomszédságot, és kiderült: az egész környék futóbolondnak ismerte a ház asszonyát, akit alighanem ezen okból hagyott el a férje. Gyanúm szerint a férjnek nem volt ideje távozni, csupán az élők sorából, ő lehet a legrégebb s az egyetlen hímnemű áldozat. Az elmagányosodott asszony ezután gyakorta panaszkodott a fűszeresnek és szomszédainak, hogy milyen nehezen talál rendes házvezetőnőt, zongoratanárt, bébiszittert.

Egyikre sem lett volna túlzott szüksége, hallgatósága nem is vette komolyan a sopánkodását. Egyelőre nagyjából ennyit tudunk. Ja, és a pincében leltünk egy rakás újságot, piros tollal bekarikázott álláskereső hirdetésekkel. Máris megvizsgáltunk néhányat, és érdekesnek találtuk, hogy több hirdető, aki házvezetőnőnek, korrepetitornak, bébiszitternek ajánlkozott, szőrén-szálán eltűnt. Ha esetleg holnap kérdezné valaki, egyelőre ennyi tudható. Ami a szembeszomszédot illeti, ő váltig állítja, hogy semmi okot nem látott a sokasodó eperágyások bejelentésére. Mindenki azt ültet a saját kertjében, amit akar. De ha ő az első hantra emlékeztető földhányások láttán zsaruért kiált, néhány áldozat életben maradhatott volna. Ja, a firkancok karmolni fogják: a kamra polcai majd lerogynak a számocadzsemek alatt.

– Ha Joker lenne a szomszédja, a nő lebukik, mielőtt még az első gyilkosság gondolata megfog az elméjében – mondtam.

– Hogy van a jó öreg Joker? – csapott le Ohio, nem éppen érzélgősen. – Még mindig a Száz év ármány főszerepét játssza, az élet színpadán?

– Te aztán nem tudsz megbocsátani, ugye!?

– Dehogynem, Shane. Most épp csak fellibbenttem a feledés fátylát a fivérédről. Veled sincs semmi bajom. Ahogy tellett-múlt az idő, rájöttem: nem gyűlölhetlek azért, mert szeretlek.

– Gyűlöltél? – nyögtem.

– Megpróbáltam. Nem ment. Mostanság meg egyenesen meghatsz a badar dolgaiddal. Úgy látszik, holtomiglan érzékenyítve vagyok rád.

Gyorsan kikíváncozott belőlem a válasz, és hosszadalmasnak készült talán ezért torlódtak össze a szavak a nyelvemen.

– Ööööö... – feleltem.

Ohio a térdemre tette a tenyerét. Finoman elszorította, a lábam remegtet.

– Nem kell felzaklatódní, van egyéb bajod, több, mint elég. Ezt a krónikus tremort jól kúrálja az ágynyugalom. Rank ma éjjel biztosan felment szextornából, viszont jól tenné, ha megmasszírozna.

– Ma még roncsderbizek egy-két órát – tudattam hősiesen.

– Igen? Szerintem ez már orvosi eset. Mákod van: háznál a segítség.

– Rank, mint háziszér? – hörrentem. – Máris hallom, mit fog mondani, midőn belépek az ajtón. Borítékolhatnám a szövegét.

– Nem kívánhatod, hogy sportosan fogadja a látványodat. Nézni is fáj, ahogy kinézel.

– Majd egy hét múlva legeltesd meg rajtam a szemed.

– Miért pont egy hét múlva?

– Ennyi idő kell ahhoz, hogy visszatáljak a verseny kondimhoz.

– Amit aztán szívósan meg is tartasz?

– De meg ám! És végigkurkászom a testgyúróklubokat, és lepántolom Póker gyilkosát. A lazáló zsaruk helyett.

– Csakis – hagyta rám.

Visszavette kezét a térdemről, hogy hasznát vegye a kormányzásban.

Kikerültünk egy járgányt, melynek vezetője úgy gondolta, ettől a kis hótól ő még nyugodtan száguldhat. A kocsí ment is, szaporán, ám egyszercsak úgy hozta az élet, hogy hirtelen kanyarodni kellett. A Golf parádésan kipördült, és a jobb oldalára vágta magát a feltrutymódzott csapadékhalomban, majd ekként siklott vagy húsz métert, míg nem egy járdaszéli oszlop feltartóztatta szánkáztában.

Mellette elporoszkáltunkban megtekintettük, amint a pedálvirtuóz sértetlenül kikúszik a hátsó ablak tört helyén, és a karosszéria dühödt rugdosásához lát.

– Ez a fickó sem egy igazgyöngy – dünnyögte di Giacomo. – Némelyek jól tennék, ha bizonyos napokon a kaszkadőrüket küldenék az utcára maguk helyett.

– Hé, hé, hé, Ohio! – kiáltottam megelevenedve. – Ez az, ez

motoszka a fejemben tegnap óta: nem lehetséges, hogy a női lovasfigura esetleg...!?

– Jól van, kreatív leányka! Ötleted használhatónak látszik. Holnap utánanézek. Ma már csak meghalni vagyok jó. Egész délután sírokat ástam a szakadó hóesésben. És még mindig felfoghatatlan számomra, amit az a nő művelt, s még művelne, ha az infarktus nem fékezi meg. Lementem az agyamról!

– Mennyei lenne, ha mielőbb megtalálnánk a kardos dilinyóst.

– Dilinyós?! Ne becézd a szörnyet, mert a végén még elragadó plüssmacinak fogod látni. A pasas masszív elmebeteg, és nagyon szeretném végre megkötni látni!

– Többször eszembe jutott, hogy az előkészületei milyen kísértetiesen hasonlítanak Lupon stílusára. Aztán a firkászok is emlékeztettek erre.

– Most szemrehányasz? – firtatta Ohio. – Nem tőlem hallották. Fogalmad sincs, miféle hírcsövek vannak! Te csak dísznek kellesz a csecse irodádba, no meg azért, hogy megteremtsd annak látszatát, mintha kézben tartanánk a köztájékoztatást.

Nem feleltem. Lupon járt-kelt a fejemben hívatlanul, s a kiűzésével voltam elfoglalva. Addig-addig veszködtem vele, míg nem sofőröm megállította az autót, benyomásom szerint az Antarktison, s jelentette:

– Megérkeztünk.

Kinéztem a szakadó hóval gyürköző ablaktörlő lapátok között, s nem láttam semmit, csupán a flitteres fényű fehér falat, ami nem más volt, mint maga az időjárás.

– Itt lakom? – kérdeztem.

Épület még délibábként sem sejlett a beszűkült horizonton.

Ohio bólintott. Cigare gyújtott, várta, hogy kiszálljak.

Várhatta. Meglehetősen halottszerű voltam.

– Menj – biztatott. – Kompromittáló lehet, ha sokáig ücsörgünk itt.

– Mennék – vigasztaltam.

Aztán némi kísérletezés után felhagytam azzal, hogy kivessem magam a meteorológiai anomáliába.

Di Giacomo megátalkodottan vigyorgott, fogtam is a gyanút, miszerint rajtam.

Őrülden vágytam arra, hogy kecses eleganciával távozzak a gigászi hóekéből, s ezzel kellemes benyomást hagyjak hátra.

Nem és nem sikerült. Valahányszor elegendő erő gyűlt össze bennem, elég volt kitekinteni a tájtan, kietlen semmibe, és lendülete menten lelohadt.

– Körülbelül merre van a ház? – firtattam.

A pasas szűkített a vigorán, elmorzsolta a cigarettát a hamutartóban, kipattant a járgányból, kinyitotta mellettem az ajtót, kikarolt az ülésből, és a vállára dobott, akár egy szőnyegárus.

– Korai ez még – dünnyögtem, elpirulva a fejembe zúdult vértől. – Jövő héten sokkal könnyebb leszek.

Mindazonáltal a világért le nem kíváncsoltam volna a válláról, mi több, legszívesebben szippancsokat növesztettem volna a hasamra, arra az esetre, ha valaki netán megpróbálna letépni onnan.

Mielőtt még a hóesésbe vészett volna, néhány pillanatig bámultam a járgányt, mely idáig hozott.

– Milyen kocs ez? – társalkodtam.

– Musso – felelte hordárom a térdig érő anomáliából.

Csügtem a hátán, élvezettel szívtam be dzsekije füst- és bőrszagát, s hogy két karom ne himbálódzzék, megfogtam a derekát, kicsivel később elcsentem a stukkerét.

Roppant kéjjel gondoltam Rank arcára, melyet tüstént megpillanthatok. Ám hirtelen egészen másféle kép jelent meg előttem.

– Jézusom! – jajdultam, felelősen. – Mi lesz az aranyfácánokkal?!

– Majd reggel előlapátolod őket a hó alól – nyugtatott Ohio, hangyányit sem lihegve. – Arra gondlj inkább, mit fog szólni hozzánk a humán aranyfácán!?

– Nem merek – vallottam be. – De hát, hál istennek, ti pompásan megértitek egymást, ami ugye, ha tekintetbe vesszük a húzós szituációt...

– ... nem közönséges önuralmakra vall – fejezte be helyettem.

A könyökömre támaszkodtam a vállán, és menetirányba

fordítottam a fejemet. Megpillantottam a házunkat, s az egész rendesen kimagasodott a természeti csapás alól, az ablakok sárgán világoltak.

Az ajtó kitárult. Förgetegféle teremtmény távozott mögüle, legfeljebb rüsztmagasan, és azonmód beásta magát a hóba.

– Herkules! – ujjongtam.

Az ajtónyílásban Rank állt, vállal körül aranyló fénnel, enyhébben megmeredve. Valószínűleg gyorsan kiismerte magát az elé tárult látványon, mert mire a küszöbhez értünk, félrehúzódott, hogy helyet adjon.

– Mi történt Shane-nel? – kérdezte.

– Ne aggódj, megmarad. Nincs kéznél egy tolószék? Nőd kondizott.

– Kondizott – sóhajtott Rank. – Ekkora hülyeséget! Tornázni megy, hogy fitt legyen, és a végén haza kell támogatni!?

– Anyu nincs támogatva – mutatott rá Royal. – Anyu cipelve van. Szia, Ohio. Vagyis apu. Jó, hogy látlak.

Di Giacomo leparkolta korpuszomat a legközelebbi fotelben, és visszavette a pisztolyát. Holott hirtelen nagy szükségem lett volna rá, mivel valami biostuka hussant el fölöttem, a hajamat is felborzolva.

– Mi volt ez? – érdeklődtem. Ösztönösen tudva, hogy egyszülöttemhez kell intéznem a kérdést.

– Röptetem a nimfákat – hangzott a válasz. – Most olvastam, hogy naponta röptetni kell őket.

– Azt is nyomtatásban láttad, hogy a nappaliban kell szabadon engedni a papagájokat?! – mordult Rank.

Hangsúlyából kivettem, hogy nimfaröptetés-ügyben nem harmonizál az álláspontjuk.

Hitvesem Ohióhoz fordult, mint apa az apához.

– Ugyebár, neked köszönhetem ezeket az elbűvölő madarakat?!

A szólított szemernyit sem tiltakozott, végre is tanúk előtt adta át Royalnak a két megszeppent nimfa által lakott, kredenc méretű röpdét, mégpedig konkrét születésnap i óhajt teljesítve ezzel, valamikor nyártájt.

– Ugyebár ez egy hím és egy nőtény példány?! – folytatta Rank.

Ezen sem volt mit vitatni.

– Nászpár – bólintott Ohio.

– Nos, kérlek, a madarak egybe is keltek. Mióta Royal szabadon engedte őket, következetesen feltárták a lakást, és felfedtek mindent, ami puha és szürkellő. Valaminő okból kifejezetten ez a szín sarkallja őket fészeképítésre. Ugyanis nem tudok más motivációra gondolni, csupán erre, látván, hogy minden effélét a ketrecükbe cipelnek. Nem haragszol, ha nem nevezem kalitkának azt a hodályt?

– Nem ketrec – helyesbített Ohio. – Trillárium.

– Már akinek trilla az, hogy vóp-vóp, naphosszat! – dörrent a vádló. – Ezek a repülő szörnyetegek felbolyhozták a papucsomat! A sálamat a fogason! És folyton a hajamba zuhognak.

– Nekem is! – rikkantott közbe Royal. – Olyan szelídek! És az én hajamat egyáltalán nem is csórják!

– Eleinte attól tartottam, hogy fészkelés céljára nézték ki a fejemet – panaszkolta Rank. – De nem költeni vágnak benne. Az ősz hajszálaimra utaznak! Az én tincseimmel akarják lakályosra bélelni a fészküket! Már egy maréknyit kitéptek és elvittek! Egyetlen perc nyugtom sincs! Az egyik bestia csak az imént fürdött bele a teámba! A másik lezabálta a szendvicsemről a kemény tojást, annak is a sárgáját! Ez már nem is terror, hanem horror!

– A vaját is szeretik – újságolta Royal.

Az ekrűszínű nimfa, feje búbján a kackiásra borzolt bóbitával, arcán a lázpir-szerű kerek folttal, élénk felderítő repülést végzett körülöttünk. Szűzfehér társnője a kanapé háttámláján sétálgatva figyelte a fejleményeket.

– És mindent lecsinálnak! – kontrázott Rank. – Ráadásul megőrzítik a macskát! A garázsba kellett zárnom Lelencet, mert egészen kiborult attól, hogy nem vadászhatja le őket!

Kihántottam magam a kabátból, lerúgtam a topánomat, s közben azon tűnődtem, volt-e sejtésem arról, hogy a férjem szürke sálát, felbolyhozható papucsot visel, s tincsekben öszül?!

Villámsújtásként ért a felismerés: csukott szemmel nem bírnám magam elé idézni Ranket. Mikor láttam legutóbb?

Az ember még nem tudja igazán, hogy valami baja van a

másikkal, midőn arra lesz figyelmes: nem néz rá, ha egymással beszélnek talán ez az első jel.

– Minek a jele?! Nem! Nem akarom azt, ami emögött sejlik!

– Oké – mondtam. – A nimfák családot alapítanak, a gyerek megfigyeléseket végez, ez csak hasznára válhat mindenkinek. Gerald Durrell is így kezdte, sőt, ő még teknőshullát is trancsért az ámbituson. Hol itt a probléma?

– Megvilágítom neked, ha netán nem látnád – hajolt eléem életem párja. – Ott a probléma, hogy...

Ekkor valaki megrugdosta az ajtót.

Rank végképp elvesztette a fejét. Felegyenesedett, a torkára fonta a tíz ujját, s még csavart is rajtuk.

– Tudjátok, mi ez?! A kutya! Herkules! Mióta esik a hó, ötpercenként ki- és bekéredzkek! Már három felmosórongyot elhasználtam az örökös lábtörölgetéssel! Délután fél öt óta felváltva portaszolgálatot látok el, vacsorát készítek, fészekanyagot szolgáltatok, négyesével szárítom a retkes lábakat! Ám mintha még ez sem lenne elég a teljes tébolyuláshoz! Elfuserált estém betetőzéseként a volt pasija hozza haza a tulajdon feleségemet, úgyszólván darabokban, és bár úgy festenek, mint akik álló délután szeretkeztek, azzal áztatnak, hogy csak tornáztak.

– Rank – nyögtem. – Ne borulj ki, nincs rá okod.

– Nincs?! De jó, hogy szólsz, akkor most hirtelen megnyugszom, rendben!? Hol a kocsid?

– A szerelőnél. Gumicserén.

– És te hol voltál?

– Tor-náz-ni. Bérletet is váltottam. Óhajtod látni? Volt egy konditorna, egy jóga és egy aerobikóráim. Royal, légy szíves, hozz anyádnak egy flaska vizet!

A sarj nem mozdult, elveszetten ácsorgott a kanapé támláján szteppelő papagáj fölött, tekintete fel-alá cikázott apáin s rajtam.

Ohio kihasználta a beállott csendet.

– Mindössze azért szólok a dolgokba, mert érintettnek érzem magam – jegyezte meg. – Ami engem illet, egész délután exhumáltam...

– A feleségemet?! – rikkantott Rank, szemlátomást párbajkészzen.
– ... míg a feleséged tornázott, és hadd tegyek egy észrevételt, sorskolléga: ismerem ezt a nőt, jobban, mint szeretném. Ha tehát egy szép napon azon kapnám, hogy frizurát, öltözködési stílt változtat, a konyha közepére vágja a szakácsbóbitát, vagy netán jógázni indul, én is pánikba esnék, alapos okkal. Mert nem tévednék, ha ebből arra következtetnék, hogy nagyobb horderejű dolgokban is reformizálni készül. De nem érném be azzal, hogy csupán őt vádoljam. Azon tépelődnék: vajon mit csesztem el én a viszonyunkban?

– Soha többé nem találkozhattok! – jelentette ki Rank.

– Mármint Ohio di Giacomo és én? – érdeklődtem fagyosan a fotel mélyéről.

– De igen! – jajdult Royal. – Most miért kell mindent...?

A langaléta kölyök némán sírva fakadt, a szívem elfacsarodott, Ohio arcán vitustáncba kezdett egy izom.

– Hé, Rank Negrin – sóhajtottam. – Térj észre. Majd négyszemközt mindent megbeszélünk. Addig is, lásd be, nem olyan kiborító, ha az ember olykor rákényszerül, hogy személyesen keményítse a tojást a szendvicséhez, és az se tragédia, ha a kutya csatakos lábbal jön be a hóból. Már úgyis szóba került: kéne a háztartásunknak egy rendfenntartó leány. Az pedig, hogy felfigyeltem a koromra, és valljuk be: jócskán meg is rémültem tőle, lehet élcelődés tárgya, de nem tanácsos gúnyolódni rajta, mert az szörnyen fáj. Mellesleg szégyellem magam a viselkedésedért.

– Én is – szólt halkán Royal. A kitódulni nem engedett könnyecseppek hatalmasra nagyították a szemét, zöldeskék íriszét. Hozzám intézte közlendőjét. – Egyszer, nagyon régen, amikor még kicsi voltam, és csak keveset értettem a körülményeinkből, megkérdeztem aput: miért nem vagytok együtt? Azért, mondta, mert te annyira akartad az elmenést, hogy ő elengedett. De majd visszaveszem, mondta még, ha úgy látom, nem elég boldog. Elvégre boldogtalan mellettem is lehet, nem igaz!?

– Nem zavarok?! – hördült Rank.

– Kérlek! – nyögtem.

Ohio a fiához lépett, a kezébe nyomott egy zsebkendőt, s

megcsókolta a homlokát, majd rám csillantott egy fanyar félmosolyt, és jó éjt kívánva kísértelt az esténkből.

Herkules berontott a nyíló ajtón, nekifutásból a nyakamba vetődött, és hóhideg nyelvével minden elérhető helyen összenyalazott, azután virgonc papagájhajhászásba fogott.

Feltápáskodtam, kihúztam magam, és sudáran átvonultam a nappalin. Marokra kaptam az ásványvizes flaskát, és...

– Hányszor kértelek benneteket, hogy ne az üvegből igyatok?! – nyilvánult Rank.

– Sokszor – feleltem belátóan. Visszabuktattam a számra a palackot.

– Mi ütött belétek?!

– Te ne látnád, pszichék profja? – csodálkoztam, percnyi szünetet iktatva a folyadékpótlásba. – Pedig doktoráltál a témából. Ezt a ma esti revüt te rendezted.

– Ti meg elég profin improvizáltatok hozzá!

– Naná. Ki akartad borítani a kis éjjelit, de nem volt, ami boruljon. Jócskán melléfogtál. – összegeztem laikus megfigyelésem eredményét.

– Royal, menj a szobádba! – parancsolta Rank.

– Nem megyek!

– De mész! Négy szemközt akarok beszélni anyáddal!

– Tudod – sóhajtott szívfacsarót a hapek –, nem szeretem, amikor úgy viselkedsz, mint egy mostoha. Szerintem egyáltalán nem baj, ha anyu és apu találkozik, és az is jó, ha néha megfélelkeznek a kimértségukról.

– Hát persze! – közölte sötét arccal Rank. – Hisz te csak nyerhetsz az ügyön!

Derék hitvesemet elnémította kimondott félsze, én viszont félrenyeltem az utolsó kortyot. Diszkréten fuldokoltam a konyhai pult mögött.

Hirtelen a fejemben lévő mozivászonra úszott egy jelenet, nem is túl régről, s megint Ohioval: az atya jött, hogy víkendezni vigye a fiát, két perccel előtte értem haza, épp a piaci portékát rámolásztam a pult konyha felőli polcaira: felemelkedtem és lebuktam,

felemelkedtem és lebuktam, egyszercsak felfogtam, hogy a két flótás kuncog a nappaliban, velem szemközt. Felpillantván rajtakaptam őket, amint fiktív puskájukkal célkeresztbe fognak engem, aki nem másra emlékeztetem őket, mint egy céllövészbódé fel-le rángó figurájára, melyet el kell találni, s akkor szivacsrózsát nyernek jutalmul.

Ezen együtt nevettünk, oly tisztán és örömtelin, hogy beleszédültünk. És jóleső meleg támadt a szívemben, és ez úgyannyira elképesztett, hogy el kellett ütnöm ezt a zavaros érzést, muszájnak véltem szólottam is egy jó rankeset, amitől az embernek olyatén kinja leszen, mintha jégkockákat facsarnának a hátára.

Ohio beszüntette a nevetést, eldobta nem létező flintáját, kikapott a dzsekije zsebéből egy valóságos, aprócska hóvirágbokrétát, rezzenetlen arccal élém tette, és elmasírozott a fiával.

Sokáig meredten bámultam a lehajtott fejű, fehérellő virágokat, s az járt az eszemben, hogy tél utóján, midőn még csak ők sejtik a végét, szakasztott úgy bújnak elő a gyászruhaszín földből, kurta zöld száraik hegyébe burkolt bimbóval, ahogyan mi nevettünk az imént, és ettől meghatódva bedühödtem, s megostromoltam a hazaérkező Ranket, és hamarosan az ágyba hízelegtem, és azzal szemfényvesztettem magam, hogy egész biztosan az a boldogság netovábbja, ha az ember ekként fogadja hitvese ölelőkedvét: nini.

Arra rezzentem fel, hogy Royal szólongat.

– Mi lesz, anci? – kérdezte csöppöm. – Most megfulladsz, vagy mégsem?

Köhintettem egyet, skáláztam kicsit.

– Kösz, jól vagyok – mondtam végül.

– Royal, légy szíves, hagyj magunkra minket – kérte Rank feszes szájjal.

Felnéztem, egyenesen az arcára.

Az nem lehet, hogy ne szeressem, hogy ne akarjam látni, hogy a megnyilvánulásai taszítsanak, az nem lehet, mert az nagy baj lenne.

Rank borzasan állt előttem, fényes barna hajában egy-egy ezüstszín szállal, töprengő homlokán redőgarmadával, kékesszürke szemében dühös csóvákka, művészien egyenes vonalú orral, széles,

telt szájjal, és függőleges vágással kacérul kettéosztott állúan hasonlított a pasasra, akit szerettem, de nem az a férfi volt, akibe valaha is szerelmes lehettem volna.

– Ne haragudj – nyögte zavartan. – Tényleg szégyenletesen viselkedtem. Megrémített, hogy fejre állhat az életem. Ne oszlasd el rossz érzéseimet, meg se próbáld, tudom, hogy nem megalapozatlanok. Úgy rémlik, kapcsolatunk a végéhez közelít, még nem tudom, mitévő legyek, még csak üvölni tudok, mert szörnyen fáj. Szeretlek, Shane. Hogy mennyire, majd meglátjuk. Levonultál a közös ágyról, kérlek, ne is jöjj vissza. Te is gondolkodj el azon, mit akarsz. Majd kiválasztunk egy időpontot, amikor megbeszéljük a dolgainkat.

A szemétbe dobtam az üres palackot.

Felemelkedtemben a bögrekollekciómra esett a pillantásom. A csordogáló évek során rengeteg szilkét halmoztam fel a háztartásban. Hogyan is állhattam volna ellen nekik, ha egyszer kísértésbe vittek?! Volt köztük mókás, bohókás, kedves és megkapó, graffitis, karácsonyias, lambadázós és mackóalakos, csupán két egyforma nem volt. Rank legmélyebb bánatára és dacos ellenkezésére, hiszen őt a neveltetése élethossziglan arra a meggyőződésre kötelezte, hogy bögrének, pohárnak készletben a helye az én árváim szedettvedettek, sőt, egyenesen prolisak. Nem baj, mondtam, akármilyenek is, a lelkem szomját oltók, és szeretem őket.

Éltem párja elcsípte a bögrét simogató pillantásomat, és megneszelte, mire gondolok. Ettől újfent beharciasodott.

– Fegyvernyugvás – emlékeztette magát.

Sarkon fordult, a szobájába viharzott, kihessegette az ott időző nimfákat, és magára zárta az ajtót.

Bekopogtam Royalhoz.

– Gyere – hallszott.

Leültem a lábaihoz, mivel sehol másutt nem leltem egy fenéknyi helyet a legénytanyán. Kezembe fogtam a kezét, és ő, csodák csodája, nem húzta el. Fehér arccal, rezzenetlen pillákkal bámult le rám trónszékéről.

– Fektesd le a madaraidat, azután magaddal is ekként járd el –

kértem. – Ne nagyon vedd a szívedre a történeteket.

– Hová vegyem? Foghegyre?

– Ha vátesz volnék, megmondhatnám.

– Van itt valaki egyáltalán, aki érti ezt az egészet? – kérdezte.

– Úgy is fogalmazhatnék, hogy pók fulladt a levesbe, de majd lehalásszuk, vagy kidobjuk az egészet, mit tudom én.

– Tényleg nem krapekozni voltál?

– Tornáztam, becsszóra. Egyszer majd, ha túl leszek rajta, megbeszéljük, mi történik velem. Kicsit megrémültem az évek múlásától. A férfiakkal is megesik, tavaly Rank is folyton a szívinfarktust várta, ahogy közelgett a negyvenedik születésnapja. Aztán e nap elmúlt, az infarktus elmaradt, az üde arcszín visszatért, a homlok kisimult.

– És te? – kérdezte komolyan.

Vállat vontam.

– Olyan ez, mintha egy ajtó előtt állnék, melyen mindenképpen be kell lépnem, és még senki sem hozta biztos hírét annak, mi is van odaát. Többen azt suttogják: lidérces hely. Mások szerint ott is álmian tud sütni a Nap. Azt hiszem, e kort betölteni annyi, mint jól meghalni egy kis időre. Azután vagy feléled az ember, vagy kísértetként végzi be.

– Ohio már két hónapja negyven, és a szeme sem rebbent tőle. Azt mondta: épp ideje, hogy elkezdődjön az élete.

– Fenemód jól áll neki a kora.

– Ühüm. Ne is krapekozz, anyu. Így is úgy érzem néha, hogy eggyel többen vagyunk, mint kellene.

És ha én vagyok a létszámfölötti?

Homlokon csókoltam a sarjat, abban bízva, hogy ugyanott, ahol az apja, és a szobámba bújtam. Bekulcsoltam az ajtót, gyérítettem a fényeket, lerúgtam az ágyról a tornakönyvet, és eldőltem.

Azután felkeltem, hogy cigarettát vegyek magamhoz, s a dóznival együtt valahogy a telefon is a kezembe ragadt, fogtam egy poharat, száraz portóit töltöttem bele – miért pont azt?! –, és visszavonultam cellámba.

Number one, number two? – szálaggattam a kérdést, mintha

akáclevélkéket. Huszonöt éve nem tettem effélét. Máris huszonöt?!
Hát mi ütött az életembe?

Hová lohol? Magával visz-e végre?

Number two. Lepöccintettem a gombot.

– Már vártam – mondta Ohio.

– A te önbizalmad még sosem rendült meg?! – hörrentem.

Lenyeltem a portóit. Simogatóan finom érzés volt.

– Ne hidd, hogy a történetek után szirénnótára szorulok – tudatta.

Dorombolás hallszott a háttérből. – Miattam nyugodtan alhatsz,
jógázhatsz, vagy ami tetszik.

– Hol vagy?

– Úton. Felmegyek a kilátóhoz, ott biztos nem lesz nagy tömeg.

– És ha ott rekedsz?

– Nem rekedek.

– Ömlik a hó.

– Látom.

– Ohio?

– Mondd.

– Ijesztő érzések történnek velem.

– Igen. Már körülötted is megijedtek néhányan.

– Te is?

– Azt hitted, bátrabb vagyok másoknál? Ha az élet császárárt
kerested, akkor most rossz számot tárcsáztál.

A motorhang elnémult. Süppedősen puha csend telepedett a
háttérre, a vonal sem szisszent, egymás lélegzetvételét is hallottuk.
Behunytam a szemem, s már is a jobb oldali ülésen hevertem,
mellette.

Ohio neszezett az öngyújtóval, azután lassan kifújta a füstöt.

– Azon nap, amikor magadra találsz, szólj nekem, és én szivart
gyújtok – ígérte, úgyszólván ünnepélyesen.

– Egyet elszívnék veled. Emlékszel?

– Emlékszem, ha ama napra gondolsz, melyen Royal született.

Annyira rettegtél a falra festett komplikációktól, hogy megfogadtad:
ha minden rendben lesz, elpőfékelsz egy nagy, bűdös havannát. És
mert minden rendben lett, kiszöktettelek a parkba, meggyújtottad a

szivart, és már az első füstkört a padlóra vitt. Utána elég pocsékul néztél ki, kedvesem. Vigaszodra legyen mondva, Royal királyi kölyök. Ma este férfimód állta a stresszt. Ami engem illet, nem kérkedhetek hasonlóval. Szörnyű csatajelenetet éltünk át, zsigerig beleszomorodtam.

– Képtelen vagyok nem elmondani, Ohio: mostanában kezdem felfogni, mennyire szeretted és milyen fontosnak éreztél hajdan. Tudom, nem vágysz arra, hogy megköszönjem, nekem most mégis ez adja a legtöbbet: aligha rettegnék annyira a korfordulótól, ha...

– Ha?

– Talán észre se venném, vagy vállat rántanék rá, ha jobban érezném magam a bőrömben. A te posztumusz érzelmeidből több erőt meríték, mint... Nem bírom folytatni, mert azt kellene bevallanom, hogy én is melléfrigyeltem, miként annyian mások, és ez így nem is volna igaz, én őszintén hittem abban, hogy jobb lesz nekem egy olyan pasas mellett, akit kevésbé szeretek, mint téged.

– Biztosan folytatni akarod ezt a beszélgetést?

– Ma este eszembe jutott a hóvirág-ajándék, és felfogtam a benne rejlő kedvességet, és azt a szándékodat is, amit eddig csupán ösztönösen tiszteltem: hogyan próbáltad ezt a mi bizarr családi formációnkat elviselhetővé, sőt, kedvelhetővé tenni Royal számára. Külön köszönet illet azért, mert nélküled Rank további öt-hat évig nem ejtette volna ki a szót, hogy szeret, és ha az embernek sokáig nem mondják, egy idő után már érezni is elfelejti, és ha ilyesmi hiányzik az életből, akkor az egész szétesik és oszlásnak indul.

– Ha jól értelek, annak hiányáért kárhoztatod Ranket, amit te szándékosan nem adtál meg neki: szenvedélyt vártál tőle, de ő mit kapott cserébe!? Ne feledd, ha elfogult is, átlátszol előtte, vele ne akarj pókerezni, mert a fonákjukról is felismeri a lapjaidat: ez a szakmája. Mint pszichiáter, mindönménél élesebben látja, hová vezet a mosti helyzet, ám mint a férjed, aki továbbra is veled akar élni, képtelen téged manipulálni, túlsággal megdermed attól, hogy tudja a végkifejletet. Ami pedig engem illet, valósággal rosszul vagyok a rám rótt szereptől. Nem engem kellett volna kiszemelned lelki támaszul, hogy kibotorkálj a házasságodból.

– Szerinted kifelé botorkálok a házasságomból? – hüledeztem. – De jó, hogy szóltál! Legalább én is értem, mi a pokol történik velem!?

– Shane, azt hiszem, nem kellene mélyebben bemennünk ebbe a mérges mocsárba. Te startolni készülsz, mert repülni vágyasz, a vak is látja. Ha érdekel a véleményem, örülni fogok, ha sikerül elrugaszkodnod, de a látszatát is kerülni akarom annak, hogy drukker volnék egy *ki vesz ma?* játszmában. Annyi elégtételt sem éreznék, amennyiből akár csak egy kaján mosolyra is futná, ha szakítanál Rankkel, mivel pontosan tudom, mit jelent téged elveszíteni. Remélem, elég drámai voltam.

– Olyannyira, hogy rádöbrentem: engem tíz évvel ezelőtt gyámság alá kellett volna helyeztetni, hiszen nem voltam az ítélőképességem birtokában, amikor elfutottam attól, amit nem nélkülözhetek.

– Pontosán ez is történt: gyámság alá helyeztetted magad. Maradt még lerágni való a csonton?

– A csont már színpatyolat, de ott van még a velő.

– Jaj, ne! – nyögte Ohio. – Már nem kell tornáznod?

– Az agyadra megyek?

– Nem az agyamra, a lelkemre mészkő. A helyzet rosszabb, mint hinnéd.

– Pontosán ez az, amitől félek.

– Aludj rá egyet. Holnap úgyis találkozunk.

A telefonra hajtottam a fejemet.

Ebben a pózban ébredtem pitymallatkor.

Amikor felfedeztem, hogy ruhában aludtam, első gondolatom ez volt: egérszerűen kellene a fürdőszobába surrannom, nehogy Rank meglásson így.

A második gondolatot valósítottam meg. Emelt fővel vonultam a feredőbe.

Útközben összefutottam hitvesemmel, bezsebeltem helytelenítő arcrándulását, csengő hangon kívántam jó reggelt.

Azután izgatottan leszórtam a gönceimet, és megvizsgáltam magam a zuhany alatt. Nem bírtam elhinni: máris történt velem

valami! Egy-két turnúr eltűnt a csípőmről, fenekem feljebb húzódott, hasfalam feszesnek tetszett, mellem rugalmasabbnak, mint tegnap.

Már-már tvisztelni kezdtem örömömben, midőn Rank kopogtatott az ajtón, s benyitott, mielőtt még válaszolhattam volna. Magam elé rántottam egy törülközőt.

– Elvigyelek a kocsidért? – kérdezte.

Nem nézett az arcomra, tekintetét a jobb vállam csücskére szögezte.

– Köszönöm – feleltem.

– Nem láttad a kezelőgombjaimat?

– Nézd meg a trilláriumban.

– A fenébe! A szarkákra nem is gondoltam.

– Ezentúl számolj velük – ajánlottam.

Szó nélkül kiment. Ledobtam a törülközőt, és az alakomra gyönyörödtem.

– Kár lett volna érted – hízelegtem neki.

Összecsippentettem a bőrt a combomon, a karfiolosodás jeleit kutatva. Ha csak egy morzsányi gödröcskét találok is, biztosan lúgot ittam volna. De csupán azt tapasztaltam, amit az utóbbi időben végzett kutatásaimkor általában: bőröm némileg kiüresedett csipkerózsika-álmú izmaim fölött.

– Ébresztő – suttoztam.

Fintorogtam párat a tükör előtt. Egyetlenegy elaggásra utaló, hátborsóztató ráncot sem sikerült felfedeznem az arcomon.

Megfésültem szeszélyesen fürtös, nyakig érő, halványbarna hajamat, azon mélázva, hogy ideje volna tincseimet megmártóztatni valami virgoncabb árnyalatú színezőfestékben. Továbbá megengedhetném nekik, hogy hosszabbra nőjenek. Hunyorítottam néhányat, felfedvén a szemem sarkában lapuló finom, apró ráncokat, melyek többnyire csak akkor mutatkoznak, ha az ember nevet, vagy a Napba néz. A minapi tokáknak nyomát sem láttam zöldes íriszű szemem alatt.

Jervennek igaza volt. Nem az tett rosszkedvűvé, hogy rommá váltam, azért éreztem magam romnak, mert ez illetett sötétes hangulatomhoz.

Élénken megsikáltam a fogaimat, és felöltöztem.

Kiiramoltam a teraszajtón, szabadidő-lapátra kaptam, és táncparkettnyi területen elhajigáltam a havat az aranyfácánok palotája körül. Kiengedtem a madarakat, és melléjük guggoltam.

A megejtően szép párocska izgatottan sürgölődött körülöttem. Megsimogattam őket, magot szórtam eléjük. A pazar hosszú, ragyogó faroktollakkal ékes kakas betartotta a szertartásrendet: a tálka fölé hajolt, megtekintette az étket, és ehetőnek találta mielőtt hozzálátott volna, reggelizni szólította és előreengedte feszülten topogó hölgységét.

Még nyár elején költöztettem hozzánk a csecsemőkorú párt. Royal azonnal megkedvelte őket, Rank nem nyilvánította ki érzelmeit, ellenben tanácsal szolgált: kurtítsam meg a szárnytollaikat, különben nemsokára úgy itthagynak, mint a szél. Javaslatát elengedtem a fülem mellett. A fécánok cseperedtek, és reggelente, ha kiléptem a teraszajtón, repesőn elém futottak, s nem bánták, hogy megérintem őket.

Aztán egy éjszakai vihar valósággal elmosta a kelengyjükként kapott házikót, csaknem velük együtt. Ekkor Royal leült az íróasztalához, öklére hajtotta fejét, töprengtében elrágott egy cerkát, végül világra hozott egy tervrajzot. Minek láttán azt mondtam: ó, hát ez álomi szép ábrándhajlék! Rank megdicsérte a gyereket az alapos munkáért.

Ohio megkérdezte tőle: szeretné-e megvalósítani tervét?

Víkendjük végén titokzatos képpel toppantak be.

Mire felocsúdtam, beköltöztették a madarakat az általuk készített, magas lábakon álló, tágas, remekmívű pagodába.

Az aranyfécánok azóta sem próbáltak elszállni, mint a szél.

Feltöltöttem a madáretetőket. Cinkék, stiglicék, zöldikék, gerlék és rigófélék szálldostak körülöttem.

Szemlátomást nem tartottak tőlem, szóltak is hozzám, és én válaszoltam.

Csupán Rank nem beszélt velem a szerelőműhelyig vezető, felkupaolt hóval szegélyezett, frissen tisztított úton. Érdeklődtem, megtalálta-e a kezelőbigyóit, s mikor bólintott, azt firtattam, a papagájtanyán lelt-e rájuk, és mert újra fagyosan bólintott, nem

szóltam többet.

Egyébkor sem szívesen társalkodott vezetés közben, vele autóznom olyan élményt jelentett, mintha csendkamrában kuporognék. Hosszú hallgatásainknak nem volt se tartalmuk, se mélyük, árnyalatnyit sem emlékeztettek azokra a ritka meghitt, angyalos hallgatásokra, melyeket a felek hirtelen s egyszerre törnek meg, többnyire ugyanazt mondván.

Az irodában Scarlett egy rakás faxpapír mellett ült az asztal sarkán, és a szivárványtarka tollseprővel legyezte arcát, gyötrötten.

– Na végre, Shane! – nyögte. – Kétezren kerestek, mióta nem láttalak! Már arra sem emlékszem, kinek mit hazudtam a hollétedről! Egymillió hír várja, hogy továbbadd őket! A legfontosabb szörnyetegség: tegnap délután egy epreskertben tizenhárom tetemet találtak!

– Tudok róla. Más?

Kezembe nyomta a faxamétát.

– Nézd át, mindjárt kapsz kávé. Ja, tegnap este Kyle Zaza az egyik szórványos nézettségű tévécsatornán leadta a szakmai portrédat, azután hosszan sztorizott a Vaslédi-gyilkosságokról. Grall már keresett. Tudni szeretné, honnan származnak a hajmeresztő információk.

– Tőlem biztosan nem.

– Zaza gazdagon részletezte a régvolt Lupon-ügyet, összevetette a mostanival, előrángatta a pasas balesetét, majd kijelentette: Lupon él, ő a tettes. El kell kapni a gyilkos skizót, ám a rendőrség biztosan most is impotens lesz az ügyben, mint általában, úgyhogy ő felkéri nyájas nézőit, segítsenek neki lefűlelni a tagot. Lupon fotóját is bemutatta. Az egész főnökség tajtékzik.

– Hadd tájékozzanak – feleltem. – Még az is lehet, hogy Zazának lesz igaza. Megvan a műsor?

– Margerynél találod a kazettát.

– Más se hiányzott. Kinyírom a fűgét, ha miatta nem lóghatok el tornázni!

Kitörésem egy pillanatra eltűnődtem. Majd, mivel nem jöttem rá, miért kellene jelentőséget tulajdonítanom ölési vágyamnak,

túlléptem rajta.

A szobámba vonultam, átszálaztam a papírrakást, lehörpintettem a kávé, és egyszerre csak belevesztem a munkanapba. Rojtosra beszélt hangszálakkal, feltupírozott idegekkel ért az ebédidő. Lehajítottam a telefonkagylót, megmasszíroztam zsibbadt karomat, a friss bűnhírek közül kiválogattam és Scarlettre hagyományoztam a sajtónak továbbítandókat.

– Most pedig kivarázsolom magam az információpezsgetésből – tudattam. – Gyógytornászhoz kell mennem. Telefonkönyököt kaptam a temérdek szájtépéstől.

A gömbölyded titkárásszony elmélázott a diagnózisomon, majd bájosan obszcén mozdulatokat tett behajlított karjával, és elvигyorodott.

– Ettől meg farokkönyököt kapnék? – kérdezte.

– Rám hozod az arcpírt!

Nyitottam az ajtót, holott az már nyitva volt. Ohio toronylott a küszöbön, és meglehetőst mosolygott.

– Ha kitárgyaltátok a könyökbántalmaitokat, magammal vinnélek – mondta.

– Sehova! – közöltem zordonan. – Csakis a testkultusz érdekel!

– Utána elfuvarozlak a klubodba – ígérte.

– Utána? Mi után? Te is az én arcomat pirítod?!

– Nocsak – lehelte Scarlett.

– Nem szexre céloztam, hanem munkára – közölte a kedves.

– A munkában szűgyig járok, ezzel nem hozol lázba.

– Indulás! – Ohio a kezembe nyomta a kabátomat, és kiperdített az ajtón.

Végigvágattunk a lépcsőházon. Az aulába érve célba vettük a parkolóba vezető lengőajtót.

– Tegnap bebogaraztad az agyamat – magyarázta izgatottságát di Giacomo. – Hogy esetleg kaszkadőrt is jelképezhet a lovas figura. Pár embert ráeresztettem az écára. A Tills megölése előtti napokban az egyik tévécsatorna mozimagazinjában bemutattak egy kaszkadőrnököt. A bige Donna Giovannának nevezteti magát. Jelenleg egy akciófilmben dolgozik, ő ugrabugrál a főművésznök helyett a

rugdosósabb jelenetekben. Megnéztem a vele készült riportot. A nimfa egy vaslédi.

– És most felkeressük? – érdeklődtem, immár a kocsiba tuszkoltan.

Ohio elfordította az indítókulcsot, azután cigit sodort a zsebében, és a fogai közé harapta. Rám nézett, hosszan fürkészte az arcomat, elvagyorodott, és a gyújtó lángcsóvája fölé hajolt.

– Fel – mondta. Kisöpörtünk a szabad ég alá. – És persze megokoljuk látogatásunkat. Nem hiszem, hogy pánikba ejtenénk, nem olyan típusnak látszik, mint aki lépten-nyomon összerezzen.

– És ha hülyének néz bennünket?

– Benne van a pakliban.

– Karácsonyra kapsz tőlem egy penetránsan pecsétetes Columbo-ballont.

– És te mit kérsz karácsonyra?

– Már meg is vettem a meglepimet, neked elárulom, mi az, de Rank meg ne tudja, mert akkor borzalmasan kipszichéz.

– Szóval?

– Szóval: lábszárharisnyával lepem meg magam. Karácsonyra belekarcsulok.

– Mivel?!

– Jaj, hát nem szoktad megbámulni a siheder lányokat? Fenemód divatos mostság a lábszárharisnya. Persze, lehet, hogy nem így hívják. A fuszekli finom puha pamutból készül, térd fölé ér. Magas szárú bocskorhoz hordják. Rövid szárú nadrággal, vagy kurta ruhával.

– Ezért tornázol?! – hörrent Ohio.

Valami rázta a vállát. Nem én, nem is a hideg, hanem a kuncogás.

– Ezt nem veszem jó néven – figyelmeztettem. – Tüstént ementálivá lölek!

– Ha jól értelmeztem közlendődöt, te komoly lelki és fizikai előkészületeket teszel ama harisnya felöltéséhez? Fel sem merült benned, hogy egyszerűen felhúzd a fuszeklit, és viseld?!

– Láttad mostanában a térdkalácsomat?

– Nem fonott kalács.

– Esküszöl?
– A jelvényemre.
– Hiszek neked. Te azt sem elleneznéd, ha az utcára is kimennék benne?

– Miért ne mennél?
– Az én koromban?
– A te kinézetteddel?!
– Milyen a kinézetem?
– Udvaroltass a férjeddal. Dzsesszes vagy.

Megérkeztünk a forgatási helyszínül szolgáló hajdani gyárépülethez. Gyanítottam, hogy aligha tévednék el odabenn, annyiszor láttam már effélét filmen: hodály csarnok, tekergőző vaslépcsők, lóbálódzó csigák, döndülő ajtók, keskeny fémhallók többnyire az utóbbiakon szokott bonyolódni a végkifejlet, midőn a főstán és a főhős a temérdek autós kergetőzés után manuálisan is összecsap, és egymás fojtogatása, rúgogatása közben valamelyikük mindig majdnem lefordul a mélybe, aztán persze mégsem zuhannak alá, csupán az izzadékonyabb nézőket nedvesítik, a végére tartogatván a nyalánkságot: a negatívós fazon általában egy nagyobbacska daráló-, zúzó- vagy fűrészelőgépben végzi.

A romantikusabb hangoltságú mozisták inkább templomtoronyban tartják meg a finálét: poros falépcsők, hintálló harangkötél, konga harangnyelv és réműlten felszálló galambok alkalmazásával, e helyszínhez többnyire a rezzenékeny hősnővel bíró filmek vonzódnak, hiszen ilyenén díszletek közt tud igazán kibontakozni a feszültség: a nő szüntelenül rémüldözhet, hol a pókhálóktól, hol a szárnyra kapó madaraktól, hol a faalkotmányok vészterhes nyikorgásától.

Keresztülharcoltuk magunkat az árgus rendészek, és a stáb közelébe jutottunk. Mákunkra sminkszünet volt, éppen újravakolták a divát: borzas ecsettel az arcát pirosították, trükkös flastromokkal a testét véresítették. A főstánt alakító, hátrányos küllemű színészt roncsolt fejűre maszkolták, hogy azután kifolyt szemmel domborgathassa a szerepét. A főhősön is dolgoztak: felfrissítették hajlakkozását.

Ohio megemlítette egy nyurga, gilisztavékony egyénnek, hogy mi járatban vagyunk. A fickó elfutott, hátba vágott egy nőt, s amikor az megfordult, megmutatott neki minket.

A moha felénk indult. Klasszikus öltözetet viselt a kelleténél három számmal szűkebb farmernadrág, pasztellszínű póló, kevésnyi smukk – ízlésesen elhelyezett por- és vérfoltokkal, szakasztott ugyanolyan, mint a díva. Nem volt túl magas, de annak tudott látszani, mosolyféle rezgett a szája szélén s a szemében is.

Di Giacomo felmutatta bőrtokos, jelvényes igazolványát.

Donna Giovanna hunyorítva bámulta, közelebb is hajolt hozzá, végül felpillantott.

– Mi ez? Valami ruhatári biléta?

Ohio felvillantotta fanyar félmosolyát, jelezvén, hogy érti ő a humort, még az illetént is.

– Szívesén tovább marhulnék – mondta –, de komoly közlendővel jöttem.

– Szóval zsaruk?! – Donna csípőre tette a kezét, meghintáztatta magát, és elmosolyodott. – Melyik idióta hívta ide magukat? Vagy telepatikusan érzékelték, hogy esetleg szükségem lenne magukra?

– Esetleg? – kérdeztem.

Donna elkomorult, feszült mozdulattal megdörzsölte az állát, aztán megpróbálta zsebre vágni a kezét, ám nem járt sikerrel: a testére öntött nadrág nem tett lehetővé ilyesmit.

– Hát... – nyögte halkán –, tiszta hülyeség az egész, felmerült bennem, hogy a szerveknek is szólhatnék, de ahogy elmeséltem itt a srácoknak, szinte meg is nyugodtam. Mit akarnak?

– Miről szólhatna? – firtatta Ohio.

– Tegnap, amíg itt melóztam, valami betörőféle járt a lakásomban, de megzavarhatták, mert nem vitt el semmit, csak feltúrt ezt-azt.

– A ruháit? – sóhajtottam.

Zúzmarahideg lett a mellkasomban.

– A ruháimat?! – Donna felnevetett. – Igen. Az intimebbjét.

Biztos azt tanítják a besurranó-képzőben, hogy a lé a bogyogók közt rejtezik. Nem tartok otthon pénzt. Ékszereim nincsenek, bizsukat meg ki lop!? Akárki is hívta ide magukat, szerintem nem ér annyit az

egész, hogy az idejüket töltsék vele, amikor rengeteg sokkal szörnyűbb bűntény történik.

Ohio cigit húzott elő a zsebéből.

– Hallott a Vaslédi-gyilkosságokról?

– Nem hallottam. Attól tartok, nem is fogok, mert vissza kell mennem a gályára, ha kész a Madám sminkje. Felismerték a Madámot? Legalább biccentsenek felé, és közben enyhén hajlítsák be a térdüket, ezt részint jó néven veszi, részint el is várja. Mostanában ő minden: jó nő, miközben annyira életteli, mint egy festett pozdorjalemez. Bocsánat. Gyűlölöm ezt a forgatást, holott én általában élvezni szoktam, ha dolgozhatok. Szóval ne izguljanak, semmi nem tűnt el a lakásomból, köszönöm, hogy idefáradtak.

– Hogyan jutott be az illető? – praktizált Ohio zavartalanul.

Donna Giovanna vállat vont.

– Nem rombolt, vagy ilyesmi. Talán álkulccsal.

– Pontosan mit művelt a fehéreneműivel?

– Szétszórta őket. A szőnyegen és az ágyon.

– Váladéknyomot nem talált a holmiján?

– Vála... Mi?! Ha arra céloznak, hogy netán valami beteg pali lehetett, akkor is kár volt idejönniük, elbánnak az ilyenekkel zsaruk nélkül is!

– Igen – bólintott di Giacomo. – Említette a riportfilmben. Felvett egy stoppos pasast, és amikor az hernyótalpas széptevésbe kezdett...

– A farkánál fogva kivágtam a száguldó kocsiból, igen! Netán megbotránkoztattam? Azért van itt?

– Nagyra értékelem önvédelmi szokásait – tudatta Ohio. – Valaki, alighanem egy elmebeteg pasas két nőt ölt meg a közelmúltban, két kemény, bátor nőt, akiknek aztán a sajtó a Vaslédi titulust adományozta, korábban mindketten szerepeltek a tévében, bizonyára így esett rájuk a választás. A tettes egy játéktaxit hagyott az első áldozata mellett, és a második nő taxis volt.

– És mellette mit hagyott? – kérdezte Donna.

Ohio előhúzta a műanyag lovarnót a dzsekije zsebéből.

– A pasas mindkét esetben járt az áldozatok lakásában, mielőtt végzett volna velük. Nem rombolt, vagy ilyesmi. Feltéhetően kulcsot

készített az ajtóhoz. Bement, a ruhák között turkált, az intimebbjét széthajigálta és levizelte. Egyik nő sem fordult a rendőrséghez. Maga kevéssel a taxinő halála előtt interjút adott a tévében. Tegnap valaki járt magánál. Szeretnék elkapni a pasast.

– Tehát? – kérdezte Donna, a lovas figurával babrálva. – Védőőrizetbe vesznek? Vagy csak úgy figyelmeztettek, hogy készüljek fel a harcra?

– Szeretném, ha együttműködne velünk.

– Úgy érti, hogy megkísérlik törbe csalni a gyilkost? Mit veszhetnek?! Legfeljebb az életemet! Mennyi időm van még hátra?

– Kábé egy-két hét – felelte Ohio.

Donna elszörnyedt.

– Hát ez nem sok. A tettesről semmit sem tudnak, ugye!?

– Nem hagyott hátra dedikált ujjlenyomatot. Őszintén szólva azért látogattuk meg, mert magát sakkoztuk ki, mint lehetséges következő áldozatot. Figyelmeztetni akartuk, hogy ha furcsa dolgok történnének maga körül, forduljon hozzánk.

– Lám, mire ideértek, a furcsa dolgok meg is történtek. Sajnálom, hogy nem tévedtek. Most mennem kell. Ne gondolják, hogy színes híreik közömbösen hagytak, de időre van szükségem, míg átgondolom ezt az egészet. Addig is, legurulok a vaslépcsőn a Madám helyett.

– Mulasson jól – mondta Ohio. – Holnap megkeresem.

– Ugye nem bánja, ha ma éjjel nem otthon alszom?

– Egészségesebbet nem is tehetne.

Elköszöntünk.

Ohio a szaván fogta magát, és elfuvarozott a testkultuszklubba. Egész úton töprengőnek látszott, nyilván hadiötletek után kutatott az agyában, hogy elkaphassa a kardos gyilkost, és Donna Giovanna se haljon bele.

– Irány a pufitness – búcsúzott. – Aztán jól erőltessd meg magad. Érted jöjnek?

– Ma négy órát veszek, végezetül úszom egyet. Este hatra darált hulla leszek, mint a fasírt.

Hájas hópelyhek szállongtak a feketéllő égből.

Újabb meteorológiai anomáliák ígérkeztek.

Az öltözőbe iramlottam. Húsznyi nő készülődött a fehér csempés falú helyiségben. Vetkőzés közben a beszélgetésükre füleltem.

– Már egy hónapja csinálom az étel-elkülönítő diétát, és máris leadtam egy centit a csípőmről! – újságolta egy jegesmedve méretű, közel ötvenes bajadér, birkózódressze felöltésével gürcölvén. – Tudjátok, ez a doktor Hay-módszer. Ma szénhidrátot reggeliztem, fehérjét és semlegest ebédeltem, és vacsorára is fehérjét és közömböst fogok enni, aztán lefekvés előtt bekapok egy kis bázisképzőt.

– Ó, igen – csatlakozott egy negyven-táji, vörösés fürtű, formás füge. – Csak nemrég olvastam, hogy mindaz érvénytelen, amit eddig tudatos táplálkozásnak ismertem. Semmiféle cukrot nem szabad használni, még a barnát sem! A mesterséges édesítőszeres teljesen tilosak! Az ásványvíz is tabu. A pasztörözött tej nem ajánlott. És mégis, képtelen vagyok azonosulni azzal a szemlélettel, hogy a délben megevett húshoz csak este kaphatok be egy kis krumplit.

– Miért? Zöldségfélét ehetsz mellé! Azok semlegesek! – mutatott rá a jégmackó nő.

– Próbáltam. Nem ment. Tisztára légpárnás lettem a rengeteg zöldségtől. Ha karfiolt kajáltam, alakban szálltam tőle, ha kínai kelt ettem, elsőülés-meghajtású lett a kocsim. Maradtam volna meg a boldog tudatlanságban, amikor még lelkiismereti furka nélkül faltam rizst vagy krumplit a hús mellé, viszont sose böfögtem, puffadtam. Most meg?! Olyan vagyok, mint egy két lábon járó gázágyú, amely a legváratlanabb pillanatokban sül el. Halálra ijesztgetem a környezetemet!

– A pocskékká főtt zöldség teszi az embert lökhajtásossá. Ha csupán megpárolod, finom és szelíd marad, sehová nem szálldosol tőle, viszont garantáltan frissebb, karcsúbb, elevenebb leszel – mondtam, de a bajadér leintett, mert el akarta gyalulni a nőszabású fűgét.

– Ellenben híztál a tudatlan időkben! – kiáltotta. Elsimítgatta dressze pántjait, mindhiába, azok bizony hurkácskákat képeztek hát-, hónalj- és karbőrében. – Gondolj csak bele, micsoda förtelmes

folyamatok játszódna le a gyomrodban, ha összevegyítod a fehérjéket és szénhidrátokat! Brr! A Hay-diéta igazán nagyon szabadelvű. Megengedi a húst, az édességet, egyszerűen mindent megenged, egyetlen kikötéssel: nem szabad egyszerre fogyasztani azokat.

– Mit ér az egész liberalizmus, ha abban az egyben nem enged egy centit sem, hogy krumplival egyem a húst? Ha nem ehetek kenyeret a sajthoz vagy a sonkához, mivel a kenyér szénhidrát, a rávaló pedig fehérje?! Szemernyi sem vigasztal, hogy a mákos tésztához speciel nyugodtan ehetnék kenyeret!

– Edd a kenyeret uborkával. Vagy banánnal. Sárgarépát is ehetsz mellé! A héjában főtt vagy sült krumpli is összefér a kenyérrel!

– Biztos bennem van a hiba – sóhajtott a vörös hajú. – És tudd meg, inkább a kínhálálra voksolok, ha netán egy napon tudományosan felfedik, hogy a kettýintés általam kedvelt módja, nevezetesen az, hogy a pasas felkeresi a nőt, piszkosul rákkeltő, amittől persze nyugodtan lehet kamatyolni, ha ezeket a Hay-módszer alapján elkülönítjük egymástól, nos, ez esetben sem fogom vitatni, hogy ez így szörnyen okos, korszerű és tudományos, viszont továbbra is ugyanúgy szeretkezem majd, nő létemre férfival, legfeljebb halálmegvető bátran.

– Ilyet már csak nem találunk ki!? – hörrent egy aprócska nő. Ondolált haja, mértéktartó sminkje, keskeny csípője és formálásra szoruló combja volt, babos dressz tapadt alakján. – A brokkolipépet még csakcsak megeszem krumplipürével, de a szexuális örömeimet nem adom!

– Dehogynem! – közölte a bajadér. – Ha igazolni fogják, hogy a szex káros az egészségre, akkor fel kell hagyni vele, és kész!

– És? – kérdeztem rebegőn.

– És? – A nő metsző pillantással végigmért. – Tovább fogsz élni!

– Mi a francnak? – firtattam. – Mit ér a pusztaság?

– Annyi más jó van az életben, nem csak a rántott hús majonézes krumplival, sajttal-sonkával töltött palacsintával, pacákkal! Tedd a hangsúlyt a szellemre! – tanácsolta egy pengeszájú, nyúzókésszerű orrú, lézertekintetű füge. – Helyezd előtérbe az intellektust! Oda

való!

– És arra való, hogy azon töprengjek vele: ma lekváros tésztát egyek kenyérrel, vagy inkább egy marék zöldborsót gurítsak a natúrszelet után?

– Jó isten! – nyögte a jegesmedveszerű. – Ha nem ízlik lekvárral, akkor tegyél arra a főtt tésztára egy kis napraforgómagot!

– Nem bírnék – sóhajtottam. – Valahányszor a kezembe akadt valamelyik bioboltban egy-egy zacskó tisztított napraforgómag, folyton megjelent előttem egy felgyúrt ingujjú, borotvátlan pasas gumicsizmában, amint a ritkás fogazatával éppen a szotyit hántolja.

– Te azt hiszed, hogy emberekkel pücoltatják a napraforgót? A szájukkal?!

– Akkor se lett kíváncsiabb a póre mag, ha papagájcsőrt vizionáltam a megtisztításához.

Úgy festett, a pengeajkú és a jegesmaci beleélte magát, hogy sült hülye vagyok ettől szemlátomást jobban és eszesebbnek érezték magukat, én is nyertem az ügyön, hiszen strigulát húzhattam az napi jótétemény rovatomba.

A vörös moha és még néhányan, meglehetősen vigyorogtak a háttérben.

– Nem tudom – szólott a pöttyös dresszes bonszájnő –, mennyit érnek a különféle diéták, egy biztos: mióta tornázni járok, nem fáj a hátam, nem zihálok pár perces futástól és napom nem múlhat el szex nélkül. Már a férjem is fontolgatja a sportot, attól tartván, hosszú távon nem fog győzni állóképességgel.

– Még nem járok ide elég régen ahhoz, hogy ne maradt volna korrigálnivaló az alakomon – csatlakozott a rézvörös negyvenes –, viszont megtanultam szépen tartani magam, és ez már önmagában felér egy plasztikai műtéttel. Amikor végigvonulok az utcán, mint egy sudár királynő, a pasasok nem győznek mindenfélét utánam hörögni, és ha megfordulok, nem rettennek meg, a fejemtől, mely annyi idős, amennyi, mivel az arcom is ragyog, mióta megfőrek magammal a bőrömben. És tudjátok, mit?! Hogy végképp jól érezzem magam, ezentúl azt fogom kajálni, amit szeretek!

– Az étkezések végeztével dobj be pár szem zsírégető tablettát, és

ehetsz gond nélkül – tanácsolta egy majd kétméteres, hullámozó testtartású, legfeljebb huszonöt éves leány. Fényes, fekete sztreccsnadrágot, combközépig érő, sátmód tágas pólót viselt, s e darabbal elég ügyesen misztifikálta alakját.

A pengeszájú, mélyen intellektuális teremtmény felszisszent a tanács hallatán.

– Felfoghatatlan! – nyafogta. – Egyesek azt képzelik, hogy ha a fogamzásgátló mintájára szedik a zsírégetőt, az megvédi őket a kóros zabálás következményeitől?

Aura nyitotta rájuk az ajtót.

– Mi lesz, lányok?! Ma nem jöttök a vérpadra?

– Dehogynem – nyögtük kórusban.

És mentünk.

Bemelegítés közben a jegesmedve kérést intézett hajcsárunkhoz, miszerint neki záros határidőn belül, azaz a jövő hónap végére gyönyörűvé kell formálódnia, mivel ekkor érkezik haza a barátja, hogy a karjaiba zárja őt, ergo: rapid tornára vágyik.

Aura hajszálnyit zavarba jött a feladat méretei láttán, aztán összeszedte az agyát, és előbb lógómell-ellenes gyakorlatokkal kínozt bennünket, majd a markáns has viaszszorítására alkalmas mutatóvonalakat eszelt ki.

Kisvártatva húsból tizenkilencen meg akartunk halni, egyedül a nyúzókésszerű szüfraszett állta a válogatott gyötrelmeket. Zokszó nélkül végrehajtott mindent. Pihegésünk, pirosuló orcánk és dülledő nyaki ereink láttán fölényesen el-elhúzta száját. Versenyláz dúlt benne, sajnálhatta, hogy senkit nem érdekel, hiszen nem azért voltunk ott, hogy másoknál különbek legyünk mi önmagunknál jobbaknál válni vágytunk.

Miután Aura kimerítette a has- és mellizmok felheccelésére vonatkozó kínrepertoárját, sort kerített a csípő- és fenékgyakorlatokra. A hóember-dundi, ám igen fess dresszt viselő bajadérra szabta valamennyit és amíg az igyekezett ellazsálni az általa előidézett mozgásszituációkat –, az átlagosan problémás alakú többség csaknem beleszakadt kivitelezésükbe.

Mire véget ért az óra, nem egyszerűen izzadtunk: tajtékosak

voltunk, mint a csapágyasra hajtott paripák. Nem is használtam szappant a zuhany alatt, épp eléggé habzott tulajdon veritékem.

Mínusz három kiló, gondoltam pár perccel később, aerobikra cammogván. Ahol is további élvezetek vártak, melyekért cserében legalább két maréknyi testfölsleget vetettem oda.

Azután az isteni jóga következett, úgy hatván elgyötört szervezetemre, akár egy nagy pohár pincehideg ásványvíz.

Az üdítő gyakorlatoktól felfrissülten valósággal berobbantam a callaneticsórára, és a szemem is alig rebbent az izomfacsargatósdítól. A Z-ülésben végzendő mutatványok, e kétes kedvencek sem hoztak zavarba felvettem az anatómiai nonszenszként jellemezhető pózt, és nem egyszerűen felemeltem a lábamat, hanem emelgettem, virgoncan: százszor, félezerszer.

Terpesztettem, nyújtóztam és nyúltam.

Ha csüggedni támadt kedvem, az elmúlt években elmulasztott tréningekre és sétákra, a céltól hazáig és visszakocsizásokra, a sütihegyekre és egyéb tohonya élvekre gondolva doppingoltam végre is, szegény jó testünk mit tehet, ha ilyesmikkel dédelgetjük, fogja magát és szétfolyik, de legalábbis szétfolyásnak indul.

Szegény jó testem az agyafűrt gyakorlatok végrehajtása közben arról sugdosott az eszemnek, hogy köszöni, ne szánjam, ugyanis ő élvezi a korróziómentesítő programot, sőt! Mi az, hogy élvezi!? Majd meglátom a tükörben és mások arcán, milyen hálás lesz érte!

Végül az uszodába vonultam, és hosszú hosszú után gyűrtem le, mellettem két közismert női személy úszkált, egyikük arról panaszkodott a másikának, hogy holt elege van a mostság dívó sznobériából, miszerint magát valamire is tartó egyénnek reggeltől estig fitnesskednie kell.

– Ó, jaj, kevés már a tenger smink, jóval sikkesebb a vérveriték – sóhajtotta az éneklésével elhíresült bajadér. – Micsoda prolizmus!

– Hagyd el – rebegte a fergetegesen habzó szappanok reklámistája. – Lépten-nyomon megszólítanak az utcán, hogy áruljam már el, mitől vagyok tökéletes!? Fel sem merül bennük, hogy magamtól! Egyből arról faggatnak, mit művelek: aerobik, jóga, dzsesszbalett, plasztika?

– Manapság egyeden szakmai titkunk sem maradhat rejtve – mondta neheztelően a popcsillag. – Az a liba Cindy Crawford is kiadott egy tornászós videokazettát, elárulva, hogy ő sem születetten szuper alakú.

– Láttam. Egyetlenegy jó gyakorlatot lestem el belőle, azt az egyet, amit csak úgy melleleg, mintegy lábjegyzetként mutatott be. Ő egy székkal csinálta, nekem tökéletesen megfelel a mázsás dohányzóasztal a nappaliban: hanyatt fekszem előtte, a szélére dobom az egyik talpamat, és emelgetni kezdem a fenekemet, míg a másik lábam a levegőben marad. Százszor ismétlem mindkét oldalra, és olyan feszes a seggem, mint a dob. De ne terjeszd, mert mindenki csinálni fogja, márpedig jóseggnek elég az enyém! Bizony, ha engem kérdeznek, szemrebbenés nélkül állítom: szemernyit sem ugribugrizom, viszont álló nap zabálok!

– Rohadtul fárasztó, ha az embert folyton felismerik!

– Meg ha nem – bökte közbe a reklámsztár.

– A kondiórákban azt utálom a legjobban, hogy az a sok béka körös-körül folyton engem figyel, így hát örökké mosolyognom kell, még akkor is, ha majd megszakadok az erőfeszítéstől!

– Fordíts hátat nekik!

– Azt szoktam tenni, de akkor is látnak a tükörből. És tuti, hogy jó alaposan kianalizálják a vonalaimat.

A víz alá merültem, még ötször átszeltem a medencét, azután zuhanyozni siettem, majd felöltöztem, azon tűnődve: miért nem váltam rommá, mint tegnap? Némelyik porcikám sajgott ugyan, de szaggató izomláznak, agóniának híre-hamva sem érzett.

Vizont kétségbeejtően éhes voltam. Sebtében átismételtem a délután tanultakat, a Hay-diétától a zsírégető tablettáig, végül elvettem valamennyit, s inkább arra gondoltam, hogy a francia és kínai szakácsok tudnak valamit, amiről a vaskalap diétaszakértőknek fogalmuk sincs.

Előkaptam a telefont, és megkérdeztem Ohiótól, mi izgatná fel mélyebben: francia vagy kínai vacsora?

A pasas megfejthetetlen választ mormogott, majd jól érthetően közölte: tíz perc múlva értem érkezik.

Eszelős havazás fogadott az utcán. Kikértem magamnak a morbid jelenséget, azután Ohio járgányába huppantam, elnyúltam az ülésen, eszembe ötlött a jegesmedve asszony szövege, és komoly orcával a pasas felé fordultam.

– Drágám – szólottam –, reggelire fehérjét, ebédre szénhidrátot és semleget fogyasztottam, most jólesne ismét egy dózis fehérje közömbössel és egy kevésnyi bázisképző.

– Mész te a leprába! – reagált a kedves.

– Miért durvulsz?

– A gömbölydedóvóban szedted fel ezt a marhaságot? Olyanok lehettek egymás között, mint egy megtestesült nőlap. Tényleg elhittétek a magazinoknak, hogy az élet másról sem szól, csak a csecsemő- és nőpelenkákról, testfertőtlenítő szappanokról, alakmegóvásról, fogyasztó kutymókról és ráncölő kenőcsökről?!

– Miért ne? Ha egyszer folyton effélékről cikkeznek a lapok? És a tévéreklámokat is kifejezetten hozzánk, a női nemhez címezik!

– Naná, főként a te fajtád kajálja ezt a temérdek baromságot. Valamikor az ember ügyképpen kereste a halhatatlanságot, hogy megkísérelt létrehozni valami olyasmit, ami bőven túléli őt, mostanság viszont a zabpehelyben hiszünk. Vesd össze: szellem és zabpehely.

– Nem mintha túlzottan a védelmembe akarnám venni a felsoroltakat, de te minek állítasz emlékművet az életeddel? A pizzériáknak? Sose gondolsz a gyomorrákra?

– Ha az ember másra sem gondol, pusztán csak arra, miképpen védhetné ki a rá leskelő veszedelmeket, mit egyen, igyon, kenjen ellenük, előbb-utóbb holtbiztosan magára hozza a nyavalyát. Tehát? Miféle éthelyen óhajtasz rákot kockáztatni ma este? Egyáltalán: miért én cipellek károsodni?

– Nos? – kérdeztem.

– Nos, feltűnt, hogy mostanában egyre intenzívebben keressük egymás társaságát. Szeretném, ha elismételnéd a fehérjét közömbössel-szöveget, ettől biztosan megtöppedne az irántad táplált érdeklődésem.

– Te nem hiszel a diétában?!

– Mindenki abban hisz, amiben akar és tud. Ismerek egy nőt, aki a nyirok- vagy hónaljmirigy-rákjából jógával és zöldségevéssel gyógyult ki, egy fickót, aki a leukémiájáról hallván futásnak eredt, és minden nap többet és többet futott, végül maga mögött hagyta a kórságot egy pasast, aki a Hay-módszerrel sorvasztotta el a gyomorrákját. A magam részéről momentán abban hiszek, hogy ha nem figyelgetem a szervezetem legapróbb rezdüléseit is, ellenben viszonylag épeszűen élek, lesz még néhány jó évem. Egyébként, mint századok óta életellenes ügyekkel foglalkozó zsaru, ki merem jelenteni: a legfrankóbb diétát is el tudja szűrni egy ámokfutó skizó. Menjünk tehát kínai vendéglőbe, és ha evés közben nagyon elő akarna venni a diétázhatnékod, szaladjon át az agyadon, hogy bármely pillanatban betoppanhat néhány maffiózó, valamely más csürhebéli gengszterekkel vágyván leszámolni, és ha a golyószórásukba kerülsz, a legízesebb falat is megkeseredhet a szádban. Irány a Lótusz-sziromhoz címzett kulináris élványa!

– Épületes gondolat – láttam be. – Ha máig szimat maradtam volna, nekem is erre a kulcsra járna az agyam.

A hó hullott, ömlött, szakadt. Eltökélt szándéka volt, hogy maga alá temesse a várost, engem is, az összes kisstílu problémámmal együtt.

Az étterem előtt kiléptünk a legalább kétéltű kocsiból, s szerfelett érzelmes pillantással vettünk búcsút tőle, nem tudhatván, viszontlátjuk-e a vacsora végeztével. Lehetségesnek látszott, hogy az áradó hó tavaszig a Lótusz-sziromba konzervál minket.

Azután letelepedtünk a dúsan halas akváriumokkal felszerelt terem egyik asztalánál, és mivel rendelkeztem sofőrrel, a kérdésre: óhajtanék-e alkoholneműt, bösz igenléssel válaszoltam. Kaptam egy gyűszűnyi bambuszpálinkát, oly finomat és illatosat, hogy mind a hús ujjamat szívesen megnyaltam volna utána.

Ohio cápauszonylevest rendelt, nekem még egy kupaknyi bambuszpárlatot hozatott. Kisvártatva érezni kezdtem, hogy erősen csillog ám a szemem.

Ennek orvoslására fafülgombás, bambuszrügyes kacsát kértem, keleti zöldségekkel, rizsre is gondoltam, ám a diétára való

figyelemmel letettem róla, és inkább Ohioéból szemezgettem, abban bízván, hogy a másé csak nem árthat. Később ekként jártam el a kínai sörrel is, a pasas szemrehányó pillantásait fel sem véve. A sült banánjába is beleütöttem a nyelvemet, ő viszont a gyümölcssalátámból dézsmált.

A körénk telepített akváriumoktól alig láttuk a szomszédos asztaloknál ülő vendégeket, egymástól a tarka halakat és szenvtelen rákokat.

– Jól érzed magad? – érdeklődött di Giacomo a lakoma vége tájt, pihegésekre figyelvén. – Semmi végelgyengülés? Mármint a puffitnástól.

– Nagyon hamar visszalendültem a kondiba – biztosítottam. – Talán emlékszel: voltak izmaim, garmadával, csak valami megátkozás folytán Csipkerózsikaálom hullott rájuk. De most aztán szűnőben az átok!

– Derék! – mondta. – Mikor hagyod a fenébe az íróasztalos kócerájodat? A gyilkosok visszavárnak.

– Na, azon a randin rám ne számíts!

– Miért?

– Mert nem leszek ott.

– Eszerint a sajtóé maradsz? Nekem úgy rémlik, nem szereted ezt a munkakört. Hiszen rögtön lógassál kezdted.

– Csak mert rámjött a tornázás.

– Na persze.

– Mit akarsz mondani ezzel a naperszéve – háborogtam. Holott hajszálpontosan tudtam, mit akar vele.

Ohio vállat vont, frissen sodort cigit rántott elő a nadrágjából, minek láttán felöltött bennem: még tízévnyi gyakorlás kell csupán, és zsebben meg is gyújtja.

Úgy egészében véve ellágyultam kissé, mivel nem csupán e műfajban sejtettem fejlődőképesnek.

Előszedtem az ezüstitárcát, és az asztal közepén apadozó gyertya lángja fölé hajoltam egy cigarettával.

Reggel óta legfeljebb a harmadikkal.

Átfutott rajtam az otthonom képe, magam előtt láttam Ranket,

amint személyesen készíti el a vacsoráját, ám nem és nem ragadott torkon a büntudat. Még ama víziótól sem, hogy netán a szülöttem is s.k. vajazza a kenyerét, pedig csak tizenkét éves, tök gyámoltalan, csecsdednyi legény.

Egyszerre csak arra ocsúdtam, hogy emlékezgetek.

A rendőrségi épület liftjébe lépek, ifjú szívem repes, hiszen e helyt fogom kezdeni nyomozói pályafutásomat, tüstént. Az ajtó a bezáródás gondolatával játszik, midőn beugrik mellém egy farmeres, borostás, hátragumizott hajú pasas, szemlátomást félálomban, s egyik lábát előrenyújtva a falhoz dől, és épp visszaaludni készül. Amikor a bal bokájánál világra jön egy kis ruhadarab, intimebb egyszóval a tag kiejti az alsónadrágját a nadrágszárából, ami ugye, anatómiailag nem csekély mutatvány – ráadásul e gatyót dús lombú, jócska sárgarépák ékítik –, a pasi hirtelen megébred és felsikít: malőr!

Negyedórával később újdonsült főnököm bemutatja e fickót, mint leendő társamat, s Ohio arcpirulás nélkül ekként esik nekem: láthattad a liftben, miféle munka ez, egy héten belül veled is megtörténik: ágyba hulláskor egyetlen mozdulattal dobod le a göncöt, és másfél órányi alvás után seggkában öltöd vissza, hogy melóba rohanj, sose fogod biztosan tudni, hol is hagytad el a tegnapi bugyidat!

Telt-múlt az idő, Ohio társam lőn, s jobbára nála, hajléka dzsungelesebb pontjain tünedeztek el a cuccaim, bugyik is.

Könnyfakasztó-szép emlék volt. Tényleg én voltam az a lány, anno?!

Még aznap, nyomozásból kifolyólag, magával cipelt az egyik kórházba, és én úgy vonultam a mállódó linóleummal borított folyosón, a hajdan hurrá-kékre mázolt, szürkére ócskult falak közt, oly büszkén, mint egy félistennő, s úgy tetszett, Ohio a másik istenségfél.

Előttünk apró termetű, gömbölyű takarítónő bandukolt, műanyag szemeteszákot vonszolt magával, s az a zsák minden lépésnél a vádlijához verődött, és ezernyi injekciós tű meredt ki belőle, akár egy különösen feldúlt sünből. És a nyűtt takanyó ujjongón kiáltott a szemből közeledő fehér köpenyes, fonendoszkópos egyénnek: jaj,

drága doktor úr, de jó, hogy jön, nézzen már meg, nem a trombózis kerülget-e: úúúgy szaggat a szegény lábam!? És én elkottyantottam neki, belorvosi diploma nélkül, mitől a szűrő érzése. Mire is Ohio di Giacomo elém pördült, és meggratulálta legelső nyomozati bravúromat: és én e pillanatban kezdtem sejteni, hogy ismeretségünknek szerelemnél jobb vége nemigen leend.

Elmosolyodtam, immár újra a kínai étteremben, a desszert romjai fölött, és fátyolos tekintettel felnéztem.

– Emlékszel? – rebegtem.

– Krétával körül tudnám rajzolni, hol csókoltalak meg először – felelte.

Rám került a sor, és bár lett volna közlendőm, képtelen voltam megfogalmazni érzületeimet nem csupán szókinccs, de mersz híján is. Eszembe ötlöttek az újságok Valentin-napi mellékletei, melyekben cuncimókusok, muszmuszok, koboldmakik és bucókák üzenetnek barnamacijuknak, gombóckájuknak, nyuszkójuknak, manókájuknak, selyempaplanjuknak, a leghatalmasabb mogyorójú mókulinak, avagy egy zöld BMW-nek, ám egyik megszólítást sem találtam Ohiohoz illőnek, s ezzel végképp elbukott a válaszolási szándékom.

Próbáltam felidézni, miként becézgettük egymást anno, de gögicselésnek nyomát sem leltem emlékeimben azért persze beleütköztem néhány hangulatrégiségbe, melyektől elöntött a testpír.

Di Giacomo rám mosolygott, mire zavartan beleittam a sörébe, valahogy egyre fogyott köztünk a távolság, már-már a csókjába is beleízleltem, midőn – éltesse Isten a technikát! – felcámpelt egy zsebitelefon.

Körülöttünk többen is a zakójukhoz vagy a fejükhöz kaptak.

Ohio bizonyult a legfürgébbnek: világcsúcsot döntött locsifon-előrántásban és antenna-kiugratásban.

Szemérmesen félrehajtotta a fejét, miáltal a haja elrejtette a ketyerét, pár szót váltott az idillünkbe türemkedett illetővel, majd meglehetősen elkomorultan lökte vissza tokjába a telefont.

Szólnia sem kellett, bizton tudtam: esténknek befellegzett.

Zavarbaejtő exkedvesem visszavitt a testkultuszszalon előtt havasodó kocsimhoz, azután elporzott, büntényiránt.

Néhány percig csak ücsörögtem a dermesztően hideg járgányban, körülményesen cigarettára gyújtottam, a magnóba löktem egy kazettát, és mélán hallgattam a zenét.

Midőn felpillantván télizált viszonyokat tapasztaltam körös-körülöttem, eléggé elcsodálkoztam: miként lehetséges ez, hiszen bennem tavasz van, zsongító?!

Hosszú időbe tellett, míg helyre raktam eme évszakeltolódást, közben felcsendült a dal, amely azt szokta volt kiváltani belőlem, hogy lehunytt szemmel hátradőljek az ülésen – akár vezetés közben is – és mélyeket sóhajtgassak.

A lelkemre mászó zenedarab afféle ős-rep volt, általam ismeretlen előadója, egy cipőtalphangú pasas elmondta, mi dúl benne, s ettől nekem borsóhadak masíroztak a hátamon és még alább.

Aztán útnak indultam. A kocsí nem bírta túl jól a terepet, hintázott, riszált alattam. Síkideg lettem, mire hazanavigáltam a hófalak közt.

Amint beléptem az ajtón, kutya, macska ugrott a nyakamba, hogy rajongásukról biztosítsanak. Humán szeretteimmel nem találkoztam, létezésük nyomaival annál inkább. Konyhaszerte mosatlan edények, poharak, csészék, ételcafrangok éktelenkedtek.

A frigőajtón hájas víziló portréja függött, *egyél sok zöltséget!* ajánlással.

A kanapéra rogyva megtekintettem Kyle Zaza riportműsorát.

A firkancasszony valóságos kaméleon volt: ha úgy hozta szeszélye, átkozottul jól tudott kinézni, ha viszont épp semmi kedvet nem érzett a nőiséghez, betonnál is szürkébbé unta magát. Jelen felvételen imponálni óhajtott, e cél érdekében sugárzóan lompos benyomást keltett. Némely nőknek szerfelett jól áll az ilyesmi.

Zaza előadta Lupon élettörténetét, gyakorta besurranó gyilkosként emlegetvén a fickót.

Sokévnvi szunnyasztás után sikerült felszaggatnia hajdani sebeimet. Eszembe ötlött, hányszor néztem meg az áldozatok fényképét, milyen élesen megmaradt bennem holt kinézetük. Aztán az is, hogy a negyedik holttest felfedezésekor először éltem át azt a rideg, jeges veritékezéssel kísért dühöt, melyet jobb lett volna meg

sem ismerni. Ennek hatására hoztam világra az Ohio által utóbb csak rohadék éacának nevezett tervet. És elkaptuk Lupon.

A képernyőn sok év előtti lényem jelent meg. Pulzusom megháromszorozódott.

Zaza leásott az archívum fenekéig, és az arcomba vágta a felejtésre ítélt képeket. Azután a jelenre tért, elvacakolgatott a mostani gyilkosságokkal, azt bizonygatván, hogy csakis Lupon lehet a tettes, senki más.

Bámultam a keskeny arcú, hosszú orrú, élénk tekintetű, meglepően szuggesztív nőt, és valahogy mégsem hittem neki, hiszen a felhánytorgatott ügyek valóban hasonlítottak, de nem egyeztek, és ekkor meghallottam egy hangot, monotont, amint ezt ismételteti: *megölöm, kinyírom, szétvágom ezt a nőt!*

Nem az én hangom volt, nem is úgy lüktetett a fejemben, miként saját gondolataim, idegen hang volt, másvalakié.

De miért hallatszik a fejemben a pasas zsolozsmázása?! Az én fejemben?

Zaza elmondta a magáét, majd leengedte a mikrofont a kamera követte mozdulatát, megvillant előttem a kurta szoknyából kibukkanó, üvegszálak harisnyába fészegetett combok látványa, s ama másvalaki felhőrdült az elmémbe: *Szétvágom ezt a nőt!*

Kikapcsoltam a készüléket.

A fürdőszobába vonultam, azután az ágyba, és bár felkaptam a kezem ügyébe eső könyvet, fogalmam sem volt, mit tartok a szemem elé, óriási láрма volt az agyamban, rákényszerültem, hogy foglalkozzam vele, s lassan tisztulni kezdett, majd olvashatóvá vált előttem a transzparensnyi kérdés.

Mi van akkor, ha mégsem Lupon?! Ha valaki más?

Akkor az van, felelte belső hangom, a sajátom, hogy Zaza ki lesz nyírva!

Az az elmekárosult, aki ennyi gürccel hajtja végre gyilkosságait, aki jelet hagy, s ilyképpen a játszmájába vonja a zsarukat, aki – módszerei felől nézvést – csaknem olyan, mint Lupon, de bestialitásban még kifinomultabb, ravaszabb, több nála, amaz egyén pontosan ezt is akarja hallani a tetteiről szóló híradásokban: *íme a*

Tanítvány, aki lefőzte Mesterét.

Hát most nem ezt hallotta.

Már ha egyáltalán hallott valamit, elvégre egy huszadrangú, a nézők által nem túlzottan ajnározott csatornán adták le a műsort.

Ha viszont mégis a tudomására jutott, miként vélekedik róla Zaza, akkor mindenképpen lépni fog, muszáj lesz felhívnia a figyelmet arra, hogy a nő tévedett.

Bárhonnan közelítettem, mindenfelől a firkászasszony közeli halála sejlett elém.

Csupán egyfelől nem: ha valóban Lupon a tettes, ha a pasas a gyógyfogság éveit arra használta fel, hogy tökéletesítse ölészetét, hogy még olyanabb legyen, mint fénykorában. Ha ő a mostani szörnyeteg, egyelőre nem bántja méltatóját.

Ezzel az enyhéden vigasztaló gondolattal ringtam fél- vagy negyedálomba.

Az emlékfilm simán rám talált.

Hajdani önmagamot láttam, amint hírül veszem a negyedik gyilkosságot, és mert Ohio néhány napig utolérhetetlen, nélküle száguldók a helyszínre, és csak bámulom a vértócsás lakásban a görcsbe merevült női testet, torkomat tehetetlen düh fojtogatja és persze senki nem látott, nem hallott semmit, a halott nő mégis a padlón fekszik, magzati pózban, eltorzult vonásokkal, hóhidegen, összevagdossa. Tucatnyi szomszéddal körös-körül, ez a nő is meghalt úgy, hogy teremtetett lélek sem hallotta sikolyát, holott biztosan sikoltott, zajt csapott, hiszen futott-menekült, bútorokat borítgatott az életéért.

Leguggoltam a test mellett, megfogtam a csuklóját, tízcentis márványfehér műkörmeire csodálkoztam, azután az alattuk rothadó véres cafatokra, majd a szájába nézve hasonlókat észleltem, és bár sejtettem, hogy a szerológus komoly jelentést fog adni az összekarmolt, megharapott gyilkos vér és bőradatairól, valami azt súgta: nem ezért jelentős e felfedezés.

Nem is azért, mert végre egy áldozat szembeszállt a szörnnyel. Hanem?

Rettenetesen hiányzott Ohio. Vele megbeszélhettem volna a

sejtésemet, addig-addig rángattuk volna egymást bekötött szemmel, mígnem egyikünk szeméről lehullik a kendő, és meglátja, mitől olyan fontos tudni: a gyilkos, a veszett állat megsérült.

Valami kattant a fejemben, erősen megcsimpaszkodtam a veszett állatba, és lassan, homályosan bontakozni kezdett előttem egy ötletzigóta.

Amikor kibomlott és láthatóvá vált, azonnal visszariasztott: ezt a pókeres ötletet soha, senki nem fogja támogatni, ám ha mégis beütne eme csoda, Ohio távollétében akkor sem foghatok hozzá.

Ugyan miért nem?!

Mákomra választási időszak volt, a bizarr gyilkosságok a szokottnál is jobban felbolydították a közvéleményt, s az én dühödt elszántságom is meggyőző lehetett.

Így esett, hogy főfejesi áldásokkal estére megteremtődött eszelős tervem háttere, s én megjelentem az összes híradóban: elűjságotam, hogy Isobel Drake doktornő vagyok, belgyógyászti magánpraxist folytatok, mellékszenvedélyként trópusi fertőző betegségek kutatásával foglalkozom, majd megnyugtattam a nézősereget, hogy a besurranó gyilkostól már nem sokáig kell tartaniuk, ugyanis utolsó áldozata végzetes kimenetelű egzotikus betegségben szenvedett, legfeljebb néhány órája lehetett hátra, amikor gyilkosa lerohanta, és mert a nő védekezés közben megharapta támadóját, bizonyosan megfertőzte őt a halálos kórral: a tettes élete hamarosan szörnyű véget ér.

Ezután csevegésszerűen beavattam a Nagyérdeműt a vészes nyavalya rejtelseibe, nem felejtván el megemlíteni, hogy a mi égvőlünkön ismeretlen fertőzés elleni védőoltás csak nálam hozzáférhető.

A riporter megérdeklődte, mennyi ideje lehet hátra a fickónak, mire azt feleltem: ha 48 órán belül nem kap védőoltást, negyednapra halott lesz. Fellelegezhet a város.

Mindeközben az operatőr ügyelt a részletekre, ezért elég jól látszott a beszélgető felek mellett álló postaládára pingált utcanév és házszám, mögöttük az épület falán az orvosi névtábla.

Azután magamra hagytak a hirtelenjében kibérelt hajlékban,

leszállt az est, s tudomásom szerint észrevehetetlen rendőrök lappangtak a közelben, arra az esetre, ha látogatóm érkezne, és a szérumát kérné. E célból néhány gyorsan ható altatóval preparált ampulla hevert a rendelői gyógyszer szekrényben.

Olvasgatni próbáltam az íróasztali lámpa bágyasztó fénykörében. Olykor a nagymama oltalmára hagyott csecsemőnyi Royalra, még gyakrabban a mit sem sejtő Ohióra gondoltam, tudván tudva: nem örvendezne, ha neszét venné, mit művelek.

Addig-addig lapozgattam az ébrentartásomra összeválogatott magazinokat, mígnem ültömben elnyomott az álom.

Reggel lett, s én élve ébredtem.

A vad nem sétált a kelepcébe.

Ezt egyelőre nem is furcsállottam. Csüggesztően keveset bogarásztunk össze a fickóról ahhoz, hogy hagyományos nyomozással gyorsan rátalálhattunk volna, még a sokadik rémtette előtt, azt azonban tudtuk: nagyon kényes arra, hogy el ne mulassza tettei alapos és hátborzongató előkészületeit. Effélékre ez esetben nem számítottam, ezzel együtt hajszálpontosan tudatában voltam: ha akarja is a vakcinát, nem veszíti el óvatosságát. S ha eljön, és megkapta, amire vágyott, végezni fog velem.

Egész nap a házban ténferegtem, egyre különösebb hangulatban. Időnként összeborzongtam, mintha láz bujkálna bennem. Föl nem mérhettem, mennyire félek.

A tévécsatornákon álló nap ismételtették az előző napi riportot, immár kibővítve egy nálam akadémikusabb küllemű és korú kórtanász professzor előadásával. A körszakállas, szerfelett tekintélyes tudós a Fein-kórban elhunytak drámaian elváltozott belső szerveiről készült fotókkal színesítette ismertetőjét. A ripityom májak, zöldesen gennyedző vesék és egyéb borzalmak láttán erősen reméltem, hogy blöffünk nem ad ötleteket a hadászati mikrobiológusoknak.

És egyszerre csak megint közelgett az est. Ekkorra már olyannyira borzongtam, hogy dadogás nélkül képtelen voltam megszólalni. Forró vizet eresztettem a kádba, és ötpercnyi fürdést engedélyeztem a szervezetemnek.

Egy óra lett belőle. Erőtlenül kuporogtam a gőzben, s csattogó fogsorral egyre a vizet hidegellettem. Azután felöltöztem, két takarót is magamra borítva az íróasztal mögé ültem fogvacogni, agyamban nőttön-hízott a homály.

Láz! Jöttem rá valamivel később. Feloldottam egy pezsgőtablettát, másféle élénkítőket is magamhoz vettem, kétpercenként ellenőriztem, megvan-e az asztalfiába rejtett pisztolyom, s kellőleg kézreesik-e.

Telibe talált a diagnózisom, tényleg lázam lehetett.

A patikaszerek bevétele után félórával kivasalódtak lúdbőreim, és a nyáréj fülledtsége miatt eldobtam a takarókat. Ám a fejem továbbra is katyvargott.

Pedig bizonyosan kilelt volna a hideg, ha tudom, hogy a ház körül leskelő kollégák egyikét-másikat álomba taglózta a hőség, hogy az ébren lévők sem elég éberek észrevenni a sötétben lopakodó alakot.

Nőmagazint lapozgattam, épp arról olvasván, miért halékonyabbak a pacákok, mint mi, asszonyfélék. A pszichiáter keresztül-kasul elmagyarázta az okokat, végül megfenyegette a nememet: ugyané sors vár ránk, meg fogjuk adni az árát annak, hogy annyira elférfiasulni vágyunk.

Vágyik a fene, sóhajtottam nehezülő pillákkal, eszemben sincs elférfiasulni, én csak....

Lekoppant a fejem.

Nem önszántából.

Valaki a hátam mögött termett, hajon markolt, és az asztalhoz csapta a koponyámat. Ráadásként kést szegezett a tarkómhoz.

Rettegtem attól, hogy azt a kést, amelyet szakértőink már annyiszor leskicceltek, mint a gyilkosságok elkövetési eszközét.

Még nem ölhet meg, még akar tőlem valamit, higgasztottam magam, s mégis: csaknem hídba íveltem a vesémet érő pengedőfés képzelt fájdalmától.

A látogató talpra rántott, s a vállamat megragadva maga felé fordított.

A harmincas pasas hullazöld gumikesztyűt, fekete pólót és nadrágot viselt, arcát nem fedte el: karamellszínű bőre, sötét szeme,

lapos orra és kiugró járomcsontja volt, keskeny ajkai hullámzottak, húsos álla összeráncolódott az indulattól, amellyel rám főrdet:

– És most olts be!

– Ki maga? – hebegtem.

Harangok zúgtak a fejemben. Beteg leszek. Ha meg nem öl.

De hát miért ne ölne meg?

– Én vagyok az, aki elkapta a Fein-kórt attól a rongytól! – felelte, feldúltságában már-már sikítva.

Azt kellett játszanom, hogy orvos vagyok. Ha sikerül eljátszanom, akkor a doktor-beteg hierarchiának megfelelően átvehetem a helyzet irányítását.

Mindenekelőtt kitapogattam a nyakamban lógó szemüveg szarát, és egy percig elbíbélődtem külsőm gyógyászati alakításával.

– Tehát maga az, akit a fertőzött hölgy megharapott – mondtam értelmesen.

– Olts be! – habzott a pasas.

– Oké, oké, megkapja a szérumot – nyugtattam. – Oda kell mennünk a gyógyszereszekrényhez.

E pillanatban fordult meg a szerepünk.

A pasas levette rólam a kezét. Intett, hogy tegyem a dolgomat.

Az életét jelentő üvegezett kredenchez vezető út felénél megtorpantam.

– Tudnia kell valamit – kezdtem. Időhúzó s talán életmentő ötletet fogalmazgattam. Kintől nem és nem toppant be a felmentő sereg. – A Fein-kór elleni vakcina sűrűn vált ki allergiát, ezért a beadása után legalább tizenöt percig várni kell, fellép-e a kóros reakció. Ne aggódjék, a kezem ügyében fogom tartani az elleninjekciót.

– Csinálja már, ne gatyázzon! – üvöltött a négy nő gyilkosa.

A szekrényhez léptem. Az üvegben jól láttam széles vállú, grizzlyszerű alakját, a tenyerére fektetett pengét, szorongó testtartását.

Egy percig elmatattam a fecskendő kibontásával, az altató felszívásával.

– Tudnom kell, szed-e valamilyen gyógyszert – szóltam udvarias határozottsággal.

– Miért szednék? Mi köze hozzá?

– Ha netán szed valamit a pszichiátriai problémáira, azok a szerek befolyásolhatják a szérum...

– Maga szerint pszichiátriai problémáim vannak? – kérdezte széles vigyorral. Olyanfajta fogmutogatás volt ez, amely a harapást szokta bevezetni.

– Nem tudom, feltűnt-e magának: megölt néhány emberi lényt. Ez nem vall lelki egészségre. Engem speciel az érdekel, szed-e valamilyen szert. Ha lehetséges, igennel vagy nemmel feleljen.

Habozott pár pillanatig, majd sebesen, túl sebesen közölte:

– Nem!

Szóval kezelteted magad, a hangyászod meg lapít, holott biztosan megkapta a felkutatásodra irányuló körlevelünket. Ó, a szent orvosi titoktartás!

Fecskendőbe szivattyúztam a gumidugós ampulla tartalmát. Aztán elbabraltam egy újabb fiolával.

– Most mit csinál? – érdeklődött vészjós hangon a páciens.

– Ezt az esetleges allergiás reakció ellen készítem feleltem.

Mivel közelgett az összecsapás pillanata, egyre izgatottabb lettem. Félő volt, hogy kiesek hűvös szerepemből. Ellenben – a mozifilmeknek hála –, biztosra vettem, hogy oltárian tudok injekciózni.

Felszólítottam a fickót: heverjen a hencserre, és tegye szabaddá a fenekét.

– Frászt, hölgyem! Bökjön felkaron, kiállóm!

Vállat vontam. Felé indultam a kábítóval, félúton most is megtorpantam.

– Ha nem veszi rossz néven, előre kérném az orvosi díjat – mondtam. – Gondolom, számlát nem óhajt.

– Két dolgot közlök veled – szólott a pasas ronda vigyorral. – Egy: fizetség nuku. Kettő: Remo Luponnak hívnak. Megöltem a nevelőszüleimet, történetesen két nőt. Máig nem lelték meg őket, pedig rohadt régen történt. Három évig jártam orvosi egyetemre, rendkívül érdekel a pszichiátria. Azóta is autodidakta módon tanulmányozom az elmekórtant.

– Semmi ilyesmit nem kérdeztem magától.
– Azóta további négy nővel végeztem. Mire személyesen is találkoztunk, teljesen megőrültek a látogatásaimtól. Elmagyarázzam, miről beszélek?

– Nem szükséges.

– Az ötödik nő rendhagyó módon fog meghalni – kecsegtetett.

Felkarjába döftem a tűt.

Minimum öt percig kell szóval tartanom a pasast, ha életben akarok maradni. A felmentő sereg szétsereglett, vagy kómába zuhant. Stukkerem elérhetetlenül messze, a fiókban lapít, testcsatában a grizzly biztos nyerő, pláne késsel a markában.

– Azt hiszem, most az volna a legjobb, ha helyet foglalna arra a kritikus negyedórászkára – javallottam, szervezetébe juttatván a derekas dózis altatót.

Lupon elvigyorodott, a gyógyszerládához lépett, zsebre vágta az elkészített fecskendőt, mellé lökött egy tűcsomagot.

Próbáltam elleplezni, mekkora baromnak tartom magam. A körmeimet nézegetve megjegyeztem:

– Az infúziós palackot is vegye magához.

– Minek?

– Ha rosszul lesz, amire úgy ötvenszázalékos az esély, a fecskendőben lévő szert a sokktalanító infúzióba kell juttatni. Amennyiben hígítatlanul kapja, belehal.

– Utálom a magadfajta okos spinéket! – sziszegte.

– Nem maga az egyetlen. Három kérőm fordult le rólam a nagy eszem miatt. Mit tegyek, ha egyszer irtó jó vagyok a szakmámban?!

Ekként fölényeskedve az íróasztal felé vonultam, azon tűnődve, ne álljak-e hamiskártyásnak.

Lupon a hátam mögé került. A tarkóm láttán egészen beidegesedett. Marokra kapta a vállamat, visszarántott, és a nyakamnak szegezte a kést.

– Fogd azt az infúziót, és gyerünk! – parancsolta. Itt egy percig sem maradok! Bizsereg a hátam.

Ez a fordulat jobban tetszett a korábbinál. Addig is telik-múlik az idő, amíg kirándulni megyünk. Előbb-utóbb csak elnyomja álma.

Lekaptam az akasztófa kinézetű állványon csüngő infúziós tasakot, és vártam, hogy leendő gyilkosom mutassa az útirányt.

– Ennél sokkal okosabb is lehettél volna! – közölte Lupon.

Elvette tőlem a zacskót.

Eközben kicsúsztam a markából, átvetődtem az íróasztal fölé, és kirántottam a fiókot.

Szinte egyetlen lépéssel termett előttem, áthajolt az asztalon, és letilózta kezemet a fiókkal. Felült az újságok mellé, átlendítette lábát az én felemre, s máris újra mellettem állt, szorosan markolva a hajamat, ilyképpen kiemelve kintől görnyedező testemet a hétrét tartásból.

Nemigen tett volna jót amúgy is krízises helyzetemnek, ha megtalálja a pisztolyt. Ráadásul az is aggasztott, hogy egyre élénkebbnek látszott, holott immár bóbiskolnia kellett volna.

A kollégák fokozhatatlan hanyagul vigyáztak rám. Lupon lökése eltávolított a hozzáférhetetlen fiókban heverő pisztolytól.

– Sajnálom, hogy nincs idő játszadozni veled.

Gyors halálod lesz, köszönd meg szépen!

– Előbb még akad egy rossz hírem: kelepcebe sétált. Zsaru vagyok, a társaim odakinn várakoznak, megsúgom: tettekre készen. Fein-kór nincs. Maga egy balek, Lupon!

– Szavadat sem hiszem! A tévében láttam a fekélyes szerveket!

– Nem érti, hogy körül van véve?! – üvöltöttem, kétségbeesésemben kissé pongyolán.

Ellökött magától. Hanyatt estem az asztal lapján.

Egy másik pasas állt fölöttem, nem az, akinek injekciót adtam. Ezen látszott is, hogy színőrült, ki-be járt a szeme, vibrált a szája, tüdeje olyan hangokat hallatott, mint egy túlterhelt turbina.

Mogyorónyit sem volt álmos. Egyenesen serkentette őt az altató.

Az asztalfiára gondoltam, íziben el is vetvén a dolgot: a stukker hozzáférhetetlen.

Felidéztem kiképzésemet, majd egyszerre lendítettem fel a két lábamat, és telibe találtam Lupon arcát.

Átbukfenceztem az asztalon. Mire földet értem, már jött is utánam, az iménti rúgást fel sem véve.

Átrohantam a szobán, megragadtam és a földre borítottam a szekrényt. Üvegcserepek fröccsentek ránk.

Lupon átugrotta az elé omlott bútordarabot. Nem tágitott a nyomomból.

Felkaptam egy széket, és a hasába vájtam a lábait.

Jött tovább.

Az asztal mögé faroltam, a fiók felé tapogattam.

Lupon közelgett. Éjfélittas kakukkos órára emlékeztető szemét néztem meredten, megbűvölten.

Aztán a késre bámultam, s az a fickónál is gyorsabban rohant felém.

Kirántottam a fiókot. Heves mozdulatom odébb taszította a stukkert.

Vaktában kaparásztam utána, a penge a torkom felé száguldott.

Robbanás hallszott mögülem.

Rémületemben csaknem eszméletem vesztettem.

Az ablaküveg durrant szét a rajta átsiető pasas előtt.

Lupon azonnal megfélekedezett rólam, a jövevényre irányította a kését.

Tudtam, hogy lázálmodom, a történetek nem fértek össze a valósággal.

Ohio érkezett az ablakon át.

Amint talpra szökkent az asztal mellett, eltette a kezében tartott pisztolyt, és várta Lupon támadását. Ő sem keltett épeszű benyomást, de én sem mutathattam túl dekoratívan.

Aztán a falhoz simulva bámultam, amint a grizzly és di Giacomo pozdorjává zúzza a berendezést.

Lupon harminc másodpercen belül kénytelen volt megválni rajongott késétől, később néhány fogától, végezetül testi épségétől.

Aztán passzívan elfeküdt a törmelékkal lépetett padlón.

Ohio szaporán lélegezve mellé térdelt, lakatot tett a csuklóira, majd rám nézett.

– Jól vagy? – kérdezte.

Én a fejemet ráztam, a hideg pedig engem.

– Hogy juthatott eszedbe ekkora állatság?! – firtatta, az iménti

gyengédség szikrája nélkül. – Véletlenül láttam egy működő tévét, benne téged a szuicid blöffel, és mentem ráfagytam az agyamra! Mi vagyok én: a gardedámod?!

– El akartam csípni – nyehegtem.

– Az életed árán, hülye szárcsa!? Mondd, mit basz a latban a hőstetted, ha belehalsz!?

A kollégák a szobába óvakodtak. Ha csipásak nem is voltak, duzzadt szemhéjuk heveny ébredésről vallott.

Ohio egyáltalán nem is szólt hozzájuk, csakcsupán az én méltatásomra talált újabb és újabb szavakat.

Azután két napig aludtam, harmadnapra pedig istenigazából beteg lettem: lázas, köhögös, rozogós. Egy héttel később a gyógyulás biztos jelének tekintettem, hogy elhatározást fogantam: soha többé nem akarok gyilkosok közvetlen közelében ténykedni.

Nem sokkal később el- és nőül mentem egy pszichiáterhez. Néhány esztendeig szükségem is volt a társaságára.

– Láttad a képet a frigón? – kérdezte reggel Royal.

Kávésészésével a tenyeremen kóvályogtam a nappaliban. Azt se tudtam, hol vagyok, még mindig az éjszakával voltam viselő.

– Nagyon figyelmes vagy – motyogtam.

Kihúztam egy cigit a dózniból. Elsőre nem sikerült meggyújtanom. Közben elbotorkáltam a tükör előtt, s kis híján felsikoltottam: a másik nő holt zilált volt, vékony testén lógott a ruha – történetesen a legjobb angol kosztümöm –, feketéllő karikák örvénylettek a szemei alatt, s a haját tekintve úgy festett, mint akinek a konnektor volt a fodrásza.

– Jó szarul nézel ki, anci – nyilatkozta sarjam a fotel mélyéről, ahol szokásos pitymallati relaxációját végezte. – Érdekes kondiznod! Mások hónapokig hajtanak azért, hogy ilyen fos kinézetük legyen, te két nap alatt megcsináltad! Nem tudom, honnan fogsz öltözködni, a szekrényedből biztos nem, ott még tehéngöncök lógnak. Máskülönben tegnap este Rank főzte a vacsorát. Bélszínt majonézes zöldkörettel. Baromi finom volt.

– Ne haragudj – sóhajtottam. Beleittam a cigibe, slukkoltam a kávéból. – Megkérlek, kicsit kevesebbet beszélj hozzám, tök gyöp az

agyam.

– Naná. Amint felpattan a szemed, a hörgőropira veted magad, mint egy narkós.

– Semmi bajom, csak rosszat álmodtam – habogtam.

Rank előlépett a szobájából. Hajszálcsíkos öltönyt, halványkék inget és tüchtig nyakkendőt viselt. Hamvasra borotváltnak, fittnek, imádandónak látszott.

– Mit álmodtál? – kérdezte, csaknem közönyösen.

– Hisz mondtam: rosszat.

– Lehetne bővebben?

– Pont egy agyásznak fogom kiadni életem legpocsékabb álmát?!

– kaccantottam. – Hogy kipszichézz?!

Életem társa vállat vont. Őrült jól festett a gálájában.

Úgy szemléltem, mint egy idegen pasit egy társas összejövetelen: kéne, nem kéne?

Nem kellett, viszont ettől függetlenül tetszett.

Összeszorult a torkom. Félrenyeltem a kávé, a füstöt.

Köhécseltem picit.

– Mivel mostanában túl zűrös vagy, úgy gondoltam, rád férne, ha magadra hagynánk egy időre – közölte Rank. – Royal és én elutazunk a Föld bolygó túlsó felére, hamarosan.

– Adjam áldásomat? – értetlenkedtem.

– Nem szükséges. Már megvettem a repülőjegyeket.

– Engem nem visztek?

– De nem ám! – szólott csíráim. – Megyünk a nyárba, teljes ellátással. Tudod mi az: teljes ellátás? Naponta háromszor enni, inni kapunk, tiszta körülmények között fogunk élni!

– Jut eszembe – köhintett Rank. – A lány mindjárt megérkezik.

– Miféle lány? – motyogtam.

Az járt a fejemben, hogy le kell vetnem a lötyögős kosztümöt. De hol talállok rám illő ruhát? A padláson, a lomok közt. A padlásra kell mennem!

– A rendfenntartó lány. A takarítónő – magyarázta hitvesem.

Veszettül nem érdekelt.

Kirohantam a kertbe. Felkaptam a szabadidő-lapátot, elátkoztam a

havat okádó eget, kiszabadítottam és megettettem az aranyfácánokat, azután a vadócabb madárnépet is elláttam táplálékkal, majd visszaviharzottam a házba, és kedvében jártam Lelencnek és Herkulesnek is.

Turbó üzemmódom láttán szeretteim rondácska somolygást vittek véghez a hátam terében.

Éppen felértem a homályos padlásra, midőn megszólalt a csengő. A bonszaj-e bülhasogató ugatásban tört ki, Royal csaholva rohant ajtót nyitni.

Aztán megfeledkeztem a külvilágról.

Kinyitottam egy Noé korabeli, düledező szekrényt, és megpillantottam ezer éve viselt ruháimat, köztük azt a szeméremcsontig érő, elől patentos velúrszoknyácskát is, amelyben az első randimra siettem. A rám váró fiú a sulis élsportolója volt, karátmérője a comboméval vetekedett, szőke tincsei folyton a homlokába áradtak, százkarátos mosolyától a legtöbb leány elalélt. A légyott karmolászós botrányba fulladt, pólóban menekültem haza, a szoknyámat három nap múltán sikerült visszaszereznem, váltságdíj ellenében: a túsmentési akció két doboz jégkrémbe került.

Felleltem egy másik muzeális holmit is, ez legfeljebb tizenöt éves lehetett. Magamhoz öleltem az olívizöld, szörnyen szűk, kantáros düftinnadrágot, majd kritikus szemmel megvizsgáltam. Kissé porosnak hatott, amúgy tisztállott, s azzal kecsegtetett: ha szépen kérem, rám jön. Suttogva megkérdeztem: emlékszik-e, mert én igen.

A relikvia nem felelt.

Őt viseltem ama szenvedelmes találkán, midőn Ohio először hívott vacsorázni. Mit ad az ég, akkor is kínai étteremben kötöttünk ki, végigkóstoltunk vagy húszféle fogást, így aztán, kicsivel később az átmenetileg kihízott nadrág nem volt hajlandó megválni tőlem.

Kedvesem zilált fürtökkel pattant fel mellőlem, a konyhába száguldott a répahámozóért, ám az sem segített. Szerelmünk mégsem maradt plátói: a vasszűzre keresztelt holmi a zuhany alatt, fürdőhabbal átitatva immár lehántult rólam, szédültünk a nevetéstől, az örömtől, a...

Jézus!

Ledübörögtem a padláslépcsőn, futtomban bemutatnak a lánynak, tovarohantam a szobám felé, leszórtam a kosztümöt, és simán felöltöttem a vasszűzet.

Néhány percig csak álltam a tükör előtt, mint akit odaenyveztek, hajam magától felhagyott a kettőhúszas kóccal, tincseim gyűrűkbe rendeződtek, tündöklő szemeim alatt elhalványultak a karikahegyek, a blúzomat döfködő, dúlt mellbimbóim félresodorták a kantárt, a nadrág rám simult: lapos hasamra, szelíden ívelő csípőmre, duzzadt őszibarack formájú fenekemre.

Nem hittem el, hogy ébren vagyok. Aztán azt sem, hogy én vagyok az a nimfa, ott szemközt.

Rank kopogott, benyitott. Szólni készült, a hang benne rekedt. Végigbámult rajtam, nyeldesett néhányat, végül kinyögte:

– És ha legközelebb a cicamintás napozó akad a kezvedbe a padláson...? Netán egy rugdalódzó?

– Tetszem? – kérdeztem kacérul forgolódva.

– Megsétáltattam Herkulest – jelentette.

Lezuhant az állam.

– Te?! – nyögtem.

– Személyesen. Jól nézel ki. Igazoltad a tézisémet, miszerint a fogyás-hízás-miegymás nagy részben pszichés tényező, mint annyi minden.

– Szerinted pszichésen dobtam el a testfölslegemet? – kérdeztem élesen, vitára készen, izmaimban tornalázzal.

– Zömmel – felelte. – Gondolom, ma is éjjel jössz haza. Majd gondját viselem a gyerekednek.

– Kinek?!

– Kérlek, ne köss belém. Amíg tehettem, úgy szerettem Royalt, mint a saját fiamat. Ugye, tudod?

Bólintottam.

– Most meg kell tanulnom úgy szeretni őt, mint a te gyerekedet. Amikor majd elmész tőlem, ő is veled tart.

– Ilyen könnyen elengedsz?

– Már el is mentél – mondta, kifordult a szobából, és rám csukta az ajtót.

Majdnem sírva fakadtam. Számos éve nem éreztem effélet: szomorúság, öröm, tavaszosság, szorongás és lázas izgalom kavargott bennem.

Egyszerre csak eszembe jutott Kyle Zaza. Ettől az órámra lesve elszörnyedtem: máris elkéstem, Scarlettet darabokra tépik, mire beérek.

Azért pár percet még áldoztam arra, hogy szót váltsak az anyámnyi lánnyal.

Eunid ötvenöt éves lehetett. A szikár, szürkellő arcbrű asszony mogyorómintás köpenyt, fűzős cipőt viselt, elkeseredetten állt a nappali közepén, az iránt érdeklődve, mikor szítálok már el otthonról, hogy végre munkához láthasson, úgy vélvén: ha még egy hétig halogattuk volna a felfogadását, a ciánozók jöhetnének helyette.

– Túloz – feleltem. – Szerintem otthonos a hajlék.

– Ki takarított itt? – kérdezte.

Majdnem rávágtam: én. Aztán inkább így szóltam:

– Senki.

– Meglátszik. Kezddhetem?

– Egy kikötéssel: semmilyen élő teremtményt ne mészároljon le!

A hálókat leszedheti, de a pókokat hagyja futni. És ez minden másra is vonatkozik, ami mozog.

– Maga bolond – suttogta Eunid.

– Tudom. Viszlát.

Scarlett háromszor megkerült, mielőtt a kezembe adta volna a tegnap óta felgyülemlett faxamétát.

– Leszívattad? – suttogta.

– Mit?

– A zsírodat. Másképp nem tűnhetett el ilyen hamar.

– Még nem zsír volt, csupán puding. Legályáztam, kiizzadtam, elméregtelenítettem.

– Gyönyörű lettél. És most abbahagyod?

– Dehogy. Napom nem múlhat el torna nélkül, míg csak élek.

Nagyon élvezem.

– A tornát? – kérdezte, olyan hangsúllyal, mintha csak most

kezdené gyanítani: meghibbultam.

– Persze hogy a tornát. Meg a visszafelé ténfergő önbizalmamat, meg azt, hogy ruhában már nyugodtan mutatkozhatok nyilvánosan is, bár anélkül még nem.

Kérek kávé.

– Kapsz. Ma is ellógsz?

– Mi az hogy!

– Kyle Zaza keresett, az érdekelte, láttad-e a műsorát. Merthogy ez volt az első tévés szereplése, és máris akkora sikert aratott, hogy több csatorna is átvette az anyagot. Szeretne meginterjúvolni ama régi históriával kapcsolatban. Főként arra kíváncsi, miként sikerült máig, míg ő le nem leplezett, titokban tartanotok, hogy az egész Fein-kóros felhajtás csak kitaláció volt Lupon törbe csalására.

– Hajtsd el a libát. És mondd meg neki: duguljon el, hacsak nem akarja, hogy ő legyen a következő, akit nejlonzsákban dobnak el a piac sarkánál. Mégse, majd inkább megmondom neki én. Ez a bige nem látja a karrierjétől a halált. Egyéb?

– Kerestek a videocsarnokból. Tegnap délután háromszor is hívtak. Menj le hozzájuk, állítólag fontos lehet.

– Jó. Grall?

– Di Giacomo kerget reggel óta. Azt üzeni, hogy kapcsold vissza a zsebtelcsidet, persze csak akkor, ha nem esik nehezedre.

– Hú, mekkora mézlerakat vagyok!

– Egyébként minden publikálható anyagot elküldtem a sajtónak. Tegnap is megesett minden, ami nyalánk: a kukafurik halott újszülöttet találtak, volt késelés, bandaharc, apaölés, viszont kevesebb kocsit csentek el, biztosan a havazás miatt, ám ugyanezért több közlekedési baleset történt. Ja, egy terepjáróval megpróbáltak elütni egy kéregetőt az Orson utcai lámpánál, ott, ahol zsarukamera is van. A koldus félreugrott, a gázoló filmre örökölt.

– Ezért várnak a csarnokban?

– Tudod mit? – ajánlotta Scarlett. – Járj utána személyesen.

– Hol a kávé? – sírdogáltam.

Megkaptam a serkentőmet. Míg elhörpöltem, átfutottam a kezembe nyomott papírkupacot.

Egy-két nyomozási ügyről olvasván lett volna néhány tippem a hogyan továbbról, de uralkodtam magamon, és nem tárcsáztam fel a kollégákat. A szívemben nőttön-nőtt valami sóvárgásféle érzés.

A fene harapjon Ohióba! A pasasnak igaza volt: tényleg nem karmolom a sajtósi munkát.

Scarlett nélkülem is csodásan boldogul vele. A tévéseknek meg úgyis a Főszóvivő számol be a gazzettekről: a csóka két évvel ezelőtt jelent meg a képernyőn, eleinte még úgy festett, mintha egy csehó padlójáról kaparták volna fel, ám ahogy múlt az idő, egyre fodrászosabb, kozmetikusabb, választékosabb lett, ma már szívlapáttal habzsolja az érte rajongó nőket, levelezési rovatot vezet a hélapban, könyvet ír a viktimológiáról, néha még én is rajta feledem a szemem.

A papírhalommal végezve lekecmeregtem az asztal sarkáról, hogy a videokukkolókhoz induljak. Biztosra vettem, hogy csakis a tarlófejű ipse próbálkozhatott a tegnapi gázolással, ugyanő, akin Póker életét akarom számon kérni.

Di Giacomóval ütköztem az ajtóban.

Ohio futó ajakcsókkal üdvözölt, majd hátrább lépett, és szemügyre vette viseletemet. Ezenközben feszült vonásai némileg megnyihültek, szemöldöke a homloka közepére araszolt, mosolyráncai elmélyültek a rá jellemző féloldalas vigyor körül.

– Fordulj meg – kérte.

Megtettem.

– Ez tényleg a vasszűz? – kérdezte.

– Lehoztam a padlásról – újságoltam.

Scarlett halkán köhintett a háttérben.

Azután már csak az ajtó csukódását hallottuk.

– Erre a vasszűz-dologra majd visszatérek, ha már nem csupán zsigerileg tudok reagálni. Addig beszéljünk munkáról: a skizó tegnap éjjel megint besétált Donna Giovannához. Épp kifelé igyekezett, amikor a szomszéd megérkezett a kutyasétáltatásból. Az illető elég baráti viszonyban van Donnával, ezért feltűnt neki a nő lakásának ajtaját zárogató figura. De sajnos ő sem látott belőle többet, mint a bútorszállítók.

– A bútorszállítók?!

– Nem mondtam? Te adtad az écát, hogy kérdezzem meg a költöztetőket, nem tapasztaltak-e valami érdekeset Tills környékén. Az egyik hórukk-tag elmesélte, hogy amikor a régi kéréből hurcolták ki a bútorokat, az üresedő lakás közepére toppant egy pasas, és az iránt érdeklődött, mi történik. Mire ők felvilágosították az eseményről. A fickó sajnálkozott, hogy nem is tudott a barátnője terveiről, pedig milyen szívesen segítene. Megtudakolta az új címet, és az egyik szállítómunkás szerint megbabrálna az új kéro kuleskarikáját is: gondolom, íziben lemintázta.

– Hogy néz ki a skizó? Láttad Zaza műsorát? Lupon volt az?

– Nem tudom. A pasi fekete melegítőben volt, kesztyűt, kötött sapkát, arcvédő maszkot és síszemüveget viselt, a keblén öklömnyi *No smog!* feliratú jelvény virított, mindenki azt hitte: kocogó, a dilisebb fajtából.

– Jó álca – láttam be.

– És remek ötlet. Senki nem foglalkozik egy futóbolonddal, nem is kaptam róla értékelhető személyleírást, csak efféle homályos utalást: talán kínai. Nem a bőrszíne miatt gondolják, nem is tudják, miért épp a kínaiság jutott eszükbe, hebegték, ha rákérdeztem.

– Talán a szuterén alkata miatt. Lehetséges?

– Azt hiszem. Ugyanis pontosan ezt a figurát látta éjjel Donna szomszédja is, és hasonló benyomásokról számolt be: talán kínai, kocogójelmezben.

– Ezzel szemben Lupon magas, kisportolt pasas, és látszik a bőrszínén, hogy egykoron fekete géneket vittek a habfehér családfába.

– A szomszéd, tudván, hol leli fel Donnát, telefonált a lánynak, elmesélte, mit tapasztalt, az iránt érdeklődve, hívja-e a zsarukat. Donna köszönte a buzgalmát, azután kézen fogta a barátját, hazament vele, megtekintette az újfent felforgatott fehéreneműit, és hívott engem.

– Eszerint a skizó sűríti a bugyivizitjeit? Rosszabbodik?

– Attól tartok. Holnap elköltöztetjük Donnát egy preparált lakásba, és szüntelenül figyelni fogjuk.

– Láttad Kyle Zaza műsorát?
– Egén – felelte fanyarul. – Reggel az összes állomást vele tömték ki.

– Szerintem ő lesz a következő. Amolyan desszert. Őriztesd!
– Kivel? Nincs egy szál unatkozó emberem se.
– Figyelmeztetni kellene, hogy a legcsekélyebb gyanússágra is figyeljen oda.

– Jó, beszélek vele – hagyta rám Ohio. – Bár nem igazán győztél meg.

– Ha nem Lupon zsákolja a nőket, márpedig úgy fest, hogy új versenyzővel akadt dolgunk, akkor a fickó megorrolt Zazára a veszett luponozás miatt. És tudatni fogja a világgal: a lonya tévedett.

– Oké, óva intem a nőt. Hihetetlen, hogy a vasszűz még nem mállott atomjaira. Száz év telt el azóta.

Bólintottam, s megjegyeztem:

– Azt ígérted, ha már nem leszel zsigerileg, mondasz valamit.

– Agyból, igen. Szeretlek, Shane. Szia.

Futólag szájon csókolt, és kiszárguldott a szobából.

Faképelemnél maradtam.

Őszi légy-jelleggel a folyosóra kóvályogtam. A páternoszterbe lépve elábrándoztam kissé, de már a második kör vége felé felocsúdtam, hogy ha megest alkalom adand, nem ártana kiszállni: várnak. Röpké memorizálással rájöttem, hová tartok.

A videocsarnoknak becézett hodály terembe áradtak a városrész különböző pontjain felszerelt zsarukamerák képei. A monitorok előtt ülő diszpécser a rendellenesnek rémlő események észleltekor riaszthatták a közelben járőröző kollégákat, lopott járgányokat, körözött bűntevőket fedezhettek fel.

A kukkolók főnöke, Yaphet vett a gondjaiba. A karnisvékony, égis nőtt fekete fickó elejtett egy röpké megjegyzést az etűnési viselkedésemről, majd maga mellé ültetett, és levetítette az Orson utcai kamera felvételét.

Az áldozatul kiszemelt koldust ekkor láttam először, viszont a terepjáró kormánya mögött ülő testgyúróval fogócskáztam már.

A képek profilból örökítették meg, a tag egyetlenegyszer fordult a

leske kamera felé, amikor kiszemeltje hátraszökkent a rá rontó kocsi elől, és egy sárfekete hóbuckán átbukfencezve eltűnt az úttestről.

– Ő az! – mondtam. – Ezt a csótányt keresem.

– A kocsi lopott – közölte Yaphet.

Nem lepett meg.

– Meg kéne gyóntatni a számítógépet, ismer-e direkte terepjárókra szakosodott kocsilopókat – jelentettem ki. – Hátha ezen a vonalon rábukkanunk. Csináltatok képet a fickóról?

– Ezek közül egyik sem alkalmas a köröztetésére. Viszont a grafikus pöpec rajzot fabrikált a segítségükkel.

– Elment a körözés a testkulturális klubokba? Tuti, hogy a sznya fél napokat is eltölt valami efféle helyen, erőgépeket nyúzva.

Yaphet rám meredt.

– Tőlem kérdezed?!

Csaknem a feje tetejéig vonta fel kicsipkedettnek hatóan keskeny szemöldökét. Mindenki a csodájára járt e képességének.

– Bocs – ódzkodtam. – Folyton kimegy a fejemből, hogy Naqvi vezeti a nyomozást.

– És nem te – bólintott Yaphet. – Hogy tetszik az úri szolgálat?

– Sehogy, de ne terjeszd.

– Van még valami. Ezt a jelenetet tegnap déltájt rögzítette az Einstein téri kamerák egyike.

Megpöccintett egy gombot, mire az előttem terpeszkedő képernyő kivilágosodott, nem túlzottan, csupán annyira, amennyire egy télies nappal világos lehet.

Ólomszürke felhőzet tehenkedett a háztetőkön, hópelyheket öklendő. Mogorva honlakók kószáltak a tarkálló kirakatokkal zsúfolt utcán: felhajtott gallérok, homlokba húzott sapkák, összevont szemöldökű, fintorgó arcok.

Egyszerre csak megpillantottam egy grizzlyszerű alakot, amint enyhén bicegve közelgett, karamellszín bőre, sötét szeme, fodrosan telt ajkai láttán gleccserré hűlt ereimben a vér.

Cigit haraptam a fogaim közé, megmarkoltam az öngyújtót, és szorítottam, ujjaim csontszínűvé fehérüléséig.

A grizzly fürgén lépdelt, s ebben merev térdű bal lába sem gátolta.

Szemmel tartott valamit, ám érdeklődésének tárgya kívül esett a kamera látószögén.

Azután ő maga is kísért a képből.

– Remo Lupon! – nyögtem. – Hát mégis él!?

Yaphet az ujjaim közé görcsösült öngyújtóra pillantott, és tüzet adott a sajátjával.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

Orromhoz nyomtam a tenyeremet.

– Egész éjjel így állt velem szemközt! – mondtam.

– Éjjel?

– Álmomban. Nem öszültem meg?

– Máskor is álmodj rémeket. Bénítóan jól nézel ki.

– Kösz. Printelj ki néhány közelit a pasasról.

Yaphet rám vigyorgott.

– Várj. Ezt meg a másik kamerával vettük fel.

Mesmeg pöccintett egy gombon, mire Lupon ismét feltűnt, ezúttal más szögből.

Láthatóvá vált, mit figyel ragadozó-feszülten.

A járda mellett lépésben gördülő, a házsza-mok böngészével elfoglalt motoros fickót fürkészte.

A vastag kezeslábasba, szka-fanderbe burkolódzott pizzafutár ázott cédulát szorongatott a kezében, rollerjelleggel görgette előre hatalmas gépét. Autósoktól nem kellett tartania, az Einstein tér benzinfüstmentes terület volt.

Úgy rémlett, nem képes eligazodni a szórványosan számozott épületek közt.

Az arcát óvó füstszín plexin megtapadtak a hópelyhek, a lábbal előretaszí-gált gép meg-megcsúszott a kásás havon.

A fickó mozdulataiból sü-tött a türelmetlenség.

Szemlátomást elege volt a küldetéséből, az éghajlatból, a világból.

Holott csak ezután lehetett igazán elege.

Lupon elindult felé.

Három óriási lépéssel elérte a prédát, megragadta a gallérját, kesztyűs kezével gyomron öklözte, végül lekapta fejéről a sisakot, és azzal ütötte le.

A fiú vérző arccal elterült a járdán.

Lupon a szkafinderbe dugta a fejét, felszökkent a motorra, és bodor füstfelhőt eregetve elsüvített a színről.

– Kergettétek? – kérdeztem szájalmas cérnahangon.

– Rögtön utánaküldtem a legközelebbi járőrökcsit. A pasi vígan legurult egy behavazott lépcsősoron, a nyomában csúszkáló járgányunk keresztbefordult és megfeneklett.

– Ohiónak szóltál?

– Nem akartam zavarni, amíg nem voltam biztos a sejtésemben.

– Most már zavarhatod – sóhajtottam.

– Remo Lupon – suttogta Yaphet. – Fene szép csengésű név.

– Dúdolgasd. Közben rittyents eléem pár képet a pasiról. Mi lett a sráccal?

– Felakadt szemmel fekszik a kórházban, súlyos állapotban. Eddig Pustil nem ment semmire az ügyel, mostantól alighanem di Giacomo bíbelődhet vele.

Felkaptam a könyökömnél pirosuló telefonkagylót, és tárcsáztam.

Yaphet eléem tett néhány felvételt, azután magamra hagyott.

– Ohio? – nyögtem, meghallván a vonalvégi kattanást.

– Mi baj? – kérdezte. – Mi ez a vízbefülő hang?

– Be tudnál jönni a videocsarnokba?

– Most éppen Zazát kergetem. Mi dúlt fel?

– Meg tudsz kapaszkodni valamiben?

– A kormányban. Ne izgass, mondd már!

– Lupon él, egészséges, ereje teljében van! Az imént láttam egy tegnapi felvételen. Leütött egy srácot, és elsüvített a motorján.

– Biztos, hogy ő volt?

– Ohio!

– Oké.

– Ennyi?

– Te talán szívdobogást kaptál Smileetól? – firtatta.

– Smilee sosem akart megkéselni. Ezres a pulzusom, mióta megnéztem a filmet.

– Smilee csupán felrobbantani akar. Miért is izgatna?

Felemeltem a hangomat.

- Még egyszer mondom: Lupon él! Hegymagas, baromi erős, bár húzza a bal lábát. Nem ő ölögeti a vaslédiket. Egyelőre.
- Meddig jársz még az önkínzó körbe?
- A tornára gondolsz?
- Igen.
- Élethossziglan.
- Grall hamarosan keresni fog, és megérdeklődi, nem akarsz-e visszatérni a neked való, aktív munkához. Mondj igent. Hétfőtől együtt dolgozhatnánk.
- Hétf... Veled?!
- Miért szörnyülködsz? Kidob az urad, ha megtudja?
- Kinéz.
- Egyéb ellenvetés?
- Én nem... Én még... – habogtam.
- Játszogass a gondolattal. Zaza fél órával ezelőtt otthagya a szerkesztőségét, és elvágtatott a TV-Q-ba. A maroktelefonján csak az üzenetrögzítő van otthon.
- Találd meg őt, Ohio!
- Keresem. Azután benézek Yaphethez.

Három perccel később Naqvi fogcsattogtatva ugrott a torkomnak, hogy értésemre adja: majd ő felkutatja a gázoló fazont az én nagyszerűsködésem nélkül is, különben pedig kit érdekel két szaros koldus halála!?

Nem kaptam levegőt. Azután, amikor ismét dúskáltam az oxigénben, a szavakat nem leltem. És mire sikerült megfogalmaznom a véleményemet, Naqvi sarkon fordult, és délcegen kimasírozott, otthagya engem a saját irodájában.

Utána iramodtam.

- Hé, mitől vagy hülye!? – szólongattam folyosóhosszat.

Nem felelt, söpört elfelé. Az alagsori termetű, széltében terebély, ötvenes férfiú atomi gyorsan futott, tüdőtagulást kaptam, mire utolértem, és a liftajtóhoz szorítottam.

Egyáltalán nem esett nehezemre, hogy fölé tornyosuljak.

- Ismételten kérdezem: miért vagy hülye? – érdeklődtem dühösen.
- Marha régen ismerlek, és egyáltalán nem néztem volna ki belőled,

hogy csak gondolj is ilyesmire...

– Hagyjál lógva – nyafogta sírósan.

Hátrább léptem, elvettem a kezemet a feje mellől, a falról.

– Valami baj van?

– Igen, valami baj van. Teli a makkom az egésszel!

– Add a mókusnak. Mesélj!

– Nincs miről mesélnem! – üvöltött az arcomba.

A koravén csecsemőre emlékeztető pasas festett szőke haja a tövénél jócskán szürkült, csillámlóan ezüstös szemöldökének minden egyes szála az égre meredezett, hajdan tündöklő kékségű írisze megfakult, arcát pókhálószerű ráncok lepték el, parányi, dacos vonalú szája tragikusan vibrált.

– Jól van – mondtam. – Ne haragudj, hogy zavartalak. Ha nem tudok segíteni, akkor szólj majd, ha jobban leszel.

Naqvi elkapta a kezemet. Hideg, száraz ujjai az enyémebe csimpaszkodtak.

– Nem úgy gondoltam, ugye te is tudod?! – nyögte lesütött szemmel. – A szaros koldusokat. Besokalltam. Ilyenkor az ember beszél összevissza. A lányom holnap örök hűséget esküszik egy jampinak, engem pedig féltés és féltékenység fojtogat, meg az örömapasággal járó kor-pánik: éveim szállnak, mint a huzat, fékezhetetlenül öregszem. Egész életemben piszkos emberek mocskos ügyeivel foglalkoztam, és mostanában gyakran úgy érzem, elszennyeződtem magam is. Az esküvőre eljön a volt feleségem, bombázó karcsún és fiatalosan, karján a legújabb pasijával, és én a házasságom kudarcán fogok rágódni...

– Hívd magaddal Scarlettet, hogy ne legyél egyedül. Scarlett tébolyul az esküvőkért. Tudod, milyen romantikus lélek. A feleséged azt hiszi majd, hogy együtt jártok, később meg kibőgheted magad a kebelén.

– Gondolod, hogy eljön velem?

– Majdnem biztos. Beszélj vele. Nem bánod, ha kérdezősködöm a terepjárós pasi ügyében?

– Tedd csak – hagyta rám. – Elvégre motivált vagy.

– Királyi! Szedd össze magad, örömapa. A lányod akár boldog is

lehet a jampival. Mire nyugdíjba mész, tucatnyi unoka hemzseg majd körülötted.

– Más se hiányzik!

– Na, elég volt, ne macsózz itt nekem! Inkább szárogasd fel a könnyeidet. Itt egy pézsé. Szia.

Kezébe adtam a zsebkendőt, megsimogattam az arcát, és magára hagytam, sejtven: Naqvi sincs megváltva, nem is lesz, hacsak kézbe nem veszi a lelkét.

Tiszta barkácstanfolyam az egész élet: váltsd meg magad, ha valami mardos!

További öt perccel később átéltem azt, amiért kezdettől kedveltem a szimatszakmát: ritka sikerélmény ért.

A számítógép tudatta velem a terepjárók elkötésében priuszos illetők röpke névsorát, portrétól.

A gázoló fickót Matthew Poolnak hívták. A fráter két évet hűsölt, majd szabadulása után illegalitásba vonult.

A nyomtatóból kiemelt képet lengetve diadalmasan az irodámba loholtam.

Az ajtóban ért a hívástalálat.

A telefonba szóltam.

– Félő, hogy igazad volt – mondta Ohio. – Kyle Zaza berohant a TV-Q-ba, szenzációval hízelegve kért egy operatőrt, és elsöpörtek valahová. A hírszerkesztőnek annyit árult el, hogy Lupon felvette vele a kapcsolatot. Most itt faggatózom, mint a viszkető egér.

– Az operatőr nem említette valakinek, hová mennek, mielőtt eltéptek volna?

– Ilyen szerencsés egyénnel eddig még nem találkoztam.

– Hívd fel a feleségét, hátha ő többet tud. Zaza telefonja?

– Élettelen.

– Ó, az a sikerhajhász tyúk! Mit un az életén?!

Ohio halkán kikattant a vonalból.

Az iroda üreslett, úgy rémlett, ma Scarlett tart tornanapot.

Erről jutott eszembe: tényleg, mi lesz a betevő kondizásommal?!

Fura, ez a probléma nemigen tudott lekötöni.

Az íróasztali telefonkészülékre vettem magam, és egy régi

ismerőst tárcsáztam.

– Na nem! – nyögte a pasas. – Te még élsz?

– És furdal a kíváncsiság.

– Naná. Lökjed.

– Egy Matthew Pool nevű fickót keresek. Terepjáró-buzista és testépítész. Emberölés a hobbija.

– Meglesz. Majd hívlak. Tudsz még tortát sütni?

– Mestercukrász lettem, mióta nem láttál.

– Gyümölcstorta: narancsos, szamócás. Ez a gázsim.

– Megkapod.

Azután csak doboltam az asztalon, előbb nyolc, majd tíz ujjal.

Scarlett nem mutatkozott, Ohio nem hívott, Grall sem jött, hogy visszahelyezzen az értelmesen elfoglalt zsarufélék közé.

Csupán a fax szülőgette a bűnhírekkel feketített papírlapokat.

Elszívtam egy diétás Casablancát, közben meghámoztam egy narancsot, azután csak néztem a naparany gerezdeket, de nem azokat láttam, hanem egy véres szamurájkardot. A hosszú pengéjű, vakító fényű fegyver a levegőben lebegett, bíbor cseppek másztak rajta, majd aláhullottak.

Megcsörrent a zsebketyere. Belesóhajtottam.

Ohio is ezt tette a túlvégen.

Elállt a lélegzetem.

– Az operatőrnek nincs felesége, attól tartok, nem is lesz – kezdte.

– A fickó egy foglalt kolléganőjével randizgatott. A moha sokáig bírta, hogy egy zsarú őrjöng körülötte, fűtől-fától firtatván, vajh hová is mehettek Zazáék. Aztán egyszerre csak a fülembe súgta, de jaj, nehogy megneszelje valaki, hogy tőle tudom, hogy éppen ő tud róla, mert nem élné túl a szégyent, ha... Csak egy nő lehet ilyen eszetlen, esküszöm! Esetleg még egy pasi. Nos: Zaza a sólyom-hegyi parkoló végében álló menedékházba nyert meghívást a skizótól. Tíz kilométerre vagyok a helytől. Odacsődítettem minden kollegát a közelből, hátha valamelyikük időben érkezik, és a felek szétijednek, mielőtt vér folya. Azt remélni sem merem, hogy a skizó stukkervégre kerül.

– Tudom, hol van. Máris indulok.

Di Giacomo hangja elhalkult.

– Rám férne egy hűtő borogatás. Szűrös seggű lidércek ülnek a mellemen.

Kirobogtam az asztal mögül, felrántottam a dzsekimet.

A folyosón Scarlettbe botlottam, elhadartam, hová futok, és loholtam tovább.

Őrült módra hajtottam ki a zárt parkolóból az utcára, és menten megállított az úton hömpölygő forgalom.

Kanyarodási szándékom egyetlen autóst sem vett le a lábáról: közéjük tolultam volna, de ledudáltak, viasszorítottak a felhajtóra.

Szemközt, a széles főút túloldalán fekete Yamaha vesztegelt, vaskos bőrruhába bugyolált, hegynyi alak ült a nyeregben, arcát elfedte a sötét plexijű szkafander.

Megirtóztam a láttára a figura baljós sci-fiből jött robotra, már-már magára a Terminátorra emlékeztetett.

Az úton áradó sáros járgányok mindegyike szennylevet terített a szélvédőmre, a fűtőrendszer szerelőkövetelő sztrájkot tartott, sarki hideget okádva rám.

Előrehajolva, fél kézzel tapogatóztam az ülés alatt, hogy meglegjem a csodalámpást. És végre kicsaptam a kék villogót, bekapcsoltam a szirénát, minek tiszteletére – lám! – megtorpant az autófolyam.

És mégsem indultam el, nem kanyarodtam az útra, mert biblikus látomásom támadt: a résnyire nyílt kocsitengeren át a Yamaha gördült felém.

Zavartalanul közelgett ijesztő sebesen.

A járgányom orra előtt a hátsó kerekére ágaskodva megállt, majd visszahuppant első gumijára.

A humanoid rezzenetlenül ült a nyeregben, hosszan, bénító hosszan szemlélt, bár arcát nem láthattam, éreztem: a szemembe néz.

Kezem a stukkó búvhelye felé kúszott.

Ekkor a fickó megmozdult.

Bőrkesztyűs kezét az arcához emelte, és hátratólta a plexit.

Megfagytam az arca láttán. Noha sejtettem, ki lehet ő, a bizonyosság jégszoborrá dermedtett.

Lupon nézett, talán nem is túl hosszú ideig, ám oly intenzíven, oly megfélemlítően, úgyannyira nem emberi módon, hogy kezdtem szörnyet halni.

Kezem, megbénult agyam irányításától különválva, előhúzta a pisztolyt.

Mielőtt még célra emelhettem volna, a Yamaha elbódult, felágaskodott, és elcikázott a kocsik között.

Ohio nem hívott.

Amikor az alig járható utat legyűrve felértem a hegyre, s megpillantottam a parkolóban széthagyott zsarumobilokat, a hemzsegő egyenruhásokat, tudtam: Kyle Zaza bevégezte szenzációkra alapozott karrierjét.

Átvonszoltam magam a szélsáttogtatta sárga szalagok között, és egy pillanatra megtorpantam a roskadozó gerendaépület előtt.

Odabenn, a szitáló homályban, a hintálló-rozzant ajtó takarásában Ohio térdelt egy élettelennek látszó férfitest mellett.

Velem szemközt Kyle Zaza tapadt a falhoz, fejét természetellenes-mélyen lehajtva, szétbomlott hajjal.

Ocelotpettyes szőrmekabátot, meggyzínű zseníliapulóvert és dühvörös miniszoknyát viselt, üvegfényű harisnyával, térdig érő fűzős cipővel.

A mellei között átdöfött szamurájkard szögezte testét a deszkafalhoz.

A hasán és combján át a szeméttel borított padlóra folyt vére jórészt megalvadt már, a cipőorra előtt terjengő tócsa felszíne bőrösödött.

– Hol vannak már a mentősök?! – csattant fel mellettem Ohio.

– Jönnek – felelt egy hűvös férfihang.

Megfordultam.

Di Giacomo felegyenesedett a test mellől. Zazára nézett, tekintete leborzadt a holt nőről, majd megállapodott rajtam.

– Shimont csúful kikészítette, de életben hagyta – mondta. – A pasasnak ideje sem volt beindítani a kamerát.

Sikítózós szirénázással érkezett a rohamkocsi. Két mentős hordágyra emelte az operátort, azután a furgon szinte helyben

megfordult a hízó havon, és elsüvített.

– Mint sejtettük: nem Lupon volt – közöltem percekkel később, amikor végre szólni bírtam. – Ő velem találkozott.

– Óriási! – tört ki Ohio. – Legalább belefröcskölted a táradat?

– Nyugi. Szemléld a tényeket IQ-ból: ez idő szerint testvérek közt is kettő darab skizóval van dolgunk, holott ezekből a nulla példány az elviselhető mennyiség.

– Majd redukáljuk. Nos, meddig akarod még az íróasztal mögött pocsékolni a tehetségedet? Ha már itt tartunk: tuti, hogy ez a nő sem volt trükkmentes. Nézd át a ruháját!

Visszafordultam Zaza felé. Ügyelve, nehogy a vérébe lépjek, a közelébe óvakodtam. Kabátzsebébe nyúltam, és előhúztam egy parányi riportertermagnót.

E pillanatban a készülék kattant egyet, nem pusztán az én megijesztésemre: éppen kifutott a szalag.

Lenyomtam a visszatekerő gombot. A szalag halk surrogással pörgött a dobozban. Attól félttem, az idők végezetéig eltart, mire a rajtvonalhoz érkezik.

Ohio cigarettára gyújtott, majd még egyre, mivel az első blázt elkunyeráltam tőle, s mire fuldokolni kezdtem a szüretlen füsttől, elindult a hangjáték.

Ajtónyikorgást, lépteket hallottunk, a háttérben köhögött valaki, s egy izgulékony férfihang – Shimoné – így szólt:

– Kyle, pörköljünk a francba innen!

– Túrót, gyávas fiú! – felelt a szólított izgatott-feszülten. – Csak nem szalasztóm el életem legkifizetődőbb szeánszát?!

– Ebben a sötétben úgysem lehet forgatni!

– Ne jajgass, Kosta, fejjörcsöt kapok a hisztis paliktól!

Ekkor megdöndült, majd nyikorogva kivágódott az ajtó, mintha lábbal rúgták volna be.

– Hello – rebegte Zaza. – Remo Lupon?

– Remo Lupon meghalt! Vízbe fúlt! – kiáltotta a jövevény szálkás, közép magas hangon. – Én csak tudom! Ugyanis ötven nappal később bennem reinkarnálódott! Azóta verseng a saját személyiséggemmel! Hol én kerülök erőfölénybe, hol meg ő. Hosszú távon úgyis én leszek

erősebb, én fogok győzni!

– Úgy érti...? – kérdezte a nő gombócos torokkal. – Hogy érti?!

– Azért hívtam ide, hogy értésére adjam a világnak: nem Lupon vagyok! Még akkor sem, ha közünk van egymáshoz. Az a fickó dilettáns hozzám képest!

– Mit szólna, ha máris megkezdénék a felvételt? próbálkozott Zaza. – A kollégám szerint idebenn gyérek a fényviszonyok. Esetleg kimehetnénk a szabadba...? Ennek az impozáns kardnak érvényesülnie kéne a filmen! Ugyebár ez a gyilkos fegyver?

– Hülye lotyó, milyen gyilkolásról beszél?! Senki sincs meggyilkolva! Az agresszív nők vannak ritkítva! Hamarosan kivesznek!

– Szeretnénk elkezdni a felvételt... – nyafogta Zaza.

– Ne vagdosson a szavamba! Ennyi a közlendőm: Remo fizikailag halott, én nem vagyok azonos vele! Még csak nem is hasonlítok rá, semmilyen szempontból!

– Valóban úgy tűnik, mintha kisebb volna, mint ő – szólta a nő, megfontolatlant.

– Nem vagyok olyan magas, nincs rajtam annyi hús, pókforma anyajegy sincs a köldökömnél, és mégis sokkal jobb vagyok nála! Remo jelenléte csak hátráltat! Ki fogom irtani magamból! Én a Szabadító vagyok!

Váratlanul puffanás hallatszott. Shimon tompán feljajdult, és a padlóra omlott.

Zaza sikoltott, majd rimánkodva hátrálni kezdett, cipősarka rettegően kopogott.

Léptek döngtek.

A cipősarok szaporázott.

Megdöndült a fal.

Fém pendült, csont recsent, és Zaza iszonyút üvöltött, majd lassan, szörnyű lassan elhőrgött belőle az élet.

Azután nem hallottunk semmit.

A Szabadító pumaléptekkel távozott, alighanem gyalogláb még percekkel később sem morrant kocsimotor a közelben.

– Honnan ismerheti Lupon? – töprengett Ohio.

– Biztos, hogy ismeri? – kérdeztem. – És ha csak a hélapban olvasott róla anno?

– Az anyajegyéről is írt a hélap?

Vállat vontam.

– Van egyáltalán köldöktáji anyajegye a pasasnak? És ha igen, honnan tudhat erről egy másik pasi? Lupon homoszexuális?

– Aszexuális. És ha a...?

– Igen! Ohio! Az elmegyógyda! Mi van, ha onnan ismerik egymást?

– Utánanézek. A skizoid életbe, hány pasit kergetünk voltaképpen!?

– Ezek úgy hasadnak, mint az atom. A kardos fickó egy percig sem kívánta a felvételt, azt akarja, hogy Shimon ismétlje el a szavait.

– Ha megszólal valaha – mondta Ohio sötéten. – Hol a nyavalyában késnek a technikusok?!

Mire a halottfűrkész stáb befutott, a kocsiba kászálódtam, ököllel néhányszor a fűtésszabályozóra vágtam, ám az ellenállt a gondos javításnak, és továbbra is sarki vihart öklendett körém, kikapcsolni sem hagyta magát. Felrántottam kesztyűimet, becipzároztam hasig érő bőrdzsekimet. Körültekintettem a járgány makulátlanul üres belsejében, hátha lelek valahol egy plédet a combomra egy fülessapkának is szerfelett örültem volna.

Visszadideregtem a városba.

Úgy döntöttem: jógával kezdek, rám fért a lazítás.

Már öt perce várakozásteljesen ültünk a teremben, ám agg mesterünk még mindig nem nyitotta ránk az ajtót.

Mire megérleltem az elhatározást, hogy akkor majd *magad lányom, ha jógid nincsen!* módszerrel pihenkélek, mármint idegsokkilag, betoppant egy ötven év körüli nő, mondván: ő a helyettes oktató, és mind a húszunkat beavatott Yoshi távollétének titkába: az ősz mester nemzeni maradt otthon, ugyanis fogamzási intervallumot jelzett a hőmérő.

A húsz jelenlévőből tizenkilencen tapintatosan bólingattak, csupán együnk volt ünnepontó.

Így rebegtem:

– Azt hittem, Yoshiné asszony már túlkoros ahhoz, hogy beizzítsa a hőmérőt.

A tartalék oktató rám mosolygott:

– Yoshi felesége huszonkét éves.

Tőlem két fürdőlepedővel jobbra, egy sörizomtól domborad pacák megjegyezte:

– Én is észrevettem: minden egyes óra éveket fiatalít rajtam.

Egy másik pasas sokattudó vigyorral helyeselt:

– Az én feleségem már valósággal könyörög: hagyjam abba a jógázást, mert nem győz a kedvemre tenni.

Bősz fejszámolásba kezdtem: hány órát vehetek még? Időben ki kéne szállnom a vehemens fiatalodásból, mielőtt még azon kapnám magam, hogy mászok vissza a Pampersbe.

A jógászasszony összecsapta a két tenyerét.

– Marty a nevem. Lássunk munkához.

Megtettük. Isteni volt.

Újjászületve vonultam callaneticsre, ahol is megest megrogytam. Megérte, mert ez a nyugunalmas tornaféle beváltotta, amit ígért: valóban viharos, látványos változást vitt véghez az alakomon, s ezzel óráról órára kárpótolt a kiállott szenvedésekért.

Az öltözőben végignéztem magamon, és úgy döntöttem, delnő vagyok, ma már nincs szükségem több izmolásra. Az uszoda felé indultam.

A medence sarkánál gömbölyödő bárpultnál ismerős asszony üldögélt egy pohár paradicsomlé mellett.

A hatvanas nő némileg hasonlított rám: arcát természettől fodros, halványbarna fürtök keretezték, írisze inkább zöldes volt, mint kékes. Kevésnyi túlsúly leledzett rajta, ám ezt ruházkodási csalafintaságokkal elleplezte.

– Mit keresel itt?! – rivalltam rá.

– Szia, kislányom – felelte.

Bekapta a nektárjából meredező szívószálat, és három centivel megapasztotta a pohár tartalmát.

– Te is tornázol? – kérdeztem.

– Ülj le mellém – invitált, megpaskolva a legközelebbi darulábú székhőpárnáját.

Szememet forgatva engedelmeskedtem.

Anyám évtizedek óta ügyelt rá, hogy a társaságában okvetlenül elővegyen – és fogva tartson – a vásott gyerek-életérzés. Gyanítottam ittléte okát, mégsem siettem mondandója elé.

Kértem egy narancslevet, elvettem egy szál cigit a pulton heverő dobozból, és várakozásteljesen pőfékelni kezdtem.

– Gondoltam, megnézem, hová jársz – szólott könnyedén felmenőm. – Úgy hallom, az utóbbi hetekben drasztikus diétát vezetél be otthon. Szerintem a fiúkat nem kellene belerángatnod, ők inkább roborálásra szorulnak, olyan vékonyak szegények!

– Igen?

A kicsattanóan kerek arcú mixer szemfényvesztő tempóban hajigálta a narancsokat a fácsaróba. Végül eléem tett egy pohár sűrű életnedvet.

– Igen! – csattant anyám, immár harciasan.

Mindig beszélgettünk egymás csapdájába. Senki nem tudott nála jobban felhúzni.

És mégis, ha egy hétig nélkülöztem zsörtös hangját, már a telefonon vagy az ajtócsengőjén csüggtem, mamát rebegve életjeleire. Élete a szemem előtt múdosott tova, ám én az iránta érzett pillanatnyi vonzalmam szerint retusáltam vonásait: ha nem akartam, nem vettem észre a feldúsult arcbőrért kuszálló ráncokat, fűszál dereka elveszlet, termete töppedését. Láttára mind sűrűbben hessentettem el a mulékonyság gondolatát, akár egy szúnyogot, hasztalan az minduntalan visszazümmögött, szomorítani.

Elem felsóhajtott, és a lényegre tért.

– Apád és én sosem ájuldoztunk a nagy szerelemtől, de azért jól megvöltünk. Még ma is összebújva alszunk el, pedig már rég nem izgat minket a szex. Az évek során oly bensőségesse, meghitté váltunk egymás számára, hogy ha néhány órára el kell válnunk, valósággal fájlaljuk a másik hiányát. Ez az érzés sokkal több, mint a szerelem, mint a szex.

– Igen?

– A házasságunk százszor is felbomolhatott volna, ha hagyjuk. De nem hagytuk, és jól tettük: együtt éltük le az életünket, összekoptunk, egymáshoz nőttünk. Én tudom, mi a boldogság. De vajon te megtudod-e?

– Gratulálok, mama.

– Ez minden? – kérdezte, szemöldökét felvonva.

– A te boldogságodat ismerem már, az enyém is ilyen, jó ideje. Azonban: telhetetlen, perverz dög lévén szívesen kipróbálnám, milyen a szerelmes, szexes boldogság. Szerintem mindennél jobb lehet.

– Az ilyesmi csak elveszi az ember eszét. Te nem is sejtet, mily gyorsan követi a nagy fellángolást a pokoli kiábrándulás!

– Oké – mondtam.

Lenyeltem a narancslevet. Anyám vonásain áttűntek Jokeréi és az enyéim. Ott voltunk benne, és viszont lehet, hogy mindössze ennyi kapcsolt össze bennünket, talán jóval több.

– Térj észhez – kérte műszelíden, kezét a kezemre téve. Éreztem bőre száraz melegét.

– Megkérhetlek, hogy foglald össze, miről is beszélsz voltaképpen?!

– Tudom, még egyszer mondom: tudom, hogy szakítani készülsz a férjeddal! Mindenkit tönkretennél?! Royal még csak tizenkét éves, a legérzékenyebb korban van! Rank, az a drága fiú, életed legösszekuszáltabb időszakában állt melléd, elvállalt téged gyerekestől, problémástól. Jó férjed volt, ne is próbáld az ellenkezőjét állítani!

– Nem próbálok. És fel sem merül bennem, hogy ő küldött követségbe. Mi több, attól tartok, Royal sem kért fel szószólójának.

– Magamtól jöttem, hogy az értelmedre hassak. Kérlek, kislányom, kérve kérlek, ne forgasd fel hármótok életét, az úgy szép, ahogy van! Nekem elhiheted.

– Még neked sem hiszem el – feleltem. – Megyek úszni.

Felmenőm végigmért, a combomba csípett, amolyan vasorrú bábásan, és el is húzta a száját.

– Sehol egy falat hús! Nincs mit fogni rajtad! Miért csinálod ezt?!

Elrontottad azt a csinos alakodat! Neked nincs szükséged ugrálásra, neked inkább kiadós evészet kellene! Na, majd sütök néhány tepszi krémest! Diótortát! Legjobb lenne, ha pár hétre hozzátok költöznék!

– Mama! – sikítottam.

A mixer hirtelen elfordult, mintha a rádió gombján talált volna tekergetnivalót láttam arcát a tükörben: röhögött a pimasz. Tuti, hogy nős pasi volt, anyósjártasságival.

– Na, menj úszni – sóhajtott anyám tragikusan, tudtomra hozván: reménytelen esetnek tart. Epedve vártam, hogy kimondja: leveszi a kezét rólam.

Küldött, hát indultam.

Fürdőruhám pántját elkapva visszarántott.

– Kérdezek valamit, felelj őszintén: van valakid?

– Többen szeretnek, mint nem, ha az ismerőseimre gondolsz.

– Veled nem lehet beszélgetni! – csattant fel. – Sosem lehetett!

Kire fájzottál?! Tudom én: apádra! Ő ilyen: az istennek se hajlandó beavatni az embert a lelki életébe! Még egyszer kérdezem: van valakid?

– Ha nem hagysz békén, kitagadlak. Lelencbe adlak – fenyegetőztem.

– Tőled kitelik, amilyen szívtelen vagy!

Futásnak eredtem, és a mélyvízbe vetettem magam, tudván, ha nem sietek, nyakon önt a melodrámaival.

Ha csak módjában állott, uccu neki, csinált hamar egy problémát, majd íziben nekilátott a megoldásának.

Mivel az érintettek többnyire konokul ellenálltak, kisvártatva jött a konzekvenciával, melyben főszerepet kapott a *na, majd ha elföldelnek, majd ha már nem leszek*-szólam.

Édes elem a bárpultnál maradt, kedvtelve nézegette úzásomat, azután büszkeségtől túlsordultan a fiatal mixerhez fordult, kért egy konyakot, és kitönte a fickót a helyes kislány koromról szóló történetekkel, melyek nagy részét – érzésem szerint – a képzelete koholta, lehetetlennek véltem, hogy valaha is cukorfalat, huncut, kópé vagy csintalanka lettem volna, még hozzá dundi kacsójú.

Midőn félóra múltán pihegve partra lebbentem, mama sikkesen

búcsút intett az elgyöngült bárpasasnak, karon fogott, és rám kacagott.

– Vigyél haza! – parancsolta.

Főtt a fejem, rendesen. Mégsem mondhattam, hogy pásztoróra éhezem, sürgősen. Vagy igen?

Valamiféle gondolatátvitel folytán neki is eszébe jutott a pasas, akiről ma még egyetlen csípős szót sem ejtett.

– Tényleg, Shane! Szerintem Ohio sem fog örülni, ha feldúlod a családod boldogságát! Elvégre mégiscsak a gyereked apja valahol, őt is érdekli, miféle fickó kezére adod azt az ártatlant, miután eltépted Ranktól!

Az öltözőbe siklottam, és eltűntem a zuhanyfüggöny mögött.

Utánam jött. Félrecsippentette a delfinmintás nejlon sarkát, és tovább ölögette az ideget a fogamban.

– Őt már kérdezted? – firtatta. – Ahogy azt a pasast ismerem, még szájon is vág! Anyai lelkemre mondom: meg is érdemelnéd!

– Ohio soha nem vágott szájon – bugyborékoltam a hideg víz alatt.

– Pedig rég meg kellett volna tennie! Ha időben megteszi, minden másképp alakulhatott volna!

– Ne üvöls! – kiabáltam. – Tök hangyaboly vagyok tőled!

– És szörnyű, ahogy beszélsz! Ennyi idős nőhöz nem illik ez a szlenges szókincs! A végén még a gyerek is eltanulja!

Elzártam a vizet, és fogvacogva kidugtam a fejem a függöny mellett.

– Csakhogy én tizenöt éve ilyen szlenges miliőben dolgozom, ez a nyelv immár az anyanyelvem, és az én működési köröm felől nézvést az élet nevű manézs is tök másképp fest, mint aminőnek te látod.

– Teljesen hülye vagy, gyermekem! – hökkent hátra őszöm. – Hiszen te hideg vízben fürödtél!? Meg akarsz betegedni? Ne feledd: neked nincs kivéve a mandulád! Időzített bomba ketyeg a torkodban, ami csak arra vár, hogy begyulladhasson! Jártál mostanában tükör előtt? Láttad, hogy nézel ki? Hozzád már nem való ez a kamaszlány külső, te meglett asszony vagy, jócskán benne a korban! Ó, bár-ilyen fiatal lehetnék! Hol a tekintélyed?

– Letornáztam, hál istennek. Már ha a párnácskákat hívod ekként. Egyébként: leszállnál rólam, anyám?! Nehogy még egyszer ide jöjj, hacsak nem hozod a sportszatyrot, dresszet, törülközővel! Rád férne. Különösen ajánlom a jógát.

– Majd ha megbolondultam. Minek tornázzak, ha nem fáj semmim?! Leszámítva a nyakamat, a hátamat, meg a derekam. Ja, és az epehólyagom is sokat vacakol mostanában.

Szótlanul előbújtam a zuhanyfülkéből, szárítkoztam, dezodoráltam, felöltöttem cuccaimat.

Anyám kritikus fintorgassál szemlélte ténykedésemet. Nadrágom láttán teljesen felbizseredett. Csigaszemeket meresztett rám.

– Ebben jársz?!

– Ühüm.

– Nem talállok szavakat! Hová tetted a rendes ruháidat? Azt a kis Chanelt, például? Aztán ne csodálkozz, ha zaklatnának az utcán! A végén még megerőszakol valami szatír!

– Mama, kérlek! – nyüsztettem.

Egy percre elbizonytalanodott. Ujjai hátával megsimogatta arcbőrét a járomcsontja fölött, zavartan a cipőmre pillantott, majd a szemembe.

– Hülye vagyok? – kérdezte.

– Csak annyira, mint máskor – nyugtattam.

– Mihez kezdjek? – suttogta a mennyezetre emelt szemmel. –

Nem akarom, hogy elhanyagoltnak érezd magad, tudod, néha úgy rámjön a gondoskodás, éreztetni akarom veled, hogy a kicsi lányom vagy, és én féltelek. Ilyenkor fiatalabbnak is érzem magam: ifjú anyának, aki él-hal a kölykéért. Ne haragudj, hogy idejöttem, de pár hete mindenfélét hallok innen-onnan, és lassan összeállt a kép: úgy éreztem, bajban vagy, a tanácsaimra szorulsz.

– Mama, nagylány vagyok. Ha bajt keverek, kimászom belőle, vagy ottfulladok. Tanácsadónak jó barátot tartok...

– Azt a Jervent, úgy-e!? – hördült. – Azt a...

– Ne ejtsd ki a szádon! Jerven a legjobb barátom.

– Mit tudhat ő arról, ami téged foglalkoztat?!

– Mindent tud, és még többet, mama. Jerven napsütötte, elbűvölő,

szuverén, szépen érzelmes, finom lélek. Ő a gurum. Számát sem tudom, hányszor szeretett vissza a lelki kómából. Mindenkinek járna egy guru. Ha ki-ki meglelné a magáét, kiüresednének az elmeógyógyhelyek.

- Joker mégis aggódik érted.
- Ne kezdjük előlről. Pocsolyafáradttá tettél.
- Legalább hazamész.
- Persze. A randi után.
- Randid lesz?!
- Igen. Fogok neked egy taxit.
- Ne keseríts el! Mondd, hogy vicceltél. Mondd, hogy nem igaz!
- Randim lesz. Még hozzá egy csúcspasassal.
- Az említett ekkor jelentkezett telefonon.
- Háromháznyira járok a klubodtól. Mikor végzel?
- Már végeztem, de...
- Megvárlak – szólt fáradt hangon.

Kilépett a vonalból, így csak a semmivel tudathattam a vészhiért:

- De a mama...!
- Vele beszéltél? – firtatta elem.

Felrántottam a dzsekimet.

- Hű, mekkora elegem van! – fűjtam.

Anyám, aki szemüveg nélkül egy házfalnyi reklámtáblát sem bírt kiböngészni, íziben kiszúrta a sötét Mussóban ülő pasast.

- Nini, ez Ohio! – ujjongott. – Majd ő hazavisz.

Aztán lepottyant neki az érme.

Rám meredt, a karomba csimpaszkodott.

E lelkiállapotában bármit hazudhattam volna, ő örömet elhiszi.

Nem segitettem.

Di Giacomo kikecmergett a monstrumból, és hozzánk lépett.

Nyüjtnék látszott, még a homlokába törekvő haját sem kötötte hátra, csupán a látását zavaró tincseket söpörte a bőrsapka alá.

- In flagranti – mondta titáni lélekjelenléttel. – Ti, együtt?!
- Mégiscsak az anyám – feleltem.

Ősömnek két percébe került e röpké dialóg feldolgozása.

Rajtakapottságunk addigra már-már megszokottá vált számára.

– Értem – nyögte nagy sokára. – Akarjátok hallani a véleményemet?

– Magától értetődik – közölte a pasas.

Anyám megélesítette a torkát.

– Nos: el vagyok képedve! Még mindig cáfolhattok. Mondjátok, hogy véletlenül találkoztatok!

– Konkrétan Shane-re vártam. Mi ezen a meglepő?

– Hát persze, Royal miatt randiztok! Szülői értekezlet, ugye?

– Ha akarod – hagyta rá Ohio.

Ők ketten mindig ügyeltek társalgásuk udvarias kinézetére, de sosem dédelgették egymást. Bár az is lehet, hogy kedvesem merő rajongásból szólította Irgumburgumnak a mamát, anno.

Ácsorogtunk egy percre, felmenőm némán tátogott, akár egy aranyhal.

Eluntam magam.

– Csináljunk valamit, mielőtt ránk pállik a szituáció. Csípjünk meg egy taxit.

Mintegy varázsütésre, elénk toppant egy szabad kocsi, és egyszerű integetésre meg is állt.

Anyám beült, bágyadtan búcsút intett, és eltűnt az éjben.

Ohio felnyögött.

– Ma mindenki ellenem szaladgál?!

– Ne sírdogálj, én szaunáztam egy órát a szíve melegében.

Vacsoráztál?

– Nélküled? Megengedsz magadnak valami olasz étket?

– Na, na!

– Esetleg franciát?

– Jöhet.

Kocsiba pattantunk.

Ohio a térdekre simította a tenyerét.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Lelkileg padlón, amúgy fürgén. Hát te?

– Engem mindenestől ravatalozni lehetne. Legszívesebben hozzám csálnálak, kisírnám, hogy készíts vacsorát, mondj mesét és babusgass álomba.

– Mid van otthon? – érdeklődtem.

– Az élestárban? Amit csak akarsz. Nem kéne felrúgnod a zöldséget zöldséggel-diétádat, százfélét tartok a frigóban: például pizza meg ravioli nevű zöldséget, aztán van még sör nevű zöldség és talf sajt, sonka, szalámi nevű spenót is akad.

– Royal felcsirizelt a frigóajtóra egy vízilovat – jutott eszembe.

– Apai büszkén hallom.

– Ohio, hogyis élhettem nélküled!?

– Nos?

– Szeretlek.

– Ne hamarkodd el.

– Nincs elhamarkodva. Biztos vagyok benne. Csupán miattad bizonytalankodom.

– Miattam?

– Néha attól tartok, hogy csak elégtételt akarsz venni rajtam.

– Miféle puhafedelű szöveg ez? Milyen olvasmányfüzeteket rejtegetsz a vánkosod alatt?

– Szeretnék eszemnél maradni – sóhajtottam.

– Az embert az esze nem óvja meg a hülyeségektől, csak kétfelé húzza a szekeret. Tehát: hová menjünk? Tőlem egész éjjel té és tova autókázhatunk a városban. Szeretek vezetni. Igaz, sosem céltalanul.

Vállat vontam. Elrebecni sem mertem, miért nem mernék kettesben maradni veled, miközben semmit sem vágyok annyira.

– Oké – szólott, a gázra lépve, felhagyván a sétakocsizással. – Hát akarom én, hogy bestiális állatnak tarts?! Kitaláljam, mi jár a fejedben? Szerinted megpróbállak a legénylakba csálni, azután megfőzetem veled a vacsorámat, kimosatom a zoknimat, végül a vasalódeszkára váglak, és a kedvemet töltöm rajtad.

– Miért pont a vasalódeszkán?

– Jessica Lange és Jack Nicholson a konyhaasztalon csinálta, na de hol van a durva élet a mázas mozitól!?

– Rank nemsokára elutazik Royallal. Gondolom, amolyan búcsú-együttlétnak szánja a nyaralást. Anyám átható célzás gyanánt említésbe hozta, hogy ő még ma is csak akkor tud elaludni, ha apámhoz bújhat, holott szexviszony már rég nincs köztük.

– Biztos így lennék a húgommal, aki ha volna.
– Meddig leszek rumlis érzelmileg?
– Tőlem kérdezed?
– Ha te nem felelsz, Jerven majd tudni fogja. Igen, felhívom Jervent. Most!

– Szebbik felem, te már megint feltaláltad és fel is húztad a befelé stoplis cipőt. Amit persze szabadon fel lehet találni, de minek!?

– Menjünk hozzád! – szoltam elszántan.
Ohio kiöntötte sapkájából a fiktív verítéket.
– Már attól féltem, pitymallásig kell kintornáznom – sóhajtotta. – Egyébként már itt is vagyunk.

Egy ház sarkánál, mely mákunkra az utcáé is volt, bőszen balra rántotta a kormányt. A monstrum vígan bevette a kanyart, még csak meg sem rezgett a szügyig érő havon. Az én kocsim ugyané mozdulatra hosszas bűgőcsigázással, végpoénként pofára eséssel reagált volna.

– Veszek egy ilyet – mondtam. – Az enyém már úgyis csotrogány.
– Elromlott a szivargyújtó? Jut eszembe: a szembeszomszédom, Randolph, megirigyelte az automata garázsnyitómat, nosza, felszereltetett magának egyet, és örülten belehabarodott abba, hogy ő egy varázsló, alapjában véve. Gyakorta kiáll a járda közepére, és a nyakába madzagolt távirányítót nyomdossa, a vacsoracsillag feljöttéig. A garázsajtó nyílong-csukong, a pasi ragyog, és tudja magáról: ő az Óz vagy a David Copperfield.

Szövegelés közben egyre vadabbul kotorászott a lábam melletti rekeszben, még a térdemet is átkutatta, mire megtalálta a varázsdobozát. És bár a garázsajtó nem rögtönködte el a feltárulkozást, ő tempósan megrohamozta a felhajtót.

Átcsúsztunk.
Fellélegeztem.
Követtem a ház felé igyekvő pasast, térdem meg-megroggyant.
Jerven asztrálja, vagy csupán egy hópihe a kabátom gallérjára ült, s barátilag a fülembé jövendölte: *belé fogsz taszulni a hapi karjába!*
Jaj, ne!– sírtam, majd ekként sóhajtottam: – Bárha!
Amiből kitetszett sugárzó magabiztosságom. Rank hamar rám

sütötte volna a diagnózisát.

Ohio a kéroba tessékelt.

– Nem kínállak helyyel – mondta. – Munkára!

A konyhába iszkoltam, engedvén, hogy futtomban lecsenje vállamról a kabátot. Megtekintettem a hűtőszekrényben tartózkodó étféléségeket, és némi kulináris tűnődés után járomba álltam.

– Kérsz sört? – kérdezte a hátam mögül.

– Ha nincs romantikusabb.

– De van. Már hozom is a pezsgőt, hiszen emlékszem: holnap tombolóan fájni fog tőle a fejed.

– Tényleg. Nem kérek pezsgőt.

– Konyak, whisky, gyümölcsvodka?

– Nem, nem.

– Sherry, Martini? – sorolta csüggedőn.

Csirkemellet és gombát aprítottam, zöldséget mostam.

– Nem, nem – sóhajtoztam.

– Pálinka? Rum?

– Nem, nem.

Megfordultam, a mosogatóhoz támaszkodva mélyen eltűnődtem nyelvheggyel a kés hegyét babráltam. Egyszerre csak felörvendtem.

– Megvan! Sört kérek.

Ohio vértanúi sóhajt hallatván térült-fordult, tálcát, gyertyát hozott. Kérdőn felvont szemöldökömnek így felelt:

– Megteremttem a romantikusságot. Csak tudnám, hol a gyertyatartó!?

Ezzel délcegen: négykézláb átvonult a nappalin, néhol térdre emelkedett, hogy fentebbi régiókban is szétnézzem. Könnybe lábadt szemmel néztem utána: hát nem szakasztott macsó!?

A gomba sercegett mögöttem. Visszafordultam a tűzhelyhez, megkevergettem a készülő lakomát.

– Van tejszín? – szóltam hátra.

– Tejszín?! – nyögte messziről.

– Miért? Ehetek. Te nem?

– Én a kávémmal etetem fel. A hűtőajtón nézted?

– Belül?

– Aha, belül – hagyta rám, s nem hívta fel a figyelmemet
kérdésem hülyécske mivoltára.

– Képzeld, az egyik ádáz diétakönyvem azt írja, hogy tejneműre
semmi szükségünk nincs. Az emberi faj az egyetlen e sártekén,
amely más fajok tejét issza.

– Hiszen ha a macskák vagy papagájok fejni, pláne köpülni
tudnának! – felelte, immár közeledőfélben.

– Meg azt is írja, hogy legrégebben élt eleink fogazatának
vizsgálata alapján kikövetkeztették: az ember alapvetően
gyümölcssevő lény és passz. Ősünk ettől volt egészséges, ellenálló és
hosszú életű.

– Tényleg. Ott állt az ős-ükapó, nézte a rohangászó ősantilopot, és
ömlött a nyála, ám mivel még semmilyen gyilokfegyver nem volt
feltalálva, elballagott bogyót szedni, az legalább nem futott el.
Amelyikük megérte a harmincat, már matuzsálemnek számított,
persze csak akkor, ha elébb el nem vitte valami bubó. Na végre,
megvagy!

– Ha egyszer végképp belegelek a rendőrségtől, elmegyek
főállású diétakönyvírónak. Egész nap elfigyelgetem, minő
rebbenésekkel reagál a szervezetem a bevitt tápfélékre, azután
megszakértem a történeteket. Felháborító, hogy némely diétászok nem
engednének szendvicset enni! Se tojást! Van fogalmad arról, mi
történik estig a tojással, ha egy dögséges nap hajnalán az aszfaltra
ejted!? Kénes bűzöket eregető, pokoli rothadékká válik, és tudd meg,
ugyanezt teszi akkor is, ha körmönfont módon a testedbe juthat!

Veszélyt neszelve fordultam.

Ohio mögöttem állt, villanyoszlopyi gyertyatartóval a kezében,
azt éppen sújtásra emelve a fejem fölött. Gonoszdi mosolyt sugárzott
rám.

Mutatóujjammal várakozásra intettem, eszembe jutván:

– A zordonásabb diétászok szerint a tejszín a létező
leghorrorosabb étel. Előbb csak megpillésedik, majd összetúrósodik
a gyomrodban, eltöm, bedugít, megfojt! Na és a kenyér! Most
megtudod, mit művelsz magaddal, amikor lenyeled a szörnyeteg
kenyeret...

– Nem tudom meg! – hörögte, a sokkilónyi sárgarezet lengetve.
Rácsodálkoztam.

– Jé, amikor elszökdécseltél, még gyertyatartót kerestél, most mégis egy kandeláberrel jössz!?

– Esküdj meg, hogy befejezed!

– Légy toleráns, Ohio. A megveszekedett diétaszakértő is ember.

– Én füvel-fával toleráns vagyok, a viszonzás reményében.

– Úgy könnyű.

Kedvesem a pultra állította a tartót, reá bízván a gyertyát, s az ügyesen egyensúlyozott vele. Lángot lobbantott, majd sört töltött a balerina-kecses pezsgős poharakba.

Koccintottunk.

Sóvár irigyen arra gondoltam, hogy a filmekben e ponton automatikusan gördülékennyé válik a hősök szerelmi élete, a férfi leteszi a kelyhet, a nő hónaljig kesztyűs kezével csak eltartja magától, összehajolnak: csók! Azután lehullik a szmoking, a perzsára siklik a nagyesztélyi, a felek a baldachin alá omlanak reggel már együtt kávéznak, és erotikusan beleesznek egymás zabpelyhébe, holtukiglan.

Erre is csak azért gondoltam, nehogy a kuszaságomra figyeljek, nehogy beszélni kezdjek az elmúlt évekről, netán elfecsérelnék nevezve azokat: nehogy hazudjak. Hogy fogjon fohászom: senkinek se fájjon, ami velünk történik és még történni fog.

Amire nem gondoltam, mert merni sem mertem: érzelmiség és érzékiség viharzott bennem. Ohiót néztem, és ő engem, és továbbra is képtelen voltam elhinni, hogy mégis létezik és lehetséges, amit átélek: e rettegett-vágyott, édes felkavarodás.

Kedveltem megreszelgette a torkát.

– Szívesen kívágnám magam ebből a helyzetből, de semmi frappáns nem jut eszembe – mondta.

– Azt hiszem, nem ússzuk meg átkönnyezett válltömések nélkül – láttam be.

– Ami engem illet, ha bármimre hallgatnék is, egyszerűen magamhoz rántanálak egy fullasztó csókra, de hát látom rajtad, hogy a bűntudattal marcangoltatod magad.

– Azt szeretném, ha senkinek sem fájna.

– Olyan nincs az efféle sokszögű történetekben. Itt most majd mindenki megfájja a magáét, ne itt keresd a nyerteseket, se a veszteseket. Van némi déja vum, igaz, ellenkező előjellel. Átkozottul nehéz dadogni erről, mégsem ugorhatjuk át. Tartsunk beszélgetésórát. Megteríték. Mit eszünk? – A pulton sorakozó tálak fedői alá kukkantott. – Tejszínes gomba, párolt zöldség, pirított csirkemell, majonézes saláta. Szalonna sehol? Nem baj. Lehet, hogy leverőt mondok: szerintem mindennemű önmarcang merő energiapocsékolás. Nehogy túlféltsd a férjedet. Rank kezdetben teljesen elmagányosodik majd: senkije nem lesz, aki bevigye neki a méregpohárkáját. Idővel ez a korszak is elmúlik. Te sem vagy már egy elsőbálozó, megnyugszol hamar, feloldozod magad, végre is, nem tettél bűnt. Előbb-utóbb én is elhiszem, ha hagyod, hogy együtt vagyunk ez ügyben. Royalt féltem a legkevésbé. Eleinte még előfordulhat párszor, hogy oda indulsz haza, de meg fogod tanulni a helyes útirányt, ismerlek: egész ügyes vagy.

Asztalhoz ültünk. Végigkóstoltam a fogásokat. Ennyivel jól is laktam.

– Egyél még, elvégre te főzted – biztatott. – Sokat tanultál a szakácsatról, mióta külön táplálkozunk. Hajdanában még csupán inas-szinten tudtad a háztartástant, magadat is épp csak tanulgattad. Elbűvölt voltál a fiatalságodtól, csáberődtől, csíráló tehetségedtől, miként a legtöbben e hamvas korban. „*Mind a ketten csak téged szerettünk. Én is – te is.*”*

– Azóta rajtad is átlépegetett néhány exkavátor – jegyeztem meg.

– Valóban, tipikus pasastanonc voltam. Kellett vagy sem, minden úthenger alá befeküdtem, az összes falat lefejeltem, folyton és bármi áron érvényre akartam juttatni az Igazságot, a Törvényt.

Bólintottam, szóltanul. Szíven simogatott az emlékezés.

Ohio evett, és sört töltött, és tágra nyílt szemmel nézett rám, miként már tíz éve se: épp úgy, mint hajdan, ama ezeregy éjszakás, fájó-szép mesében.

Falékony tekintete láttán viharosan medúzásodtak az izmain.

* Fodor Ákos

Elbabráltam a szalvétával. Soha ilyen gyávának nem éreztem magam.

– Olyan vagy, mint egy imakönyvben szárított ibolya – mondta nagyvártatva. – Mintha nem is boszorkány lett volna a nagyanyád.

– Nem is volt boszorkány – ellenkeztem. – Igaz ugyan, hogy nem volt ajánlatos kekeckedni vele, mert azután a gizda illetőnek holtbiztosan bagoly fészkelte a padlására, és fekete macskák randalíroztak az ereszen, minden villám az ő házába csapott, lépten-nyomon megdefektesedett a kocsija, csomókban hullott a haja, elapadt a teje vagy a magja, nem sikerült a fogyókúrája, beleült az összes nyitott ragasztós tubusba, valamint kínos bőrbetegségek vették elő a nyavalyást. Ám a boszorkányság kizárt!

– Igazán?! – kétkedett Ohio. – Mégis, mi történt a temetésén?!

Válat vontam.

– Szerintem teljesen normális temetése volt. Netán valami szokatlant tapasztaltál?

– Mennyire tipikus az, hogy egy közönséges földi halandó elhantolásakor eget-földet összeborító, túlvilági vihar tomboljon? Szünet nélkül bömbölt az ég, a villámok a sarkunknál vagdalkoztak, az özönlő esővel fekete pernye hullott ránk: olyatén cirkusz folyt köröskörül, akárha farkon ragadták volna az ördögöt. És ez a holt mindennapos jelenség menten megszűnt, mihelyst a rögök befedték a koporsót. A tájfun simogató szellőcskévé szelídült, és a makulátlanná kékült égen feltündökölt a Nap. Nos?

– Nagymama sűrűn mondogatta, hogy én vagyok az örököse.

– Igazat mondott. Tudom.

– Különben is, a te családod talán nem defektes?

– Ó, nagyszerű! – horkantott Ohio. – Eszerint most az én famíliám taglalása következik?

– Csupán rámutattam, hogy a te eleid sem őzgidák.

– Ennyi? Nem is részletezed? Hová tűntek a boldog idők, midőn naponta ötször is felhánytorgattad, merről származnak jellemhibáim?!

– Fiatalabb korodban sokkal messzebbre dülledtek a halántéki ereid a mérgeződéstől, mint mostság.

– Te pedig fertályóráig is ábrándoskodtál a pávás kirakatok előtt!
– Igazán?! – tromfoltam. – És az ki volt, aki másfél óráig is elgyönyörködött a hirigszerszámüzletek választékában?! Na?
– És micsoda kitűnő felfedezéshez vezettelek ezzel! Eme ösztönzés nélkül aligha találtad volna fel a fegyverolaj illatú férfiparfümöt!

Könnybe lábadt a szemem. Megfogtam Ohio kezét.

– Erre is emlékszel? A kompozíció a Grand Macho nevet nyerte a keresztségekben. Az persze kihullott a memóriádból, hogy nem csupán fegyverolajat tartalmazott: volt benne kenhető edzőtermi illat, ágy alatt dugdosott használt zoknibuké, bebikult pasik hónaljmirigyszaga...

– Na elég! – dörrent kedvesem. – Ha provokálsz, újra átvehetjük a világhíres női logikát!

– Várj még, most kattant be, hogy a Grand Macho összetevőinek felsorolása nem teljes a napon szárított átizzadt trikók gyötrő illata, valamint a...

– Visszatérve a női logikára... – vágott szavamba Ohio.

Majomügyességgel a szájába dugtam egy villányi sült csirkét, s mert hangja motyogóvá halkult, befejezhettem a mondatot.

– ... cigifüst és whiskybűz nélkül. Ha tovább facsaram a memóriámat, egy s más még eszembe juthat.

– Emlékszem, az örületbe kergettél, mint nőforradalmár. Amikor elővett a *minden ember egyenlőnek születik, csak a nőket lényegesen több jog illeti meg* kezdetű fixa ideád, és amikor abban az akáclila, kombiné-jellegű pendelyben szirénkedvén folyton kikérted magadnak a téged érő szexuális zaklatásokat. Ja, és arról nem is beszélve, midőn egy ideig megkövetelted, hogy fű-fa uramnak szólítson.

– Ez csak fél napig tartott – jegyeztem meg. – Túlkapás volt, elismerem.

– Túlkapás?! – nyűszítette. – Rémlík-e még, mit tettél a fickóval, aki leköpte a cipődet, mert elállatiasítottad a modoroddal?!

– Abszolút hercegnős volt a modorom! Mellesleg a jelenet úgy előttem van, mintha egy perce történt volna. Nem is értem, mit

szánogatsz azon a strigón!

– Emlékezetem szerint a pasas csupán ennyit jegyzett meg, miután igazoltad előtte rendőr voltodat, és az őt illető lecsukási szándékot: bye, bye prolicáj. Mire te verbálagressziót alkalmaztál ellene.

– Ő meg leköpte a cipedlimet!

– És milyen keserűen megbánta!

– Azért, mert megpucoltattam vele, amit meggyalázott?

– És mert ezután a topánjaid fénye elütött egymástól, kisuvickoltattad vele a másik lábadon lévő is.

– Hát hogy néztem ki felemásan? Te is belém akarsz kötni?

– Tudod, mi volt az, amit akkoriban alkalmaztál? Nőfasizmus!

– Kifejezetten a pasizmus ellen vetettem be!

– És mit értél el vele, te meg a hozzád hasonló jogharcosok?!

Egyenlővé tettétek a nyugdíjkorhatárt: mostanában ivartól függetlenül, egyaránt kilencvenkét éves korban lehet nyugalomba vonulni. Ez ám a vívmány!

– Ne keckeckdj, Ohio! Melyikünk sittelte le a polgármestert? Na?

– Persze hogy én, de nem alaptalanul. Azután a bíróság is nekem adott igazat, száztíz évi aszalásra ítélvén a potentátot. Elvégre embert ölt. Be is vallotta, miután rábizonyosult.

– Jó, jó, de hogyan sittelted le!?

– Abszolút előírászerűen. Úgy látom, azóta sem olvastad az előírásokat arra nézvést, hogy mi a teendő, ha a leplombálandó személy vadászpuskával szegül ellen a kézkérést foganatosító szándéknak.

– De hiszen te becsúrtél párat a polgármesternek! Párat?!

Legalább öt ízben orron és gyomron vágta, közben még rúgtál is rajta, nem kettőt!

– Hát igen, de valahogy le kellett fegyvereznem. Ám ha nem talál vállon, és azután egyszer sem próbál szíven löni, aligha mogorvulok be. És úgyis méltatlan volt a hivatalára.

– Melyik politikus méltó rá?

– Egy hajfürtömön meg tudnám számolni.

– És ha már a gyöngéjellelműség részletezésénél tartunk, azt se feledjük ki, hogy melletted sosem lehetett végigpihenni az éjszakát.

Idővel teljesen elzombisodtam a kialvatlanságtól.

Ohio elvigyorodott.

– Amikor éjjelente a szexuális háborgatásodhoz láttam, még tökéletesen ébren voltál.

– Nem a túltengő erotikus énedet panaszoltam fel, hanem az alvót.

– Mit vétett az alvó egóm?

– Részint gyakorta fetrengett rémálmaiban, másrészt csakis harántfekvésben használta az ágyat. Ha véletlenül egy pillanatra felemelkedtem valamiért, tutira nem volt hová visszahevernem, mert legott elbitoroltad a helyemet.

– Rémálmaim voltak volna? – csodálkozott. – Csak nem az elfojtásos nappalok okán?!

– Akkoriban nemigen fojtottad el magad.

– Piknikus voltam?

Elképzeltem, mint piknikust. Nevetnem kellett. Ittam egy kortyot.

– Kacarássz csak – biztatott. – Legfeljebb sörbe öllek. De elébb árnyalhatnád kissé, mit értettél túltengő erotikán.

– Nem megrovólag dobtam fel. Még azt is megkockáztatom: talán nem is volt túlzottan túltengő.

– Hiányt szenvedtél valamiben?! Akkoriban mindent és bármit szóvá tettél: ezt miért nem?

– Hiányról szó sem esett. És milyen gyönyörű volt egymáson elaludni, mindig más Káma Szútra-szituációban!

– És mégis?

– Se és, se mégis. Szerettem és azóta is hiányolom életjel-érintéseidet, azt, hogy valahányszor elmentél mellettem, megsimogattál valamimen, egyszerűen csak érzékeltetvén: látod ám, hogy ott vagyok; engem látsz és nekem örülsz.

– Ezt az utódom is ritkán mulasztotta el, szemtanú vagyok rá.

– A látott gesztusok kizárólag neked szóltak, mivel csakis a jelenlétedben került sor rájuk.

– Ilyen agyafűrtan fogalmaz egy ügyes diplomata! – csettintett elismerőleg Ohio. – Összefoglalom az eddigieket. Izgatón vagány, deviáns, nagyszerű lány voltál. Ölni tudtam volna érted és téged.

– Én pedig megőrültem érted és tőled. Megvesztem attól, hogy

mindig háromméteres krémcsíkot nyomtál a fogkefedre. A gombócosított zokniktól, a bivalyos fürdőzési szokásaidtól, az influenza-fertőzéskor tanúsított fetrengős agóniádtól, a széthajigált cuccaidtól.

– És véget ért.

– Véget. Bárkinek akármire megesküdtem volna, hogy sosem fontosodsz meg számomra még egyszer, ez ügyben nagy összegű fogadásba is belementem volna, ám ha valaki a nyakamra teszi a kést, és úgy kérdez rólad, alighanem kivallom: mélyebben kedvellek, mint szeretném.

– Tehát mindvégig kedveltél. Ez barátságosan hangzik. Jól van. Most pedig egyenesen szeretsz, miként nemrég említetted. Miközben egyetlen alantas vonásom sem törpült el az emlékezetedben.

– Mintha te elfeledted volna a gyerekségeimet.

– Még az a korszakod is megvan, amikor úgy tudtam, hogy könnyű golyókarcolással kórházban jegelnek, nem kell miattad aggódnom. És egy napon neszét vettem, hogy féltett szerelmem több időt tölt az ispotályon kívül, mint a kórcellában. Hálóingben lógdostál elfelé!

– Na és? Hitelesen beépültem a narkónepperek közé!

– Hogy ordítottam veled! És milyen igazam volt!

– És milyen vérmesen néztél!

– Naná: temérdek vermet vittem a nézéseembe, hogy visszasseppenj az efféle hobbantságoktól.

– Miközben te folyton töretted-zúzattad magad. A mentők menetrendszerűen hordoztak a sürgősségire, megesett, hogy potomnak minősítetted a sebet, és menni sem akartál, mégis vittek, és ha untatta őket a berzenkedésed, akkor bekötős zakót húztak rád...

– Egyetlenegyszer – szúrta közbe Ohio.

– ...a kórházi személyzet még becenevet is adott neked, mert hiszen őket is lenyűgözted a bájosságoddal.

– Ki ne mondd!

– Ólomállónak hívtak.

– Téged meg Fullánknak. Kész mágia, hogy élünk.

– Király pasassá lettél. Grand Macho.

– Szinte már *Micimacho** vagyok. Csevejünk reménybeli idillium képét vetíti elém, leszámítva társalgásunknak ama tizenöt-húsz pontját, midőn feltosztad a vércukromat, egyszóval elérkezettnek látom az időt: megkérem a kezedet, a lábadat, a fejedet és a többi porcikádat. Nos, nem akarom lecukrosítani: fussunk neki még egyszer. Mielőtt nemet mondanál, hazaviszlek.

– Nem akartam nemet mondani. De azért vigyél vissza a kocsimhoz.

– Egy feltétellel: ha holnap estére gondoskodsز magadnak a tiszta lelkiismeretről. Nem tudom, értesz-e nonkommerszül!? Az a baj a nonkommersz énemmel, hogy néha még nekem is szanszkrit.

– Szabad fordításban: azt tudattad, hogy nem bánnád, ha borítanék otthon.

Ohio elvette kezét az enyémről, hátradőlt a széken, és összefonta karjait.

– Nem csókollak meg – szólt elszántan.

– És miért nem?

– Mert hasonlóképpen végződne, mint a mesében: előbb csak a szádon legelésznék, aztán a hasadon, majd az egész testedet akarnám, mire te leforráznál a könnyeiddel.

– Nem biztos.

– Ez nem ugyanaz, mint a biztos, hogy nem.

Újra megtöltötte a pezsgőspoharakat, és koccintott velem.

Hítvesem aludt, vagy úgy tett, mintha. Nem csaptam zajt, gyáva lévén, mohlepkeként surrantam ki a hálósobából.

Benéztem Royalhoz. Az óriásded szétvetett tagokkal aludt kis- és nagypárnával, bébitakaróval, paplannal, könyvekkel, képregényekkel, foszlott macival, plüss rénszarvassal, hárompúpú tevével és sziámi macskával zsúfolt hencserén. Széthajigált játékszerek borították a padlót, archeológiai szempontból is érdekes rétegekben.

Homlokon csókoltam a fiat, becsuktam magam mögött az ajtót, és

* Rácز Zsuzsa leleménye

egy percig elidőztem előtte, a ráaggatott tacepaókat böngészve, melyek magasfeszültséget, sárkányveszélyt, testevő hordát, éleslövészetet, aknamezőt, gáztámadást és egyéb krimiségeket helyeztek kilátásba az illetéktelen behatolók elijesztésére.

És arra gondoltam, hogy Royal a plafonig szökdécselne örömében, ha karácsonyra megkapná az olyannyira áhított, eleven szíami macskát. Mély érzelmekbe esne vele, a cicus naphosszat foglalkoztatná, miként rég elveszett elődje tette.

A szíamiak született rabszolgatartók. Szilárd jelleműek és arrogáns hangszínűek lévén játszi könnyen átviszik akaratukat a gyengébbre: gazdájukra.

Néhány év előtt, mikoron e fajta egy kölyökkorú, egyelőre még bézsszínű, ám óráról órára sötétülő szőrű, tündöklően kék szemű példánya, Szandokán uralkodott rajtunk, álló nap viháncból és mérgeledéstől zengett a ház. A cicus a fejébe vette, hogy nélküle tapodtat sem élhetünk, ezért állandó kísérőül szegődött sétánkhoz, ha idegen kutya közelgett, elegáns nyáltámadást intézett ellene, majd felszökkent valamelyikünk vállára, és onnan köpdöste istenkáromlással felérő szitkait a rököny eb felé.

Show-számba ment, és a szomszédság részéről magas nézettségnek örvendett, ha autóval készültünk elmenni otthonról, mivel hiába vetettük be teljes cseltárunkat, mégis mindig a macska ült elsőként a kocsiba, értésünkre adván: velünk tart, ha fene fenét fal is.

Csalogattuk, üldöztük, szidalmaztuk, hízelegtünk, sírva fakadtunk. Ha sikerült őfenségét kiutasítani a járgányból, padlógázzal pánikszerű futásnak eredtünk, mire is a beste macska ezt lépte: lóugrásban a kocsi alá szökkent. Sakk!

Vészfékezés, újabb üzöcskzés következett. Néhány ízben a mentő jellegű légzsák is felfúvódott a heveny fékezéstől, az üléshez tapasztva és lágyan fojtogatva a mind bőszebb családfőt. Royal és én vad vihogással viszonyultunk a morbid szituációhoz. Rank, felsülvén a szíami-pszichológiával, életellenes fenyegetőzéssel próbálkozott, bennünket is beleértve. Végül persze a macska győzött, elfoglalta páholyát a sofőr vállán, s ha az képes volt huppanásmentesen

haladni, nem is túlzottan karmolódott fel a bőre.

Szandokán otthonlétünkkel sem tűrhette, hogy elunjuk magunkat, kitartóan az ölünkbe cipelte a mozdítható tárgyakat, például Rank olvasószemüvegét vagy aranyóráját, s ha mi tanulékonyan hajigálni kezdtük azt, jutalmul akár a karnisról is visszahozta nekünk – és újra eldobhattuk. Biblio- és ceruzamán volt, a vízipálmát egyenesen imádta, de egyebeket is szívesen megrágcsált, főként Rank íróasztaláról, amire a jól szoktatott pasas mindenkor mulatságos ökölrázással reagált.

Azután egy napon a cicus eltűnt, és soha nem került elő.

Gyászhangulat honolt a házon, mely csupán akkor enyhült, midőn egy konténernyi szemetet feltúrván felfedtem végre, mi sírogat benne, és hazaállítottam a babszemnyi, rózsálló őszibarack színű, éhhalál-széli Lelenccel.

Royal azonnal adoptálta a vakarcsot, de egyidejűleg tudatta velem: ez a macska nem olyan. Ehhez nem fért kétség. A földkerekség egyetlen cicusa sem olyan, mint a sziámi, még egy másik sziámi se.

Tűnődésem e pontján meglepődtem kissé: bámulatos, mivel foglalkozom, holott a Rankhez intézendő közlemény megszövegezésén kellene fáradoznom.

Válaszul óságos emlékkép jelent meg előttem: szalmavirágszerű, kecses, pirinyó nagyanyám az antikos fafűtésű tűzhelye előtt állván karvastagságú fakanállal birizgálja a dézsányi fazékban fortyogó banyafőzetet.

Odaadásában spiccre emelkedik, szimatszervét a gőzbe meríti, azután rám hunyorít: mindjárt jó lesz, szólván, meg is kóstolja a zöldes-szörnyes, kenőcsállagú szirupot, hogy aztán egy esztendőn át ebből porciózzon a környéklakók és családtagok összes testi és lelki sebeire, náthára, köszvényre, kólikára, depresszió és nimfománia ellen.

A boszorkaszer fogytával, mézes illatú tavaszkor kézen fogott, erdőn-mezőn barangoltunk, füveket téptünk, gombát törtünk, szakállas gyökereket és ráncos gumókat ástunk ki a földből, mókussal, madárral csevegtünk. Midőn zsákmányunkkal hazaértünk,

nagyapó előcipelte a titáni fazekat, és felizzította a tüzet.

Estefelé nagyanyám a zsámolyára ereszkedett, én a combjára hajtottam kölyökfejem, és selymes-szép bőrét simogattam, mintha a macimat, elalváskor. Éltem fogytáig nem feledem érintésének édességét, akkor sem, ha azóta Rank behatóan kifreudozta. Szegény városi tudós miként foghatná fel boszorkafejedelem nagyanyóm holtig tartó, varázsos vonzerejét!?

A gyermekkor múltával is nála szünidőztem nyaranta, még utóbb Ohiót is elvittem hozzá, a pasas borzongva kedvelte ösömet.

Amikor a környékbéliek kóbor szatírra hivatkozva eltanácsolták nagymamát az erdőről, ő csak nevetett, karjára fűzte a kosarat, és gyógyerejű növényekért indult. Mellé szegődtünk, ám romantikás állapotban lévén, le-lemaradoztunk.

Egyszerre csak, a kiszáradt patak partján sétálgatva arra lettünk figyelmesek, hogy a jóval előttünk szökdécselő nagyanyót vehemens hullámmal elnyeli a bozótos.

Fura hangok szüremlettek a hánykolt csalitból.

Ohio zsarusan borzolni kezdte a szőrét, ám én ernyedetlenül fogtam a kezét, némi kárörömmel sóhajtván:

– Szegény szatír megöletik.

Egy perccel később istenített nagyanyám előszökkent a flórából, összedörzsölte két tenyerét, így szólván:

– Ez sem fog többé lóbálni!

– Mi történt? – hörrentett a racionális Ohio, még mindig csatatűzben égve.

Maroknyi nagymamám titokzatosan elmosolyodott, esküdni mertem volna, hogy ezüst csóva villant a szemén, majd szó nélkül felkapta a kosarat, és tovább sétált, banyalegelő-iránt.

Di Giacomo szemfényvesztést sejtítve a csalitosba gázolt. Vadszeder tépdeste, csipkerózsa fojtogatta, s ő megküzdött velük, férfimód.

Hőstette jutalmául meglegezte a fiktívnek vélt jócska melákot a csalánban.

A nyáladzóvá ártalmatlanult, habogó farkász sosem árulta el, mi vette el kedvét a magamutogatástól.

Szóval nagyanyó tudná, mitévő legyek, hogyan fogjak mondókámhoz, mit itassak előtte féltett hitvesemmel, hogy könnyen vegye a búcsúszókat.

Magamhoz vontam a telefont, és bepötytyentettem a Number One-t.

– De szép, hogy hívsz! – örvendett Jerven. – Éppen elkészültem egy dallal. Meghallgatod?

Ritka kegyként ért ajánlata.

Cigare gyújtottam, megvártam, míg legigazabb barátom a zongorához ül, és dalra fakad.

*Szememmel táncolt a szemed,
beszélt szememmel és ölelkezett:
sírás, csend, szigor és révület
– mi minden?
Csak szemem és szemed.*

*Ki végtelen feledésednek ajánlom
múló esetemet,
Tőled, magamtól már csak azt kívánom:
ha találkozunk még, bárhol e világon,
ne kelljen elkapnod rólam tekinteted.*

*Szememmel táncolt a szemed,
beszélt szememmel és ölelkezett:
sírás, csend, szigor és révület
– mi minden? mi minden?!
Csak szemem és szemed.**

Midőn az ébresztőóra felrezzentett álmomból, katapultáltam az ágyból, sarkig tártam az ablakot, hajlongással köszöntöttem a szikrázó reggelt, néhány percig mélyeket jógalélegeztem, majd a fürdőszobába siettem.

Azután elvegyültem szeretteim között a hangárnyi nappaliban.

* Fodor Ákos

Rank a tojástilló fölött könyökölt, és elgondolkodónak látszott.

Royal a tévét bámulta meredten, egyik kezében tányérral, melyről lecsordulni készült a két karéj összeborított kenyérből készült böhönc szendvics – a la földműves –, másik kezében az élénken fickándo­zó Lelenc­cel.

Csírámát születése óta lenyűgözte a delejízio (copyright: Rank), különösen a rajzfilmek és a reklámok.

Utóbbiaktól gyakorta beidegesedtem, ám ezúttal a kölyök mellé álltam Lótnénak, ugyanis kedvenc autóreklámomba botlottam, mely fajunk egyik sajnálatos alapvonásával poénkodik: api hazafelé tép a csodaverdával a zöldövezeti villasoron, majd fékez és a házba ordít, drágájának újságolván: megvette az új kocsit, erre asszonysikoly és aléló test dőndülése hallszik, ám api máris továbbpörköl a következő mézeskalács-házikó felé, effélét motyogván: nem tudtam, hogy ilyen rövid a fékút.

– Hát igen – dünnyögte Rank. Kanalazott a tojásából.

Lelenc elszabadult a bámész sarj kezéből. Áramszedőjét felcsapva, bégetésszerű, rekedtes nyávogással a lábaim köré tekeredett. A babszemből despotává cseperedett lény követelődző hangját nem bírtam túl jól, így hát sebtében ételt tettem elé, hogy elhallgattassam. Ezután már csak Herkulest kellett lebilincselnem néhány falattal, és menten elhárultak lábam alól a biobuckák.

Mind közelebb jutottam az életem társává szentelt pasashoz, s már-már meg is szólítottam őt, midőn Royal felocsúdott a képernyő bűvöletéből, és sarkon pördülve a levegőbe meresztette mutatóujját:

– Az a néni tegnap teljesen felborította a szobám ökoegyensúlyát! – közölte marconásan. – Az egész délutánom ráment, hogy visszaállítsam az eredeti állapotot!

– Eunid csak kitakarított – mutatott rá Rank. – A rendetlenség felszámolása a takarítás szerves része.

– Nem volt rendetlenség a szobámban! – üvöltötte bíbor fejjel a százhatvan centis csöppség. – Igenis mindennek tudtam a helyét!

– Hát akkor rosszul tudad – vont vállat a hites. – Ezentúl szíveskedjél tisztán tartani az életteredet.

– Mindig is tiszta volt! Nekem így komfortos!

– Semmi szükség erre a számárdításra!

– Holott én szamurájordítást hallatok! – helyesbített a sarj fagyos méltósággal. Azután hozzám fordult. – Képzeld, beteg a nagyi!

– Mi baja? Melyiknek? – nyögtem.

– Na melyiknek?! – kaccantott Rank. – A vér szerinti nagyanyja ülőidegzsábával fekszik otthon.

– Ilyetén nagyanyja is kettő van! – pattogtam feldúltan lelkem gyerekhangomon sírta: mama!

– Ne izgulj – vigasztalt szülöttem. – Nem a te anyád zsábás, hanem Ohioé, őt meg úgyse nagyon bírod, persze ettől függetlenül megsirathatod, elemi udvariasságból.

– Máris siratni kell? – rökönyödtem.

– Hát, tökre avéton van. De lehet, hogy túléli – hírelte, megrendülten az arcába tolva szendvicse utolját.

– Zsábába még senki nem halt bele! – szögezte le Rank. – Nem kell siratókóruresszá alakulnotok.

– Adj enni a fécánoknak, és legeltesd meg a kutyát! – kértem a fiat.

Csoda történt: nem esett sértődés, haragvás, óhajom nem hárult vissza rám, miként a bumeráng, nem kellett tekintélyileg fellépnem: Royal zokszó nélkül indult, tenni a dolgomat.

Rank gyanút fogott.

– Mit akarsz mondani? – kérdezte. – Jó, ha tudod: engem már abszolúte semmivel nem tudsz meglepni. Amikor te még csak nem is sejtetted, hogy el fog menni az eszed, én már számítottam rá.

– Ügyes vagy.

– Ez a szakmám.

– Bámulatos. Ma éjjel nem jövök haza.

– Miért? Tegnap hazajöttél?

– Hiszen itt állok teljes életnagyságban.

– Remélem, jól meggondoltad.

Bólintottam.

– Jó. Csomagolj tiszta fehérneműt, fogkefét, meg amit ilyenkor kell – tanácsolta gyámosan. – Aztán nehogy felfázz! Fertőzést se szedj össze, ha kérhetem.

– Igen, papa – nyögtem elhűlten.

Ettől félttem? Egyes-egyedül én gyötreték itt?! És közben Rank úgy viszonyul hozzám, mint egy retardálthoz?! Eltanulta a gyerektől?!

– Felkértek tévépszichiáternek – közölte hitvesem olyan arccal, mintha azt tudatná: jelölték a gyagyzásoknak szánt Nobel-díjra.

Előrehajoltam kissé, mert eléggé meglepett az újság.

– Úgy érted, olyan pali leszel, aki egy fotelban ülve kitölti a képernyőt, és jóságosan válaszolgat a betelefonálók jajaira?! Te leszel a sztereotip képtelenségeket beszélő portré?! Te fogod ezentúl a könnyedző polgárokat vigasztalni, mondván, hogy végül majd minden jóra fordul?! Te, akitől évek óta azt hallom, hogy ez egyszerűen nevetséges!? Természetesen nemet mondasz, ugye!?

– Természetesen igent mondtam.

– Tehát már el is döntötted?

– Most mit vagy úgy kiborulva? Én talán nem dönthetek önállóan?

Royal varázslatos hamarsággal visszaérkezvén, fürkészőn végigpillantott rajtunk, majd a kólásflaskára vetette magát.

Felcsattantam:

– Miért nem inkább narancslevet iszol, csöppöm?!

– Mert a kólát szeretem – felelte, látványosan a pulóvere ujjába törölve látens bajuszát.

A szívemhez kaptam.

– Ez nem szeretet, ez már függőség. Sőt: kólaholizmus!

A tündéri sarj vállat rántott.

– Na és? Te meg kondiholista vagy. Meg répa- és zelleroholista. Rank meg tojásoholista.

– Mennyivel egészségesebb az én szenvedélyem! Rankét most hagyjuk, nemsokára nézegethetjük őt a tévében is, amint koleszterintúltengéstől szederjesen hisztériát csillapít és bánatfelhőket oszlat.

– Nem értelek, drágám – lehelte higgadtan az ócsárolt. – Azoknak az embereknek, akik felhívják a tévéagyászt, pontosan olyan lelki problémáik vannak, mint neked.

– Nem a problémáikat vitatom el, csupán azt nem érem fel ésszel,

hogyan lehet ebből is show-műsort csinálni. Bocsánat, hogy protestáltam.

– Az emberek igénylik, hogy megbeszélhessék valakivel a gondjaikat.

– Hát persze! Közben szörnyű hazugság sunyít ebben a dologban, ugyanis ez a lehetőség még jobban eltávolítja őket annak felismerésétől, hogy a problémáikat a keletkezési helynél kell orvosolniuk, nem pedig minél távolabb attól. De te ne tudnád!? A *Hogyan heverjük ki hiúsági bánatunkat?* és a *Ne a szomszédoddal!* című, valóban remek művek szerzője?!

– A képernyőn én fogok látszani, nem a panaszkodó. Ő egyáltalán nem kerül kiszolgáltatott helyzetbe, és ha kerül is: a dolog önkéntes. Fogalmad sincs arról, mennyi rejtett exhibicionista él köztünk, akik azért repesnek, hogy milliók előtt tárhassák fel a lelküket!

– Oké, most mennem kell: egy csomó olyan ember ügye vár, akik nem kapták meg a tévéből a kellő lelki kezelést, és ezért a bűn útjára tévelyedtek.

Royal integetve utamra bocsájtott.

– Siess anyu, hogy fehér bottal üthesd a fekete bárányok nyomát!

– Azért búcsúzól megjegyezném: ama lellezős műsor színvonalát tekintve, enyhén szólva lealacsonyítónak tartom a vállalkozásodat.

– Köszönöm! – hörrent hitesem. – Mellesleg szerintem jócskán rád férne, hogy feltárcsázz, ha adásban leszek.

– Lélekmasszörül igaz barátot tartok. Nem védtem le a módszert, nyugodtan használhatod, terjesztheted. Neked is elkelne néhány barát, akiket nem érdek fűz hozzád ha akadna egy is, aki szeret, az nyugodtan rád szólhatna!

Leheletfinoman csuktam be magam mögött az ajtót.

Alig akartam megismerni Scarlettet.

Az igazgyöngy titkárnő szétsírt szemmel ült asztala mögött.

– Mi van veled? – hördültem.

– Működöm – felelte.

Felmutatta a kezét. Megtekintettem fehérre meszelt, nem rövid plasztikkarmait.

– Szép – szóltam fanyarul. – Én is zokognék tőlük.

– Nem bánatból zokogtam. Teljesen jól vagyok, és még annál is jóabb! Képzeld, Naqvi esküvőre hívott! Engem!

– Nosza!

– El is megyek! Miután elfogadtam a meghívást, berontottam a fodrászhoz, körmöshöz. Onnan vásárolni loholtam, hogy legyen néhány cuccom, amikben megjelenhetek, aztán otthon még felforgattam az agyamat, mit vegyek fel a ceremóniát követő bálra, mivel jelmezőverseny is lesz. Naqvi ötpercenként rám telefonált, a tanácsomat kérte, hogy milyen maskarát öltözzön. Mivel ő a vallásáért a makkbőrét adta cserébe, azt ajánlottam neki: lábtól fejig öltözzön mákba, és tutira elhozza a serleget, mint mákos metélt.

– Nem lőtt szitává?

– Telefonon keresztül?! Miután semmi szín alatt nem akarta a mákozást, majd a diót és a lekvárt is elvetette, azt javallottam, szerezzen be piros sapót, piros papucsot, csíkos pólót, csíkos térdzoknit, térdgatyót, szakállkát, szemüveget.

– És?

– És ő lesz Tudor.

– Megnézném. Biztosan vidor lennék a látványtól. Te minek öltözől?

– Még nem döntöttem el. Vagy Csocsoszánnak...

Scarlett szemérmesen elhallgatott.

– Vagy? – sürgettem.

– Szóval arra gondoltam, hogy lehetnék pancsoló kislány, ha az unokahúgom kölcsönadná a tavalyi jelmezét. Én varrtam neki, több méter kelméből, próba nélkül, ugyanis egyeznek a métereink. Szóval elkértem a málnamintás napozót a traktorbelsőből készült kacsafejes úszógumival, és még pöttyös lasztit és egy óriási habos masnit is kaptam hozzá, és Debbie húgom szerint hótt mezi leszek, mégsem vagyok biztos abban, hogy igazán fel akarom-e öltönni.

– Napozót?

– Igen, napozót, ami általában az aranyosan dundi, kétéves kislányok viselete nagy melegben, vízparton.

– Aha – mondtam tűnődően. – Vizuális típus vagyok. Nem bánod, ha végre felröhögök?

– Ne tartsd vissza.

Könnyítettem magamon. Azután visszatértem a kiindulási ponthoz.

– Na és a szemed?

– Nos, mire mindezeket elintéztem, túlestem a ruha- és jelmezpróbáláson, éjjel lett. A fürdőszobába vonultam, és pózba álltam a tükör előtt, hogy kivegyem a kontaktlencséimet. – Felmutatta művészi kivitelű körmeit. – Nem értem a szememhez! Se hajlított térddel, se terpeszben, se sehogy. Lencsével aludtam, már ahogy, pedig ez nem éjjel-nappali modell.

– Segíthetek? – sóhajtottam.

– Nem tudsz. A szomszédok se tudtak, pedig egy mentős is lakik az emeleten. Ezt csak én kaphatnám ki magamnak. Azon meditálok, várjak-e az esküvő utánig, vagy tüstént menjek vissza a műkörmöshöz, hogy szabadítson meg a kintól. Iszonytatóak ezek a zsiletek az ujjvégeimen! Máris egy csomó helyen felkarmoltam magam! Te csak a szememet látod, de volna még mit mutogatnom! Aprópó: megfőznéd a kávé? Mivel nem tudok fogni, minden kiesik a kezemből. Majdnem olyan érzés ez, mintha megnyomorodtam volna.

A főzőhöz álltam.

– Gépelni tudsz? – reménykedtem.

Felsóhajtott.

– Nem sok hasznomat veszed ma. Jelen állapotomban csak a semmittevésben bírom nagyra tenni magam. Ergo: a műkörmöm hizlal. Jaj, el ne felejtsem: megmutathatom a bugyimat? Ez a bugyi valóságos pillangó, biztosan tetszeni fog!

Ezzel kirántotta a fiókot, előkapott egy zizegő zacskót, és mutatoujja körmére akasztva felmutatta az ominózus intimitást, mely alig volt több, mint egy haldokló szúnyog utolsó lehelete.

– Homárpiros tanga. Van hozzá negligzsé is, de azt majd máskor veszem fel. Na, milyen? Ha ezt a bugyit viselem, úgy fogok kinézni, mintha meztelen volnék a ruha alatt. A pasasok nagyon bírják az ilyesmit! Még ma is rengeteg mozgásképes fickó létezik, akik a gömbösebb formákat kedvelik. Hátha összefutok egyikükkel az

esküvőn.

– Na és Naqvi?

Scarlett vállat vont.

– Ő nagyon helyes ember, de kissé koros hozzám. Ettől persze még remekül elbeszélgethetünk, elmászkálhatunk ide-oda, lelkizhetünk, miegymás, na de a homárpiros negligzét becsiszóra nem miatta vettem!

Felszolgáltam a kávé.

Scarlett esedeklő pillantását látván cukrot is tettem bele. Meg is kavartam.

– Tejszínt nem kapok?

– Egy feltétellel – szögeztem le. – Ha felvilágosítasz, mint erotikában elmaradottat, hogy mi a jó fene az a homárpiros negligzé!?

Elárulta.

Még akkor is gyöngyöztem, amikor megszólalt a telefon, és tetthelyre hívtak.

Fej fej mellett loholtunk Ohióval a parkolóba.

Mint elhadarta, ő Donna Giovannát költöztetni siet.

Midőn említésbe hoztam, hogy informátorom szerint az ülőidegzésába nagymamit kapott, fásultan elvigyorodott.

– Ha szert teszek egy kis szabadidőre, összeütök anyámnak egy speciális zsába-ülőkét, mert rühelli az ágyfogságot.

– Szegény! – sóhajtottam. – Pedig hogy szeret mindenütt ott lenni, lehetőleg egyidejűleg! És erre éppen ülógumó-kórt kap, ágyba taszítót?! Rettenetes!

– Lenyűgöző, ahogy aggódsz érte – jegyezte meg.

Még mindig holtversenyben ügettünk egymás mellett.

– Mit üzensz neki? – kérdezte.

Kezdett lehangyni.

– Gyógypuszikat üzenek – lihegtem. – Gyógypuszikat Zsába Királynőjének! Faragj neki zsábazsámolyt. Olyan jó fia vagy!

– Még számolunk – szólt, egy pillanatra megtorpanva, hogy megfenyegethessen a mutatójával.

Azután kocsiba vágta magát, bedurrantotta a basszus dízelmotort,

felkattintotta a keletiesre formatervezett, mandulaszemű lámpákat, és elsöpört a monstruózus bestián.

Az ajtókilinccsel a kezemben utánabámultam.

Ha megnövök, ilyen járgányom lesz, még hozzá mohazöld, a motorháztetőn és a karosszérián körös-körül nyalka rinocéroszok képével.

A kormány mögé huppanva gázt adtam. Néhány percig nem szabadulhattam a nyomasztó érzéstől, hogy dodzsemben ülök.

Hihetetlenül szép napfény áradt a városra, illetlen a marconás évszakhoz. Melegétől szemlátomást fonnyadozott az elpiszkolt hó.

Bekapcsoltam a rádiót, kár volt, a szakember közelgő frontot jelentett, a brutálisabb fajtából. Olyféle képet festett, mintha a mínuszok zimankón jönnének.

Egészen megborsóztatott.

A vakító, helyenként párás fényviszonyok nem voltak látáspártiak lehajtottam a napellenzőt, orromra löktem a napszemüveget, és továbbra se láttam túl jól, sőt: semmit. E helyzetet édesítendő, a körülöttem tépő autók szutykos hólével függönyözték a szélvédőt.

Kezdtem feltalálni a kocsihúzó mentőkutyát, aztán elvettem az ötletet: ilyenén drasztikus körülmények még a sarkkörön edzett lajkaebet is hamar elnyűnék.

Hitem szerint ritkán voltam önzőbb az egészségesnél, mégis azt kívántam: idén ne tartsák meg a telet, ám ha muszáj, akkor az korlátozódjék a síelős helyekre, a csúszka hajlamú polgárok örömére. Sejtettem persze, hogy fohászom fogatlan marad, miként dögletes nyarakon is, midőn a kohó városban elfoglalt lévén azért sóhajtoztam, bárha a hűvös vizű tavak és hósipkás hegyek hozzám jönnének inkább, mint Mohamedhez.

Aztán a tetthelyre érve egy lakásba léptem, gúzsba kötözött, halálra kínozott-fiatal férfi teste mellé, és legott visszasírtam a kinti látásviszonyokat, a nullával mérhetőeket.

Kitámolyogtam az elfeketült vérrel lepetett szobából, és szűktorkúan, kevés szóval tájékoztattam az ott sürgölődő riportereket annyiról, amennyit kíváncsi volt tudhatniuk, gyanítván: hiába ők úgylis színezőanyagokkal élénkítik majd tudósításukat, elvégre az

élelmiszerek is kelendőbbek ígyként.

Jóval később, temérdek, bár szerintem nem különösebben hasznos munkával magam mögött, rojtosra gépírozott ujjbegyekkel, tornára indultam.

Ekkor már el volt döntve, hogy a kampányhét leteltével főként Aura kintermét fogom látogatni, a többit elmellőzőm, mivel ravaszdi jogamutatványokat otthon is végezhetek, mindegyetlen kedvenc tévésorozatom nézegetése közepette. Ja, és persze Rank műsoráról sem feledkezhettem meg, el is tökélttem: azt majd teveállásban, esetleg gyertya-szituációban fogyasztom.

A szokásos csapat gyülekezett az öltözőben, mi egyébről társalkodva, mint az élet legfőbb lényegéről:

Hogy a nyavalyába fogyjunk kétdimenziósra?!

Konyhatitkok cseréltek gazdát, rögtön levettem egy receptet az avokádó elkészítésének egy újabb módjáról, noha annyira rajongtam az aligátorkörte fűszeres-vaj ízéért, hogy mohóságomban többnyire el sem jutottam a vele való szöszmölésig, egyszerűen kikanalaztam lágy belsejét, paradicsomot és fokhagymás pirítóst rágicsálva hozzá. Az elhangzottakból az is kiderült, hogy az avokádó habzsolását még a vaskalaposabb diétászok is pártolják. Szinte megkönnyebbültem.

A mackós küllemű bajadér elújságolta, hogy tegnap az íriszdiagnosztájánál járt, s az csuklani kezdett a döbbenettől, amikor különféle kórságainak gyógyultát olvasta ki a szeméből: leolvadt a mész az ereiről és ízületeiről, ezernyi epekőve felszívódott, egyszerűen a diéta és a torna jóvoltából tisztára visszaegészségesült.

– Jó neked – sóhajtott a pöttyös dresszes bonszájnő. – A múltkori óra mindent kivett belőlem, kimerültségemben fogyni is elfelejtettem.

– Diétázzál!

– Ó, én szerelmesebb viszonyban vagyok az egészséggel, semhogy futó diétákkal bíbelődjek. Már régen másképp étkező a nevem. Viszont temérdek időm megy el az embernek való kaják beszerzésére, továbbá kozmetikára, tornára, szoláriumra, szaunára, masszázusra.

– Az ember csak főfoglalkozásban lehet modellszép – jegyeztem

meg. – Rádásul egy bizonyos kor fölött még túlórázni is kell hozzá.
– A szépség belülről fakad – közölte a nyüzökés orrú, pengeszájú nő.

Orcáját szemléltem, szótlanul.

Ekkor a bajadér felröppentette a kérdést: vajon hol lehet Laura. Valaki, ismervén a hiányoltat, jelentette, hogy Laura nem jön, ciklus miatt.

– Nahát! – háborgott Pengeszáj. – Egy kis menesztől még nem kell ágynak esni! Rémes, hogy egyesek mennyire elhagyják magukat!

– Laura havonta egy napot szenvedéssel tölt. Szívesen élélne fejgörcs, hasgörcs nélkül, de nem adatott meg neki – magyarázta egy rózsaszín hajú, törékeny szépség.

– Hiszti! – szögezte le Pengeszáj. – Manapság, amikor szuperebbnél szuperebb betéteket lehet kapni, senki ne hivatkozzon nekem a meneszére! Mi baja eshet a tornán? Hacsak az nem, hogy valamelyik fenékerősítő gyakorlat közben elharapja a farizmával a mikuláscsomagját!

– Nos – szólott Aura a nyitott ajtóban. – Szeretnélek átmozgatni benneteket, lányok.

Óhaját teljesítette.

Képtelen testhelyzeteket rendelt el: felhúzott térdel, karunkra támaszkodva ülünk, gömbölyítsük a hátunkat, mintha le akarnánk feküdni, e pozitúra legnyűgösebb pontján álljunk meg, vágjuk csípőre a kezünket, és lendítsük a levegőbe mindkét lábunkat, minél magasabbra – még feljebb! – és maradjunk így, még és még egy kicsit.

– Lélegezzetek, lányok! – kiáltotta, prüszkölésünket hallván.

Azután hasra feküdtünk, és összezárt lábunkat emelgettük, fenéig. Többen erőteljesen tiltakoztak, mások vértanúsán jajgattak.

– Csináljátok, lányok! – unszolta Aura a csüggedőket. – Nem akarjátok, hogy álomi feneketek legyen?!

A lábak a magasba szökkentek. Már csak a mellkasunkat kellett hasonlóképpen eltávolítani a talajtól.

Szebbnél szebb íveket hoztunk létre a saját testünkből.

Ezután gyilkosabb természetű balettelemekkel csigázott bennünket: emelkedj lábujjhegyre, lábfejek V alakban, a sarkaid összeérnek, húzd magad alá a fenekedet, és szétnyitott térdel ereszkedj le, mélyebbre, a sarkadig. Ha lenn vagy, gyere fel öt centit. Még ötöt. Vissza egy fokozattal. Le! Föl! Le! És megint föl!

– Mi van, lányok? – kérdezte halálsikolyaink hallatán.

Mi lett volna? Különösebb nehézséget nem leltünk a szadista mozgásszituációban, hacsak azt nem, hogy olyatén túlforrósodott érzésünk támadt tőle, mintha valaki aktívan vasalódeszkának használta volna a combunkat.

És ez így ment egy órán át. Éppen a megkapóan szomorkás hangvételű sírfeliratomat fogalmazgattam, midőn Aura amnesztiát hirdetett, egészségünkre kívánta a tornát, és kivonszolódhattunk a kinteremből.

A bonszáj-nő mellettem vánszorgott az öltözőig.

Homlokán szépen cseppkövesedett a sós veríték, arcát pozsgák pirosították, szeme némileg elhomályosult, ajkain mosoly reszketett: mintha csak magamat láttam volna.

– Nehogy elfelejts fogyni! – emlékeztettem.

Fásultan bólogatott, mondván:

– Könnyű neked! Te máris oly csenevész vagy!

Édesül hangzott, mégsem tántorodtam el célomtól.

Kisvártatva benyitottam a callanetics terembe, és tovább igáztam. E tornaműfaj megint felleletett velem néhány lazsáló izomcsoportot. Ezeket is forrpontig pezsdítettem.

A mindig azonos gyakorlatsor dereka táján érkeztem el a rettegett kedvenchez: feküdj hanyatt, egyik nyújtott lábadat emeld függőlegesig, a másikat csupán néhány centire távolítsd el a talajtól. Gyönyörűen gömbölyített háttal emelkedj fel! A derekad lenn marad! Tartsd meg ezt a helyzetet, kinyújtott karral mozdulj rá egy-egy centinyit a magasba emelt lábadra, mindkét oldalon százszor és százszor, jutalmad nem egyszerűen lapos, hanem humorú has lesz.

Ötvenre végigvettem az ide vezető evészeteket, nassolásokat, hetvennél megbántam, hogy valaha is kocsiba ültem, és nem maradtam inkább távgyalogos, kilencvennél kihagyott az agyam,

kilencvenhatnál azt kívántam, bárha inkább egy behemóttal
cselgáncsozhatnék.

Azután lábat váltva előlről kezdtem a maceratúrát, húsnál
rájöttem, mennyivel üdítőbb lenne, ha kalodába csuknának,
negyvennél már a szorosabbfajta spanyolcsizma is vonzónak tetszett,
hatvannál bitó alá kíváncsoztam, nyolevannál pallos után sóvárogtam,
s mire kinyomtam a századikat, bárki mást is ölni tudtam volna.

És ezzel még nem ért véget a kínzás, mert csak ezután
következtek a csípőformáló elemek, százasával.

Később a jógán megújítottam, megbékéltem, életerőre kaptam.

Végezetül úszni mentem, majd beültem a helyi fodrászhoz,
gránátalma hajszínt óhajtván.

Az a fotó valahogy betöltötte a szobát, a tudatomat, lassan forgott
köröttem, mintha ott álltam volna a képben, a Hold jégszerű talaján,
éji éggel körös-körül, a távolban kék topáz félgömb ragyogott, akár
egy fekete bársonypárnába merítkező, tündöklő-szép üveggolyó: a
Föld. Felszínét fehér sávok cirmozták, alsó gömbölyülete éjbe
veszett földfogyatkozás vagy földtölte lehetett.

Mintha varázslat emelt volna túl önmagámon is, felfoghatatlan
csodának tetszett: a vakító Föld Holdként kereklett könnyűvé
részegült fejem fölött.

A Föld-üveggolyó testetlen testem körül forgott: a lehetővé vált
lehetetlen.

Szabadságomat habzsoltam, akár a lárvájából előbukkant pillangó.
Akkor sem változott a kép, ha behunytam a szemem, a velem történt
öröm túlröpített minden felfoghatón. Úrutazásra vitt a Teljesség
Tours: ímhol Világod, a minden porcikájában izgalmas, csodákkal
meglepő, ízleld meg és kortyolj belőle, többé nem adod alább.

Egy-egy pillanatig tudtam persze, ám szikrányit sem zavart:
engem bűbájolnak, a falon függő kép nem nyelt magába, itt fekszem
alatta az ágyon, miként egykor, életem jobbik szakaszában. Igen, ez a
felvétel már akkor is felbolygatott, ugyanígy párált velem: kibújtatott
önmagamból, hogy másként s jobban lássam életemet.

És amit ugyanolyan pontosan és zavartalanul tudtam: e bűvöletet
nem egyedül a kép műveli velem, még csak nem is Ohio. Ez már

összhangzat: közte, köztem és a bennünk létező világgal.

Doktorált egyén ekként összegezné hebegésemet: orgazmus.

Dokikám, ma már a legtöbb olvasott-szexművelt férfi képes efféléhez juttatni hölgységét, és ugyan ez is csodaszámba megy, de csak profánice.

Lírai költő így szólana páratelt látószervvel: szerelem.

Versírókám, ez éppoly semmitközlőn hangzik, mintha azt mondanád: székláb.

A Hold forró jegén hevertünk, a Föld lekéklett ránk, Ohiohoz simultam, combomat átvetettem az övé, tenyerem feszes bőrű, lapos hasán kószált, majd elakadt, mintha magas fűbe tévedt volna, hol a fáradt hős pihent, és lesiklott a selyemérintésű combra, azután egymásba fonódtak és összezáródtak ujjaink, roppant szorosan.

Felemelkedtem, az arca fölé hajoltam, őt is láttam, magamat is, a Föld-üveggolyót fölöttünk, és ugyanezt a szemében, halvány mosolyában. Megcsókoltam a száját, mellkasára ereszkedtem, arcomat a vállára simítottam, ringatóvá szelídültek érzelmeim csak veled járhatom be a misztikus teljesség tájait, csak veled, általad, tőled lehetek önmagam, csak te jöhetsz a közelembe, minél közelebb: te vagy az áhított felem, veled leszek egész.

Ezt már anno is tudtam, és minden erőmmel ellene küzdöttem, rabszolgálnék vélvén azt, ami egyenrangú összetartozás e tévhit iszonyított el kapcsolatunktól, el a langyba. A langyba, mely elhitette velem, hogy azonos a tökéletességgel, éppenséggel azért, mert nem kíván tőlem érzelmi erőfeszítést, csordogál, de nem árad, löbböl, de nem sodor a viharverthez képest egyenletesen napsütéses, mint a szolárium.

Viharvert. Ohio-ra néztem, az ágy fölött függő képbe láttam magunkat, miként eddig is, még mindig nem bírnám egyetlen epigrammában összefoglalni, mi az, hogy szerelem, szóltam.

– Fele titok, fele meglepetés – mondta, s magához húzott.

Egy-két órával később rugószerűen felült, őt ujjal hátrasöpörte haját, és így sóhajtott:

– Szükségem van egy csésze erőlevesre.

– Csak nem?

– Megyek, főzök egyet. Te nem kapsz. Esetleg csak akkor, ha megesküszöl a szent tornakönyvedre, hogy nem ma éjjel akarod pótolni a tetemes szexrestanciát.

Felugratta a nadrágját, és mezítláb a konyhába csattogott.

Elnyúltam a lepedőn, néhány percig hallgattam távoli csörömpölését, ám mert egyre jobban hiányzott, lassan lekecmeregtem az ágyról, felöltöttem pólóját, és utánaszédelegtem.

A márványlapos pultra könyökölve szemléltem a túloldalon serénykedő kedvest. A vízmelegítő edény hanyatt-homlok zubogott. Ohio elővett egy rusztikus porcelánkancsót, belehajított két leveskockát, tálcára tette az öblös csészéket, közben meg-megállt, hogy korallszínű kaviárt kanalazzon magába.

– Kérek – leheltem vágytelin.

– Kaviárt, te!? Isten őrizz! – jajdult. – Meg akarsz ölni?!

Voltaképpen mit műveltek ti a testszalonban?!

– Csak átmozgatjuk magunkat. Gondolod, hogy a tornától...? – A kérdés második felét inkább a tekintetemmel adtam elő. Olyatén pillantással mértem végig a pasast, aminővel a nemebéliek szokták némelykor leszagatni a ruháimat.

Ohio a leveskockákra öntötte a felforrósodott vizet, előkapott egy nyurga nyelű kanalat, és az edény falát sűrűn meg-megkocogtatva viharos kevergetésbe fogott. Bámészan szemléltem ugrabugráló karizmait, a mellkasát sötétítő szőrzetet, mire ő szabad kezével szemérmatosan összehúzta kebelén a fiktív negligzét.

– Nem kapsz erőlevet! – fenyegetőzött.

– Nem szorulok efféle energiaforrásra.

– Feltűnt.

– Ugyan, mindegyetlenem, már nem emlékszel a régvoltra?!

– Ha csak a tizedét felejteni tudtam volna, már akkor sem lehetnék e vonzó helyzetben. Noha nem vagyok futuroológus, mégis magabiztosan állítom: mindhalálomig ellenállhatatlan leszel.

– Hát akkor?! – kérdeztem lelkesítőn.

Rám villantotta mélykék, már-már fekete szemét, és megengedett magának egy szélesebb vigyort.

– Nem tudom, képes leszel-e megbarátkozni leverő

személyiségváltozásaimmal? Míg külön éltünk, felszedtem néhány fura vonást: valósággal érzelmes lettem, már jó ideje nem hiszem azt, hogy szófukarság, pökhendiség, smirgli-modor teszi a macsót, egyébként is réges-régen macsó-iszonyom van. És hadd mondjak még valamit, mellesleg efféléről pár esztendővel ezelőtt se karóba húzva, se felnégyelve nem vallottam volna: mindvégig szerettelek, noha soha, egyetlen percig sem áltattam magam ilyen fordulattal...

– Egyetlen percig sem? – csaptam a szavába. – Akkor miért mondtad Royalnak, hogy visszaveszel, ha boldogtalannak látsz?

– Mert már-már annak láttalak, és kínálkozott a ziccer, miszerint ezt mellettem is megkaphatod. Midőn pedig immár valóban annak láttalak, azt is észleltem: te nem zavartatod magad a boldogtalanságtól. Mintha e hiányállapot csupán egy közönséges házassági elem volna. Ez mélyen gondolkodóba ejtett, mígnem megfejtettem: íme, ezt nevezik asszonyi hűségnek. Konténernyi nőt ismerek, akiknél a hűség egyet jelent a teljes önfeladással, többük élénken kiveszi a részét választott társa tapírságaiból, jellembuggyantságából, akárha esküjük ekként szólott volna: férjem sötétlelkűségéhez is holtomiglan hű leszek! Mint például Bella az ármányos Joker oldalán...

Elhallgatott egy pillanatra, amíg fél kézzel kettéroppantott egy védekezésre képtelen tojástart, a sárgáját a levescsészébe pottyantotta, és ráöntötte a forró erőlevet.

Megragadtam a közbeszólási alkalmat.

– Koszi, nagyon kedves tőled, hogy Bellához hasonlítgatsz! Aki valóban elhivatott önfeladó, aki ahelyett, hogy visszatartaná Jokert a tapírságoktól, kéjjel tapicskol az ura által rendezett gyűlöletorgiákban, de ez nem asszonyi hűség, ez csupán ama tézist bizonyítja, miszerint bizonyos pasasok előszeretettel vesznek nőül ostobácska teremtményeket, hiszen mellettük egyenesen géniusznak érezhetik magukat. De miért az én véreimmel példálózunk?

Ohio ismét tojástart repesztett, természetesen fél kézzel. Bravúrját nem hagytam elismerés nélkül.

– Az alaposabb krónikások sem jegyezték fel, tehát kizárt, hogy ez a mutatóvány valaha is sikerült volna egy nőnek. Szerintem a

siheredő fiúk keményen edzenek erre is, miként az élet egyéb lényeges dolgaira. Magam előtt látom a fürdőszobába zárkózott srácokat, amint a tükör előtt végzik borotválkozási, széptevési és szexuálgyakorlataikat, majd arra is időt szakítanak, hogy feltörjenek néhány gyanútlan tojáshoz, mindösszesen három ujjal. Bocs, Ohio: az asszonyi hűségnek tartottál.

– Imádom a feminizmusodat.

– Ez már csak amolyan lightfeminizmus. Szóval szerinted a hűség nem pusztán annyi, hogy nem babrálunk idegen hímtaggal, egyszersmind azt is jelenti: halál természetes és normális állapotnak tekintjük a boldogtalanságot, kudarcot, csüggedtséget...

– Nem egészen ezt mondtam, ám ettől függetlenül nyugodtan kiforgathatod a szavaimat. Talán nem Bellával kellett volna példálóznom, hanem veled. Végre is, rólad beszélek. Nemrég említetted a hóvirágos esetet. Kíváncsi volnék, te miként emlékszel rá én most is látom, amint gépiesen rakosgatod a hétvégi dőzshöz szánt cuccokat a pultba, legfeljebb annyira élettelen, mint egy fel-le mozgó papundeklifigura a céllövőknek szentelt bódében.

– És menten célba is vettetek Royallal.

– És kiderült, hogy élsz, még élsz, mert neveltél, s hozzá azzal a régi, szintiszta derű-nevetéssel, ám csakhamar a torkodra forrt a vidámság, mintha valaki rád rivallt volna: ejnye, hogy jössz te ehhez!? Nem reméltem, hogy a hóvirág megvigasztal, alig is mertem odaadni, hiszen szívem szerint személyesen simogattalak volna meg.

– Talán bizony azt is tudod, hogy hányszor és milyen szívesen veletek tartottam volna?! Ti elmentetek, és én ott maradtam, és nem hagytam, nem engedtem meg, hogy fájjon.

– Attól féltettelek, vagy annyira gyenge, hogy így éljed végig az életedet.

– Ismét köszönet, Ohio. Vitakedvemen sokat csorbít, hogy igazad van. Nos, bekeveselltem: nem csupán végig-, hanem átélni akarom az életemet!

Elém tette a csészét. Törökülésbe helyezkedtem a gólyalábú széken, térdemre húzkodtam Murphy-aforizmás pólóját – *Ha a férfiak csakugyan bátrabbak volnának a nőknél, nem félnének*

virágcserepet tenni az íróasztalukra –, az aranyszínű lébe dugtam a nyelvemet, és felhördültem, mert biohőmérőm forróságot jelzett.

Ohio leült velem szemközt, kanálára csúsztatta a ringatag tojássárgát, egy percre egyensúlyozott vele, majd beszippantotta. Mindeközben engem nézett, hátrataszított tincsei a homloka felé araszoltak, viszontbámultam őt, s míg levesem hűlt, felforrósodtam tekintetétől, és eszembe jutottak a hajdani idők, midőn még nem beszéltünk a kerülgető szerelemről, ám egyre sűrűbben felfigyeltünk arra, hogy a szemünkkel habzsoljuk egymást.

Elkortyoltuk az erőlevet. Ohio felvonta a szemöldökét, és szivart varázsolt a fogai közé. Hosszan izzította az öngyújtó lángcsóvája fölött, majd enyhén hátravetett fejjel karikákat pöffekelt a mennyezet felé, azután átnyújtotta egy kortyra, emlékeztem fogadalmára, fekvő nyolcast fújtam a füstből, és nem bántam keserűjét, végül a szivar elparázslott a hamutartóban, róla és magunkról is megfelelően összezasztunk a hűvös márványlapon, mígnem didergésig hevültünk.

Egyszerre csak valahogy átkerültem a konyhai oldalra, szemközt álltunk, oly szorosságban, mintha egymás bőre volnánk, készen arra, hogy ezt tovább fokozzuk, mikoron felczipelt az ördögi zsebtelefon.

Ohio elrezzent a számról, a faliórára sandított, sóhajtvá kibontakozott belőlem, átszelte a nappalit, és a fülére tapasztotta a készüléket. Halkan, röviden beszélt, egy percre sem tartott, ám mire végzett, pulzusom ismét hétköznapiasan, hetvennel vert. Sört töltöttem, végignyúltam a kanapén, és ritmikusan a fogaimhoz kocogtattam a pohár peremét.

– Bocsánat – mondta.

– Menned kell?

– Nem, minden rendben. A Donnáéval szomszédos kóróban lapuló őrszem újságolta, hogy eddig zavartalanul telt az éjszaka. A kocogó fickó a költözéskor sem mutatkozott.

– Ami nem jelenti azt, hogy leráztátok.

– Mindvégig furán bizsergett a hátam, de nem sikerült felfedeznem, honnan figyel, mi történik a kiszemeltje körül. Aligha tűnhetett fel neki, hogy álhórukkok cipelték tova Donna bútorait. Ha

legközelebb próbálkozik, a farkára taposunk.

– Legyen úgy! – leheltem.

Optimizmusában nem osztottam. Leolvashatta az arcomról.

Mellém ereszkedett, elvette poharamat, és a szőnyegre tette.

– Hát a farokmobil? – firtatóztam, a bal markában felejtődött bigyere felé intve. – A tenyeredbe égett?

– Ha tudnád, hányszor aludtunk együtt!? És milyen édesen.

– Nőid biztos hamar elfásultak a rivalizálásban.

– Egyiküknek sem a telefon volt a vetélytársa – felelte, poharam mellé hajítva hű cimboráját. – Ettől függetlenül elfásultak, ki előbb, ki később, és elmentek szépen, ha nem azért, mert Royal elutálta őket, akkor azért, mert ritkán láttak, és lassacskán elfeledtek. Némelyük távozását olykor az is siettette, ha feltűnt, milyen sűrűn emlegetem: mi mindent kell majd egyedül végeznem, ha magam maradok, és ha végre rákérdezett, megvallottam hősleg: elhagylak, mert nélkülem kell élned.

– Royal sosem beszélt egyikükről sem.

– Ügyeltem arra, hogy ne legyen teljesen perfekt a magánéletemből. És ha beszélt volna?

– Akkor bizonyára azon kapom magam, hogy ott állok, marcanggal a lelkemben.

– Lelki marcang-ügyben mesélhetnék. Midőn hírért kaptam hirtelen jövés-menéseidnek, csaknem eszemet vette a férfibú, pluszban Rank helyett is tépődtem, akár egy düh-dublőr.

– Érdekes. Tehát igazából nem is Smilee miatt ordibáltál velem az aulában?

– De igen, Smilee miatt ordibáltam. A poloska bombász azóta eltűnt szem elől, és bármennyire keresgetem, hamva sincs sehol, és ez bizvást jelentheti azt is, hogy komolyabban készülődik valamire. Beszéltem róla Royallal, kérve a hapekot, nehogy szóba álljon vele, ha Smilee netán környékezni kezdené.

– A helyedben nem venném komolyan a fenyegetőzését.

– Naná. Te Luponról is csak félvállról emlékeztél meg, holott jól tennéd, ha eltöprengenél azon, mit is akarhatott tőled.

– Nem szeretnék róluk beszélgetni, legalább ma éjjel. Akárhonnan

nézem, ez az éjszaka egy kicsit felrúgja az életemet.

Ohio felnevetett.

– Kicsit? – kérdezte. – És a tiédet?

– Na jó, beleértettem szűkebb köreimet is: Royalt, téged, kutyát, macskát, Ranket is. Hamarosan másodszor is betöltöm a harminckilencet, és éppen e kritikus esztendőben történt velem, hogy segélykiáltásaira felfigyelvén eltökéltem: kiszabadítom hájbörtönéből a várkisasszonyt: a hajdani, a valóságos alakomat. Úgy tetszik, sikerült. És vele szabadult valódi lényem is. Még mindig nem akarsz a házasságomról beszélni velem?

– Bármiről szívesen beszélek veled.

– A minap még nem ezt mondtad.

– A minap még lélekben is hűséges hitves voltál.

– Most viszont leplezetlenül boldog vagyok. Holott éveken át vakon hittem, hogy több se kellhet nekem. Megpróbálom megfogalmazni. Ugyanis nincs mit Rank szemére vetnem. Jól működő, higiénikus házasságom éppen csak a teljességhez volt kevés. Összetévesztettem a komfortot a boldogsággal.

– Még a jól működő házasságok egy része is öncsaláson alapul – jegyezte meg Ohio.

– Hát nekem aztán volt mit öncsalni! Éretlenség? Gyávaság? Érzelmi henyeség? Miért léptem meg tőled? Hájfalak közé temetkeztem, önmagamát védtem meg a gyönyörűtől, a csodától. Ugyanis – kell-e mondanom? – ma éjjel jóval több történt velem, mint egyszerű bugyiélmény.

– Ki hol hordja az antennáját?!

– Gáncsoltam saját magam, egyik lábamat a másikkal, ráadásul nagyon csúszós jégen, kitartva a mellett, hogy nem adom fölébb. Most pedig mindösszes porcikámban tavasz van, nagy erővel köpve a naptárra. Jerven mondta egyszer: gömbbé vagyunk ítélve, akkor is, ha csak egy palacsintányit engedünk ebből megvalósulni. És most, gömbölyülvén, értem már, mit közölt ezzel. Ama egetrengető valamicsoda, amit szerelemnek hívunk, csakis veled, általad ismerszik fel számomra, s attól szerelem, és nem csekélyebb, hogy megmozdítja bennünk a világmindenséget. Ha te nem volnál, illetén

gondolatok még csak fel sem ködlöttek volna bennem, nemhogy megfogalmazódjanak! És ami a legeslegbizarrabb: ki is mondtam őket. Szóval szeretlek, Ohio. És már attól sem félek, hogy a szabadságomat kockáztatom ezzel. Hiszen csillapíthatatlan és legyőzhetetlen szabadságvágyunkhoz mohó, szinte kisgyermekes odatartozásvágy társul, és csak látszólagos az ellentét.

– Szabad az, aki szabad szívvel választja meg, kitől függjön, hová tartozzon – felelte. – Némely házasságok csupán arra valók, hogy konzerválják a hazugságot, renyheséget, ócskaságot. Miként minden birodalom egy nagy semmi köré épül fel, azért is esik szét utóbb. A virág nem így nő. Az igazi templomot is a szentségtartó köré emelik. Ahol nincs hit, ott lesz az egyház. És ha még egy futamot megengedsz a hűségről: az a hűtlen, aki a benne élő igényességhez lesz hűtlen, és ez magasan nem olyan egyszerű, mint egy félrekefélési kabarétréfa. Némely házasságok fikarcnyit sem különböznek az intézményektől, ha az Intézmény szeret működni, mindegy, hogy a semmit őrli a malom, csak forogjon a kerék. Élénken életbe lép az önátverési mechanizmus: a felek gondosan körülbástyázzák a semmit. A semmi öntörvényűsége pedig úgy termeli az ügydarabokat, mint egy felesleges hivatal, hogy önlétét igazolja. Mi leteperhetetlen szívóssággal megküzdöttünk azért, hogy megtaláljuk azt a sávot, ami a miénk. Aki ehhez lomha vagy gyáva, az ott marad egy baromi nagy lyukkal: hiánnyal a szíve közepén.

– Mostig nem értettem, mi sodor feléd.

– Minden rendes repülés vakrepülés.

– És hogyan birkózunk meg az elvesztegetett évekkkel? – kérdeztem.

– A dolog jóvátétlen marad.

– Nem tudom elképzelni, hogy reggel fogom magam, és hazamegyek.

– És ahhoz miként viszonyulnál, ha itt maradnál otthon, és Royal is idejönne?

– És Rank?

– Az a pszichiáter, akit időnként nem ér lelki sokk, elveszti az empátiáját, és nem bír kimozdulni a mindentudó szerepéből.

Felszentelt feled mit szólt, megtudván, hogy velem töltöd az éjszakát?

– Ellátott néhány atyai tanáccsal. Azután hírül adta, hogy tévéhangyásznak készül, és ezen derekasan összevitáztunk.

– Holott egy percig sem kellett volna cikizned elhatározásáért, mivel ékesen kitetszik belőle: ő máris megtalálta a kiutat a lelki satuból. Sokkal könnyebben túl fogja élni az elválásokat, mint hinnéd, mint én. És ha kisvártatva vele akarnád újrakezdeni: nem lenne mit.

– Hát igen – láttam be. – Hozzá nem mehetnék vissza, ha valami érzékszalódás folytán mégis úgy döntenék. Nekem nem ő az életreszóló szerelem, és viszont. Te vagy az, akit életre-halálra szeretek. És ebben benne van a mélységes biztonság és a tökéletes bebiztosíthatatlanság érzése, mindig ünnepnek érzem, ha együtt lehetünk, és egyszerre azt is félem, hogy ez mennyire elveszíthető.

– Akkor ezt tisztáztuk – sóhajtott Ohio. – Ha belegondolok, annak idején is szóba került néhány kérdés, mint fontos, ám akkori vérmérsékletünkkel csaknem összepiszkítanunk sikerült. Ha anno még valamivel jobban hallgattam volna a zsigereimre, mint az IQ-mra, már alapjáratban megfojtalak, ripityommá lölek fájdalmas dühömben, és nem is az ezért rám váró tetemes sittévek tartottak vissza: nem akartam elveszíteni Royalt és a lehetőséget, hogy visszalelhessünk egymáshoz. A lehetőség fennmaradt, esély nem látszott: sokáig sittlétben tengődtem, ehhez képest a valódi kóterélet is rigófüty, fájdaloműző kapcsolatokat kergettem és feka harmóniákat találtam, és bár egyetlenegy ízben sem éreztem boldogságot, már annak is farkcsóválósan örültem, ha olykor-olykor nem voltam boldogtalan. És az újrakezdésnek egy percig sem Rank volt akadálya, hanem te meg én. Miként elválásunknak sem oka, hanem következménye volt Rank: ő eleinte figyelt rád és beszélgetett veled, nem úgy, mint én, a Grand Macho, később már csak figyelmes volt hozzád és végighallgatott. És miközben frigyetek kiüresedett, azon kaptam magam, hogy már-már a szívem szakajtom érted. Pedig ekkorra már tűrhetően komfortizáltam magányosságomat. Sőt, az lett imázsom, és momentán sejtelmem sincs, nem csorbít-e balladai

jóképeségemen eme új arculat. Mégis örömmel lenullázom a lehordott-viseltes imázst, mely a szégyenben hagyott leányanya analógiájára a hajadon fiúatyáról szólt. Ha nem túl sok nekünk ez így, nagy hirtelen, noha nem váratlanul: mondd meg igaz lelkedre, akarsz-e családom lenni, Royallal együtt, végre-valahára?

Emlékszem, hogy számosszor megkértem a kezéd anno, de akkor az úgy festett, mintha arra a vonatra akartam volna jegyet váltani, amelyik már órákkal előbb kigördült a pályaudvarról. Amelyre Rank már fel is szökkent, a megfelelő állomáson. Mondj igent, akkor is, ha tudod, hogy három pár nagyszülő fog a torkunknak ugrani ezért.

– Ez esetben én majd Júlia-mód szembeszegülök velük – ígértem.

– Zsába Királynőjével is? – kérdezte félrehajtott fejjel, szélesülő vigyorral.

– Vele különösen. Egy kosár igen a kézkérőnek! Tíz-húsz évvel ezelőtt azt hittem, hogy a negyvenesek eszméletlenül vének, hogy e korban matróna leszek én is, ha egyáltalán megérem: ha időben fel nem kötöm magam, az örök ifjúság biztosítása végett. És tessék, itt vagyok e szép életidőben, soha jobban nem éreztem magam, boldogabb se voltam, és nem is mondom, hogy több se kell, mert eme örömből semennyi sem elég, és szeretnék veled maradni, mert pasasból immáron beérem a legjobbal. Talán nem bánod, mint Rank szokta volt, ha megint Jervent idézem: a nagyon erősek luxusa, hogy ne tériszonyuk legyen az élettől. Merthogy most értettem meg, mit jelent e mondás. Miként azt is micsoda különbség valakit a markodban tartani, vagy a tenyereden!? Mivel a söröm teljesen elgyöngült, kérek egy pohár pezsgőt. Holnap nyugodtan fájhat a fejem, biztosan észre sem veszem.

Megkaptam, amit kértem, a Kánaánt egy cigaretta tetézte, majd egy kimerítően erotikus zuhanyozás óriási lámpafényben, szégyenkezés, takargatás, fürdőszoba-titkok felemlegetése nélkül meztelen testtel, melyet a jógik a lélek templomaként tisztelnek azon testtel, melyet, ha mégoly foggal-körömmel is, de kiszabadítottam a lanyhulás börtönéből.

És elnyertem érte jutalmamat.

Azután reggel arra ébredtem, hogy sivalogva szól a csengő.

Felpattant a szemem, Ohiót már nem leltem az ágyban, ám melege ott maradt az ablakon át vakító napfény áradt a szobára, a Föld topázlott fölöttem a képen, kedvem támadt macskamód nyújtózkodni.

A csengő elnémult, mormoló hangok hallatszottak messziről, majd bensőségesen ismerős, egyre erősödő kopogás, mely azt morzézta: jövök! A következő pillanatban Herkules vágtatott a szobába, és mielőtt még kikérhettem volna magamnak, az ágyra szökkent, és rám árasztotta a viszontlátás fölött érzett mámorát, kutyalábmintássá tarkítva az ágyneműt.

Vele együtt a szőnyegre sodródtam, felkecmeregtemben összekapdostam ruházatom lényegesebb elemeit, és a nappaliba indultam, nem éppen túlóltözötten. Útközben egy szék hátáról lecsentem Ohio ingét, és belebújtam.

A kanapén Royalt találtam. A sarj végigbámult rajtam, hamvas képén amaz újsütetű koboldvigyor áradt el, melyet egy ideje a különféle szex-utalások és erotikus látványok csiklandoztak fel belőle, amely lekottázva így csengett: hihíhi, minek hallatán nekem is folyton kuncognom kellett.

Ohio a bejárati ajtóban álldogált, zöldes árnyalatú, hintalovakkal ékes boxeralsóban, mezítláb, és még hátulnézetből is bitang jól festett, mint pasas, édes illatú, már-már tavaszízű hűvösség szüremlett mellette a házba, valamint Rank halk hangja.

Odaléptem.

– Miért nem jössz be? – kérdeztem a hitvest.

Rank végigmért, s bár közönyösre fogott arckifejezése nem változott, szemöldöke a homlokára szökkent. Galambszürke gyapjúkabátja zsebébe sülyesztett kézzel ácsorgott a lábtörlőn, tüchtignek látszott, mint mindig.

– Már végeztünk – felelte ridegen, egyszersmind kétértelműen. – Ha lesz időtök, gyertek el a többi holmitokért. Sok boldogságot, ám ha mégsem lesz elég, lehetőleg kíméljete meg a további zűröktől.

– Okvetlenül – ígértem.

– Remélem, nem baj, hogy megzavartam nászotokat, de ma egyébként is Ohio apanapja van, úgyhogy elhoztam a gyereket,

elvégre a tiétek.

– Tényleg. Köszönjük, nagyon figyelmes vagy – leheltem.

– Igazán nincs mit – felelte kedvesnek szántan, mosolytalanul. –

Royal nem lesz terhetekre, azt mondta, korcsolyázni készül, egyébként a te koridat is becsomagolta. Amíg ő csúszkál, ti vígan szeretkezhettek.

– Prima ötlet – hagytam rá. – Bár szerintem enélkül is nagy tolongás lesz a jégpályán.

– Hát... – sóhajtott, egy lépésnyit hátrálva. – Minden jól.

Ohio becsukta az ajtót, nekidőlt, a mennyezetre emelte tekintetét, azután csak állt ott egy percig, szinte csupán lúdbőrbe öltözötten. Amikor megmozdult, rámnézett, a kezemért nyúlt, megszorította ujjaimat, és alig hallhatóan megjegyezte:

– Nemigen hiányzott ez az epizód.

– Miről beszélgettetek?

– Sajnos, szelektív emlékezetkiesésem van, alig egy perce – felelte. – Mindössze annyi dereng, hogy papír szerinti feled fekete seggű, gaz csábítónak nevezett. Egyelőre még nem igazán tette magáévá a példámat a sportos viszonyulásról. De majd belejön, nekem sem ment máról holnapra.

Ezzel a nappaliba vonult, a serdülő mellé roskadt, és hosszan fodorzták egymást, esküdni mertem volna, hogy ilyképpen társalognak, mi több, értik is a másikat. Előbb az atya húzta mosolyra a száját, kicsivel később a fiú is megenyhült, és elvigyorodott végre.

– Minden rendben? – kérdezte Ohio, immár fennhangon.

Royal vállat vont, hatalmasat ásított, azután hátraszegett fejjel rám nézett a kanapé támlája fölött.

– Holt álmos vagyok, Rank a tyúkokkal zavart fel.

– Reggeliztél? – kérdeztem.

– Nem. Marha gyorsan kellett elkészülnöm, hiába mondogattam, hogy rengeteg időm van, mert apu tízre jön értem. Kapok kaját, vagy szolgáljam ki magam?

– Is-is – feleltem.

Royal egyenként szemügyre vett bennünket, kissé eltűnődött, majd komoly kérdést intézett hozzánk:

– Ti most már így maradtok?
– Épp most gondoltam arra, hogy rendesebben felöltözöm –
szóltam.
– Szeretnénk így maradni – felelte Ohio. – Egyetértesz?
– Persze. Már fárasztott a kétfelé élés. Ezentúl Rank fog kibérelni
a páros hétvégeken?
– Nem túl valószínű – vélekedett az atya. – Persze, ha ragaszkodik
a Rent a kid szolgáltatáshoz, és te őhozzá, nem állunk a
boldogságotok útjába.
– Thaiföldre is elmehetek vele, ahogy terveztük?
– Ha mindketten akarjátok.
– Én bírnám. Rank rémesen felkapta az iszapot. Tegnap este
nagy szülői értekezlet volt nálunk. Eljöttek mindannyian, örökké
Rank poharát töltögették tele, és engem folyton a szobámba
küldözgettek, és mindenki egyszerre beszélt. A te anyád is ott volt,
Ohio. Rank, aki úriember, rögtön fekvőhellyel kínálta, mert tők
görbén slattyogott be az ajtón. A nagyi le is hevert, de amikor
meghallotta, hogy miattatok gyűlt össze a Vének Tanácsa, kiment a
fejéből, hogy ő egy nyomi, és elkezdett fel-alá járkálni a nappaliban,
és amikor valamelyik nagyi azt indítványozta, hogy kerekedjenek fel,
és jöjjenek ide, lekorholás és tisztázás végett, megugrotta a tripla
szaltót, és kikérte magának, hogy zavarni merészeljenek benneteket,
elvégre kiérdemeltétek egymást, és én is csatlakoztam hozzá,
mondván: két ketyós egy pár, és ez megosztotta őket, és Rank egyre
csak ivott, hogy jobban tudjon figyelni, mert az egyszerre beszéléstől
eléggé zavarossá vált a nagygyűlés. Mellesleg egy csomó dolgot
megtudtam rólatok, amikről semelyiktek sem mesélt, de ettől
függetlenül nagyon szeretlek benneteket, és a nagyjaimat és Ranket
is. A revünek az lett a vége, hogy a nagypapák különféle, könnyen
kapható nőkkal kapcsolatos ötleteket adtak Ranknek, a nagymamák
megtervezték anyu esküvői cuccát, valami szolid kis komplét, mert
ebben a korban mégsem házasodhat rózsaszínűben, tőlem meg azzal
búcsúztak, hogy ne féljek, csak a lakcímem fog változni, és az egész
olyan volt, mint egy teleopi, mert a vér szerinti nagymamák
összeborultak az ajtóban, és úgy emlegettek benneteket, hogy a

gyerekek, és sírtak attól, hogy nem bírjátok nem szeretni egymást, azután Rank anyja is közéjük hajolt, és megbocsátott nektek, és végül Ranket is rávették, hogy mondja utánuk: nem haragszik rátok, és a pasek utánuk mondta, erre megígérték neki, hogy ha majd telegyász lesz, mindig megnézik a műsorát, és ha nem kap elég hívást, akkor majd ők betelefonálnak és a tanácsait kérik, és ezzel elmentek, olyan ünnepélyesen. Azután Rank megölelt, arra kérve, legyen hozzá elnéző, mert néhány nehéz hét várja, és most szól, hogy szeret, hátha egy darabig nem tudja elég jól kimutatni, mert ő is csak ember. Azután mindketten az ágyunknak mentünk, de én nem tudtam elaludni, mert mindig az járt az eszemben, amikor a tavalyelőtti születésnapomon együtt voltunk egy egész napig, és rengeteget neveltünk, és a moziban fogtátok egymás kezét, és olyan szép volt az a nap, hogy reggel azt hittem, így maradtunk, de hiába lopakodtam anyu ágyához, az apu nem volt benne, és továbbra is szomorúak maradtatok. Minél többet gondoltam erre, annál jobban féltem, hogy ma reggel sem találalak együtt benneteket. Aminek nagyon nem örültem volna, mivel már a nagyijaim is beleélték magukat, hogy rendes család lesz belőlünk, bár Zsába mama hozzáfűzte: már amennyire két nem épeszű, korosodó szülőtől és kerge kamaszuktól telik. Szóval mondjátok meg nekem egyenesen, mire számítsak. Az nem válasz, hogy szeretnénk, az majdnem talán. Tehát: igen vagy nem?

– Persze hogy igen – feleltem.

– Igen – szólott Ohio.

A könnyebb hihetőség kedvéért magához karolt, mire a sarj félrefordította rólunk a tekintetét, és már-már elkuncogta magát, ám ekkor az agyába villant valami, és mindkét kezét mélyen a bal zsebébe süllyesztette.

– Hé apu! Rank azt mondta, elhozhatom a számítógépemet, különben bárminket elhozhatjuk, ami édes nekünk, csak a macskát nem adja, érte perre is kész, ha kényszerítjük – hadarta, lázasan túrva málladozó nadrágzsebét. – Most negyvennel jössz nekem, és már csak két százas hiányzik ahhoz, hogy megvehessem a hangkártyát. Tessék.

Ezzel érdeklődőnek tetsző atyja tenyerére tett egy összehajtogatott papírszalvétát.

Ohio kibontogatta a parány csomagot, és fölé hajolt. Mit sem sejtően figyeltem különös csencselésüket.

– Oké – nyilatkozott kedvesem. – Tied a lóvé. De hol a hiányzó hat?

Royal vállat vont, lesütötte szemét, majd dacosan felszegte pilláit.

– Lerágtam – közölte. – Muszáj volt, mert anyu holt furcsán viselkedett velünk, és ettől teljesen felborult a bioritmusom. De majd legközelebb nem rágom le, ugyanis sürgősen kell a lé. Anyu, adhatnál valami vitamintablettát, amitől gyorsabban nőnének a körmeim!

Brillesen felfogtam, miről szól az alku.

– A fél vesédet is eladod? – kérdeztem.

A serdülő óriásira tágult szemmel rám meredt, e pillantástól törpének érezhettem magam.

– A vesémet nem rágom – mutatott rá.

Ohio pedagógusi mivoltában megdicsőülve szerfelett vigyorgott.

Megszólítottam az önteltet.

– Na és ha húsz-harminc év múlva netán megszorulnál, mennyit kínálsz majd a srác koronaékszereiért?

– Bármennyit megadok értük – nyilatkozta a kérdezett.

Royal az ökle mögé rejtette csiklandó mosolyát.

Őt is megszólítottam.

– Szóval a körmeidet árusítod. Évek óta nem használ szidalom, szigor, terror, rimánkodás. És lám, géniuszgyanús apukád feltalálta a körömrágás elleni egyetlen hatásos patikaszert. Meg kell hagyni, szerencsésebb elgondolás, mintha fogpótléket fizetne a kopásért.

– Te mikor vágtaal körmöt legutóbb? – firtatta a gyermek, nem kicsit mohón.

– Két napja, és kidobtam. És meg ne próbálj idegen körmökért kasszírozni apádtól! Jól nézünk ki! Még megérem, hogy csak akkor álhatók nyugodtan, ha éjszakára magamra zárom az ajtót! Jó lesz vigyázni, ha kedvesek a körmeim! Ohio! Mielőtt ágyba bújunk, világító festékkel meg kell jelölnünk összes körmeinket, nehogy a

sajátjaiként adhassa el neked, ha furmányosan szert tesz rájuk! És ha a gyerek vérszemet kap? Ha meghirdeti az újságban, hogy kéz alatt vesz körmöt? Sokba lesz neked ez a biznissz! Ha elmegy körömútonállónak? A hideg leldes a gondolatra, hogy a mi angyalánk manikűrollóval sunnyog a sötét utcán, és levágja a gyanútlan népeket a húsz körmükről! És ha mégsem válik latorrá, az is épp elég cikis, ha nekiáll tarhálni, előbb csak a családban: nagyszülők, nénikék, bácsikák manikűreredményeit kéregeti el később meg majd a szomszédokhoz is becsönget, és zaklatni kezdi a tanárait, osztálytársait! És ha ezt választja megélhetéséül, ha hivatásos körmész lesz? Képzeld el, az egész ház tele lesz a szarutenyészetével!

– Körömbörzét nyitok – ábrándozott Royal. – Ugyanis hangszórók is kellenek a hangkártvához. Sajna, a számítógépezéshez semennyi pénz sem elég! Mindjárt meg is emelem a körömtarifát. Húszért adom darabját! Sőt! Most rögtön, a szemetek láttára lerágok egyet, és ettől még feljebb srófolhatom a többiek árát!

– Így kell piacot csinálni – mondta apja elismerőleg.
Megreggeliztünk.

Azután kikocsiztunk a csúszkapályára. A jégre lebbentem, melyen hat év előtt jártam legutóbb, midőn korcsolyázni tanítottam a sarjat, aki akkorra – hamar kiderült – már meg volt tanítva, Ohio által.

A harmatos szépségű, napsütéses délelőttön alig néhányan lézengtek a vakítóra viksolt pályán. Hamvas-szép idők zenéi áradtak a hangszórókból, amaz időkéi, mikoron halálosan, elviselhetetlenül, őrvítően boldog voltam, mert szerelmes, midőn Ohioval kettesben jártunk ide, és a körülöttünk kűrözőkkel szemernyit sem törődve kialakítottuk saját jégtánc-repertoárunkat, hogy aztán később, a hencseren patikapuszikkal ápolgassuk egymás zúzódásait. Csók a bibire, azaz bibicsók – dehogyisnem gögicséltünk, a mi hálósobanyelvünk aligha különbözött másokéitól.

Száguldva siklottam a jégen, és eszembe kúsztak az elfeledettnek vélt beceszók, valamennyi porcikánknak privát neve volt, titkosabbnál titkosabbak, imádtuk saját testünket és egymásét, az érzelemnyilvánítás egyedüli módjaként bálványoztuk a szexet, azt

vélvén: a fehér izzásig ható hevületnél kevesebb a kevéssel egyenlő, mámorító ifjan úgy hittük, ha valamit egyáltalán érdemes csinálni, akkor azt csakis úgy, hogy menten bele is haljunk s hihettük is, egészen addig, mígnem ellángoltunk. Ez pedig néhány árnyalattal a halálnál is rosszabb.

Ohio gyorskorcsolyázásban versengett a fiával, mindketten a másikat engedték volna győzni, le is lassultak, tologatták, taszigálták egymást a célhoz, fel-felbuktak a nevetéstől.

Próbáltam elrendezni magamban a kósza büntudatot, látván, hogy kapcsolatuk régtől bensőséges. Ezzel együtt azt is tudtam, áhított felemnek lesz igaza, s mindannyian külön-külön megfájjuk a részünket: meg kell bocsátanom magamnak az elmulasztott éveket, korban a legszebbeket, melyek érzelmileg is szépségesek lehettek volna.

Biztosra vettem, többé már nem csatázom Ohióval, és ő sem vív velem, a férfi-nő háborút megharcoltuk anno, és mindketten elvesztettük, ahogy kell. Hajdan játszmáztunk, ellenfelekként, hiszen legyőzni akartuk egymást, egyeduralkodni vágytunk a másikon.

Mosttól talán játszótársak lehetünk. Keblem lakóján nem múlik, király a pasas. Ám azért el nem űzhettem a sejtelmet: ha annak idején együtt maradunk, akkor is királlyá vált volna, mivel ez a genetikai programja, csakis errefelé fejlődhetett tűzön-vízen át, egyszóval veszteségérzetem visszasurrant és tovább emésztett.

Ekkor felcsendült egy örökké-dal, Jervené, akit még csupán világhírből ismertem, midőn Ohióval e zenére táncoltunk a jégen, majdani szakításunkat nem is sejdítvén.

Kedvesem elém pördült, kérvén, illesszem őt a kűrrendembe, és nekem több se kellett, izmaim emlékeztek a régi koreográfiára: vállat vállhoz simítottunk, majd eltávolodtunk egymástól, amennyire összefűzött ujjaink engedték, és forgolódtunk és siklottunk és roptuk, együtt énekelve a dalnokokkal, a rekedtesen mély hangú férfival és nővel.

*Ruhástul úsztunk át a tengeren,
szárny-rejtve kúszunk át a dzsungelen:
eszünk elől szökött az értelem,*

*kemény utunk volt, már-már végtelen;
mégis elértél s elértem ide,
hol együtt vagyunk – itt a Világ Szive:
dobog, lobog, ragyog a szerelem,
test-lélek végre meztelen;
veled szállok, ha felröpülsz velem,
súly, kín, gond mind-mind a tűzé legyen!*

*Tűz! Tűz! Tűz!
Múltat eméssz el, árnyakat üzz!
Láng, Láng, Láng
fénye legyen nászi ruhánk!*

*Tűzre a túlélő kacatokkal:
poros szokással, pókhálós szóval,
fakult mosollyal, rozsdás csókkal
– tűzre, tűzre a tűzrevalókkal!
Hadd lobogjon a máglya,
égig érjen a lángja,
hogy földön, vízen, az ég alatt
téged már mindig lássalak!
Testünkben – lelkünkben robban a Nap:
izzik, ragyog az Örök Pillanat!*

*Tűz! Tűz! Tűz!
Múltat eméssz el, árnyakat üzz!
Láng, Láng, Láng
fénye legyen nászi ruhánk!*

*Bennünk robban, lobban a Nap!
Ragyogj, ragyogj, Örök Pillanat!**

Amikor a dal végén kifulladásig megálltunk Royal meredten
bámolt ránk. Homlokráncolásából kivettem, hogy erőteljesen

* Fodor Ákos: Tűzvarázs ének

fogalmazgat valami kamaszos megjegyzést. Végül mégsem fellengzett. Felcsillantotta koboldvigyorát, körbekorizott, majd zavartan faképnél hagyott bennünket.

E tündeszép pillanatnak meg kellett volna állnia, hogy mélyebben kiélvezhessük.

Ám ekkor piszkos földi dolgok jöttek ránk, hirtelen: hájas hófellegek gyűltek az égre, eltorlaszolván a napfényt, és megszólalt övemen a telefon.

Gida hívott, tudatván: délután várja a tortáját, rengeteg számocáival, ugyanis meglelte a gázoló fickót, akinek jó ideje lógok egy futóversenyre szóló viszontkihívással.

Még félórát csúszkáltunk a jégen. A hófellegek egyre zordonásabbá feketültek.

Gidára gondoltam. A pasas egykor tűzszerész volt, véresen komolyan vette szakmáját, s ez az, ami bárminemű szakmával kapcsolatban ellenjavallt: egy szakmát lehet szeretni, rajongani, de a véres komolyság felettébb veszelmes. Egy időben elszaporodtak a vakriasztások: iskolákba, áruházakba, kegyhelyekre hívták, és ő egy iciri-piciri bombát sem lelt sehol, jó ideig.

Ettől teljesen becsavarodott, mivel szerinte a bombariadó helyén bombának kell lenni, s ha még sincs, az alávaló gyalázat, aljasság.

Csalódottságában kórosan elcsigázódott, bombaelvonási tünetek mutatkoztak rajta, és feljebbvalói elmulasztották elmészhez küldeni, aki tán meggyőzhette volna arról, hogy épeszű tűzszerész egyként örül a valódi és fiktív bombának is, más és más okból.

Egy napon, midőn Gida – akkor még Steven – az irodában lödörgött, betoppant egy adófizető személy, és átnyújtott egy borítékot, mondván: szerinte ez levélbomba.

A megkeseredett Steven nem hitt a gyanúnak, ezért aztán ütötte, rúgta, megtaposta a levelet, és ugrándozott is rajta egy keveset.

Azután gúnykacagva felszakította a borítékot.

És legott különvált néhány ujjától. A mosoly is eléggé lehervadt arcáról.

Miután felépült, és visszatért közénk, jó darabig Párosujjúnak szólíttatta magát, tekintve, hogy bal kezén négy, jobbján két ujj

maradt, végül a Gida becenév ragadt rá, és gépíróvá avanszált, mivel mindösszesen két ujjal varázsosan billentyűzött, a többi négy még unatkozott is ellentétben a képesített gépírókkal, akik kitapintják a pöttyöt a tasztatúrán, széttárják tíz ujjukat, feszesre húzzák a hátukat, majd csigalassúsággal írni kezdenek, hibát hibára halmozva.

Minthogy bombaelhárítóként többé nem működhetett, csendben emésztette magát, mígnem szinte észrevétlenül kikopott közülünk, és alámerült az alvilágban. Nemigen tudjuk, ha sejtjük is, mivel tengeti életét, ám mindig számíthatunk a súgásaira, ha fenn keresünk valakit.

Matthew Pool tehát megvan, elejthető. Még nem tudtam volna cizelláltas tervrajzzal szolgálni arra nézvést, miként óhajtok szert tenni a skalpjára, egyben azonban rendíthetetlenül biztos voltam, s ettől valósággal megnyugodtam: Pool soha többé nem ölhet embert, és a terepjárók is békében ácsoroghatnak tőle az utcán.

Ohio ugyan érdeklődött volna, minő harci pír színesítette ki arcomat a telefonhívás után, ám egyelőre csupán annyit közöltem szeretteimmel: ha nincs ellenükre, most elfáradhatnánk ebédelni, azután sürgősen tortát kell sütnöm, nem nekik.

Utcai topánra cseréltük koricipőnket, kocsiba ültünk, és a záporozó hóesésben egy salátaétkeiről nevezetes bárhoz gurultunk, ahol is mindenki megtalálta a számítását: Royal arra számított, hogy éhen marad, és tényleg nem lelt az étlapon hamburgert, diótortát, kólát. Ohio arra számított, hogy ha befogad némi nyers salátát és párolt zöldségeket, azok fenntartják alapvető életfunkcióit, amíg hazaérünk és tápláló szalámis pizzát vehet magához, én pedig arra számítottam, hogy fenséges élményben részesülök, ha megkóstolom a sajt- és brokkolisalátát.

Egyszülöttem zokon vette, hogy merényletszerűen hurcoltam őt egészséges táplálékok szörnyűségei közelébe, ezért a hazaúton többször is berezonált a járgánybelső a társalgásunktól. Rámutattam, hogy olyan étkekről beszél lesújtólag, melyeket sosem is kóstolt, és próbáltam rávenni legalább tegyen ígéretet egyszeri megízlelésükre.

Royal nem kapitulált, kitartott álláspontja mellett, miszerint az általam kultivált kaják jászolba valók, nem embernek. Ohio

megjegyezte: még egyetlen grammot sem hízott a tömérdek pizzától, mire azt suttoztam: nem csupán a fogyásért eszem hajmeresztőnek tartott zöldféléket, hanem az egészségemért, és mert szeretem a tejszínes karfiolt, bóbirepát, szárzellert, uborkát, paradicsomot, avokádót.

Ehhez mindketten melegen gratuláltak, ám még nem tettem lábhoz arzenálokat, és a tudomásukra hoztam: való igaz, a mohó test gyönyöröket áhít, de nem a gyomor az egyetlen út, melyen át eme örömek bejuttathatók. Pedzettem a szemet, fület, felsoroltam valamennyi érzékszervünket, azokat is, melyeket másként hívunk, holott elementáris érzékelésekre képesek, köztük említésbe hoztam szívünket és lelkünket, mire is Royal, megsejtven valamit közlendőm lényegéből, így szólt:

– El van kapálva, ma nem kajálok semmi károsat, ha kibírom, úgyis megfogadtam: ha egyszer megint együtt leszünk, három kívánságomról önként lemondok.

– Remélem, ez a három kívánság így hangzik: kóla, hamburger, csoki tonnaszám.

– Ünneprontó Vagy, anci – affektált csírák.

Midőn a hajlékba léptünk, narancslevet facsartam nekik, eleven gyümölcsből, kérdezték is, mi az a furafinom, amit isznak, majd Ohio bevallotta férfilag, hogy szemernyit sem maradt éhes az ebédétől. Royal néhány alma társaságában a szobájába vonult kamaszkodni, ám ezt átlag tízpercenként felfüggesztette, annak ellenőrzése végett, hogy valóban együtt vannak-e szülői, egymást bámuló szemükben áhítattal, kéz a kézben, fergeteges szerelemben. Kezdtém elsírni magam.

Végül két gyümölcstorta született, az egyik húsz perc alatt elfoszlott a tálról, a másikat becsomagoltam, és a dögös Musso kormányra mögött útnak indultam Gidához, jobbomon az élénken telefonálgató Ohioval.

A pasas, miután meggyőződött arról, hogy Donna Giovanna életét egyelőre nem fenyegeti skizóveszély, tovább élvezte szabadnapját, ám azért szóba hozta kedvenc témáit: Lupont, Smileet és a Szabadítót.

Hallani sem akartam róluk, egyszerűen nem illettek emelkedett hangulatomhoz. Milyen sokat csorbítottak a rohamosan rosszabbodó útviszonyok, és csak a méltóságom megőrzése okán nem kértem meg Ohiót, hogy vezessen helyettem a kiújult anomáliában.

Gida egyenletesen mustársárgára festett sorházas tömb közepe táján lakott, egy oldalára állított dobozra emlékeztető, keskeny, kétszintes épületben. A bejárati ajtó mellett kétfelől díszelgő örökzöld bokrokat térdre görnyesztette a vastagodó hó, házigazdánk felbukkanására várván talpra segítetttem őket, miáltal a fejem búbjáig behavazódtam.

Így nyertem bebocsátást az agglegényfészekbe.

Gida a morzsányi nappaliba vezetett bennünket, megszemlélte a tortát, és puszta kézzel szelt is belőle, aztán elfelejtett beleharapni, mert felváltva fürkésztet bennünket.

Mi is megtekintettük őt, zömök termetét, foszladozónak rémlő háziöltözékét, gombóc kerekességű, kicsiny arcát, szilvalekvár színű szemét.

– Ti együtt? Újra? – kérdezte hosszas csodálkozás után. – Amikor legutóbb láttalak benneteket, vérfagyasztó udvariasan bántatok egymással. Na jó, ennek sok éve már.

– Mosti helyzetünk is vérfagyasztó – nyugtattam. – Ötpercenként kéregetjük egymás kezét.

– Asszem, időszerű – hagyta rám. – Lassan felnő a srácotok, aktuális volna, ha anyakönyveztetnétek egymás iránti hajlamaitokat. Mellesleg kurva jól néztek ki, tisztára úgy, mintha valami puhára bélelt inkubátorban töltöttétek volna az elviharzott esztendőket. Shane, ha nem nézem a hóbugyoládat, ami úgyis mindjárt a szőnyegemre olvad, ugyanolyannak látlak, mint régen, tízujjú koromban. Emlékszem, egyszer megkértelek, engeddd már meg, hogy a fenekedbe csípjek, és te hagytad, és nem lehetett beléd csípni, mert merő feszes izom voltál, letörtek a körmeim, mind az öt. Istenem, voltak idők! Temérdek ujjam, körmöm, fogam, hajam volt, szálltában hágtam a legyet, arany betűkkel jegyezték a nevemet a szakmában, és csakis engem hívtak a kacifántosabb bombákhoz. Hamarosan kiveszek.

Ohio aznapi első cigarettáját sodorta, mélyen a zsebében.

– Kértek valami folyékony robbanószert? Konyakot? Whisky? – kérdezte a házgazda.

– Szívesen kérnénk, ha azért jöttünk volna – felelte keblem lakója az öngyújtó méteres lángja fölé hajolva. – Emlékszel Smileera?

– Naná, vagy húsz bombája méregfogát húztam ki fénykoromban. Az is berémlik még, hogyan kaptatok el, valami piti melója közben. Nem csodálkoznék, ha már csak hiúságból is morcogna rátok, amikor kijön az árnyékból.

– Már kijött, és tényleg morcog – mondta Ohio. – Sitkótársa szerint odabenn sem pocsékolta az idejét, és kiagyalt néhányféle vérszomjas bummot.

Ezután kimerítően elfecserészték az óvszerben beveendő bombáról és egyéb képtelen robbanószerkezetekről. Szerényen unatkoztam a férfias társalgás háttérében, felemlékezve Smilee lelakolási körülményeit.

Az alig tyúkeszű fickót egy ízben rajtakaptuk, amint éppen egy járgányt tett robbanékonná. Sürgősen a felügyeletünk alá vontuk, és firtatózni kezdtünk bombusa természetéről.

Smilee szóba sem állt velünk, egyetlen izgatott kérdésünkre sem reagált, kénytelenek voltunk a metakommunikációjára szorítkozni, annál is inkább, mert Steven és csapata másutt volt elfoglalva, s mi hön óhajtottuk, hogy a pipacsszín Mercedes egészben maradjon.

Vészesen múltak a percek, és Smilee testbeszéde arról árulkodott, egyre kevésbé érzi jól magát a kocsiközelében. Így hát mi odébb húzódtunk, ám a kis fickót az ajtókilincshez rögzítettük, hátha mégis kioldja a nyelvére kötött csomót.

Az éj fakult, a madarak ébredésvén teli torokból trilláztak, füttyültek, nem is értettük, mit mond a bombász, pedig fennhangon mondta, immár. Elefántfület ernyőztünk a tenyerünkbe, úgy kérdtük, jó messziről: he?

Smilee lelkesen válaszolt, úgy vettük ki, mintha a nagyon pontos időt firtatná, majd szóba hozta eleimet, holmi dögvésszel kapcsolatban, és még arra is felhívta figyelmünket, hogy csúnyán bánunk, a törvényességgel, és ebben alapvetően igaza volt, de hát

nem ő kezdte!?

Azután Ohio közelebb ment, érdeklődve, mit tehetne annak érdekében, hogy szegény Smilee ne kapjon szélütést, netán légnyomást.

Azután a mikromilliméterre precíz útmutatás alapján felpattintotta a pipacspiros motorháztetőt, és lenyisszantotta a skorpió fullánkját.

Mire végzett, mindhárman egyenletesen gyöngyöztünk az izzadságtól, de a Merci időközben odaérkezett tulajdonosa is tikket kapott, hallván, milyen veszélyekkel jár, ha az ember kiszámíthatóan hajszálpontos, épp mint egy detonátor, és minden hajnalon egyazon másodpercben csobban a kocsijába.

Azután Smilee vendettát hirdetett ellenünk, ám a szigorú bíró jóvoltából ennek végrehajtását jócskán el kellett halasztania. Stevennek és társainak szerfelett tetszett Ohio sajátosan hatásos tűzszerészeti módszere, részemről nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget az eseménynek, nem láttam benne sok humort, horderőt.

Nem úgy a bombász, akinek a száraz síttek morzsolgatása közben ezernyi ötlete támadt a vendetta kivitelezését illetően, és minél inkább belegondoltam annál valószínűbbnek rémlett, hogy Ohio izgulása nem alaptalan.

Gida két ujját a szíve fölé fektetve ünnepélyesen megígérte, hogy napokon belül felfedi előttünk az alig baromfieszű, ám robbantásilag fenomen fickó rejtőhelyének hollétét. Sejtésem szerint privátilag is bukott volna Smileera, hiszen amióta a rendőrségtől kitagadták, a latrok zsoldjában folytatta szakértői ténykedését, és került is munkája bőven, ugyanis bizonyos kevéssé elegáns körökben a tárgyalási diplomácia kezdő lépése az ellenfél ripityomosítása. Ennek megakadályozásában ő volt a nagymester. Minderről persze nem hivatalosan tápláltunk sejtéseket.

– Ja – nyekkent Gida, miután elhelyezte arcában a tortát, és meghányta-vetette élet s halál dolgait Ohióval. – Ez a Pool nevű fickó nem jár edzőterembe, egy kiüresített romházban acélozza a vékonyát más sajtfejúekkel együtt, betörésekkor szerzett erőgépeken. Marhára vigyázatok vele, a srác valami káoszos eszmeiségű halálbrigád egyik tartócölöpe. Uzi-mintas alsógatyát hord, és mikor

ágyba készül, félóraig is eltart, mire lebogozza magáról az összes stukkerét. Estéit többnyire a Makrancos Rozsomák nevű lebujban tölti. Arrafelé alacsonyan szállnak a kések és az IQ-k, úgyhogy kommandósok díszkísérete nélkül el se induljatok érte. És ha megengedtek még egy tétova javaslatot: meg se próbáljátok begyűjteni a fickót, amíg az egész csürhe sittre vágásához nem tudtok védelemálló bizonyítékokat összeszedni, mert ezek vérszerződtek egymással, és ha együknek baja esik, a többi hét a nyakatokba szakad.

– Kösz – mondtam. – Smilee-ért is tortát kérsz?

– Nem. Érte kocsonyával jössz, tekintettel az évszakra. Legyen benne füstölt csülök is!

– Nem kívánhatod, hogy az életedre törjek – rebegtem. – Mit szólnál, ha pulykamellből készíteném, sok zöldséggel?

– Magadnak tákolj kóser kajákat, drágaságom: a kicsattanó arcszínedért, a körömtépő farizmodért, a szívdöglesztő aurádért! De az én kocsonyámban füstölt csülöknek kell lennie, disznóból! Tudod, én azt szeretem, ha a felzabált szeméttől ödémás a bokám, a hasam és a szemem alja, és kifejezetten olyan spinékre bukcom, akik szintén toxémiásak, épp ezért nemigen izgatja őket a kettyintés, mert arra egyre képtelenebb vagyok, viszont döglenek a sakkért, mivel abban még mindig óriásit alakítok. Megvan! A következő fülesem egy sakkpartidba fog kerülni!

– Már meg is nyerted – feleltem. – De előbb-utóbb akkora köszvényed lesz, hogy a sakkfigurákat sem fogod elbírní.

– Igen? Mert disznót eszem, pláne füstölten? Járt a kezemben az étkezési biblia, az a mifene című könyv, a Testkontroll. Elolvastam, végighümmögtem, és leszarom!

– Jogodban áll. Nekem sem bibliám. Csak mazsiztam belőle.

– Ne csak a tányérnál vigyázz magadra, Pool sem kóser falat! Beléd csíphetek búcsúzóul?

Megtehetette. Csaknem úgy járt, mint hajdan. Ezúttal csupán két körmét veszíthette.

– Mintha egyetlen hét sem telt volna el, mióta legutóbb együtt mutatkoztunk – mondta Ohio a kocsiban. – Bárkibe botlunk is,

legalább egyszer megfordul a beszéd téma a külalakod körül.

– Remélem is, hogy megint így lesz – bólintottam. –

Megdolgoztam érte. Fel sem foghatod, milyen leverő egy nő számára, ha lépten-nyomon megszólítják az utcán, üzletek előtt, ám csak azért, hogy kikutassák, mint közvéleményt: szerinte mi lesz a jövő évi divat körömlakkban, sminkben, séróban, pacákban, férfi- és nőszínészen, kimegy-e a divatból a túsarok, bejön-e a teveszőr harisnya, szokott-e utazni, hová és mennyiért, szedi-e a Q-10-et, mivel mos, ki a kedvenc politikusa és kit szeretne lerókásítani, meg ilyenek. Egy nőt effélékkel kéne megállítani jöttében és mentében: hölgyem, önt észvesztő delej lengi körül, özes a bokája, lélegzetfojtó az alakja, alélító látvány a farizma, fullasztóak a keblei, avagy olyan a haja, netán a hangja, mint egy selyemfátyol. Miután az ilyen szöveget hosszasan nélkülözni kellett, rájöttem: némi gályázással még visszaszerezhetem régi fényem némely szikráit. És mosttól számítok is a méltató szókra, fütttyentésekre és pillantásokra, hiszen szerválkarcsú fazonom eléggé rikító a korombéli nők között.

Ohio öt ujjal megfésülködött, ugyanazon szerszámokkal borotválkozást eszközölt az orcáján, közben kissé melléváltottam, minek hangjától megvonaglott egy-két arcizma, azután így szólt:

– Gida esetében tradíciónak tekintem a farizommustrát, ellenben bárki más próbálkozna ezzel, orron vágnám az illetőt – közölte.

– Én is – feleltem. – Téged pedig most figyelmeztetek: vigyázz a tulajdonjogaid kiterjesztgetésével.

– Nincsenek tulajdonjogaim. Velem vagy, de nem az enyém és ez kölcsönösen igaz. Ha Rank eleget dicsérgette volna kecséidet, vágnál-e arra, hogy idegenek erősítsenek meg női mivoltodban?

– Nem ennyire – láttam be. – Ám mert Rank nemigen biztosított a kecséim felől, azok szép csendben elhalványultak, mint feleslegesek. Ahhoz, hogy egy nő ragyogjon, olyan férfi kell, aki ragyogtatja őt. Minden szétfolyt, elmázolódott asszony csupán felerészen tehet arról, hogy elcsúfult, igénytelenségében az a pasek a büntársa, aki mellett nem kíván önmagánál is külön lenni, és ugyanez áll az ellen-nembéliekre is. Ugye, milyen flottan csengett?! Mindössze azért nem hiszem el teljesen a tézisémet, mert nem látok

magyarázatot arra, hogy te miként maradtál a kondidnál.

– Nagyon egyszerű: nem nősültem meg.

– Most sem késő nem megnősülni – feleltem.

– Márpedig most alaposan megnősülök, amint arám végérvényesen elszabadul korábbi kötelékéből – szögezte le. – Ami pedig csorbulatlan jóképűségemet illeti, felfedem a titkát, de csakis előtted: az a férfi, akit folyamatosan izgalomban tart egy nő, ha mégoly elérhetetlen is, egyszerűen nem engedheti meg magának az ödémákat, se szem alatt, se hastájt. Úgyszólván hetente találkoztunk, és bár általában kerülted, hogy rám pillants, azért loppal mindig végignéztél rajtam, igaz!?

– Igaz, és pukkadóztam attól, hogy jóslatom szerint jó ideje a sírban kellene heverned, méla passzivitásban, erre te megmaradtál, annak a daliának, akibe egykor tébolyítóan szerelmes lettem. Miközben én már rég nem voltam az a szirén, aki hajdan.

– Számomra ugyanaz maradtál, vagy még inkább elszirénesültél. Viszont ama daliát csak a te szemed látja.

– Daliálátó szemem volna? – csodálkoztam.

– Senki más nem láthat ugyanolyannak, mint te, és óriási főrnak érzem, hogy régesrég ismersz, ezért vénséges koromban is fiatalnak fog látni a te szemed, mert azt a képemet őrizte meg. Amúgy részemről hasonlóra számíthatsz.

– Szóval alattomban szétrág minket a kor, és ezt nem fogjuk meglátni egymáson?

– Nemigen fogjuk látni, hacsak meg nem gyűlöljük egymást. Zseniális sminkes a szeretet.

– Nahát – sóhajtottam. – Miről beszélünk?

– Amiről eddig nem merészeltünk szót ejteni. Nem megfélemlíteni akarlak, de gyalázatosan fontos vagy nekem.

Fékeztem. A hó tisztába burkolt mindent, ám azért sejlett, hogy lerongyolt környékre vetődtünk.

A Makrancos Rozsomák előtt álltunk. Szívesen üdvözlöttem volna a csehó keresztanyját: a mumpsszal, például.

– Mit akarsz? – érdeklődött Ohio, egyelőre jóindulatúan.

– Megszomjaztam.

– Nem emlékszel Gida tanácsára?
– De igen, és törekszem megfogadni. Fegyvertelen vagyok, és nem is hülye, nem akarok birokra kelni nyolc sajtfejűvel. Nincs abban semmi, ha bemegyek egy lebuja.
– Nem is az a valami, hanem a kijövés.
Cigaretta gyújtottam, azon nap először. A ringatózó láng fölött Ohio arcvonásait fürkésztem.
– Valamikor ajtóstól, lábtörőstől, küszöbvasastól siettél be az efféle helyekre, az ilyen vagányokért. És a nyakszirtjükénél fogva hoztad elő valamennyit.
– Némely pasasok azért kemények, mert nem elég erősek – felelte.
– Agyó, Grand Macho! – sóhajtottam ábrándosan. – Mai napság az a pasas vonz ellenállhatatlanul, akinek immár akkora tartása van belül, hogy nem kell kívülről mutatnia.
Di Giacomo elrévedt egy pillanatra, majd elvigyorodott.
– Jut eszembe, egyszer valaki ekként nyilatkozott rólad: az a bringa annyira vagány, hogy ha erre még egy lapáttal rátenne, akkor elmebeteg lenne.
– Ezt mondta? Valaki? – hörrentem. – Felkoncoltad?
– Hiszen nem állított valótlan.
– Kinőttem.
– Tudom. Bemegyünk?
– Előbb elszívom a cigit.
– Nem hiszem, hogy az itteni etikett sértődne, ha cigivel állítanál be.
– Nem is azért.
– Elvételtem a lábbelitem. Fogadalmad úgy szólt, hogy lefutod Poolt.
– Szeretném.
– Nos, míg én bemegyek a krimóba, ugorj haza a futócipőért.
Ötletét meg sem hallottam. Elnyomtam a cigarettát a hamutartóban, kipattantam a kocsiból, és visszaadtam kulcsát a gazdájának.
Ohio átgázolt a hízott havon, s a csehóba lépett. Követtem őt a szmogba.

A pultnál felkúsztam egy bárszékre, a szürkés ködön át körülnéztem, az érdeklődő csapostól kértem egy sört, az antikos zenéjét bámultam, melyet éppen két akáclilára szépített sérójú, cölöp karizmú, bőrmellényes fickó táplált érméssel, azután végigszenkelt az asztalok fölött. Nem és nem sikerült felfedeznem Poolt.

Megkaptam a sörömet, úgyszólván tiszta pohárban.

Kortyoltam belőle, bitang hideg volt, intettem Ohiónak, hogy nincs itt a versenyzőnk, és tovább maradtunk, kiríni a környezetből. Köldökig érő bőrkabátom még csak beszimult volna, ám öltözékem egyéb elemei ütötték az enteriört.

Di Giacomo kicipzározta dzsekijét, s míg cigarettát sodort, megpillantottam a hóna alatt függeszkedő bőrtokból előkandító fegyvermarkolatot.

– Mindig magadnál tartod? – kérdeztem.

Fültépő hangzavar tombolt körülöttünk, zene gyanánt, kedvesem azonban tudott szájról olvasni ezt én is gyakorolhattam, midőn válaszolt.

– A kesztyűtartóból ellophatnák. A te fejed nem készül szétmenni?

– De, éppen eltökélte magát.

– Lépünk le.

– Na és Pool?

Ohio a mögöttem terpeszkedő ajtó felé billentette a fejét.

– Az imént benyitott, de nyomban visszarebbent.

– Miért?

– Talán szagunk van – mondta, vállat vonva.

– Nem hiszem, hogy rám ismert volna. Hátulról, szmogban, ellenszélben.

– Szemből rád ismerne?

– Azt hiszem, ezen életre és még néhány inkarnációra megjegyeztük egymás arcát. Nem feledhet: lábon lőttem fogócska közben.

– Holnap megemlíthetnéd Naqvinek, hol leli a körözöttjét.

– És?

Ohio felsóhajtott.

– Úgy rémlik, a tékozló leány lármás lörevü keretében óhajt visszatérni az aktív munkához.

– Mert eddig passzív munkát végeztem?!

– A tehetségedhez képest holt passzívat.

– Grall nem társított melléd aktívnak. Pedig mintha ezt híreltet volna.

– Elhamarkodtam. Grall ragaszkodik hozzád a nyugdíjazásáig. Tudod, miért?

– Sejttem. Tolerálom a seggségét.

– Profi seggtoleráns vagy. Miért kell ez neked?

– Képtelen volnék megfogalmazni.

– Gyanítottam. Vonzódsz az idiotákhoz.

– Ühüm. Szeretlek.

– Köszönet. Egyébként Jokerre céloztam.

– Kitaláltam ám. Nem tehetek róla, amint átlátom, mitől, miért hülye valaki, már nem is tudok haragudni rá.

– Nem kell, hogy haragudj rá, de miért ragaszkodsz hozzá!?

Az én vállamon volt a megvonás sora.

– Joker a testvérem. Őt akarod sógorul.

– Akarja a fene.

– Márpedig a megkért kezű leány mellé jár a pereputtya is. Három nap gondolkodási időt kapsz.

– Sok éve tűnődhetek e kérdésen. Konkrétan csakis a leányt akarom, a pereputtyából meg majd szemezgetek. Joker ocsú.

– Ohio, száz éve nem beszéltél vele! Mi van akkor, ha mindketten eleget változtatok ahhoz, hogy elviseljétek egymást?!

– Tavaly találkoztunk nálatok, épp hazavitettem Royalt. Joker leokádott a gyűlöletével, elpanaszolta, ki mindenki gáncsolja őt, kisajtolta néhány szem könnyet, végül a sálamba fújta az orrát.

– Hát mivel színész az istenadta.

– Na és? Al Pacino sosem fújta az orrát a sálamba!

– Mert ő sztár, Joker pedig nem.

– Az ember előbb legyen tehetséges, azután akarjon sztár lenni.

– Teljesen idealista vagy.

– Ugye? Söpörjünk innen. Mai találkád már aligha jön össze Poolal.

Kifelé sétáltunkban eszembe ötlött ama epizód, mely megalapozta Ohio engesztelhetetlenségét Joker iránt.

Családom némely tagjából már összeköltözésünk ténye is vad indulatokat váltott ki, ám midőn terhességem híre Joker fülébe jutott, dúlt vérem ellátogatott hozzánk.

E vizit során olybá festhettünk, mint egy vígoperát próbáló színtársulat.

Joker filmforgatásról érkezett, taxihalálában. Kellemes őszidő volt, a szomszédok hullott lombot sepregettek a kertjükben, andalgó polgárok napfürdőztették arcukat az utcán, midőn a dühöngő csepűrágó kipattant a kocsiból.

Hegyes orrú bokacipőt, pamut harisnyanadrágot, combtőig érő buggyos gatyót, zsabós inget, temérdek álarany smukkot és lobogó palástot viselt lilálló arcszínéhez. Baljában tollas fõveget szorongatott, jobbában kivont kardot lengetett.

Borzalmas elefántüvöltést hallatva félretaszította az útjába kerülő bámész népeket, és berúgta a kertkaput.

Mindent összevetve egzotikus benyomást keltett.

Elé is siettünk, mivel épp a szabadban időztünk.

Azután visszahátráltunk, hiszen egy pillanat alatt megviláglott előttünk: szándéka feltett és zordonás eltökélte magát, hogy előadja az olasz fivér című jelenetet. Pezsgő vérfürdő ígérkezett.

Joker sárkány ordítva nyomult utánunk a karddal.

Szörnyhangjaiból azt vettük ki, hogy szégyent, valamint gyalázatot emleget, holmi megesett leány és kardélre hányandó, nyomorult szívtipró is szóba került.

Ami engem illet, képtelen voltam kinyilvánítani ellenkezésemet: részint megdermedtem a rökönytől, részint mulatságot is leltem a vérbő produkcióban.

Ohiót is lenyűgözte fivérem kinézete, stílusa. Mindazonáltal hamar rájöttünk: minket itt atrocitás ér.

Kedvesem – miközben a penge a mellkasa előtt tapogatózott – indítványozta: talán fáradjunk beljebb.

Joker nem beljebb fáradni akart, mint íziben megtudtuk, hanem vételi szándéka volt: elégtételre.

A kerítés mentén összegyülemlert, pozsgálló arcú közönség velünk együtt értesült a bösz komédiás azon nézetéről, miszerint e gyalázatot csupán kétképpen lehetséges lemosni dicső családunkról: 1.1 di Giacomo alázatosan térdre hull, bocsánatért esdekel, és oltárhoz vezet 2.1 vagy megdöglend.

És mert Joker az alternatíva elhallatása után válaszra várt, szüneteltette az üvöltést. Ha tüdeje nem zihált volna, kriptai csend ereszkedik ránk.

Ohio töprengeni látszott. Ekkor már gyanítottam, hogy másodperceken belül különválnak a humorérzékétől, és beidegesedik. Ezen állapota viszont megtevesztő: ilyenkor jéghiggadtnak mutatkozik.

– Van egy kis gond – szólt a pasas, ki foltot ejtett szűzi becsületemen. – Shane nem kívánja az oltárt. Úgyhogy felhagyhatsz az esztráddal.

– Nem akarsz hozzámenni?! – hörrent Joker, a kardheggyel immár az én szívemet keresgélve.

– Ez így nem pontos – feleltem. – Férjhez menni nem akarok. Egyelőre.

– Egyelőre?! Amikor teherbe vagy ejtve?! Mikor akarsz férjhez menni? Amikor már látszani is fog a szégyened?!

A bal mellemnél babráló penge bosszantott kissé.

Mutatóujjam begyével félretoltam.

– Tedd le a kardot, mielőtt áthat a gyanú, hogy komolyan gondolod ezt a komédiát.

– Komolyan gondolom! – ordított Joker, átbökve pólómat.

A következő pillanatban íves fejmozdulattal a fegyvere után bámult, s látta azt két darabban tovaszállani a kert fölött.

Ohio visszahúzta a kezét, mellyel a varázslatot művelte. Halálnyugodtnak látszott.

– Fordulj sarkon, és húzz el innen – kérte gleccserhangon. – Ez esetben valamikor talán még szóba állunk veled.

– Azt hiszed, most fegyvertelen vagyok?! – fickózott fivérem,

belengetve a jobb öklét.

– Nem az kerülne nagy erőfeszítésembe, hogy hanyatt rúgjalak, hanem az, hogy ne – szögezte le Ohio. – Annyi közöd van Shane magánéletéhez, amennyit ő szabad elhatározásából megoszt veled. És ha majd a tanácsodat kéri, először is érezd magad megtisztelve, azután kifejtheted nézeteidet, a magánügyeknek kijáró tapintattal, az utcai közönség bevonása nélkül. Kifizetted a taxidat?

– Igen – rebegte Joker, következő lépésén tépődve.

Nem kulloghatott el farokbehúzva, nem azért jött.

Tollas főveget a fejére lökve, véres kardját a palástjába törölgetve, peckesen kívánt távozni, nézői tapsvihar közepette. Ő mindig éppen egy szerep volt, és nem valaki, s bár az agyamra mászott a nagyjeleneteivel, nem akartam játékrontó lenni, tudván, milyen fontos számára, hogy levadászhassa a hatást, hisz a vérbeli hatásvadászt az olcsón megszerezhető sikertrófeák éltetik. Ha a színi mesterség helyett netán a képzőművészeti pálya vonzotta volna, aligha bíbelődik miniatűrökkel, ő házfalakra és kerítésekre mázolna: lózungokat.

Fivérem köhintett, rájött, hogy Ohio túlerőt képvisel, ezért felém fordult, öklét is rám irányozva.

– Hozzá kell menned! – tájékozta. – Nem élhetsz úgy, mint az állat, törvényen kívül!

– Nem élek törvényen kívül – feleltem nyugodtan, helytelen taktikával: hiszen némelyek egyszerűen meg sem hallják azt, aki nem ordítva védelmezi álláspontját.

– Nem követek el vérfertőzést, se szodómiát, saját életszabályaim a skarlát betű viselésére sem köteleznek azért, mert együtt lakom a pasassal, akit szeretek, akitől jövő nyárra gyermeket várok. Szállj le rólam. A taxisod szájtátva bukik rád, biztos visszavisz a stúdióba.

– Majd visszamegyek, ha végeztem! Ha összecsomagoltál! Velem jössz, ezentúl jobban fogok vigyázni rád! A fattyút meg elvetetted!

– Kikísérlek – sóhajtotta Ohio.

És bár Joker borzok-berzenkedett, ki lett kísérve, egészen a taxi hátsó üléséig. Az ajtó is rácsukódott. A sofőr parancsba kapta, hogy kliensét vigye, ahonnan hozta.

A báméskodók oszlásnak indultak.

A házba mentünk.

Kedvesem kifakadt. Tudatta velem, hogy közeli hozzátartozóm mosttól persona non grata, sőt, számára egyszerűen nem létezik többé.

– Ugyan már – hűtöttem. – Joker holnapra teljesen túlteszi magát a törtéteken, és megint elbűvölően kedves lesz.

– Legfőképpen nekem kell túltennem magam a törtéteken, úgy nézem, helyetted is, mert mintha te rezisztens volnál a surmóságra. Senki se holnap legyen kedves hozzám, hanem pontosan és éppen akkor, amikor kommunikál velem.

– Próbáld beleélni magad a helyzetébe. Joker mindössze azt akarta kifejezni, hogy szerinte tarthatatlan a kapcsolatunk, amíg nélkülözi az anyaszentegyház áldását. Azért így nyilvánította ki a véleményét, mert egy színésznek szerepelnie kell ha nem kínálnak alá színpadot, akkor úton-útfélen. Gondolj bele!

– Nincs reménytelenebb, mint azon gondolkozni, hogy egy tökhülye mit képzelt. Be lett rontva az intim szférámba, ordítózva, fattyúzva, küretezve lett benne. Engem már holnapi negédesség el nem bájолhat. Ezt az ismeretséget kilökte a szervezetem. Kérlek, ezt tartsd szem előtt, amikor tovább ápolod vele a rokoni kapcsolatot.

Joker ekkor robbant be a kertre nyitott teraszajtón át. És már röptében kezdte értésünkre adni, mennyire sérelmesnek tartja, ha kidobálják őt a vendégségből, jogait a sárba tiporva. Hozzáfűzte még: ha ő elfárad valahová, hogy leszögezzen valamit, akkor nem távozik dolgavégezetlen, nem hagyja a dolgot leszögezetlenül.

Azután elbizonytalanodott, mert Ohio egyáltalán nem vette figyelembe ottlétét, olyannyira nem, mintha tökéletesen lát- és hallhatatlan lett volna.

Hellyel kínáltam a tesót, megérdeklődtem, mit inna, mire ő hanyag mozdulattal lesodorta a tévét a komódról, felszökkent a helyére, és lábát lógázva előhúzott egy szelencét, felpattintotta a tetejét, majd a fedélre kanalazott egy csipetnyi fehér port, fölé hajolt a szippantóval, és orrikaiba szipákolta a kokaint.

Ezután szörcsögött egy keveset, közben elcsomagolt láttam, hogy

ez már egy másik szerep, és bár nem különösebben érdekelt, mit hoz ki belőle, elhelyezkedtem a fotelban, keresztbe vettem lábaimat, és jóindulatú figyelmet tanúsítottam.

A pozdorja tévédoboz enyhén füstölgött a szőnyegen, olykor szisszent, szikrázott egyet-egyet, majd áramtalanította a házat.

Ohio a kanapén olvasta az aktuális napilapot, és továbbra sem figyelt fel a látogatóra.

– Nos? – sürgettem Jokert, elunva a semmittevést. – Akarsz beszélgetni? Mióta kokózol?

– Nemrég. Javítja a kifejezőképességemet.

– Ha majd jól megjavul az illető készséged, fejezd ki vele, mennyire sajnálsz a tapírságodat, de szabatosan.

– Szereted ezt az alakot? – kérdezte, di Giacomo felé intve.

– Meglehetőst.

– És ő is szeret téged?

– Úgy érzékelem.

– Ezért hagytad magad teherbe ejteni?

– Ez a fordulat ugyan még nem szerepelt a terveink között, de bekövetkezte nincs ellenünk.

– Jó – sóhajtott a csepűrágó. – Tegyük félre, hogy nem tapsikolok ettől a kapcsolattól, hogy szerintem különb partit érdemelnél, hogy mélységesen lenézem az efféle strigókat. A felmerült probléma egyszerűen orvosolható: menj hozzá feleségül. Később majd nyugodtan elválhatsz, az a fő, hogy törvényes legyen az a kölyök, amikor megszületik.

– Á, szerintem nem ez a legfőbb – ingattam fejemet. – Sosem az a legfőbb, amit kifelé nyilvánít az ember. Olyasmit forszírozol, aminek nincs hordereje, mintha tejben keresnél szénsavat. Lehet keresni, de mi értelme!?

– Vedd tudomásul, elegendem van anyánk sipákolásából, kéztördeléséből, jajongásából! Nekem és a szüleinknek is tartozol azzal, hogy törvényes mederbe tereld ezt a gusztustalan viszonyt a szeretőddele! Miért kussolsz, balkezi sógor? Megbénított a lelkiismeret?

Ohio rám pillantott az újság fölött.

– Ciánoztatni kéne – jegyezte meg. – Szeretném, ha csótány csótányon nem maradna.

– Joker máris elmegy – mondtam. – Már órák óta keresteti az ügynöke egy főszereppel.

– Nem kerestet – sóhajtott vérem. – Sosem leszek Rómeó, se Mad Max.

– Jágó még lehetsz, az nagyon megy neked – vigasztaltam.

– Nagyon tévedsz, drágaságom! Amíg te plecsnit plecsnire halmozol a jardon, és puffadt a vállad a sok veregetéstől, addig az én berkeimben kallódnak a tehetségek, ugyanis meghalt a művészet!

Joker könnyesen lemászott a bútorról, felkapta a közelében parkoló whiskys flaskát, kidugaszolta a szemfogával, és bebugyborékolta a majd liternyi gabonalevet. Azután kiejtette kezéből az üveget, rám nézett, hátratántorodott, és csaknem lehidalt. Egyenesbe küzdötte magát, csuklott néhányat, és záporosan sírva fakadt. Úgy zokogott, mint lezúzott térdű korában, egész arca nedvedzett. Hozzám tántorgott, mellém roskadt, megmarkolta a kezemet, és ráhajtotta a fejét. Elkészültem arra, hogy a kellő pillanatban kiugorjak alóla, és elsősegélyben részesítsem addig is, míg idevágat a mentőkocsi.

– Annyira szenvedek! – meredt rám eltorzult arccal. – Úgy fáj! Segíts rajtam! Miért nem sikerül nekem soha semmi? Miért vagyok még mindig huszonhatodik ajtónálló, legfeljebb szobainas, ekkora szöveggel: Uram, az aranyérkenőcse!? Miért?! Kellékkarddal kell idejönnöm, és még azt is kicsavarják a kezemből?! És te sem hallgatsz rám, hát persze hogy nem, hiszen te vagy az erősebb! És nem csak lélekben, lefogadom, hogy még a pofonod is nagyobb az enyémnél! Shane, miért ripacsnak születtem, amikor nagy színész akarnék lenni!?

Azután elaludt a fotelben, mintha meghalt volna.

Di Giacomo eltakarította a tévé romjait, visszaadta háztartásunknak a delejt, a farok sógor megpurcan – sóhajtott, és elkocsizott valahová rosszkedvében.

Percenként Joker fölé hajoltam, figyelni, rendes-e a légzése végül túlélte tagló mámorait, és elment, búcsúzatlan.

Az eset után napokig bal kézzel írt névtelen levelek heverték a postaládában, többségük azt szorgalmazta, vegyen nőül a szívtipró, én meg üstöllést menjek hozzá, az egyik cédulán ez állt: *Ha neked nem kell, elveszem én!*, és néhány közvélekedő úgy gondolta: szerelmünk máris áldott, végre is, jön a gyerek minek ide még papos aktus is!?

Ohio pedig megkonokolta magát, nem érzett Joker iránt szánalmat se, ha találkoztak, hűvösen válaszolgatott ugyan a hozzá intézett szókra, de képmutató kapcsolatfelvételre nem volt hajlandó. Ki is vívta Joker megkülönböztetett gyűlöletét.

– Akarsz vezetni? – kérdezte di Giacomo a nyomasztóan behavazott kocs mellett. Felrezenésem láttán elvigyorodott. – A stukkeremre mernék fogadni, hogy az a fickó jár az eszedben, aki extrovertált és elmebeteg: a fivéred. Nem teljesíthetem be összes vágyaidat, őt biztosan nem fogom megkedvelni. Ha ez kizáró oka annak, hogy férjedül fogadj, csak szólj, és én belenyugszom, hogy fiúhajadon maradok. Ha az ember veled kezd, sorozatban megússza a frigykötést. Nyugodtan szabadulóművésznek érezhetem magam.

– Nem ismerek kizáró okot – feleltem.

Elfogadtam a felkínált kulcsot, és a kormány mögé ültem. Sehová nem mentem, míg Ohio nem végzett a járgány átláthatóvá kaparásával. Amikor szederjesre fagyott ujjait lehelgetve mellém csusszant, megkérdeztem:

– Hol is van az a romház, ami edzőterem?

– Színhülye vagy – rezonált. – Tisztára, mint régen. Fal kell a fejednek, lehetőleg beton, mert az nagyobb üt vissza.

– Aha – mondtam. – Már nem is tudom, termel-e még a szervezetem adrenalint.

– Ma muszáj megtudnod?

– Holnap már késő lehet. Becsszóra nem akarok mást, csak látni és felismerni Poolt: tényleg ő az, aki a szemem láttára gázolta le Pókért. Neki nem is kell észrevennie engem.

Ohio vállat vont.

– Eddig még minden katasztrófa a te ellenkezőjére tett becsszavaddal vette kezdetét. Tőlem mehetünk.

Kétszintes épületekből álló tömbben lőtünk a házromra.

Az egész miliőt az idő vasfoga által sújtott övezetté lehetett volna nyilvánítani. A rogyant építmény kapujavesztetten feketéllő bejáratát csupán három szál deszka óvta a behatolástól, és persze nem óvta meg teljesen.

Élénk mozgást érzékelünk a sötétellő estében, körömkefe frizurás, magabízástól duzzatag fickók járkáltak ki-be a faportások között, fordítva felcsapott sildes sapkában, tarkálló dzsekiben, kenunyi sportcipőben.

Az egyik emeleti ablak roskadt vállú spalettája mögött fény villódzott, árnyak úsztak té s tova: ott gyurmáztak izmaikkal a legények.

Nem állongtunk sokáig a ház közelében. Amint a szélvédőt harmadszor is belepte a nedves, nehéz hó, úgy döntöttünk, hazamegyünk a nagydedhez.

Ohio megtelefonálta a hírt Royalnak, s azt a választ kapta, hogy bátran siethetünk, mert volna mesélnivalója, és egyébként is szeretne újra együtt látni bennünket, mivel még mindig alig hiszi el, hogy valóra vált a legfőbb kívánsága, valamint azt sem tudja még, mit kezdjen a többivel, azok ugyanis hirtelen eljelentéktelenültek ennek fényében.

– Ezt mondta? Royal?! – nyögtem döbbenet. – Veled ilyesmiről is tud beszélni?

– Elfelejtetted, hogy Royal benned látta a fent említett fővagy megvalósulásának akadályát. Mostélig úgy gondolta, cserbenhagytad őt is, engem is. Naná, hogy nem veled társalgott intimesen. Egyébként is lánygyűlölő korszakát éli, és téged is lányszámba vesz. Még nem tudja, mi a fenét kezdjen a nőekkel, mint olyanokkal, akik másmilyenek. Szóval a vérverítékig meg kell dolgoznod azért, hogy a bizalmába eresszen.

A hallottat emésztve a tükörbe pillantottam. Megvártam, míg egy ciklámenszínre mázolt, monoklibíbor üvegű, szakadtas Golf elgurul mellettünk, majd az útra kanyarodtam a Mussóval.

Terepjáró lelkű, jócska járgányunk virgoncan harapta a havat. Egy elkeseredett polgár, kezében szabadidőeszccájggal, szemében

dühcsóvával, irigyen utánunk bámult, azután tovább ásott
megrekkent kocsija körül, akár egy bős borz.

A lila Golf kínos lassúsággal araszolt előttünk a keskeny úton,
annak is a közepén. Előzésre képtelenül vánszorogtam a nyomában.

Már-már azt hittem, rajtunk kívül emberfia nem ül ma autóba,
midőn loholvást felbukkant mögöttünk egy gally- és kengurutörő
rácsokkal bőséggel felcicomált Vitara, tetőreflektoroknak is bővében
lévő, és nyomultában stúdiófénnyel árasztott el bennünket. A
tükrökből rám áradó vakulat látásom túlnyomó részétől megfosztott.

Mivel számos ízben találkoztam már közlekedésileg retardált
illetőkkel, rezignáltan fogadtam az agresszivitás ekkénti
megnyilvánulását: egyszerűen nem voltam hajlandó reagálni rá. És
persze a Vitara vezetője felől nézvést hibásan viszonyultam a
helyzethez.

Ezt ő sietve értésemre is adta: padlógázzal a Musso hátuljának
rontott, nem egyszer.

Ohio szenvedélyesen felhördült, majd: *a családom!* nyögte, és
persze a kocsijáért aggódott, csakis.

Ami előtt még azt hihettük volna, hogy közönséges úti
eszelsőkkel hozott össze a balsorsunk, a Golf megugrott, majd
hirtelen keresztbe fordult előttünk.

Letekert hátsó ablakában megjelent egy pisztolyt tartó kéz.

Reflexből gázt adtam, megcélozva a járgány hátulját.

Írányváltoztatásomtól a Vitara vakító fényeiből a lövésznek is
jutott, több a kelleténél.

A stukker többször elugatta magát, torkolattűz szikrázott.

A golyók elsüvítettek mellettünk.

Kocsink eleje a torlasz járgány hátsó bal felén dőndült, félrefújva
azt az útból. Tovatéptemben egy másodpercre megláttam a pisztolyos
suhanc eltorzuló arcát.

Nem Pool volt az, de nem kétlettem, hogy ő is részt vesz az
életellenes revüben.

Tovább hajszoltam a Mussót.

Lövések szálldestak utánunk, immár a terepjáróból is.

Erősen olybá rémlett, mintha a kétkocsinyi fickó direkte a mi

életünkre törne. Mire ezt felismertem, Ohio kipattintotta biztonsági öveinket, hogy akadályozatlanul mozoghassunk, stukkert rántott, és bekapcsolta a ködlámpát: ők is vakuljanak – szólván, bár e húzása aligha lehetett elegendő a túlélésünkhöz.

Kurtányi egérúthoz jutottunk, míg a Vitara kitaszította fogságából a hóba süppedt Golfot, egyszersmind a kezdősebességet is megadva neki. Ezenközben az életellenes fickók velünk sem hagytak fel: gonosz szándékú golyóraj dongott nyomunkban.

Néhány ólomkamikáze utolérte és átfúrta a Musso hátulját.

Járgányunk vágtatott, s végre jött egy utcasarok, amelynél – úgy reméltem – leléphetünk. Jobbra tekertem a kormányt, arra számítva, hogy borzalmasan megcsúszunk, ám a Musso könnyedén vette a kanyart.

Gyérültek körülöttünk a házak, a hordónyi törzsű fákkal szegélyezett út erősen lejtett, kocsinkat a saját súlya röpítette lefelé, érzésem szerint fénysebességgel.

S amikor néhány hajhullasztó kanyar után megpillantottam a lejtő alját, rémületemben kis híján bekóráztam.

Alant városháza méretű épület toronylott, és kinézett, hogy rögvest belülről is megszemlélhetjük.

Bitangul téptünk felé, holott talpam semminő kontaktusban nem állt a gázpedállal: a fék fölött lebegett, rátaposni vágyván, mégsem mervén. Tudtam, ha ezen a túlvilági bobpályán fékezek, pörögni kezdünk, fejre állunk. Meghalunk.

– Lépj a kuplungra, és kapaszkodj! – rivallt rám Ohio.

Rettegve engedelmeskedtem: ettől a bobszánná átlényegült járgány még eszeveszettebben zúdult alá.

Egy pillanatig.

Di Giacomo, úgy is mint tartaléksofőr, szélsebes mozdulattal visszakapcsolt kettesbe.

A motor megbántott hörrenéssel reagált, majd irtózatossá válnak rándulással lelassultunk. Csaknem lefejeltem a szélvédőt, közben ama horror-érzülettel, hogy a kocsik hátsó része menten a nyakunkba szakad.

Egyszerre csak hitetlenül bár, ám megkönnyebbülten felfogtam: a

Musso elől-hátul egyenletes sebességgel siklik – s már nem vágat – velünk az omlatag, kásás havon a továbbra is sínnek ígérkező irányba: lefelé.

A lejtő töve és a böhöm épület közötti utacska szűkös kanyarodási lehetőséggel kecsegtetett, annak felét elfoglalta egy gerendavasakkal túlbuggyantott, parkoló teherautó.

Fölöttünk fénykörök lobbantak a magasban, jelezvén: rosszakaróink viharosan közelednek.

– A Golfnak annyi – jövendölte Ohio sötéten.

Mire ezt kimondta, a kanyarba érkeztünk.

A pillékönnyű kormány jobbra tekeredett csatakos ujjaim alatt, s elképedten érzékelttem: sikerült! Elsurrantunk a ház és a platón túlérő vasakkal megpakolt kocsi között, utóbbi bal oldalán enyhébb szikrázást előidézve. Képtelen voltam elhinni, hogy túléljük a kútba ugrással felérő ámokot.

Elfőjthatatlan reszketés tört rám. A járgány megtorpant alattunk, mintegy parancsra várván. Mély légvételekkel próbáltam visszatéríteni önuralmammat.

A tükörben láttam az alárohanó, már-már zuhanó kocsik fénycsápjait: a szörnyeteg ház oldalát tapogatták, és a semmit fölötte.

A sebességváltót markolva, rémülten hátrafordultam az ülésen.

A Golf kibukkant a lejtővégi épület takarásából, tántorgón robogott lefelé, mintha hiába fékeznék.

Mintha kiszemelte volna az alatt toronyló házat: vesztőhelyül.

Aztán egy pillanatig úgy tetszett, eszelős lendületével mégiscsak beveszi a kanyart.

A hirtelen jobbra kormányzott kocsi elemelkedett a hókásáról.

Megbillentében az oldalára fordult, és alig csökkenő sebességgel a teherautóról lelógó vasgerendákra nyársalódott.

Az öklömbe haraptam.

A Vitara a lejtő aljára dőngetett, kanyarodtában ijesztően megcsúszott, majd szinte helyben megfordult saját tengelye körül. Végül, akárha valami sátán vigyázná, baj nélkül átsiklott a szűkületen, és a roncs Golfra, a benne-haltakra ügyet sem vetve, utánunk csörtetett.

Padlógázzal indítottam.

Sikátorszűk utcába ugrott kocsink. Leveleit vesztett sövény sor kísérté futtunkat, hótehortól legörbült ágak kapdostak felénk, megmegcsikordítva a karosszériát.

Éreztem, már nem sokáig tartom magam, rögvest rosszul leszek.

Az alattunk szaladó utat sejtettem csupán: a szörnyül járt Golfot láttam, a csillámolva széthulló üvegtörmelék, a fröccsenő vért, Póker halála rémlett elem.

Gyomrom kövé vált, és emelkedni kezdett.

Lövöldözésre ocsúdtam.

A cső keskenységű út labirintusszerűen vezetett valahová, tán a Pokolba. A szinte enyhe kanyarok húszméterenként követték egymást, bár a hajszolt Musso tempójához képest nem elég enyhéden: felkavart havat öklendünk magunk köré, nyúláló vesszők mardosták körülöttünk a fém. Egyedüli vigaszunk volt, hogy az utánunk füttyülő golyók nem bírták követni az út ívét.

Azon iparkodtam, hogy legalább egy kanyarnival a Vitara előtt járjak.

Ohio a hátsó ülésre vetette magát, a letekert oldalablakhoz simult, és visszalövési alkalomra várt.

Egyszerre csak nagy lendülettel kiszaladtunk a sikátorból. Már-már tériszonyom lett a hirtelen ránk tágult világtól. Bal oldalunkon mély mederben háborodott víz loholt, piszkossárga, dühödt hullámoktól borzolt. Égre nyurgult fák álltak a parton, és a széles út másik oldalán, mögöttük mézszínű fények pisláltak, távoli házak ablakaiban.

A Vitara kiszakadt a sikátorból.

Amint felbukkant, Ohio tüzet nyitott rá.

Előbb a szélvédő robbant szilánkokra, majd a tetőlámpák hullottak szét.

És jött tovább.

Di Giacomo gorombasága sem maradt válasz nélkül. Míg ő tárat cserélt, elvesztettük hátsó ablakunkat.

Dühödten nyomtam a gázt. A csodajárgány táltosként vágatott. Reflektorai legfeljebb húszméternyire gyérítették előttem az éjszakát.

És amikor váratlanul elfogyván, sötét falként tornyosuló fába torkollott az út, alig egy másodpercem maradt arra, hogy felfedezzem és célba vegyem a megáradt patakon átvezető gázlót, bár gázlási szándékomat a veszett víz egyáltalán nem pártfogolta.

A hirtelen lefékezett és irányváltoztatásra kényszerített kocsi megcsúszott, s ha nem taposom a gázt, súlyának lendülete vitte volna a mederbe.

Mire megrémülhettem volna, hogy a rettentő áradat felkap és szétken minket, átgördültünk a csúnya meredekséggel emelkedő túlpartra, felrohantunk rajta, és ismét keskeny utacsán találtuk magunkat, faóriások lábainál.

– Állj meg – kérte Ohio.

Még meg sem tettem, ő már kiszökkent a kocsiból, s egy titáni platán törzse mögé húzódva célba vette az odaát manőverező terepjárót.

A Vitara vezetője – Pool maga – visszatolatott a gázlótól, alighanem azért, hogy lendületet vegyen a nekifutáshoz. Búgatta a motort, közben mellette ülő társa vaktában felénk lövögetett, fedezésképpen. Ennek ellenére kitűnő célpontot nyújtottak: körülöttük a rengeteg hó, fölöttük egy méla lámpa világított.

Di Giacomo mellé surrantam.

– Nem fog átjutni – mondta, és nem nyilvánított lövési szándékot.
– Túl könnyű ekkora vízhez.

Nem vitáztam, vele, neki volt terepjáró-jártasságja.

Eszembe jutott, mi lett volna velünk, ha az én csotrogányomban ér bennünket a támadás. Talán már az első hóbuckán megfeneklünk, s ha mégis eljutunk valahogy a lejtőig, mostanra már mi volnánk a Golf helyén.

Bár az elmúlt percekben számoszor leizzadtam, e gondolattól újfent kiütött rajtam a jeges veríték.

A túloldalon felfickósodott a motor. A kocsi helyben ringatózott, majd nekilendült, és a mederbe rohant.

A víz elkapta, beborította a motorházat.

A Vitara haladt, egyméternyire járt a parttól.

Félméternyire lehetett tőle, amikor egy brutális hullám nagyot

lódított rajta, ráadásként hozzácsapott egy dühödten tutajozó fatörzset. A kocsi jobbra tántorodott, letért a kövezett útról, és a meredek partfalak közé fordult.

A kínhörgő motor tovább lendítette a járgányt, felröpítette a meredek oldal feléig.

A Vitara onnan hullott vissza, csaknem lemállva, majd bágyadtan felborult a vízben.

Ohio csüggedten felsóhajtott.

A kocsi felül lévő hátsó ablaka leereszkedett.

Előbb egy böhm pisztoly, majd egy jóval böhömebb flótás bukkant elő a beázófélben lévő terepjáró belsejéből. A bikaszabású harcos fontolgatás nélkül a vízbe vetette magát – és az jóízűen az alvázhoz csapta őt.

A versenyzőnek immár nem a leölésünk járt a fejében. Életpártoló gondolatok hajtották, önnön bőre ügyében. Felkecmergett, a hátsó kerékbe csimpaszkodott, és a part felé nyújtózkodott. Időközben társa is világra hozta magát.

Az elől ülő két csatafi a szélvédő hűlt helyén beözönlő víz ellen küszködött, jobbára nyöszörgéssel, mivel a felfúvódott légzsákok az üléshez bénították őket.

Ohio kést nyomott a kezembe, és kommentár nélkül otthagyt.

Úgy döntött, megmártózik, sokallván a fagypontközei hőmérsékletet. A vízbe rohant, s az derékon kapta, és megpróbálta magával hurcolni a tengerig.

Erte aggódtamban is felfigyeltem a markomba adott szerszámra, és rájöttem, mire célzott vele.

Még hogy én?! Talán kimenteném a fuldoklókat, ha a szárazföldön volnának. De utánuk menni az árba?!

A meredély széléről az oldalán heverő terepjáróra vetődtem. Behajoltam a duzzadó légzsákok fölé, és látván, hogy a jobb oldali böhömbika nyel több vizet, elsőül az övét lékeltem meg, főként vaktában.

A fickó kiszabadult gubójából, és a csuklómba csimpaszkodva előkecmergett az utastérből.

Futólag Ohio után pillantottam.

Férfiasabb felem átért a túlpartra, és leszólitotta a menekülőfélben lévő vagányokat.

Azután visszaüött. Újra meg újra. A pisztolyok elpotyogtak.

Figyelmem lankadtat látva a kezembe fogódzó gaztevő észbe kapta, hogy az imént még ólmot szánt belém. Ezúttal – jobb híján – ököllel rontott nekem.

Már zöldes fülű koromban is meglehetőst gyanakvó voltam, éretten pláne kevésbé lehetett meglepni, különösen aljassággal nem. És mivel – nő lévén – féltő gondossággal képeztek ki behemót öklök ellen, lábhosszal megelőztem a fickó ártó szándékát.

Azután átkozódva bámultam a félaléltan tovasodródó korpusz után.

És nem mozdultam. Ez csak egy patak. Pocsolyácska. A böhömbika majd csak fennakad valamin.

Egyébként is, amikor hetedmagával ellenünk indult, azt a hihetetlennek tetsző lehetőséget is számításba kellett vennie, hogy netán ő is veszíthet.

Pool felé fordultam. Vicsorítva hevert alattam a titanik Vitarában, eltökélten arra, hogy nem szól hozzám, ha ottfullad se. Időnként átsapott fölötte egy-egy hullám.

– Kisegítslek? – érdeklődtem.

Nem felelt.

Hátralestem, látni Ohio utolsó félköríves rúgását.

Többre nem volt szükség.

A böhömbikák elpihentek a hóban.

Ázott kedvesem rám pillantott, majd lehajolt egy elárvult stukkerért, és megdobott vele. Ajándékát elkaptam, ellenben egyensúlyomat elveszítettem.

A pisztolyba kapaszkodva a vízbe hullottam, s az tovatutajozta testemet.

Hamarosan találkoztam az imént elsodort vagánnyal.

A fickó egy fa karvastagságú gyökerébe fogódzva partra kászálódni készült.

Elkaptam a derekát. Rajta keresztül feljutottam a meredély tetejére. Hálából őt is felhúztam magam után.

Odafenn megállt velem szemben, szeme parázslott.
Mégsem ütött meg.
Hanem elfutott.
Eszembe jutott fogadalmam.
Súlyos sóhajjal utána sprinteltem. Sokáig futkároztunk a fák között, és minden élettani szabály dacára sem melegedtem fel. De ki sem fulladtam.
A matuzsálem platán közelében utolértem az ellent.
Nem bocsátkoztam közelharcba.
Rászegeztem a markomban szorongatott stukkert.
Mozdulatomat elegánsnak éreztem.
A vagány megtorpant, majd térdre roskadt és összegömbült, ereje fogytán.
A pisztolymarkolattal leütöttem, hadd pihenjen.
Ekkorra Ohio kiszedte a terepjáróból Poolt, és beszélgetést kezdeményezett vele. Nem sokra jutott.
– Akarsz fogócskázni? – kérdezte tőlem.
– A dublőrével már átmozgattam magam.
– Jó – hagyta rám.
Tenyere megvillant.
Pool felhemperedett, és hosszú percekig úgy viselkedett, mint egy ártalmatlan.
Vijjogó zsarumobilok közelegtek.
Ekkor elsírtam magam, és a hajamról ömlő vízcseppek segítettek titkolni könnyeimet.
A forrónak érzett hideg zuhany alatt azon gondolkoztam, kinek kívánnám a ma este történeteket. Rájöttem, nincs ellenségem, s ha mégis akadna egy-kettő, nem tudok róluk. Így hát feledésre ítéltam a szörnyeteg esetet.
Ohio igazított a víz hőfokán, lassan átmelegedtünk.
Azután kedvesem fűzöld frottírköntösbe bújt, száraz portóival töltött poharat ragadott ujjai közé, cigarettát ragasztott szája sarkába, és látogatást tett a garázsban. Fürdőlepedőbe burkolózva utánaeredtem.
Az ajtófának dőlve végignéztam, amint körüljárja kocsiját, és fejét

ingatva, sóhajtozva megérinti a karoszszeria sebeit. Fogadni mertem volna, hogy valamilyen módon kommunikálnak egymással, általam hallhatatlanul.

– Kösz, Grand Macho – mondta hangosan a kárszemle végeztével. A csatakos járgány felé lendítette poharát, majd leöntötte torkán az italt. – Nélküled már nem élnénk. Rendbe jössz hamar.

Eltátottam a számat.

– Így vagytok? – leheltem. – És így hívod?

– Hozzá illő név, nemde!? A barátom. Ha majd legközelebb vezeted, kicsit jobban vigyázhatnál rá.

– Jó – sóhajtottam.

Átkozottul törtem a fejemet valami fullánkosabb megjegyzésen.

Egyszerre csak azon kaptam magam, hogy meghatottan bámulom a terepbestia ferde metszésű szempárját, hogy valósággal izzadni látom a karoszszeriát, vérezni a rajta ütött sebeket. Mielőtt még én is elmei esetté váltam volna, kivettem Ohio kezéből a poharat, és kinyaltam belőle a portói utolsó cseppjeit.

Összeölelkezve mentünk vissza a házba. Úgy tudtuk, Royal alszik, elnyúltunk egymás mellett az ágyon az olvasólámpa fénykörében, és kéz a kézben regenerálódtunk, főként idegileg.

Váratlanul kinyílt az ajtó. Nyurga kamasz ólálkodott befelé, pizsamanadrágja szárán öklömnyi lyukkal, melyet személyesen készített nemrég, remélve, hogy a szélütésig felbosszant, baljában plüss szíamijával, jobb öklével a szemét dörzsölgetve, félálomban.

– Hol voltatok? – nyafogta.

– Bajban – felelte apja.

Beljebb húzódott az ágyon. Royal leült mellé, s hátát görbítve, hunyorogva hátranézett ránk a válla fölött.

Nem akartam hinni érzékleimnek a hapek sosem fordult meg a hálósobánkban, a Rankkel közösben.

Ily módon első ízben ült ama ágy szegélyén, amelyben hevertem. Már régebben ólálkodott körülöttem a gyanú, most áthatott teljesen: Ohio igazi anyaszívú apa.

Moccanni sem bírtam érzelmeimtől.

– Már nem vagytok bajban? – kérdezte Royal álmosságon.

- Velünk minden oké. Hanem a Musso!
- Összetört?! – jajdult a srác.
- Némileg. Holnap rendbe hozatom. Jól elváltál?

– Ühüm. Olvastam, sétáltam Herkulessele, hógolyóztunk is. Meg Tycoonoztam, csak anyu, mint gyengébb kedvéért mondom, hogy ez egy tök bugi számítógépes játék. Egy pasek telefonált, aput kereste, próbált velem beszélgetni, és örökké kitért, ha a nevét firtattam, anyuról is kérdezgetett, de én rosszat sejtettem, és nem álltam le vele. Nem sokkal később észrevettem, hogy az utcán ólálkodik, szerintem ugyanaz a pasek, és jól megfigyeltem a kinézetét, és megismertem: ezt a spórát mutattad képről.

Ohio viharosan felült. Homloktincsei előreszáguldottak, öt ujjal lökte hátra az arcába tolakodókat, láttam mellkasán, hogy kissé kapkodóvá lett a légzése.

- Mit csinált még a pasek? – kérdezte művi higgadt hangon.

Royal feltérdelt az ágyra, és macskáját a combján gyűrögetve vállat vont.

– Mászkált a ház előtt, folyton az ablakokra bámult, és olyan hülyén vigyorgott, mintha azt akarná, hogy vegyem észre őt, és csináljam le a vádlimat tőle féltemben. Herkules úgy ugatott idebenn, mint egy dog, én meg felhívtam az ügyeletet, és bementem, hogy egy gyanús pofa lebzsel az utcán a mamám kocsija körül, és hamar jöttek a zsaruk, mire a spóra elrongyolt a rittyóba. Szerintem ketyós.

- Ügyes voltál – mondta Ohio.

– Nem féltem ám! – tudatta Royal. Előrébb csúszott a térdén, majd átvetődött apján, és elhelyezkedett közöttünk. Nyakunkba fonta vékony karjait, s ügyképpen vigyorgott, mint ki most jön a csatahelyről, hol halomba halt az ellen. – Ha valahogy bejött volna, marhára elrontom a kedvét, mint a moziban szokták.

– Ha valahogy bejönne ide egy spóra, te csak egyet tegyél: lógj ki a házból mihamarabb, és rohanj emberek közé. Ígérd meg!

– Ebben nincs semmi sportosság, de ha nagyon akarod, megígérem, hogy így teszek. Persze csak akkor, ha anyu nincs itthon, mert őt meg kellene védelmeznem, amilyen satnya. Amikor diétázni kezdett, még olyan erősnek látszott, de aztán leapadt, és most, hogy

még tornázik is, tökre keskeny lett. Ha macskakövén jár, zörögnek benne a vitamintabletták.

Ohio a hapekre nézett, és az vissza rá, egyforma-kék szemük tündökölt a lámpafényben, előbbi kézháttal megrecsegettette állán a borostát, és elhúzta szájszegletét, mire a kisebb pasas is félmosolyt öltött, felém fordult, és alig szégyenlősen ekként szólt:

– Na szóval, szép vagy ám. Ha majd legközelebb bemész a tudakozóba, vagyis a suliba, ahogy te a szülői gyűlést nevezed: cucc- és visszerparádéra, és a többi anyák meglátnak, azt mondják majd: hööörd! Pláne ahogy öltözöl mostanában! Magas sarkú bakancsban. Combig erő zokniban. Meg a zöld vonással a szemhéjadon. Meg a narancsszínű rúzsban.

– Így kell egy nővel beszélni – ismerte el Ohio. – Kifelejtetted félrőfnyi derekát, rugalmas combjait...

– Apu, és miért jó az neki, ha olyasmit hajtogatunk, amit egyébként is látni rajta? Ha egyszer látszik?!

– Tudnia kell, hogy mi is látjuk, ettől a fajtája valamiért jobb kedvre derül, és mindjárt kedvesebben bánik velünk is.

– Te ezt honnan tudod?

– Megtanított rá az élet, piszok magas tandíjért, ráadásul saját káromon.

– Azért ment el Rankhez, mert nem eleget hallotta tőled, ami nyilvánvaló?

– Nem elég eleget hallotta.

– Ühüm – bólintott Royal. – De rácsellózott, mert Rank se sűrűn dicsérgette, hogy szoborszép.

Már-már érdeklődni kezdtem, mikorra tervezik, hogy leszálljanak rólam, ám bensőmben valami azt fuvolázta, hallgassam őket, sőt, tegyek úgy, mintha ott sem lennék, mert még sosem részesültem ehhez foghatóban.

– Eleinte Rank is gyakran szóba hozta bájjait, aztán megszokta, hogy a nő megvan neki, meg azt is elhitte, hogy az övé, ezért aztán elkényelmesült, és egyre ritkábban bontogatta szét pazar farktollait – magyarázta fiának az atya. – Tudod, ha már néhány ember véletlenül szereti egymást, sosem szabad beérni ennyivel, még az érződő

szeretetet is éreztetni kell, hogy életben tarthassuk.

– Értem – bólintott a tanítvány. – És ha mégsem éreztetjük, mert azt hisszük: az vércikis?

– Akkor elveszítjük. És ha nincs szerencsénk, a veszteség eszméltet arra, hogy ama szeretet még nagyon kellett volna.

– Te vércikisnek hitted?

– Még annál is olyanabbnak. És mert így vélekedtem, megpróbálkoztam az érzelemátvitellel: úgy tettem, mintha a munkám volna nekem a világ legfontosabbika. De erről már beszéltünk.

– Szeretném, ha ő is hallaná – felelte Royal. – Szerintem nem tudta.

– Nem hagytam, hogy túlsággal tudja. Túltengett bennem a tesztoszteron, agyilag is. Amikor megszülettem, még jobban megijedtem: babázós apának lássanak mindazok, akik eddig hátraszegett fejjel csodáltak, mint talpig macsót? Ímmel-ámmal apáskodtam, folyton villogtam a munkában, nehogy híveim azt higgyék, csorbultam férfilag. Ő meg itthon ült veled, és egyetlen percig sem lehetett biztos abban, hogy élve lát viszont. Egyszerre csak nem bírta tovább, és átült a biztosba. Ez persze földindulásként hatott rám, menten helyre tudtam tenni érzelmeimet, csakhogy azok már nemigen keltettek benne érdeklődést.

– Miért akarod, hogy azt higgyem, csak te vagy hibás? – kérdezte feddően a siheder.

Csaknem félrenyeltem.

Ohio vállat vont.

– Ő meg annyira nő volt, mintha Kleopátra, Mata Hari és még számos szédítő bajadér egyszerre reinkarnálódott volna benne, és ezt nem lehetett bírni remegő inak nélkül. Egyikünk sem hibás, ha mégoly rengeteget hibáztunk is. Fiatalok voltunk, titániumerősek, és erőnket egymáson próbálgattuk, mígnem annyira behevültünk, hogy azt hittük, egyikünknek a padlón kell maradnia. Persze mindketten a másikat akartuk K.O.-pozitúrában látni. És nem mindig a lovagiasság szabályai szerint jártunk el a harcban. Ez szinte valamennyi ifjú szerelmessel megtörténik. Némely párok inkább kapitulálnak. Mások, miként mi is: kinyírják egymást, magukat. És akadnak

okosak, akik időben felismerik, hogy haszontalan tinóságra vesztegetik energiájukat, és azontúl egymásért erősek.

Gondoltam, közbevetem, hogy Royal kezd egy ékezetet sem érteni a mondottakból.

A csíra megelőzött.

– Aha – mondta. – Világos. És ha annyira nő volt, miért hagyta Ranknek, hogy ezt lekapcsolja benne, mint egy tök feleslegesen égő csillárt? Ranknek miért engedte meg, hogy besűrítse őt?

– Talán azt hitte, Rank tudja, mit csinál. A doktorijával?! – hangzott a válasz, némileg epésen, egy sebtében felém vetett észbontó pillantás kíséretében. – Gondolom, anyád vakon bízott az orvostudományban.

– Mit akartál mondani ezzel a besűrítéssel? – nyikkantam, megkopogtatva a gyerek vállát.

– Hát azt, hogy nem lehetett olyan este, amikor ne főzz vacsorát, olyan vasárnap, hogy ne süss tortát, olyan szennyes, amit ki ne mossál, olyan munkád, amitől nem érsz haza időben, olyan barátnőd, aki netán rosszra tanít, olyan kedved, hogy nyugodtan ordítsál, vagy elszaladj otthonról úti célod előzetes egyeztetése nélkül. Mert akkor orvosilag el lettél magyarázva magadnak, és te megrogytál, ha azt hallottad, hogy kórosodik az agyad. Apunak nem, de Ranknek megadtad magad, és ő néha engedményeket tett, ha kissé akartál valamit, mint nekem is, nehogy tovább vágyakozzunk arra, amit nagyon akarunk. Hát ez a besűrítés.

Felsikítottam:

– Kié ez a kisbaba?!

– A miénk – közölte Ohio. Az elhízásig büszkének látszott.

– Apunak sincs mivel dicsekednie párválasztás dolgában – folytatta a csöppség. – Borzalmas nénik jártak ide, folyton fel akartak venni az ölükbe, mint egy pólyást, nyafektálva szóltak hozzám, buksinak hívták a fejemet, pihécskének a hajamat, kukackának a fütyimet, mindig a sütis tepsivel jöttek, és fél marhákat etettek fel apuval, hogy legyen neki férfiereje, és örökké igáztak a házban, úgy tudva, hogy ettől majd megkérik a kezüket, vagy legalább itt maradhatnak. Az egyik néni semmi ilyesmit nem csinált, mert nem

bírt elmozdulni a tükör elől, és velem hordatta az ölébe a sminkestáskáját, a hegyomlasztó-büdös parfümjét, a sarokreszelőjét, a narancsbőr elleni kenőcsét, és ha csengettek, összerezsent, mintha attól félne, hogy juj, csak nem a szarkalábaim jöttek meg?!

Különben, ha Bridget Fonda járt volna ide, akit amúgy nagyon bírok, őt is tele találom hibával, mert egyáltalán nem akartam az idegen néniket. Anyu, egy centit se vigyorogj, vagy vigyorogj, ha akarsz, de fogadjunk, hogy mindjárt kifehérsz: tudom ám azt a bácsit a kutyájával! És most ez lesz a következő szólásod: Royal, menj lefeküdni!

– Hoppá! – mondta Ohio. – Mit hallok?!

Valóban kifehéültem, azon mélázva, hogy nyugodtan elbóbiskolhatna már az áldott gyermek. Nyikkanni se bírtam, a levegő se jött egyenletesen.

– Biztos zsaru leszek, ha megnövök – hetykézett az egyszülött. Pár percre szívesen kitagadtam volna. – Volt egy bácsi, marha magas alakkal és vízholdóvállal, fekete hajú, de őszes halántékú, cigiparázs szemű, szerintem x-lábú, a parkban mászkált a kutyájával, és úgy nézett anyura, mint aki egy hete éhes. És ahogy ott sétálgattak, egyszer csak anyun is ütközni kezdett, hogy éhesedik. Azután anyunak időnként benn kellett maradnia az irodában, meg még egy kongresszusra is elutazott, és ezt olyan művészesen adta be Ranknek, hogy ő el is hitte, pedig nem egy hiszékeny!

– Royal! – nyögtem.

– Szerencsére nem tartott sokáig, a bácsi nem jött többé a parkba, és ezután anyu valahogy magasabb lett, és nekifogott a spenótevésnek, és Ranknek nem hagyta többé a besűrítést. De azért eléggé féltem, hogy ennek majd megint egy másik pasek lesz a vége.

– Kösz, kisfiam, most úgy érzem magam, mint egy hűtlen perszóna – sóhajtottam.

– Miért, tán nem az vagy?! A szép születésnapomon egész nap együtt voltunk, a moziban fogtátok egymás kezét, és azután is sokat neveltünk, és olyan ütődötten néztetek egymásra, és azt reméltem, ti is tudjátok végre, hogy összetartozunk. Erre pár héttel később bebácsiztál, anyu!

– Jézusom! – sóhajtottam.

Ohio szeméből kiolvastam, hogy rajtam a sor, nekem is meztelenre kell vetköznöm, gerincvelőig, vagy még tovább.

Cigi után kaparásztam az éjjeliszekrényen. Az első slukk visszaadta lélekjelenlétemet.

– Oké, bebácsiztam. Pont ama szép nap miatt. Ohiohoz mégsem fordulhattam!

– Miért nem? Ott volt! Kéznél! Vagy aminél csak akartad volna.

– Tudod, azt hittem, következetesnek lenni annyit jelent, hogy soha nem láthatom be a tévedésemet. És attól féltem, Ohio is így hiszi. Bevettem a bácsit, mint egy orvosságot, akinek különben szemernyit sem volt x-lába, és lassan, nagyon lassan valóban gyógyulásnak indultam. Na.

– Jó, nem x-lába volt. Hanem olvashatatlan! Mert vele csaltad meg aput, miközben már régen csaltad Rankkel is. Meg keresztül-kasul megcsaltátok magatokat is. Úgyhogy még mindig nem bízom benne, hogy reggelre nem fogtok szétszökdösni. Itt maradok, és vigyázok rátok. Ha jól viselkedtek, holnap már nélkülem alhattok.

– Aszkézisre akarsz kényszeríteni? – hörrent apja.

– Ha eddig kibírtátok, egy nap már nem számít.

– Sokkal kényelmesebben aludnál te is, ha a saját ágyadban térnél nyugo... – próbálkoztam.

A kölyök egyszerűen leintett.

– Szívd el a hörgőropit, és alvás!

Elnyomtam a cigarettát, és a szőnyegre léptem.

Combomra húzkodtam hálópólómat.

– Hé! – rivallt rám. – Máris lógnál elfelé?

– Kiviszem a hamutartót.

– Egy percet kapsz!

Visszafordultam az ajtóból. Elesíptem villogó tekintetét.

Mutatóujjamat a pimaszra szegeztem:

– Jegyezd meg, csak ma este bánhatsz így velem! És ha komolyan velünk akarsz aludni, írásba kell adnod, hogy nem eshet bántódása egyetlen körmünknek sem!

– Mire visszajössz, megmotozom – jelentkezett Ohio. – És ha

ollót lelek nála, kitoloncolom, mint csaló szélhámost.

– Én még a körmét is letöröm! – fenyegetőztem.

Kiséáltam a szemeteshez. Utánam szűrődtek a motozás neszei.

Herkules a hálósobába rontott, hogy kivegye a részét a hancúrosnak tetsző mulatságból.

Reggel Ohio eltépett a cúgos Mussóval, a sarj vele tartott a tudakozóig, hótt jaffának találván a fedélzeten süvítő orkános szeleket én meg nem zaklattam őket azzal, hogy körülményesen aggódjak egészségükért, mert összetartozásunk másról szólt.

Útban a szóvivés felé, azon merengtem, milyen bölcs döntés volt anno, hogy másik iskolába íratam a gyereket.

Az egyikben kezdett, alig több mint hatévesen e helyt újdonsült módszerrel okították a tudományt, a harmincas tanárnő úgy festett, akár egy megtestesült gleccser, töméntelen zsabó lifegett a blúzán, tenyeret vonzó gőg áradt vonásairól, és mindjárt az első szülői összejövetelen arra kérte a felmenőket, hogy ne kísérgessük srácainkat az iskolába, az épületbe egyáltalán be se tegyük a lábunkat, ám ha mégis erre vetemülnénk, és netán megpillantanánk őt a folyosón, amint kávéját hörpöli, az istenért eszünkbe ne jusson megszólítani, mert brutálisan kikököntenénk, ő ugyanis ilyenkor készül lelkiütemileg az előtte álló napra.

Tellettek-múlottak a hetek, Royal mind sűrűbben fájlalta gyomrát, fejét, fogát, bármijét, csak otthon maradjon. Még Rank is felfigyelt: tán csak nem pszichoszomatica kehes a gyerek?!

Eljött a karácsony, meghívást nyertünk az iskolai ünnepségre: a tanulók szépen felmondták a bífá verseket, megbízottjuktól a tanerő átvette az ajándékot, és midőn a fiúcska lábujjhegyre emelkedett, hogy puszt is adjon, a gleccserasszony azt mímelte, nem látja szándékát, és ellépett a közeléből.

Faggatóra fogtam Royalt, s kihúztam belőle, hogy nem szívesen felel a tannő kérdéseire, mivel az folyton kijavítja fogalmazását, pedig az állítólagosan helytelen szavakat főként tőlem, vagy Ohiótól hallotta, és ezeket unalmasan banális kifejezésekkel kell helyettesítenie.

És amikor egyszer jámbor kíváncsin az iránt érdeklődött a

némbertől: *a pápa bácsi azért hisz az Istenben, mert az a dolga?, és ha a pápa bácsi szabadságra megy, akkor szünetelteti a hitét?*, válaszul két órát kellett a teremszegletben töltenie, térden.

Kisvártatva írásbeli értesítőt kaptunk a gyermek képességeiről, kinek képzeletdús, ötletes szövegeivel addigra teleírtam egy emlékkönyvet, ám a hivatali értékelésből kiderült: sajna, a kis Royal verbálszegény.

Legott ráálltam összes sarkaimra, és másik kalodába vittem a sarjat, ahol is egy csupa mássalhangzóból álló, rettenetes keresztnévű tanerő kezére került, akit emiatt mindenki csak tantó néninek szólított. Akárha varázsütésre: megszűntek a has-, láb-, fül- és vakbélfájások, innen kezdve egyetlen percig sem kellett otthon a tananyaggal szöszölni, mert az még órán a gyerekre ragadt, és lépten-nyomon azt hallottam, hogy a tantó néni ezt mondta, és még azt is mondta, és közben a hapek szeme tündökölt.

Egy késő tavaszi napon, kénköves villámok között, ömlő esőben loholtam a srácért, nehogy kómába essen a vihartól való féltében, mert eddig még minden zivatarkor mellette voltam, fogni a kezét. A terembe nyitván angyalos csend fogadott, a tantó néni a szőnyegen ült, körülötte gyerekkaréj: felakadt szemmel hallgatták a mesét, a künn csapkolódó villámokról csupán halovány sejtelemmel.

S ez a tannő, Royalról szólván azt hangsúlyozta, hogy a hapek érzékeny, értelmes, érdeklődő, barátságos, nyitott – miként a legtöbb korabeli gyerek nyitottságán nem kissé csodálkoztam is, hiszen előttem másként mutatkozott, s még mélyebben zártam szívembe a tantó nénit, amiért legalább ő elérte ezt a fiamnál.

A verbálszegénységi bizonyítványt osztogató tannő azóta is az okostojás-módszerrel okít, valami Grand Penge nevűvel, és aligha bánja, hogy osztálya időközben elkopott, ugyanis az észbe kapott szülők messze menekítették tőle sarjaikat, de miért is zavarná, hogy jóformán nincsenek tanulói, azok úgyis csak háborították őt lelkiütleileg!? És bárminő fura, ezen kísértettanoda azóta is üzemel, miközben eleven, igazi gyerekekkel zsúfolt iskolákat zárnak be pénzhiány miatt.

Mai napság Royal csak belfegorként emlegetné a gleccsertyúkot.

Már fel sem veszem, ha olyan szlengszókat hurcol haza, amiket anyanyelvemről anyanyelvemre fordító tolmács nélkül meg sem értenék egyébként is eminenciás, azaz eminens tanuló vagyok: tudom már, hogy fáraó a töritanár, dzsúzos egyén, aki részeg, gettó az iskola, másol valakit, aki kopíroz, és nőt jelent a massa.

Azzal is tisztában vagyok, hogy mindettől még nyugvást verbálidiótának tekinthetném sarjamat. Ha nem tudna olyast, amit a banális ész felől nézve nem csupán még, hanem egyáltalán nem tudhatna. Ha képtelen volna megfogalmazni saját gondolatait, tulajdon szavaival és azt már fel sem érem agykaliberrel, honnan jönnek olyatén gondolatai, mint akár a tegnapiak!?

Na, és ekkor ráébredtem, hogy mosttól nyugodtan boldog lehetek, és még az sem szegte kedvemet, hogy voltaképpen már régtől boldog lehetnék.

És ugyanekkor az irodába léptem.

Scarlett az íróasztalán könyökölt, opálüveges szemmel meredt a plafonra, ahol az égvilágon semmi látnivaló nem volt, körülötte már-már effektíve futott a szoba, a fax belefulladt papíroktól hörgött, és csörömpölt az összes telefon.

Megérintettem a leányasszony vállát.

– Mi lelt? – kérdeztem. – Ópium? Hasis?

Prüszkölésszerű sóhajt hallatott, láttam, hogy állapota krónikus, ezért őrizetlenül merészeltem hagyni addig is, míg felszededgettem a telefonkagylókat, és valamennyi hívónak blöfföltem valamit. Megszabadítottam a faxot a hírtömedéktől, kávét főztem, és a katatón asszonyba infundáltam, tonnányi csetrest elmosogattam.

Utolsó simításként leporoltam Scarlettet, és rohantam, mert Grall hívatott.

Előszobájában Margery szinte táncolt az izgatottságtól, a főnök irodájából dünnyögő férfihangok hallszottak, kábelkígyókon bukdácsoltam befelé.

Grall kitárt karra repesett hozzám, hogylétem iránt csigázottan.

Mondtam: köszí, jól vagyok, tucatnyi kameraarcú fickó nyüzsgött körülöttünk, s lassacskán kiderült, a különféle híradókat szerfelett érdekli, mit műveltünk tegnap este Poollal.

– Di Giacomo hol van? – kérdezte valaki.

Megrezgettem pilláimat, sóhajtván: nem tudom.

Ha Ohio holléte talányos, akkor kikapcsolta a marokmobilt, amit csak okkal tesz, és a sztori-mohó arcok láttán már azt is gyanítottam, mi az ok.

Sebaj, szólott Grall, ő a tenyere szintjén ismeri az anyagot, és a maga apály modorában nekifogott elmesélni a történeteket. Nekem csak bólogatnom kellett.

Míg ezt tettem, folyton az a konyhai készség járt a fejemben, ami madárnak néz ki, s ha az ember a fejét veregeti, horgas csőrével fogvájókat adogat elő. Szorgalmasan bólogattam, noha egy szál fogvájóval sem szolgálhattam, egyre csak Scarlett járt eszemben, s lassacskán kitalálni véltem, mi lelhetette őt.

Főnököm végzett a beszámolóval, szétszéledt a kameraarcú népség.

– Menjen dzsesszbalettre, vagy ahová akar – ajánlotta jósággal Grall.

– De Scarlett... – hebegtem.

– Ő is elmehet. Mi majd tartjuk a frontot Margeryvel.

Búcsúztam, távoztam.

Imádtam Grallt. Nem mindenki ilyen hálás egy kis tévészereplésért.

A leányasszonyt ott találtam, ahol hagytam: katatóniában.

– Szerelmes vagy? – csaptam le rá.

Felnézett. Legyintett, és visszakonyult.

– Ne őriáts! – kérleltem. – Tudnom kell, mi varázsolt el. Milyen volt az esküvő?

– Mmm jjó – szólt arca alá dúcolt ökle mögül, enyhe akcentussal.

– Ott lelt a bitang jó pasas, aki a gömbölyűbb nőkre bukik?

– Két napon át táncoltam. Ide is onnan jöttem. A táncolásból.

Majd leeseek a székről.

– Egyetlenegy pasi táncoltatott két napon át?

– Aha. Néha megálltunk szeretkezni, azután táncoltunk tovább, tovább, tovább.

– Óriási.

– Az. Óriási, ahogy szeretkezik. Szerelmes vagyok – vallotta
ásítva, csaknem unottan is.

– Mielőtt még kicsattannál a boldogságtól, menj haza, és aludd ki
magad. Holnap találkozunk.

– Nem vagyok boldog – közölte tragikusan.

Akármennyire nem akartam tudomásul venni, mégiscsak fel
kellett fognom, hogy problémás a nő.

– Kicsit se?

– Pirinyót se.

– Nős? Pap? Holnap kivégzik? Ebolás?

– Naqvi – felelte keserűn.

– És?

– Nem érted? – förmedt rám. – Naqvibe vagyok szerelmes! Vele
táncoltam, beszéltem, ölelkeztem két éjen és a köztes napon át.

– Mi a baj?

– Hát az, hogy ő volt az utolsó pasas, akibe szerelmes akartam
lenni!

– Legalább megtudtad, hogy ez nem elhatározás kérdése. Ha
szereted, és éppen őt, akkor légy merész átélni ezt, minden örömevel,
fájdalmával és a többi velejárójával együtt. Egyet ne tégy: ki ne
hagyd, mert kacifántosan megbánod!

– Na?! – meredt rám, szinte éberedve. – Shane! Mit jelentsen ez a
szpícs?

– Nagyjából én is beszámoltam a hétvégémről. Vagy az életemről.
Szia, átfutok a vizslákhoz.

Elkéstem, Poolt már nem találtam a kihallgatószerelőszobában.

Sose tudom meg, mi történt tegnap este?!

Zsandár nevű kollégám, egyébként marha magas termetű,
vízhordóvállú, fekete hajú, de őszes halántékú, cigiparázs szemű
pasas, aki sosem tartott kutyát, viszont x-lába volt, amiből kitetszik,
hogy Royal nem őt fogta alapos gyanúba velem, elújságolta: Pool
szépen elbrácsázta, milyen ártatlan, ő csak egy betli autótolvaj, de hát
kíváncsi társaságba keveredett, és azért, hogy még jobban
keveredhessen, próbatételt róttak ki rá: kéregetőket, a társadalom
szemetjeit kellett kinyírnia, ennek fejében vérszerződhetett rajongott

barátaival.

Amikor az egyik esete után úzóbe vettem, mi több, sípcsonton is lőttem, irgalmatlanul megjegyzett magának, aztán még látott a tévében is, Zaza műsorában, igaz, hogy ősrégi felvételen, de arra felfigyelt: rosszféle nő vagyok, elkapom azt, akit kinéztem magamnak, Lupont is megcsíptem. E következtetéstől paranoia vette elő, mindenkiben engem látott, mígnem tegnap valóban megpillantott a krimójánál csellengő Mussóban, és tudni vélte, ha nem nyír ki, akkor sitten töltheti hátralévő életét. Látott bemenni a lebujba, gyorsan kihívta onnan a cimboráit, összedugták a fejüket, megszótták a csejt, és amint eljövellt az alkalom, offenzívába lendültek. Ja, és sosem bocsátja meg nekünk, hogy négy igaz barátja lelte halálát a Golfban.

Zsandár kérdőn rám pillantott az esetismertetés után.

– Nem gondolod, hogy Pool is elhunynhatott volna a csatában, praktikusan?

– Összetévesztesz az igazságszolgáltatás későbbi fázisával – feleltem. – A bíró még halálra ítélheti. Aztán jöhet a bakó.

– Mintha nem tudnád, hogy mifelénk nincs halálbüntetés!

– Ne zavarj össze, még elfelejtem, amit én akartam kérdezni.

Kiderült-e, hogy a társaság másik hét tagja milyen próbát állott ki, mennyi emberéletbe került, hogy vértestvérekké lehessenek? És ennek a nyomasztó csürhének ki a szellemi vezetője?

Zsandár végigmustrált, kétszer megkerült, rám vigyorgott.

– Eszméletlen jól nézel ki, Shane! Mit csinálsz ma este?

– Miért?

– Randizhatnánk.

– Á, se a férjem, se a jegyesem nem örülne. A te feleséged pedig tutira kivájná a szemünket. Ha megismerszik Poolék teljes története, légy szíves, meséld el nekem. Oké?

– Oké. Most mi van? Akkor randizunk?

– De hisz lehetetlen!

– Akkor tegyük úgy, mint Rómeó és Júlia: kössük fel magunkat.

– Olvasd újra Shakespeare-t. Szegény fickó, ha most élne, a kritikusok még ott tartanának: lehet-e művész, ha oly sikeres!? Csá!

Kiloholtam az épületből, kocsiba vágtam magam, és reméltem, nem találom otthon Ranket.

Az odaúton egyre vártam, hogy megsajduljon a szívem, de nem sajdukt meg. Biztos azért, mert fából volt, vagy vaskarika.

Avagy azon okból, hogy időközben Ohio eléggé megkerült, erről hónaljmobilon értesített, és bizony vele cseverésztem Rank házához menet csotrogányom önállóan is hazatalált.

Haza, igen, mivel úgy döntöttem, otthagynom az öreget a számára fölöttébb kedves garázsban, és új kocsit veszek. Valami dögöset.

A családi porfészekhez közeledve idegen pasashátat láttam, távozófélben.

Benyitván, a szigorú Eunidba botlottam. Épp azon fáradozott, hogy tivornyanyomokat kendőzzön el a nappaliban.

– Ki volt itt? – kérdeztem.

– Egy ismerősöm – felelte a lány kimérten. – Úgy tudom, maga itt már nem kompetens.

– És sáros se vagyok, megtöröltem a lábamat. Összeszedném néhány cuccomat. Ugye, nincs ellenére?

– Csak ne forgassa fel a házat! Úgy értem, konkrétan, mivel egyébként már nagyon is felforgatta!

– Nocsak – szóltam. – Poranya! Adoptálta a ház urát, problémástól?

Mivel kérdésemet szónokinak szántam, választ nem igényeltem.

Körülnéztem a szobámban, magamhoz vettem néhány könyvet. A tornabibliákat meghagytam Ranknek.

Főként cipőket, ruhadarabokat szedegettem a gardróbból kikapott táskába. Félúton rádöbbsentem: rengeteg új holmit kell vennem, a régiek részint unalmasak, részint dacolnak a méreteimmel.

A kazettáimat tartogató polchoz léptem. Volt ott vagy ötven hanghordozó, ám úgy tetszett, csupán néhányukat nem nélkülözhetem új életemben. Fogalmam sem volt, mihez kezd Rank a maradékkal. Már rég elhaladt mellettem technikailag, ósdi kazettás magnóra rá sem nézett, szeretett azzal élcélni, hogy én még a CD lemezt is megfordítanám, oldalt keresgélve rajta.

A fürdőszobában a hajszárítóért nyúltam, majd visszahúztam a

kezemet. Hiszen Ohio háztartása teljesen komfortos. Majdnem teljesen: eltettem az intim borotvát, egyiptomi faragvány fésűmet, néhány bizsut, orcakencét a naphosszat reklámozott bizalmas betét dobozát a helyén hagytam, bár sejtettem, hogy rajtam kívül senki más nem veheti hasznát.

Nahát?! Ez minden, mi édes nekem?

A hálósobai szekrény fiókjában turkálva arra ocsúdtam: ekkora fehérenműket egyhamar fel nem húzok, régi bugyogóim úgyszólván hónaljig feljönnek rám, bár épp ezért, napozónak még elmennének. Azután vettem egy pillantást a széles hitvesi ágyra eszembe jutott egy s más, például a G-pont szafárik, de nem engedtem, hogy emlékeim előtoluljanak, és ők sem komolyan akarták.

Miután az összes termeket végigböngészttem, úgy festett: néhány kavicsal, zárvánnyal, legkedvencebb bögréimmel, Jerven dalainak kazettáival és húsz kötettel távozom.

Tényleg igaz lehet, hogy legszükségesebb holmijaink elférnek egyetlen bőröndben. De akkor mégis mi a fenéről szól a fogyasztói társadalom?

Lelenc jóllakottan hevert egy fotelban, ottlétem nem túlzottan érdekelte. Ő is csak egy kollaboráns volt, mint Eunid.

Nem úgy az aranyfácánok, akik izgatottan felőrültek jöttömre. Magot szórtam eléjük, megemlítettem, hogy rövidesen utánam költöznek, és továbbra sem szeretném megkurtítani szárnytollaikat. Úgy tetszett, nem ellenzik terveimet. A nimfákkal is tudattam: Royal értük jön, és hazaviszi őket.

Ezután az ajtóhoz siettem.

– Megmondom ám, hogy itt járt! – mordult utánam Poranyó.

A kocsiba ültem, melyet majd ráérek elfekvőbe tenni, ha meglesz az új. Magam mellé löktem a bőröndöt, azért fohászkodva, nehogy Ohio épp most mondja vissza a partit, amikor fáradtságosan összecuccoltam temérdek holmimat.

És elhajtottam, kelengyevásárlás-iránt.

Egykoron megfogadtam: látványos szerelést majd akkor öltök a tornához, ha korpuszom kiérdemli. Addig akár bundabugyi és kapca is megfelel.

Szemrevalóvá karcsúlt alakomon testbőr-feszés nadrággal, íves csípővonalú, pántlikányi fenekű dresszel a konditerembe lebbentem.

Aura jóvoltából vérkeringésem három percen belül felélénkült. Azon napra összeállított gyakorlatait főként a leheletnyi derék és a homorú has kimunkálása motiválta. Rengeteg hátgömbölyítéses felülést végeztetett velünk, mint elmagyarázta, nem csupán haslaposítás céljából. Szóba került a női medencebelső, mint olyan, mely a túlzott nyúlékonyságra hajlamos méhszalagokat tartalmazza: ezeket is acélos feszessé erősítettük.

Ezután kettesével egymás mellé térdeltetett bennünket, oldalra nyújtott lábunkat emelgettük párunké fölött, rogyásig. Jöttek a balettelemek: összefogódzva, V-lábfej tartásban, szétnyitott térdrel rugóztunk le s fel, combizmaink felforrtáig és még tovább.

Midőn egyre elhalóbban kegyelemért esdekeltünk, leülhettünk egymással szemközt. Úgy szólt a rendelkezés, hogy egyikünk tegye lábait a másikunk vállaira, és ekként végezzünk felüléseket. Meglehetősen intimnek találtuk e szituációt, meg is jegyeztem: nem tudom, miért, de folyton a Káma-Szútrára gondolok, mire társnőm, a kecses bonszaj-szirén csatlakozott, szólván: eddig ilyesmit csak a hálószobában adott elő, mézédés kettesben a férjével, bár akkor három centivel is közelebb ültek egymáshoz, mint most velem.

Aura boszorkányosan elmosolyodott, hátrarázta rengeteg haját, és hátát a tükörfalnak vetve, közölte:

– Végezzétek a gyakorlatot, lányok! Közben, ha akartok, figyeljetek rám. Ez a torna nem csak arról szól, hogy szépek és erősek legyetek, ragadjátok meg az alkalmat szerelmi életetek színesítésére is.

– Máris sok hasznát vettem az itt tanultaknak a hitvesi ágyban! – kottyantotta el a vörös hajú nimfa. – Emberem a medencelapátolást szereti a legjobban.

Közben persze felültünk és visszahanyatlottunk, akár a keljfeljankák. Hasizmaim élénken éreztették hollétüket. És feltűnt, hogy a szerelmi élet elhangzása varázsigeként hatott, a jelenlévők többsége zavart hallgatásba, orcapírba bugyolálódott.

Jé, tűnődtem, lehet, hogy Aura újat tud mondani némelyeknek?

– Szóval az esztétikus megjelenés előidézése mellett azért gyakoroljuk a rejtett női izmok mozgatását is, hogy tudatosan használhassátok ezeket. De ettől még mindig csak a partnereitek járnak igazán jól. – Aura felemelte a hangját. – Lányok! Küldjétek be a férjeteiket, hogy elmagyarázzam nekik, mitől lesz nektek is jó! Hallott már valamelyiktek a G-pontról?

Nevetés buggyant belőlem, számos emlék okán.

– Persze! – kaccantott a vörös hajú igézet. – Ott fészkel az orgazmus!

A zöm némán dolgozott a felülésekkel, néhány pilla lesüttetett. Kába légy szálldosott a melengető lámpák körül.

– Ki tudná elmondani, mi is az a G-pont? – fészegette Aura, nem rezzenve a mind kínosabbá fokozódó zavartól.

– A hüvely, mint köztudjuk, idegvégződésekkel azért oly gyengén ellátott, hogy a szülés ne okozzon túlzott fájdalmat – meséltem, abból kiindulva, hogy: aki á-t mond, mondjon G-t is. – Ám hátsó falán létezik egy érzékelővel igen gazdagon teleszőtt terület, melynek felfedése megdöntötte némely pasasok tévhitét, miszerint egyedül a csikló ingerlése okozhat a nőnél vulkánkitörést. A téma iránt felületesen érdeklődő férfiak világára szóló felfedezés megszövegezése Grafenberg doktor érdeme, aki is beugrott a szórakozottságában ottfeledett cvikkeréért, és fellelvén a detonációs pontot, ekként szólott tudós-szerényen: nevezzük el talán rólam.

– Miii?!– sikoltott a mackó alkatú bajadér.

Kifejezetten rondán nézett rám.

Aura összeütögette két tenyerét. Láttam már, milyen mézlopásos helyzetet idézett elő: felkavarodtak a fullánkosok.

A bajadér kezdte megszemélyesíteni a Prüdéria nevű keresztes lovagínát.

– Miért kell ilyesmiről beszélni?! – háborgott. – Egyáltalán: foglalkozni vele?!

– Tényleg – sóhajtottam. – Mi a fészkes fenének? Sokunk azt sem sejti, mitől nem jó neki, és erre azzal jönni, hogy mitől lehetne ájult jó?! Betoppanhatna már valami doktor azzal a felfedezéssel, miszerint nem csupán a pasasok hibáztathatók az elmaradt

orgazmusok miatt romba omlott kapcsolatokért, mi büntársak vagyunk velük, amíg elhisszük, hogy az a lehető legerkölcösebb hozzáállás, ha teljes tudatlanságban maradunk saját testünk felől. Csak mellékesen: piszkosul nem számít a G-pont, ha annak név szerinti ismerete nélkül is rájönnek a felek, miként juthatnak kölcsönös extázishoz. Ugyanis a szex nem pasiknak kiírt futóverseny asszonyterepen, hanem társas játék a csodával.

Aura köhintett.

– Na lányok, aki akarja, küldje be hozzám a férjét, majd meglátjátok, mekkora hasznát veszitek! Shane, a te férjed otthon maradhat.

– Úgyis válunk.

– Na ugye!? – rikkantott diadalmasan a bajadér.

Beszédes pillantást váltottam a tőlem orrhossznyira ülő bonszajnővel. Metakommunikációs szinten tisztáztuk: Aura az ő férjét se tudná különös újságokkal meglepni.

A teremben tartózkodók ugyané szinten történő letapogatása után arra jutottam: mindörökre legyen áldott az a tornatanárnő, aki pimasz-merészen ablakot tárt a szmogos fejekben, még akkor is, ha egy-kettő nem tárult, vakablak lévén.

Ezután még hosszan gályáztunk, ki azért, hogy közben higgadjon, ki azért, hogy előlábolhasson mélységes kínjából, néhányan azért, hogy e körülmények közepette eltűnődhessenek ezen-azon, akár a G-pontjukon is.

Egy pillanatra megérdeklődtem magamtól, miért kellett jártatnom a számat, végre is a tabudöntögetés nem rendőri feladat, továbbá a munkaköri leírásomban sem szerepel, hogy szóvivői megbízatásom anatómiai, szexuális és lélektani ismeretek terjesztésére is feljogosít.

Azért még elképzeltem a férjeket, amint libasorban bevonulnak a tükrös terembe: fejtágítóra jöttünk, *nemde itt tartják a G-pont beszámolót!?*, rebegvén, majd a mackós bajadérnak szentesített pasek is megképzett előttem.

Az illető egyén szürkéllő atlétában, szabadidőnaciból feltüremkedő sörizmait rezgetve érkezett, nyakán veríték-gyöngysorral, gutától lilálló fejjel és az ajtót berúgván ekként

ripakodott:

– Na mi van az anyuskám micsodájában azzal az izével neki?!

És még azt is remekül el tudtam képzelni, hogy a libasorban settenkedő, kínzavart pasasok közt lépdél Ohio, Rank és – miért ne, majdan hasznát veheti?! – Royal is meghallgatják Aurát és egymást, feltehetik kérdéseiket, és felelhetnek másokéira, végül megkönnyült lélekkel hazatérnek, számos életrontó gondlidérctől szabadultan.

Jóllehet a szerelmi életemben egykor és mostság érdekelt pasasokat aligha hökkentené meg a téma, efféle összejövételnek biztosan vehetnék valami hasznát, hiszen már az is rendkívüli világnap-jelleggel ruházná fel az eseményt, ha létrejönne egyáltalán.

Ohio sosem katedráról ölelkezett velem, ettől függetlenül meglelte Giacomo-pontjaimat, számosat az is bebizonyosult, hogy nem egyszerűen erogén zónáink vannak – lélek, szív, agy, szem, fül, száj, bőr, orr és a klasszikus többi –, mi magunk vagyunk az erogén zóna, amint ketten maradunk. Tébolyító erotikus vonzalmat éreztünk egymás iránt, ezt tetézte szerelem, és játékhajlamunk is hozzásegített, hogy mindmegannyiszor elszáguldjunk a csodával.

Rank tudós emberként betéve tudta az anatómiát, az ágyban is éppoly tüchtig volt, mint ruházkodásban és tojáspucolásban, így lelkiismeretes kalauzolásával többnyire elporoszkáltunk az együttlét végcéljáig, ama pontig, amelyen kitűzhetette a felfedezőknek és újralfedezőknek valahányszor kijáró zászlócskát. Ha időnként támadt néhány, számára szokatlan ötletem, felettébb elcsodálkozott, és megejtő szemérmességgel hagyta, hogy véghezvigyem azokat, naná. A titokizomszituációra egyenesen rákapott, sűrűn igényelve bevetését, annál is inkább, mert az igencsak a zászlós terepen zajlott.

Aura lefűjta a kondiórát.

Az öltözőbe tódultunk ezúttal nem robbant ki a szokott zsvaj, mindenki arra várt, hogy más törje meg a csendet, vagy ha az törhetetlen, legalább küldjünk fölé emberhangokat.

A bajadér lapos pillantásokkal méregetett, tudtam, mi a vétkem: nem hazudtam, mint elvárta volt, mindenkitől, bárkitől, magamagától is, örökhossziglan.

Jokerhez hajtottam, sejtven, hogy mostanra eláramlott hozzá az

információ, miszerint szakítottam Rankkel, és szerettem, volna megelőzni szenvedélydús látogatását Ohiónál.

Bella nyitott ajtót, olyan ábrázattal, mint aki holtat virraszt.

– Jjjaaaaajj! – hallszott a háta mögül.

Fellélegeztem. Eszerint Joker él és ripacs, nincs semmi baj.

– Fáj a foga? – kérdeztem.

Csak nem akart félreállni az ajtóból. Mutatóujját ajka elé simítva jelezte, maradjak csendben.

Toppantottam.

– Drága Bella, ha alkalmatlankor jöttem, bátran megmondhatod.

– Nem, nem, gyere be nyugodtan, csak legyél tekintettel szegénykéimre, úgyis miattad szenved!

– Miért szenved miattam?

Továbbra sem moccant a küszöbről, ebből lassan kivettem, hogy mi most intimé cseverészünk.

– Tegnap ebéd után elugrott a férjedhez, Rank még a férjed, nemde!?, hogy szakmai tanácsait kérje, aztán nekiállt vigasztalni azt a szerencsétlent, és addig-addig vigasztalta, mígnem lepadlóztak a whiskytől. Én mentem érte hajnalban, a hátamon cipeltem be a kocsiból. Egész nap szörnyen fáj a feje szegény drágámnak.

– Aha. És most már beengedsz?

Lehetővé vált, hogy megállhassak a kanapén heverő, plédekbe burkolt, jegespalack-turbános Joker fölött. Lemosolyogtam elkínzott arcára.

– Szia. Hallom, rosszul vagy. Pákosztos voltál?

– Ha egyszer felkelek innen, ha felkelek!, biztos megfojtalak! – ígérte. – Itt fetrengnek millió kín között, amikor a filmszerepemre kéne készülnöm! Örökké csak a bajt hozod rám!

– Nyugi, művészkém, mesélj inkább a szerepről.

– Nem, amíg meg nem gyóntál!

– Jól van, azért jöttem. De már úgyis tudod: házasságom unalomba fulladt, szeretem Ohiót. Te jössz.

– Ennyi? – hörrentett.

Megpróbált felülni, de csupán a lábai emelkedtek fel, a feje lenn maradt. Legyintve feladta, intett, hogy akkor inkább üljek le én.

A kanapé szélére ereszkedtem. Igazítottam vánkosán, turbánján, plédjein.

A kezemre vert, kezdődő vigyorgással.

– Főszerep – suttogta. – Fő-fő-főszerep! – kiáltotta. Megragadta csuklómát. – Filmen!

– Gratulálok. Kedveled?

– Kedvelem-e?! Imádom! Egyszerűen imádom! Emberjogi ügyekkel foglalkozó ügyvédet játszom, aki egy tüntetésen lecsukott személy védelmét látja el, és végül kihozza őt a börtönből, és közben a közvéleményt is megnyeri a hitének.

– Mi a hite? – kérdeztem.

Joker váratlanul szénanáthás lett. Tüsszögött, orrot fűjt, köhécselt, és felettébb nehezére esett a szemembe néznie.

Türelmesen váraкоztam. Bella sörrel kínált, s amikor nem kértem, végigmentünk a teljes italsoron, végül megállapodtunk: vizet fogok inni, pazar a vizük, itt jön, rögtön a csapból.

Időközben fivérem magához tért.

– Mit is kérdeztél? – firtatta. – Ja igen. Ez a társaság, melynek a jogi képviselőjét én látom el, szóval, khm, homoszexuális egyesület, amolyan véd- és dacegylet.

– És ez a te ügyvédfigurád merő humánumból harcol értük?

Felpillantott a plafonra. Épp arra járt egy pók.

– Bella! – üvöltötte. – Légiveszély!

– Ne cirkuszoelj a pókocska miatt – hűtöttem. – Tekintsd őt barátodnak. Ittlétével sok terhet levesz a vállatokról, sejtelmetek sincs, milyen sokat.

– Az ügyvéd is meleg. Így kell mondani: meleg, a többi elnevezés ugyanis sértő.

– És te nem szeretnél sértő lenni.

– Nem. Elfogadtam a szerepet. Óriási kihívás. Hihetetlenül nagy lehetőség, hogy kiugorjak végre az állóvízből, amiben eddig tapicskoltam. Van egy kis baj. Ez a film nem vígjáték.

– Az élet is csak imitt-amott vígas. Megengeded, hogy aggódjak érted? Kicsit féltetek, hiszen ez idáig amuzikális voltál a másságra.

Joker a nyakába húzta fejét, és körbesandított a szobán, mintha

illetéktelen is meghallhatta volna szavaimat.

– Ne buzizz! – sziszegte.

– Tehát most meg nagy hirtelen Muzikális lettél a másságra?!

– Shane! Miért nem vagy te soha normális?! Hogy folytassam, ez nem ám egy Örült Nők Ketrece, ez egy komoly film, komoly emberekkel, akik egyszerűen csak másként irányulnak, mármint hozzánk képest, izé, na, értesz?!

– Ühüm. És közben a te fejed tele van a röhögtető, vásári komédiába illő, sztereotip figurákkal, aminőknek eleddig a meleget képzelted. Most mihez kezdesz?

– Ezért fordultam Rankhez, de már első felvetésre kiderült, hogy a férjedet valahogy nem érdekli a problémám, mert van neki privátja, melyet talán azzal orvosolhatna is, ha ezentúl pacákokkal kezdené.

– És felvettétek egymásról a lelki látteleleteket. Bekaptátok a vigaszszereket. És most azért nem ordítasz velem a magánéletemért, mert az jár a fejedben, hogyan oldjad meg a szerepedet.

– Igen – hagyta rám sürgetőn. – Na?

Röhögés cibálta bensőmet, eléggé kaján. Dér jött a kutyára.

– Hát – kezdtem, dühítő körülményesen –, nem is tudom, mit mondjak. Azok a melegek, akikkel a munkám során találkozom, jócskán bizarr figurák, ezért is kényszerülök összefutni velük. Semmiképpen sem tanácsolnám, hogy tapasztalatgyűjtésként bujabárokot látogass: csak megtévesztene, amit ott láthatnál.

– Valahová csak le kell merülnöm! – kiáltotta, szenvedélyesen megragadva kezemet. – Hogyan azonosulhatnék valamivel, amit nem ismerek?

– Empátiával. Ráadásul azzal ki sem kell tenned a lábadat itthonról. Hogyhogy most nem tudod, milyen egy meleg, eddig úgy érzékelted, tévedhetetlenül tudod?! Vagy nem azt az ocsmány, társadalomra veszélyes, gyermekmegrontó meleget akarod eljátszani, amilyennek eddig ismerni vélted a meleget?

Joker nagyot nyelt. Ádámcsutkája eltűnt az ing nyakánál, és nem látszott visszaliftezni.

– Na jó, művészkém. Még sose engedted, hogy végigmondjam, milyen Jerven. Úgy sejtem, most epedsz ezért.

- Igen – morogta. – Epedek.
- Ha legközelebb netán zsarut játszanál, mesélhetnék végre Ohióról, amilyennek én látom őt, vagy ezt a gyűlöletedet semmilyen filmszerep nem moshatná el?
- Ne feszegess már! Arról beszélj, ami érdekel!
- Valószínűleg magamtól eléggé nehezen következtettem volna ki, hogy a szóban forgó remek illető homoszexuális, mivel nem erről szól az élete. Hanem arról, hogy társat és nem csupán partnert keres, talál, vele él, elveszti, szeret, fáj, ragyog: ugyanúgy, mint bárki más, miközben kicsit világhírű dalíró. Pontosan tud mindent az életről és velejáróiról, lézerélesebben, mint bármelyikünk, mert áldott tehetséges. És mindemellett férfi, valamennyi porcikájában, ne cöcögj, Joker, nekem elhiheted: sűrűn beszélgetek vele, és nő létemre csakis olyan pasással talállok közös hullámhosszt, akiből árad a férfiség, mert az kelti fel bennem a nőt, és ez a vibráció a barátsághoz is elengedhetetlen, ami ugyanis nem más, mint lelki szerelem.
- Nekem ez magas.
- Próbáld megugorni. Ez a pályád plánéja. A szerepedre készülve nem kell átmenned melegbe, abszolút elegendő, ha eljátszol egy embert, olyat, aminőt megrajzol a forgatókönyv. Sokkal nehezebb helyzetben volnál, ha rinocéroszt vagy diftériavírust kéne alakítanod.
- Szóval semmilyen beteges elemet nem kell belevinnem?
- Miért kéne?
- Visszafojtóttan sem, a mélyből felrezegtetve?
- Legyél tök normális, maradj a tárgynál, ami az ember, és óriási sikered lesz.
- Igen? Szerintem óriásibb sikerem lenne, ha beírtak volna pár poént a forgatókönyvbe.
- Ebben nem a melegség a poénos. Ha bizarr homo, vagy heteroszexuálisokon akarsz kacarászni, kukkants el egy sztriptízbárba, ahol fiúk vetkeznek nők előtt, vagy egy melegklubba, noha még nem ez a nevetségforrás, de talán némelyik vendég láttán felkuncoghatsz, vagy elszomorodhatsz, épp mire leszel fogékony.
- Kösz. Szerinted megcsinálok? Jó leszek?

– Kívánom neked.

Könnyek szüremlettek szeméből.

– Shane, te meg légy boldog, akivel csak akarsz. Nem szólok bele.

Bárhogy sajnálom is Ranket, ő majd biztosan talál mást, jobbat helyetted. A pasidat ugyan sose bírtam, de nem is nekem kell szeretnem. Különben is, rég megmondtam, emlékezhetnél: már tizenhárom évvel ezelőtt hozzá kellett volna menned! Hát nem teljesen igazam volt, amikor annak idején ezzel a tanácsommal ugrottam el hozzátok?! És hogy kidobódtam! Milyen durván! Jaaj, baromira fáj a fejem! Adjátok elém a forgatókönyvet, dolgoznom kell!

Homlokon csókoltam Jokert, és remélve, hogy felnőtt végre, legalább önmagához, kisurrantam a hajlékból, melybe valahára öröm költözött.

A nap kínosan folytatódott.

Hazaérvén rettegett nagyanyja kebelén leltem a sarjat. Elcsukló hangon üdvözöltem őket, tűnődvén, mi szépet mondhatnék még.

Zsábanyó végignézett rajtam, azon jellegzetes pillantással, melytől mindig libabőrös lettem, attól tartván, hogy a szervezetemben zajló folyamatok egyike sem kerülheti el a figyelmét, legyen az tüszőrepedés avagy emésztési rendellenesség, hurut a tüdőben, bárakármi.

Fura, talán jóval kevésbé feszélyezett volna, ha e gamma-sugaras tekintet inkább a lelkembe für, gondolataimban kutat.

Megismerkedésünkkor Ohio anyja sudár, méltóságteli-szép asszony volt, olvadt csokoládé színű, fényes hajjal, akvamarin szemmel, cseresznye formájú és színű szájjal. Nem hibátlan, ám a megfelelő helyeken gömbölyded alakja, császárnői öltözködése nyugozta a szemet.

E ragyogó megjelenésű asszony irtóztató kofastíllel ellensúlyozta szépségességét egyetlen mondatával képes volt huszonhét tört elhelyezni a hátamban. Szerelmetesen viszonyult egyszülött fiához, bennem vetélytársat, majd ellenfelet látva. Minthogy mindkettőnkben túltengett az önbizalom, egyikünk sem kapitulált.

Kifigyeltük egymás gyengéit, és ezekre koncentrálni vívtuk

csatáinkat. Hamar felismertem prüdériára való krónikus hajlamát, ezért szövegeimet gyakorta megtűzdeltem effélékkel: ahány ház, annyi szopás, és ha mániákus szexualitásunkat rosszalotta, válaszként ábrándos pillantással kísért megjegyzést tettem Ohio mákonyító fiúságáról, lazán joint-nak becézve az illető darabot.

Egyszóval rendszeresen szörnyítettük egymást.

Tellettek-múlottak az évek, a fia szerencsésen megszabadult tőlem, és Harriet vallásosan átszeretett az unokájába. Már nem küzdött azért, hogy harmincéves kinézete legyen, nem akart ő lenni a legjobb nő és a legnagyobb bigott, bár nem sokkal adta alább. Ha találkozni kényszerültünk, jégcsapos udvariasságra szorítkoztunk, olykor még a megbocsátás gondolata is megfordult fejünkben, ezt persze üstöllést kiebrudaltuk onnan.

Ezen asszonyba botlottam hazatértemkor. A bő hatvanas Harriet változatlanul elég jól nézett ki, húsfelesleg nem akadt rajta, sminkje nem túlzott, ám tartása már nem volt a régi daliás.

– Na szia – fogadott. – Hát nem ezért imádkoztam naphosszat. De mit tehetek?! Fő, hogy a kis Royalnak jó legyen.

– Zsábadt vagy – szoltam, méltón kedvességéhez.

– Pedig semmi sem gyógyítja olyan jól az isiászt, mint ha az ember fia visszatér egy kinőttnek vélt hibájához. Kész sokkterápia! Pár napja még mozdulni sem bírtam. Nem sajnálsz Ranket? Azt a nagyszerű embert?

– Annyira nem nagy a pasek, hogy huzamosan törpe akarjak lenni az oldalán.

– Neked semmi sem szent?

– Legfeljebb öt perccel tovább fogok rotyogni a gyehennán.

– Tudod mit? Ne is beszéljünk többet erről. Nem nyilvánítok véleményt. Úgyis van más bajom. A miattad való futkosásban felfázott a hólyagom. A végén még be kell feküdnöm az urológiára.

– Klassz hely az, ahol tuti gyógyeljárásokat alkalmaznak – lelkesítettem.

Harriet tüntető pakolásba kezdett. Összehajtogatta és glédába hordta a nappali különböző pontjain levetett ruházati elemeket, szerteszórt újságokat, reklámlapokat, almacsutkával és narancshéjjal

teli hamutartókat, milyen ünnepélyes!, sziszegte, a gólyalábú gyertyatartóba ütköztetve, majd expedíciót indított a lakásszerte széthagyott poharakért. Erőst éreztette velem: itt otthon van, mindörökké.

És persze halványan felmerült bennem: vajon mennyi szerepe lehetett hajdani lelépésemben? Ezzel jöttek sorban a kérdések: mi lett volna, ha – jócskán anno Ohio nem csak Jokert gátolja meg az intim életünkbe türemkedésben, hanem a tulajdon édes anyját is, legalább oly férfias fellépéssel?!

Na és ha én meg nem veszem fel a Harriet-dobta kesztyűt, hanem megpróbálom leszeretni, lekedveskedni őt a lábáról?

Megcsörrent a telefon, s ekként kivont a töprengésből.

Margery jelentkezett, tudatván: mindent elintézett helyettem, és most indul haza, megjegyezve még: Grall kissé bemogorvult, midőn egy nekem címzett, jópofizós üdvözlőlapot lelt a faxban, mert azt legzombisabb álmában sem hitte volna, hogy privátra használom a hivatali apparátust.

Bár úgy éreztem, mindjárt kiönt a hócipóm az alaptalan bántalomtól, szimatöszönöm győzött a sértődésen, és az iránt firtatóztam, vajh, miféle üdvözlőlapot emleget Margery.

Megtudtam, hogy alighanem a Föld bolygó valamely borsosabb árfekvésű részén nyaraló híveim küldték a figyelmességet: a fotó két férfit ábrázol, amint barátilag ölelkeznek a puccos szállodai szobában, konkrétan egy nagyobbacska félvér és egy apróbb fehér fickó. Az üdvözlő, kissé szöveghibásan így hangzik: Csókol, öl, véredért eped, halálodig versengő barátaid: R. M. és az Epigon, alias Dean Paredes.

Első hallásra mukkot sem értettem az üzenetből, kértem hát Margeryt, faxolja el az ominózust, és lehelt kérdésére, miszerint Ohio otthon is tart faxot?, azt feleltem: kettőt is, a legprivátabbját falloxnak hívja.

A készülék éles füttyjelet hallatott. Letettem a kagylót, azután elfelejtettem a papírtovábbító szerkezethez fáradni a szomszédos szobába, mivel Harriet végzett a szemrehányás jellegű rendcsinálással, és megest rám szállott.

– Remélem, ezentúl te fogsz rendet tartani a házban, ha már úgyis itt vagy. Nem leszek a cselédetek!

– Jó ötlet – feleltem. – Hogy van a zsábád? Jógázol?

Őanyasága sikoltva a szívéhez kapott.

– Az én állapotomban?! Ugrabugráljak, amikor járni is alig tudok? Méghogy jóga?! Inkább rosszga! És ha figyelnél rám, emlékeznél, hogy említettem: hólyagbetegségem is van! Lehet, hogy műteni kell! De befekszem a kórházba, be én! Legalább lesz időm kigondolkozni magamat.

– Tedd azt – hagytam rá, színesen elképzelve, amint a sebeit nyalogatja az urológián. – Ám mielőtt még elúrhodna rajtunk eme sajátos anyós-meny hangnem, amely hajdani életünket is kellőleg bearzénózta, arra kérlek, a fiaddal együtt tekints felnőttnek, továbbá emberi lénynek, szintén mindkettőnket, és kerüld a kínos szituációkat. Arra célzok, hogy máris kezdesz sok lenni.

– Én nem tudok alakoskodni! – szögezte le.

– Nem is erre kértelek. Biztosra veszem, hogy fellelünk egymásban néhány értékes vonást, ha inkább erre koncentrálnak. Kedvelni szeretnék. Alighanem megérdemled.

Harriet megrökönyödött a közlésemtől, s rökönye teljesen összezavarta. Elannyira, hogy gondolkodásra adta a fejét.

Némi csend támadt. Indultam volna a faxküldeményért, ám ekkor Ohio toppant a hajlékba, sudáran, vigyorogva, karjában csicsergő celofánba és tarka szalagokba öltöztetett orchideabokrétával. Ünnepelesen az anyja elé járult, és átnyújtotta neki a csokrot.

– Apa lettem! – újságolta.

– Mii?! – nyekkent Harriet, rám meredt, egészen pontosan a hasamra, ám az laposlott, azután a fiára, és semmit sem értett. – Apa lettél? Most, amikor...?!

– Most lettem apa, úgy értem, istenigazából, ugyanis végre együtt élhetek a családommal.

Ohio arcon csókolta Zsába Királynőjét, majd latinos temperamentummal derékon kapott, és magához nyalábolt egy parázs ajakcsókra, végezetül az elősettenkedett Royal homlokát is ajkával illette, s szerfelett meglepett, hogy a kölyök hagyta ezt, neki

hagyta, holott előlem többnyire kitért, elhajolt, őt csókdosni olyan volt, mint beolajozott bordásfalat mászni.

– Mama – mondta a pasas lágyan –, ritkamód boldog vagyok, engeddd, hogy az is maradjak. Ne bántogasd Shane-t, inkább örvendj velünk, ez a fajta öröm tán még többet is ér, mint az alkalmazott gonoszság adta gyönyörűség.

– Én nem tudom... – lehelte a szólított. – Nem tudom, miről beszéltek. Mintha idegen nyelvűek volnátok. Olyan furák vagytok.

– Anyanyelven beszélek, azon, amit tőled kaptam.

– Mindketten egészen mások lettetek, lehet, hogy különbek, mint egykor, és mégis újra együtt vagytok. Ezt tiszteletben fogom tartani, de azért engedjétek megjegyezmem: nehéz lesz ehhez az emelkedettséghez idomulnom. Van bennetek valami, hogy is mondjam, valami filozofikus.

– Nem lettünk mások, kezdettől ilyennek készültünk, mostanra értünk be. Ez csaknem mindenkivel megtörténik.

– Lehet, hogy azt magyarázod, számomra felfoghatatlanul, miért következhetett be az elképzelhetetlen: hogy megbocsáss annak a nőnek, aki nem akart a feleséged lenni, de az első hívó szóra hozzám ment máshoz, a gyerekedet is magával hurcolva. Ha nincs ellenedre, ezt én nem tudom megbocsátani.

– Aki klisékben gondolkodik, csak azt meri érezni, ami tipikus. Harriet vállat vont.

– Jól van, majd tanulmányozni fogom, mi lehet ennyire vonzó ebben a nőben, és ha rájövök, megpróbálok én is vonzalmat táplálni iránta.

– Neked nem az a dolgod, hogy megértsd, én miért szeretem, ezzel úgyse birkóznál meg, de ha a saját szemszögedből nézvést lelsz benne kedvelnivalót, ne állj ellen szép érzéseidnek.

– Ez a dolog csak úgy lehet ám kölcsönös, ha a nődöt is megkéred, hogy ne szóljon be nekem ilyeneket, hogy zsábadt vagy, és ne küldözgessen engem rosszgázní, meg arra se figyelmeztessen, hogy sok vagyok. Ezt kellett megérnem vénségemre! Amikor az embernek már más vágya sincs, csak az, hogy a gyereke és az unokája aranyozza be élete alkonyát! Erre tessék: visszakapom a régi púpot a

fájós hátamra! Ez a nő majd alaposan beciánozza öreg napjaimat!

– Kár az energiáért, Ohio – sóhajtottam. – Anyád gyűlöl engem, ezt szereti érezni, erről jobban el tud beszélgetni a barátnőivel. Az emberi kapcsolat nem olyan hálás beszédtema, mint az embertelen. Ha netán feltalálnád a zuhanyrózsás sámfát, vagy a hatlövetű kést, előbb szabadalmaztathatnád ezeket, mint hogy engem elfogadtass eleddel.

– Alapjában szeretném tisztázni, főként vele: ezúttal vigyázni fogok rá. Annak idején kényelmesebbnek találtam, ha nem szólok belétek, azzal áltattam magam: biztos nagy élvezetet szerez nektek, hogy egymáson fenegetitek a mérgefogaitokat.

– Más – kottyant közbe Royal, megsokallván a feszültséget. – Mesélek nektek egy tuti jó viccet. A kisklapec a karácsony közeledtével ül az asztalánál a Máriakép alatt, és levelet ír a mindenható hölgyhöz, melyben megfogadja: mostantól tök jó lesz, éjjel-nappal tanulni fog, és örökké csak jócselekedeteken töri majd a fejét: jutalmul bicajt kér. A falon lógó szentnek arcizma sem rándul, pizok zordonásan tekint lefelé. A klapec eltépi a levelet, újat fogalmaz, megígéri, hogy örökké imádkozni fog, dogairáskor nem puskázik, soha többé nem megy direkt a sárba, és ezentúl mindenkinek előre köszön, még a ketyós szomszédnak is: de csakis a cajgáért cserébe. Mária rezdületlenül bámul le a falról, merő rosszallás az arca. A klapec bepöccen, lekapja a képet a szögről, bevágja az asztalfiókba, és ráfordítja a kulcsot. Újabb papírt szed elő, és írni kezd: Kedves Jézus! Túszul ejtettem anyádat. Feltételeim a következők...

Harriet felszörnyedt.

– Szűzanyám, hiszen ez a gyerek istentelen!

– Megint más – lapozott Ohio, hozzám fordulva. – Körülnéztem az elmeegógydában, ahol Lupont fogva tartották. Jó darabig úgy festett, senkit nem találok, akit gyanúba foghatnék azzal, hogy belőle lett a kardos gyilkos. Egyszerre csak szóba került egy fura ápoló, a főelmész szerint maga is hangyás. A fickó néhány hónapig dolgozott náluk, az volt a bogara, hogy ő egy pszichiáter. Luponért valósággal rajongott, már-már félő volt, hogy megszökteti imádottját, majd

hirtelen fordulatot vett a kapcsolatuk: vérkomolyan egymás torkának ugrottak. Az ápolót elbocsátották, és csak ezután ötlött fel az igazgatóban, hogy utánanézzon a tag múltjának, ám ekkor kiderült: az illető nem létezik, az ő nevén bejegyzett honpolgár korábban megboldogult. Ez idő szerint tehát sejtésünk van a mészárló kilétéről, de nevét nem tudjuk, küllemét csupán elmondásból ismerjük, amely egyébként patent a kocogónak maszkázott egyénével. Amúgy az elmebaj ellenes intézmény kinézete főúri kastéllyal vetekszik, rácsalanok az ablakok, noha üvegük törhetetlen. Baldachinos ágy, horgolt csipkefüggöny és egyéb flanc jár a raboknak. Lupon el sem kíváncsózott volna onnan, ha havonta felszolgálnak neki egy-egy feltrancsírozható nőt.

– Várj, várj – nyögtem.

Reméltem, hogy eszembe jut az a valami, ami erősen eszembe akart jutni. Szürkeállományom lomhának érzett.

– Elmegyek – jelentette ki Zsába Királynője. – Köszönöm a virágot. Amitől persze cseppet sem kerültem anyák napi hangulatba.

– Korrumpálhatatlan vagy, mama – közölte derűsen Ohio.

– Azért majd megpróbálok segíteni abban, hogy levegyetek a lábamról – hangzott békülékenyen.

– Ha másként nem megy, majd jól elgáncsolunk – szólott a kamasz.

Harriet rám nézett.

Elmosolyodtam, s éreztem, nem kell erőltetnem, melegség süt a tekintetemből. Nemigen bírtuk volna pár mondatban összefoglalni azt, ami a fejünkben jött-ment, így hát metakommunikáltunk. Úgy tetszett, ezentúl megóvhatjuk magunkat a régi hibáinktól. Ha mégsem sikerülne, hibáink bünné rákosodnak.

Miután az ajtó becsukódott mögötte, Ohio felsóhajtott.

– Milyen mélységig karmoltátok fel egymást? – kérdezte.

– Vigyáztak – felelte helyettem Royal. – Nem voltak vészesek. Különben is, a nagyi folyton félreérti anyu humorát, biztosan akarattal, hogy zsigerig megsértődhessen. Szerintem tök jó volt a zsábadt vagy, és ha anyu még azt is hallotta volna, hogy a nagyapa elaludt a szoláriumban, és mire felfedezték, tisztára tepertő lett,

akkor tutira beszólt volna valamit a porhapósra sülésről is, és már köszönő viszony sem volna köztük.

Végre eszembe jutott! A faxhoz vágtattam, és kikaptam belőle a halovány üdvképet.

– Ohio! – rikkantottam a hátam mögé. – Ezek életre-halálra rivalizálnak egymással! Szerintem Lupon a kezünkre akarja játszani a kardos fickót!

A többszöri továbbküldéstől elfakult fotón Remo Lupon és egy zömök termetű, rémisztően izmos, jellegtelen arcvonású fehér pasek karolta egymást a vakuvillanásban. Az üzenet nem volt szöveghibás, miként Margery vélte, az ől igenis ölést jelentett: nyomasztó fenyegetést, s nem csupán ellenem irányulót.

Heveny lelkesültségem hamar elparázlott. Tudunk egy nevet, ám már azt is tudjuk róla, hogy hamis. Van egy gyenge felvételünk egy semmitmondó arcáról. De hol találjuk meg a fickót?

Ha Lupon tudná, maga menne utána, hogy felmizlikelje.

Ohio megállt mellettem, a papírlapra meredt, kivette a kezemből, ráhajolt.

– Ez az – mondta. – A Hotel Ritz-jellegű diligyógyda. És Dean Paredes. Ő a mi emberünk.

– Nem érzem, hogy túlzottan megokosodtunk volna – sóhajtottam. – Le kell adnunk a képet a sajtóban. Hátha valaki felismeri Paredest, mint fiát, fiúját, férjét, lakbérlijét, alkalmazottját.

– Számítógépes elemzés sem ártana. Lehet, hogy a fickó rablásokból tartja fenn magát, és ha valahol rögzítette arcát egy kamera...

– ... akkor megtudjuk, hogy rablásokból tartja fenn magát – mondtam savanyún.

– Elviszem a képet Donna Giovanna őrzőinek.

– Ehetnél előbb. Zsába Királynője megfőzte a vacsorát. Tejszínes brokkolit és sajtos pulykasonkát alkotott. Szerintem össze fogunk jönni anyáddal! Egyszerűen belém szeret, amikor a harmadik karcsúsító receptjét kunyerálom el tőle.

Ohio nem felelt, feszülten állt a fotó fölött, homloktincseit taszítgatta hátra, holott azok hátul voltak, szoros gumibilincsben.

Néztem a pasast, életem pasását, vonásait nassolta a szemem, részletről részletre eszembe jutott más is: a papirost félretolva hozzásimultam, mindösszes erogén zónáim robbanásszerűen éledeztek, együtt az övéivel mi az a zsebedben?, kérdeztem, hát nem a metszőolló, dünnyögte.

Royal vihogott a háttérben, arrafelé, ahol az étek illatozott hátraléptem, és tovább fürkésztem Ohio arcát, nyáréji kék szemét, azt gondolva, akkor is tetszene, ha nem szeretném, ám mert ennyire szeretem, bonuszként oly szépnek láthatom, mint senki más.

– Elmegyek – mondta. – Nincs kedved velem tartani?

– De. És útközben átadom Aura üzenetét.

– Aura az alakfenntartód?

– Igen. Ma bekérte az összes férjeket, szeretőket – tudattam a kocsifelé sietvést.

– Minek?

– Szextani továbbképzést szeretne tartani.

– Panaszkodtatok neki?

– Nem, de a torna néhol olyan intim, hogy magától is észreveszi, ki hol tart a tárgyban. Szeretne beszámolni nektek Grafenberg doktor felfedezéséről.

– Jézusom. – nyögte Ohio, a motort bepöccintve.

Amint a keze felszabadult, menten sodort egy cigit a zsebében, és meggyújtotta a csóvával.

– Ti is ott lesztek?

– Nem, ez csak a fiúknak fog szólni.

– Tornázni is kell?

– Az esetben, ha azt kívánná felmérni, tudatában vagytok-e annak, hogy a barlangos test is eléggé virgonc, már akié. Azon izmokat, miként a többit is, gyakori átmozgatással lehet fickósan tartani.

– Gondolom, a meghívás nem tréfadolog. Jelentős, komoly eseménynek ígérkezik. Semelyiktek sem kapott felmentést szexpartnerre beküldése alól?

– De – feleltem. Azután kétségek között hagytam.

Nem látszott rémültnek, már ha a rémült egyén nem vigyorog. Combjára simítottam a tenyeremet, és élveztem a pedálokkal játszó

izmai mozgását.

– Bemenjek? – kérdezte nagyvártatva.

Vállat vontam. Megtorlásul rám fújta cigije jó illatú füstjét.

– Elképzeltem a nagy eseményt – újságoltam.

– Jót mulattál?

– Ühüm. Arra gondoltam, beküldhetném Ranket és Royalt is.

Talán szólhatnak a papának, Jokernek, és még egy sereg ismerős pasinak.

– A kutyás fickónak például.

– Például. És ha Aurából több lenne, és már régen működnének, talán Luponnak és Paredesnek sem az jutna eszébe a nőkről, hogy feltrancsírozza őket, hanem olyanféle öröm megszerzésére törekednének, ami az összes feleknek egyaránt gyönyörűséget okoz.

– Sose javulsz meg, te notórius álmodozó. Oké, felkeresem Aurát. Kíváncsi vagyok a közlendőjére.

– Gondolod, hogy tanulhatsz valami újat?

– Ki merészelheti azt hinni, hogy mindent tud?

– Te éppenséggel merészelhetnéd, legalábbis szextanból.

– Nem hízelegsz le a lábamról!

– Vigyél a zsebedben riportermagnót. Hallani akarom, mit tanultál.

– Ha tanulok valamit, úgyis megtudod.

– Komolyan beszélni készülsz Aurával?

– Hát persze. Elvégre hívatott!? Rettentően érdekel, mihez kezd, ha egy-két pasas tényleg elmegy.

– Igen, ez bennem is felötlött. És te vagy ennyire kíváncsi másokra.

– Például a kutyás pasas is felettébb érdekel – csapott le rám.

– Gondoltam. A vércseszemű kis Royal hibátlan megfigyelő. A pasas a te dublörödnék kellett.

– Holott én is ott voltam.

– Tudtam, hogy azután a fickó továbbmegy békével, téled viszont minden fejre állt volna. És így is történt, nemde!?

– Hál istennek. Időnként elsajnálkoztam afölött, miért nem fogtam kézen az alkalmat ama születésnapon, de mindig arra jutottam, hogy

ha nem akarok újabb keserveket szerezni magamnak, jobban teszem, ha megvárom, míg te lépsz elsőként. Jegeltem érzéseimet, mint egy gyulladt fogat.

– Akkora tökélyel, hogy alig is mertem megtenni a kezdő, egyszersmind kezdeményező lépést. Attól féltem, rendőrért sikoltasz.

– És mégis, ha rajtam múlt az a fickó, rengeteg időbe tellhet, mire levezeklem.

– Rajtam múlt, és én már levezekeltem.

– Pia fraus – dünnyögte, mert persze nem győztem meg. – Mesélj a pasasról!

– Kegyes csalás. Ismered az ilyesmit, nem kell mesélnem róla. Érzelemmentes, korrekt, barátságos kaland volt. Jólesett, akár egy pohár sör szomjhalál ellen.

– Neki is ennyi volt?

– Sajnálni akarod?

– Inkább utáljam?

– Mire jó bármelyik is?

– Semmire. Talán csak merő mazóból kérdezgetlek. Hirtelen eszementen boldog lettem, és már-már nélkülözöm a megszokott tompa sajgást szívtájt.

Emlékezetembe rémlett valami. Csaknem felszökkentem az ülésről.

– Ez nem a te autód!

– Persze hogy nem. Cserekocsi, amíg az enyémet javítják. Ez viszont a saját telefonom – nyögte, cirpegést hallván a kabátja alól.

Füléhez szorította a készüléket, belesóhajtott, majd hirtelen a gázpedálra taposott, hogy a Musso repüljön.

Láttam arcán, hogy rettenetességet hall. Néha meg-megnyikkant, olyféle rémült-ügyetlen szókat hallatva, aminőket annak a szenvedőnek mond az ember, akit percekkel előbb ért tragédia, akiből a fájdalom még csak tagolatlan kínüvöltéssel képes előtörni.

Azután ölembe dobta a ketyerét.

– Indítsd be a darálót! Paredes Donnánál járt! Valahogy kistírólte a furmányt, zsarugöncbe bújt, bekopogott az örökhöz, lekaszabolta őket, és a két lakás közötti rejtekajtón átsétált a lányhoz. Donna

megneszelte a vészt, elrejtőzve várta a fickót, és szó nélkül telepumpálta ólommal. Előbb az borította ki, amikor a számosszor megölt pasas vérnyálkát húzva elmászott, ám akkor akadt ki igazából, midőn odaát a remélt segítség helyett mészárszéket talált.

– Meghaltak? – leheltem.

Vállat rántott, nem tudván a biztos választ, és épp emiatt gyötrötten.

A telefonra tapadva kértem a diszpécsert, száguldvást küldje a mentőket, majd az összes létező járorkocsit zúdítsa a környékre: találják meg a menekülő Paredest! Azután értesítse a közeli kórházakat, magánorvosokat, hogy tüstént jelentsék, ha egy lőtt sebektől patakozó fickó kér tőlük kezelést ám azokra a gízda kérdésekre, miszerint milyen természetűek a keresett személy sérülései, egyáltalán kijutott-e a házból az illető, ingerült-tömören és nőileg azt feleltem: a farkam se tudja. Megígérttem, hogy újra telefonálok, amint átlátom a történeteket.

Ohio hajszolta a járgányt, a közlekedés szabályai sértődtek néhány ízben.

– Kik őrizték a lányt? – kérdeztem.

– Mills és Hoegen.

– Hoegen az a nagyon barátságos, kövér pasas, akinek azt a hülye becenevet adtátok?

– Ő az, akit így hívunk, és még sokáig így akarunk hívni: Szeretünk Barbie! Megfelelő név egy jó humorú, megindítóan kedves, enyhén feminin természetű, babaképű fickónak.

Szeretünk Barbie! holtan hevert a vérpocsolyás padlón.

Mills hátával a falhoz tapadva, felhúzott térddel, hasi sebeit két tenyérrel tamponálva várta a segítséget ahogy vére gyúlt körülötte, arca úgy fehérült.

Donna Giovanna halott tekintettel, bénultan állt az ajtó mellett, görbévé görcsült mutatóujján fityegett a hűlő stukker.

Az alig egy perccel utánunk érkezett mentősök azon iparkodtak, hogy szállítható állapotba hozzák a sérültet. Szakszerű, ám mégis kapkodónak rémlő tevékenységük látványa elől a folyosóra menekültünk.

Ohiót elvonzották Paredes alvadó vérnyomai.
Elvettem Donnától a pisztolyt.
Kérdeztem, hányszor lőtt emberre.
Ettől felrezzent katatóniájából, és úgy nézett rám, mint egy marék hernyóra.

Újrafogalmaztam a kérdést:

– Mit gondol, hányszor találta el a fickót?

– Mindszer...! Mindannyiszor! Nem voltak gátlásaim amiatt, hogy emberre lövök, mint még soha, amennyiben erre gondolt!

Dühöngélesen, tébolyultan féltem, életemben először éreztem ilyen félelmet: ölni akartam, hogy ne kelljen meghalnom! Rálöttem! A falhoz vágta az ütés, olyan furán lóbálta a karjait, mint egy madárijesztő, de újra felém indult a karddal, és a pengéről vér csöpögött! Eszembe villant, hogy biztosan golyóálló mellényt visel, próbáltam a fejére célozni, de annyira féltem, hogy nem találom el! Kapkodni kezdtem: térden löttem és lábfejen és nyakon! És borzasztóan spriccelt belőle a vér, és még mindig jött, egyre közelebb, szörnyen közel, már csak a nagyobbodó kardot láttam, és a kezébe löttem, és végre elejtette az iszonyú vasat, és ekkor megfordult, én meg a hátára célozva újra löttem, de a fegyver meg se nyikkant! És imádkoztam, hogy menjen el, vissza ne forduljon, és rohantam a rendőrökhöz, és...

Donna széttárta, majd leejtette karjait, arca eltorzult, álla összeráncosodott, fehérre sápadt és remegett, és végre kibuggyantak könnyei.

Mire kisírta magát, Millst elvitték, megérkezett a halálnéző team, körös-körül felkavarodott minden.

A Paredes nyomát elvesztett Ohio visszatért, faggatóra fogta a lányt.

Fel-alá ténferegtem Donna lakásában, látszólag céltalanul, arra várva, hogy megszólítson valami: egy jel, egy nyom, egy ötlet.

A töltényhüvelyekre vadászgó technikust néztem a lábaimnál. Egy másik szakember a telefonon lógva, fültépő hangon nagyszerűsködött éppen, azt latolgatván, melyik barom lelkén szárad, hogy olyan putri stukker volt Donnánál, amivel egy szúnyogot se

lehet leteríteni, ellentétben a... – és itt márka- és kaliberparádé következett.

Ekkor megpillantottam valamit a szoba közepén elterülő szőnyeg összekuszált, vérragacsos rojtjai közt. Sejtettem, mi lehet a harsogóra színezett műanyag bigyere.

Aprócska játékfigura egy műsoros csokitojásból. A lőtt sebektől tántorgó Paredes ejtette el.

Tán már azt is gyanítottam, mit ábrázol. Mereven bámultam, érte hajolni képtelenül.

És ekkor, ebben a pillanatban zuhant rám a régóta nem érzett, feledésre szánt, fojtogató, iszonyú, páni félelem.

Felfogtam Smileet, Lupont, Paredest. Belém robbant fenyegetésük, és megdöbbsentem: miként lehetséges, hogy ez idáig alig rezzentem rájuk?

Ohio a szobába lépett, elkapta tekintetem irányát, és szólt a kurkászó technikusnak.

A fickó a csipesze szárai közé fogta, és elénk emelte a parányi játékszert.

Egy női rendőrfigurát.

Kisvártatva megérkezett Donna kedvese, és magával vitte a lányt.

Miután Szeretünk Barbie! tetemét elszállították, néhányan a két zsaru gyanútlanágán csodálkoztak, mellyel ajtót nyitottak a halálnak.

Valaki hírül hozta, hogy Mills sebeit összefoltozták, elfolyt vérért pótolták a doktorok szerint immár életben marad, bár daliás aligha lesz többé.

Mások időről időre jelentették, hogy a környéken hemzseggő kollégák továbbra sem lelik Paredest.

Kocsiba ültünk.

Ohio cigit harapott a fogai közé, aztán elfelejtette meggyújtani, majd leeresztette az ablakot, kettétörte és kidobta a szálát, megmarkolta a kormányt, és rám nézett.

– Ha most elém kerülne, cafatokra szaggatnám Paredest. Hová a francba tud elbújni valaki szétlőtt lábbal, kézzel, nyakkal?! Vérző sebekkel? Messzire nem mehetett. Rohadt fájdalmai lehetnek. Még

akkor is, ha a diligyógydások szerint nem veti meg a kábítószer, és benyomott valami zsibbasztót a kínjaira. Orvosra van szüksége. Salleroztatnia kell a defektjeit, különben elvérzik.

Újabb cigarettát hozott létre a zsebében, azután csak forgatta az ujjai között. Sárgálló lámpafények keveredtek a szélvédőn csordogáló ónos esővel, fekete árnyékuk az arcunkon folyt végig.

– Szeretünk Barbie! mindenki kedvence volt. Az anyjával élt, a nőüléstől vonakodott, a nőktől szorongott, örökké a kertjét buzerálta, nyaranta mindenféle izémicsodákat hordott be nekünk, állítván, hogy azok zöldségek és ehetőek, személyesen növesztette valamennyit, egzotikus magvakból, amiket direkt a mi örömünkre rendelt speciális katalógusokból. Ráadásul jó zsaru volt, nálam biztosan megfontoltabb és konfliktuskerülőbb. Tagló kávékat főzött, szünet nélkül dőlt belőle a derű, mindnyájan neki nyavalyogtuk el férfibánatainkat. Menj haza, ha akarsz! Megtalálom Paredest!

Átültünk egy zsarumobilba, rádió- és telefonközelbe.

A környékét kutató rendőrök mellett a jardon lévőket is bevontuk a vadászatba. Utóbbiak a telefonközponttól szerzett lista alapján a Paredes feltételezett menekülési útvonalában élő orvosokat zaklatták hívásaikkal, az iránt érdeklődve, járt-e náluk a szita állagú skizó.

Semmi, semmi, semmi.

A kutyás zsaruk kétszer veszítették el a fickó nyomát, másodszorra – és immár végleg – egy üzletsor mögötti sikátorban, púposra tömött, bűzlő szemeteskonténerek között.

A hír hallatán odacsörtetvén, asszisztálhattunk a böhöm tárlók kirámolásában serénykedő kollégáknak.

Az alélodozó pasasok világra segítettek néhány feketéllő olajfélével teletöltött, tízliteres kannát, felismerhetetlen eredetű, bűzhödt csimbókokkal ékes lafancokat, petróleumbűzös kabátmaradványokat, egy oszladozó patkányhullát, rengeteg penetráns macskaalmot, iszonyatosra öregedett ételmaradékokat, több kilónyi, kukacoktól hemzsegő örölt paprikát, penészes fekete borsot.

Elképzelhetetlennek véltük, hogy Paredes e regimentnyi szemét alá ásta volna el magát, ám a szénanáthásnak rémlő, zavarodott labrador nem tágitott a konténer mellől.

Végül a kuka fenekén búvárkodók egy holttestet leltek, úgy egy heteset.

A középkorú, feltűnően elegáns ruházatú férfival a homloka közepébe fúródott golyó végzett, nyelvét kivágták, szemhéját használt rágógumival pecsételték le.

Az alighanem éjszaka kidobott tetemet reggelre befedte a hó, ezért ottléte nem tűnt fel senkinek napokon át hordták rá a hulladékot.

Értesítettük a halottlátóknak csúfolt szakértői csapatot, és miután a kutyas zsaruk megígérték, hogy pihent állatokkal tovább próbálkoznak, odébbálltunk.

A jardon ülő kollégák szószólója menetrendszerűen jelentette a semmit.

Ohio kérte őt, terjesszék ki kutatásaikat a fogászokra, nőorvosokra, urológusokra, állatgyógyászokra, még a patikusokra is. Fojtott morgást kapott válaszul.

Visszamorgott, és bontotta a vonalat.

Donna lakásától háromháznaira, egy liftaknából előkerült a véres, löporos, rongyos rendőrcucc és a golyóálló mellény, sajnálatosan Paredes nélkül. A felfedezést hírül adó zsaru szerint a skizó széthasogatta a nadrág szárát, bizonyára kötést készített belőle a sebeire.

– Hol a kard? – kérdeztem.

– A kard?! – hörrent Ohio. – Hol van Paredes? Alsógatyában, uniformiscafatokkal múmiává balzsamozva, észrevétlenül kószálhat a zsaruktól hemzsegő utcán? A kard?! Azt nyilván mankónak használja, a feltűnés kerülése végett. Nem hiszem el, hogy ekkora mákja van!

Hapsifüles kolléga toppant elénk, s míg kizihálta magát, hogy azután belefoghasson mondandójába, küllemére gyönyörödtem.

A harmincöt év körüli fickó kígyószerű testtel, zsiráfnyakkal, lófejjel és jócska, áttetsző elefántfülekkel büszkélkedhetett, tincsekbe tapadtan szétmeredő haja a kivi tollazatára emlékeztetett, merev pillantású, sárgás szeme hiúzéra.

Az egyszemélyes szafáripark megszólalt végre.

– Jelzem, találtam egy betintázott csövest. A fickó éppen a többi

padlakót püfölte egy törött nyakú flaskával, afölötti felháborodásában, hogy valami dilinyós elmarkecolta a gúnyáját.

– Hol? Mikor? – kérdezte sürgetően Ohio.

Hapsifüles vállat vont.

– A tintálók előbb az időérzőküket isszák el, majd sorban a többi kincsüket. Jelzem, én sem vetem meg a söröcskét, néhanap a borocskát, de hát Jézus urunk is szerfelett szerette a szőlő nedvét, nemde?! Húsvétkor voltam ám nagy bajban, délre kiittam magam a kollekciónkból na, elmegyek a boltba, a bolt meg zárva! Megrúgtam párszor a vasredőnyt, erre az emeleti lakásablakból lenézett a boltos, hát mondtam is neki: nem lehet, hogy a fucking ünnep dermedtséget okozzon a világban, erre még Jézus is a fejét csóválná, nem juthatván a borocskájához! Jelzem, a boltos nem enyhült meg, mehettem a kocsmába!

– Elmesélnéd végre a csöves sztoriját? – érdeklődött Ohio.

– Várj, eszembe jutott az asszony. Azt mondja nekem, még mindig húsvétkor: te Hapsifüles, söpörjünk el kirándulni! Hőrentem erre, hogy hát szent nap a mai, ülj te a hokedlira, várjad a locsolókat! Túrót, szólt nőm, mi meglépünk az ünnep elől, a piros tojásokat meg kitesszük az ajtó mellé, nehogy potyára jöjjenek a vendégek!

– Mindjárt karácsony – közölte türelmesen di Giacomo. – A csövest!

– Jelzem, a karácsonyról is órákig tudnék sztorizni, aztán még esküvőkről is, sőt és hajjaz: micsoda dolgok estek meg velem halálkomoly temetéseken, ha ti azt hallanátok! Na, visszatérve a húsvétra, mert azt a napot én sose felejttem el, tudniillik a srácom egy hétig rinyált előtte, hogy ő unja a hülye nyúlébiket, neki csuklyás patkányt tojjon a nyuszi. Volt már dolgotok csuklyás patkánnyal? Na, ne is legyen, mert rohadtul harapós dög! Jelzem, nem rosszféle állat, tisztos távolból még helyeske is a kapucnijával, meg minden, de amiket az művelt nekem...

– Hapsifüles...! – szólt Ohio, torokból.

A szólított összerezzen.

– Oké, majd máskor beszélgetünk a csuklyás patkányról. És azon alkalommal majd azt is elmesélem, hogyan esett az én tiszteletbeli

zsidóvá metéltetésem. Jelzem, ez egy óriási sztori, különben csak egy percig tart az egész. Na, volt egy nagyapám, anyai ágú, vagyonos ember, mániákus lovizó, el is vesztette mindenét, na hát persze a családtagok rögtön mellőzték az öreget, mint polgári csökevényt, erre nagyapó elment éhen halni egy zsinagóga elé, és ekkor én...

Di Giacomo Hapsifüles vállára ejtette a tenyerét.

A Brehm-szinopszis megrogyant kissé, majd ekként folytatta a megkezdett mondatot:

– Kértem a csövest, miért oly felindult, ahelyett, hogy állampolgári kötelessége szerint a keresett személy felhajtásában segédkezne, erre nekem jött a butéliával, úgyhogy lett is köztünk bírok meg marok. Jelzem, állati jó vagyok közelharcban, legfeljebb céllövésben vagyok még sokkal jobb, szóval, leflaskáztam a csövest, befogtam nelsonba, bár csak amolyan szimplába, és erre nagyon elkezdett panaszkodni, hogy ne szekáljam, vegyem már észre, mekkora rakás pech is ő, itt áll egy szál pokrócban, a legszebb cuccait meg elragadozta valami túlkoros Maugli. Azután elpityeregte, hogy épp egy ház pincéjéből jött felfelé, ugyanis ilyen ocsmány időben nem szereti a szabad ég alatt intézni a dolgát, az ő korában már nem hiányzik a hurut, jelzem, tényleg az a felfázás a legalattomosabb, ami alulról kúszik az emberbe, ha, padlakónk jöddögél elő a komfortból, mire váratlan zajt hall hátulról. Szegény ördög megfordult, és mindjárt azt hitte, a tintától lát furcsát. Valami jött mögötte, valami bizarr lény, olyan emberforma. Jelzem, nem véletlenül tartanak számon a legjobb zsaruk között, végül kiédesgettem belőle, mit látott. A lény teljesen meztelen volt, leszámítva az ágyéka köré tekert kapcát, meg a térdét, kéz- és lábfejét, nyakát borító fekete madzagokat. Jelzem, a madzag szó szerinti idézet. Ja, és az ipse a térdén hordta a derékszíját, háromszor körütekerve. Amúgy mindenütt eléggé mocskos és véres volt, de azért ki lehetett venni, hogy torz a teste. Szóval olyan nagyon kurta lábú, túl hosszú karú, rövid törzsű, majomszabású ember mászott utána, méghozzá egy böhöm kardra támaszkodva, de az arca volt a legszörnyűbb, azon belül is a szeme: valahogy elődomborodott a homloka alól és gúlózott, jelzem, ez is szó szerinti idézet. És ez a

zombi vicsorgott és sírt, és akkora álla volt, mint egy szenteltvíztartó. És elkapta a csöves kabátját, és lerántotta az ördögöt, azután az arcába mászott néhányszor a bemadzagolt kezével, és minden ütésnél szörnyen nyögött kínjában, és amikor úgy vélte, eléggé leverte alanyát, nekiállt levetköztetni, még a cipőjét is elszedte, végül a kardra téhenkedve elbotorkált. Jellem, nem ment messzire a karddal. Azt lerakta a kapunál egy beton virágtartó mellett, de a padlakó megtalálta, és még jobban eldugta, azzal, hogy holnap majd hasznát veszi. Közöltem, hogy letehet a kardról, de nem kell bánnia, mert egy csomó embert megöltek vele, és én azt lefoglalom, mint korpusz deliktit. Jellem, a latinosságom nagyon imponált a padlakónak, úgyhogy szétszórtam még néhány ilyet, mint például: obligát, renegát, lupanár, ánus, naturista, meggyás. Szóval nyomon vagyunk. Nemsokára megcsípjük Mauglit. És akkor én azt szeretném, ha szökni próbálna! És akkor majd megállítom egy golyóval! Utána jöhet az ügyészség, a hóhérság, nem számít!

– Éssen légy, Hapsifüles! – mondta Ohio, hajszálla ugyanaz, aki nemrég szintén életellenes tetteget helyezett kilátásba Paredesszel való találkozása esetére.

Megböktem a karját.

– Gondolkozzunk. A skizó fegyvertelen, és ez az, ami túrhetetlen számára. Részint a zsarukkal is számolnia kell, másrészt, ha orvosi ellátást óhajt, csak stukkert mutathat fel betegkártya helyett.

Következő dobása a fegyverszerzés lesz.

– Nincs ideje ilyesmire – jelezte Hapsifüles. – Fogadjunk, hogy lótvá fut, húzza a nyalkáját, és ha nem vigyázunk, kisiklik a gyűrűből. Ugyan, ki figyel oda egy szakadt csövesre?!

– Na és honnan szerezhetsz fegyvert? – töprengett Ohio.

– Zsarutól, csakis – feleltem.

Nem sokat tévedtem.

Szakadt az eső, szűrősformán, havasan. Csontig mászó, nyirkos hideg kedvetlenítette a hajtókat. Fröcske latyakban dagonyáztunk, rohamosan amortizálódva.

Ohio cigiről cigire gyújtott, s azon kaptam magam, hogy szintén veszettül dohányzom. Kedvem lett volna Paredes kergetésébe

bevonni néhány füstölésellenes aktivistát lehet, hogy a mérhetetlen feszültség nem adott volna cigit a kezükbe, de hogy az alkoholra, szipura, netán a korbácsolós szexre rákaptak volna végül, az holt tuti. Róluk eszembe jutottak az emberjogi élharcosok, erről az, hogy Paredes életének óriási becse volna a szemükben, nos, ami az én szememet illeti, abban a skizó amúgy is csekély értéke széleseben csökkent, s a nullát elérve tovább süllyedt.

Aztán valami egészen másféle látomásom támadt: májusi kép jelent meg előttem, virágzó bokrot vizionáltam a téli éjbe, a kerekülő, fátymefehér szirmokon, akár valami nászi ágyon, önfeledt rovarok pározottak közelebb hajolván édes illat szökött az orromba, elmosolyodtam, s így szóltam: olyan lehet ez nektek, mint egy hawaii nyaralás.

E romantikára jött a hír: Hapsifüles megtalálta Paredest!

És így folytatódott, immár a helyszínen, egy éjszaka is nyitva tartó élelmiszerüzletben, a borostás-mogorvás tulaj felrepedt szájából:

– Bejött egy szakadt ürge, molyos kabátban, redvás bakancsban, hótt mocskosan. Ettől még nem is kaptam volna az ágyúmért, gyakran járnak ide ilyenfélék, és mindig fizetnek. De azt a pofát, azokat az eszelős szemeket látván reflexből a pult alá nyúltam a flintámért. Így utólag látom már, hogy a pacák pontosan ezt vágyta! Nem kassza, pia, szalámi kellett neki, nem! Akkor még nem kapcsoltam, ráfogtam a fegyvert, gondolván, ennek láttán telerakja a bocskorát barna macival, és megpucol. Nem, az az állat a levegőbe emelkedett, és nem úgy szállt ám, fejszemód, ahogy a természetéhez illett volna, ez úgy jött felém a levegőben, akár a pille, könnyedén! És mire felocsúdtam, a padlón feküdtünk a pult mögött, hittérítő-pózban, én voltam alul, és persze az én fejemet ütötték! Éppen kezdtem lehasadni a tudatomról, amikor hallom ám, hogy *rendőrség, fel a kezekkel, fegyvert a földre!* Az ipse helyből felszállt rólam, átlebbent a pult fölött, és az ezt követő robajból kivettem, hogy gerincre vágta a nagyszájúskodó zsarut. Mire felkecmeregtem, már csak a kondenzcsíkot láttam a pasiból! A csóri zsandár meg úgy vonaglott a szétszóródott celofános cukorkák közt a padlón, mint egy félbeszelt földgiliszta, és az volt bennünk a lehető legközösebb,

hogy már egyikünknek sem volt fegyvere, az az állat elszelelt velük!

Hapsifüles az obszcén üdvlapokkal díszes tartónál zsiborgott a padlón, hol erre billent a forgótárlóval, hol amarra, hosszúdad lófejét szivárványosodó dudoklik éktelenítették, szája sarkából vér szivárgott, írisze eltűnni látszott felhízott szemhéja alatt, s ez a szemhéj viharosan vizenyősödött, mintha sztárszerepre vágya a porladt arcban.

– Megölöm a rohadékot! Ízekre tépdesem! Kiírtom! – hajtogatta, fogmorzsákat köpdösve.

– Most kórházba mész! – közölte Ohio. – Rengeteg jég kell a homlokzatodra, nagyon jól fog tenni neki!

– Nem megyek sehová! Adjatok fegyvert, kinyírom azt a Mauglit!

– Majd én kinyírom, légy nyugodt! – csitította kedvesem.

– Jelzem, vigyáznotok kéne vele! Lehet, hogy hemzsegni benne a golyók, de őt ez mit sem zavarja! Biztos fakír volt az apja, kínczölöp a gyerekaszobája, és izzóra olvadt vasérczel cumiztatták! Ennek nem egyszerűen magas a fájdalomküszöbe, hanem nincs is neki!

Hapsifüles kiköpött egy egész fogat, utánabámult, bár csak megszokásból, mert nemigen látott sátorossá duzzadt szemhéjától.

– A múltkor is egy elmebetegre ment rá három agyaram! A fucking életbe, a fogorvossal többet találkozom, mint a családommal! Folyton nála ülök, több fogat hordok el, mint zoknit! És a törvény mindegyre arról szól, hogy nincs teendő a borult agyúakkal, szabadon élhetnek, amíg nem művelnek aszociális dolgokat!

– Nyugi – szóltam.

Hapsifüles dobbantott. Képeslapok szálltostak a vállára, az egyikén kaján kisegér hágott egy lekötözött, kelletlen macskát az *Élet csupa meglepetés!* felirat alatt.

– Ez már eléggé aszociális, nem!? – üvöltötte. – De legalább én találtam meg! Mert megtaláltam! Igaz, eltördelte a legszebb porcelánjaimat. Alighanem az egyik szememet is kiverte: elvette tőlem a fél világot! Hívjátok a katonaságot! Tankok és vadászgépek is kellenek! Ideggáz, napalm!

– Nem ejtünk foglyot – ígérte di Giacomo.

Ez bizony azt jelentette, hogy ő is elvakult a dühtől.

Nem is érdeklődtem, miért nem tudja elképzelni, amint Paredes a Ritz Szálló-jellegű gyógy- és fogházban tengeti hátralévő életét, közpénzen biztosított jómódban míg meg nem szökik.

A farsangias hangulatú utcára tódultunk. Ekkorra már az egész környék felindult a hajszától, százak nyüzsögtek a goromba ég alatt, mindenki a vértanú boltost és Hapsifülest akarta látni, aki nem fért az üzletbe, magánkutatásba fogott. Megérkeztek a tévések, újságírók, a főzsaruk és a polgármester is.

A csövesek viszont szempillantás alatt felszívódtak, s én megjegyeztem: Paredes át fog öltözni. Hozzáfűztem még, milyen lehangelő, hogy folyton csak a nyomdokvérében járunk, vágjunk már elébe, és tiloljuk el végre!

Valaki forró kávéval kínált, holott immár én is a skizó zsigereire szomjaztam. Összebotlottam az Elvisre fésült-lakkozott Főszóvivővel, az állig militarizált kommandósegységgel, helikopterek dongtak a fejünk fölött, reflektorfényekkel alákotorászva.

Minden eleven sürgött és forgott, forrt az éter, készültségünk halál látványos volt, Paredes pedig ott bujkált valahol a közvetlen közelben, észrevétlenül.

Az járt a fejemben, hogy nem hagy több nyomot, s immár fegyvere is van. Telezabálta magát kábítókkal, megpróbál kisurranni a csapdából: ehhez kocsira lesz szüksége.

És megint csupán követni sikerült a fickót.

Tíz perc múlva jött az újabb hír: a zsaruk félholt pasasra bukkantak egy nem is közeli park szélén. A fiatal taxis golyót kapott a homlokába, bőrkabátját és kocsiját elvitte valami torz állat. A férfi nagyjából ennyit hörgött el a rátalálóknek, majd kómába alélt.

Ezen a ponton a felhergült taxisok is a kutatásba kapcsolódtak.

Kisvártatva egyikük tudatta velünk: a keresett kocsi egy lakóház aulájában pőfög járó motorral, a biztonsági őr mozdulatlanul hever mellette.

A kommandósegység furgonja elszárguldott a célpont iránt.

Mielőtt még odaérhettek volna, taxisunk közölte: Paredes távozott a házból, magával hurcolva egy fásultan ellenkező asszonyt. Kocsiba ültek, egy szürke Pontiacba, ő követni próbálta őket, de miután a skizó kétszer rálőtt, inkább lemaradt. A nő vezetett, eléggé rapszodikusán, úgyhogy a második lövés után a pasas elejtette a puskáját, de íziben kerített helyette másik lőfegyvert. A flinta megvan, az elmezsoké elszelelt.

Két percen belül tudtuk, hogy a Pontiac tulajdonosa Dorys Hebb. A hölgy szájszész.

A házhoz hajtván ezt a bejáratnál függő márványtábláról is leolvashattuk.

A lefulladt motorú taxi közelében fekvő, fejbe lőtt strázsa csillapíthatatlanul halott volt.

A hatodik emeletre loholva Hebb lakásába rontottunk, azért fohászkodva, nehogy újabb holttestbe botoljunk.

Megkönnyebbülésünkre egy eleven fiúcska zokogott a nappali szőnyegén.

– Elrabolták a mamát! – panaszkolta. – Amikor meghallottam a lármát, sikítást, azt hittem, a papa jött el megint értem, és elbújtam a gardróbba. De nem ő volt, mert másféle hangon kiabált, hogy a mama rakja el a műszereit, és menjen vele valami nyugis helyre, ahol segíteni tud rajta, mert roppant fájásai vannak!

– A mamád itthon rendelt? – kérdezte Ohio.

– Igen. Kivéve kedden és csütörtökön délután, mert akkor Raymond bácsinál dolgozott, és megígérte, hogy legközelebb magával visz, és amíg ő szájakat gyógyít, megnézhetem a filmlényes kiállítást a sátmúzeumban, amit a rendelő melletti téren csináltak, de csak akkor, ha utána nem fogok félni a sötétben. Nem szóltam a mamának, hogy én a világosban is félek, főként a papától és más hangos bácsiktól, mert nagyon látni szeretném a moziszörnyeket, ahogy igaziakként mozognak, meg a lézertechnikát. És még ha hörögnek és rémisztgetnek is, tudom, hogy ők nem bántanak, mert pusztán kitalációk. Látom még a mamámat?

– Visszahozzuk – ígértem. – Átmennél addig valamelyik szomszédhoz?

A tíz év körüli fiúcska eltűnődött. Szakasztott úgy emelgette a szemöldökét, miként Royal szokta.

– Paul bácsi nem aranyos, hanem undok, a felesége pedig ragad, mint a cukros papír, amikor kedvességet szimulál. Hozzájuk nem megyek. Terry néni a harmadikon viszont nagyon rendes, ő még a villámlástól sem ijed meg, és azt mutatja kívül, amit belül is érez, és sokat nevet, és mindig mesél, nála szívesen aludnék.

Az álmából felcsöngetett Terry néni nem nevetett, midőn karjaiba tettük a gyereket.

– Mentsék meg Doryst! – szólt utánunk. – Ő az egyik legkülönb ember, akit ismerek.

Közlése kissé nekrológszerűen csengett. Rohanvást távoztunk.

– És ha mégse Raymond bácsihoz mentek? – kérdezte Ohio a zsarumobilban.

– Akkor főbe lőjük magunkat.

– Paredest szeretném főbe lőni, váltott táakkal. Ezzel együtt elismeréssel kell illetnem képességeit: kibökte a csapdánkat, kijátszotta Donna őrzőit, átsiklott a blokádon.

– Tudhatnád, hogy a dolgok sosem a terveink szerinti simasággal alakulnak.

– Hogyne. Emlékszem Lupon elfogására.

– Az esetben csupán a testőreim szunnyadoztak a natúra pihe ölén.

A hidegülő égből mállódó grízeső havazássá vastagodott. A zsarujárgány meg-megcsúszva, riszáló farral rohant velünk. A házak gyérültek mellettünk, fehérbe öltözött örökzöldek görnyedeztek a kertekben. Lélek nem kószált a hattyú hó visszfénytől kékes utcákon, Ohio be sem kapcsolta a tetőfényt.

Megpillantottuk a gigantikus kiállítási sátor gömbkupoláját. A kocsí lelassult.

– Vegyél mellényt – javallotta kedvesem.

– Te veszel?

– Tudod, hogy utálom.

– Hisz tudod, hogy én is.

Ellenőriztem a bal hónom alatt függő stukkert. Átvillant emlékezetemen: jóval ifjabban mennyire élveztem jelenlétét, azt

hittem, mindenhatóvá, egyszersmind halhatatlanná tesz, ám igen hamar kiábrándultam e tévhitemből.

Aztán eszembe jutott ama fickó esete, aki hagyta magát meggyőzni arról, hogy a fegyvertartás tenger veszéllyel jár, és nagyvonalúan megvált önvédelmi stukkertől. Két héttel később négy narkós srác tört rá a házában, csupáncsak szórakozni vágyván, magukon kívül a szennyezett drogoktól. Kirángatták ágyából és kezdték agyonverni a házigazdát, mivel éppen ez mulattatta őket. A pasas elillant a kezeik közül, és bár úzóbe vették, élve megúsza a terrort leleményes ember lévén képes volt hasznát venni mindazon háztartási eszközöknek, melyeket alapvetően békés céllal tartott. Midőn elköpi a betolakodókat, megérkeztek a zsaruk, és nem akarták elhinni, hogy a pasek túlélte a történeteket.

Sokat tanultam az esetből. Azóta merőben más szemmel tekintek jámbornak tetsző használati tárgyaimra.

Ohio is utánanézett arzenáljának. Bár megfordult a fejemben, mégsem tettem megjegyzést a felkészültségére. Ő azóta is a fertő sűrűjében mozgott, naponta együtt kelt s halt a félelemmel továbbá didergető-élesen magam előtt láttam a szintén nem épp gyanútlan Szeretünk Barbie! szétkaszabolt tetemét.

– Ha megtaláljuk a skizót, tartsd távol magadtól! – tanácsolta férfiasabb felem.

– És ha ő mégis közeledne? – érdeklődtem, bár csak azért, hogy válaszával felbátoríthasson.

– Az érzéketlenségig zsibbadt a patikaszereitől, fel sem venné, ha egyszer-kétszer megütnéd. Lőj rá, tedd mozgásképtelenné, nehogy elérjen! A csípőtájékát vagy a fejét vedd célba! Ha rajtam múlik, nem jut a közeledbe!

Szemernyi sem dobódtam fel.

A következő pillanatban megfeledkeztem a félésről, mert észrevettem a fogorvosi rendelővel szemközi játszótér cserjésében leparkolt, hanyagul behavazott Pontiacot.

– Remélem, a doktornő még turkál a sebekben – sóhajtotta Ohio.

– Végtére szájszész, akklimatizálnia kell, mielőtt térdműtétbe kezd.

Az épület mögött állítottuk le a kocsit, távol az ablakoktól. Rádióon tudattam a kommandósok vezetőjével, hol vagyunk.

Azután áldottuk a hézagos közvilágítást, és ama illetőt, aki úgy harminc évvel ezelőtt valóságos selyemfenyőerdőt telepített a házak köré.

Az egyik földszinti ablak opálüvege mögött erős lámpafény izzott.

Középső ujjamat a mutatóra tekerve túlélésért fohászkodtam.

A bejárat felé surrantunk.

Isten velünk van!, sóhajtottam némán, amikor zajtalanul a várószobába léptünk.

A jobbra álló, nyitott ajtón át megpillantottuk Dorys Hebbet. A harmincas kinézetű, sötét hajú nő egy zsámolyon kuporgott, hosszú szárú csipeszével a térdére helyezett lábfejen munkálkodva.

A fogászati székben heverő, általunk csupán combtól lefelé látható kliense elkínzott hangokat hallatott, mintha összeszorított fogain keresztül fűjné ki a levegőt. Hirtelen felnyögött, lába megremegett.

– Hol tanultad a szakmát, idióta tyúk? – üvöltötte sikoltásszerűen, a Zaza magnószalagjáról ismert hangon. – Kórboncnoknak kellett volna menned, hogy ne okozhass fájdalmat a pácienseidnek! Adj még egy injekciót!

– Sok lesz – felelte Hebb. Lágy, hipnotizálóan megnyugtató altja volt, miként egyetlen általam ismert foggyógyásznak sem.

– Azt én tudom, mennyi nekem a sok! Adj injekciót!

A fogászasszony felnézett, egyenesen ránk. Pillája sem rebtent, visszafordult a térdén nyugvó alsó végtaghoz, karjával kisimított néhány lengeteg hajszálat az arcából.

– Oké – mondta. – Adok. A szekrényhez kell mennem ampulláért.

– Én is megyek! Nem cseszel ki velem!

– Ha felugrik, újra vérezni kezd, és várhatunk, míg a sebhez férek – szólt a nő higgadtan.

– Rajtad lesz a célkereszt! – morogta Paredes. Jól hallhatóan kibiztosította fegyverét.

Egyre Hebb lélekjelenléte járt a fejemben.

Azután rádöbbsentem: azért nem reagált ottlétünkre, mert nem

látott meg minket. Ő a műtőlámpa fénykörében ült, mi pedig a sötét előszobában szobroztunk.

Ohio teste megfeszült. Arra várt, hogy a fogászasszony eltávolodjon a skizó közeléből.

Őszinte sajnálatunkra Paredes nem bízott meg a nőben. Lemászott a székről, és fél lábon utána szökdécselt.

Mindketten eltűntek látóterünkben. Az alkalmat kihasználva az ajtóhoz hussantunk, megálltunk mellette kétfelől, ugrásra készen.

Hajdan habozás nélkül becsörtettünk volna, és néhány jól irányzott lövéssel véget vetünk az elviselhetetlenné fokozódott feszültségnek. Hajdan megtettük néhányszor, elsikáltuk a gonoszt, élve hoztuk ki a túszt, és mi is megúsztuk sértetlenül.

Azóta nem a szerencsénk hagyott el, nem örangyalaink Csoda, Mázli, Véletlen stb. váltak trehányyá, velünk történt valami. Részint elfoszlott szuper mivoltunkba vetett tévhitünk, részint képesek voltunk különbséget tenni mozi és való élet között, immár se vakok, se merők nem voltunk, elsajátítottuk a modorminimumot: az ember előbb kérdez, azután tüzel, nem fordítva.

– Kértem, hogy ne ugráljon feleslegesen! – mondta Hebb csüggedten, ám nem szemrehányóan. Ügyelt arra, hogy ne bősztse fel kliensét. – Ilyenféle beavatkozásokat általában mély narkózisban végeznek. Maga kivételesen erős férfi. Bárki más régen feldobta volna a talpát ennyi kintől.

– Hát én nem dobom fel! – büszkélkedett Paredes.

– Számát sem tudom, hányszor kúrtam ki velük! Íme, a kis fickó, akit gyógytornára járatnak, és focizni sem hagytak, mert oly satnya szegény! Örökké azt hajtogatták: úgyse lesz belőlem ember, akkor inkább legyek művész! Na jó, most művész vagyok: mutass valakit, aki utánam csinálja, amin én keresztülverekedtem magam! Ha felmutatod az illetőt, én becsókolok neki! Az a peckes kurva belém nyomta az összes ólmát, és most azt hiszi, legyőzött! Legyőzött, engem!? Ha sejtené, hogy akár ezer zsaru is állhat az ágya körül, ő akkor is halott, máris halott, csak még nem érzi a bomlás bűzét! Ma éjjel több rohadékot nyírtam ki, mint amennyinek a kiirtásáról a tetű szépfiúk egész életükön át csak álmodni mernek! Ha mostantól soha

többé nem csinálnék semmit, akkor sem hiányozna egyetlen öltés sem az életművemből! Kész vagyok vele! Nézd meg a velem egykorú hímisteneket, hol tartanak!? Sehol! Az esztétikus, nagypofájú teheneiket kefélgetik, és ezek a tehenek úgy tartják, hogy csak a három méter magas bikák tudják meghörögtetni őket, aztán mégis nekem sikoltoznak a legszebben, én csalom ki belőlük a legszenvedélyesebb hangokat!

– Kérem, üljön vissza – szólt Dorys Hebb. – Beadom a helyi érzéstelenítőt, és kiveszem a golyót a lábfejéből.

Vibráló hangjából kihallszott, hogy titkolt félelem fájlalja. Viszont józanul gyógyászati célzatú közlésével némiképp visszahozta Paredest a démonvilágból.

A skizó a székhez szökdécselt, végigvágódott rajta, és az orvosnő térdére tette a lábát.

– Figyeltél a mondókámra? – kérdezte kihívóan.

– Hallottam, amit mondott.

– Van férjed?

– Elváltunk.

– Bika volt, mi!?

– Valóságos félisten – felelte Hebb, körbeszurkálva a seb környékét. – És ha csupán feleannyi, nekem akkor is sok lett volna.

– Na ugye?! Nem vagyok kosaras alkat, nem vagyok tökéletes szépség, de olyan a munkabírásom, a fájdalomtűrésem, mint senkinek! Úgy vág az agyam, mint a lézer! Tekerj egy kötelet a derekamra, és én elhúzok vele egy mozdonyt! Pedig a szüleim hogy irtóztak tőlem! Hogy más bábik mennyivel édesebbek! Hogy nem viszem semmire, még egy szonettet sem bírok összeütni, és a balettiskolában is kerülnek a lányok, attól félve, hogy leejtem őket! A legfőbb kínjuk persze az volt, hogy semmi jót nem jelent, ha egy gyerek hat lábujjai születik! Leselejtezték, odadobtak a nagyanyámnak, az meg örökké a fölös ujjammal kuruzsolt. Különféle kotyvalékokkal borogatta elkötötte, kínoztá szegénykémet. És tessék, most éppen az a lábam maradt sértetlen, ami szerintük baljós: ómenes! Az is kész szerencse, hogy a doktorok elhajtották a vénasszonyt, amikor azzal állt eléjük, hogy szabadítsanak meg a

hatodiktól! Tudod-e, mit tartanak azokról, akik hat ujjal születnek?

– Tudom.

– Na és mi a véleményed?

– Ha másféle családba születik, sosem tulajdonított volna jelentőséget a hatodik ujjának.

– Mondd ki! Hallani akarom! Nem érek rá reggelig trécselni veled! Kiveszed az utolsó golyót, és már itt sem vagyok! Na!? Én vagyok a Gonosz? A Sátán? Én vagyok?!

– Nem. Maga beteg.

– Persze hogy beteg vagyok: kitömve ólommal! De nem hagyom el magam! Egy percre arra gondoltam, életben hagylak, hogy ezt az újságíróknak is elmesélhesd. Elmesélnéd? Képes lennél az igazat mondani nekik? Azt, hogy szisszenés nélkül túrtam a műtétet? Hogy jelelés nélkül varrtad össze a nyakamat?

– Elmesélném.

– Még gondolkozom a sorsodon. Nagy kár, hogy minden ellened szól, ezt az egyet leszámítva. Te nem vagy olyan hülye, öntelt, agresszív pica, mint azok a nők, akiktől megszabadítottam a világot. Emberszámba veszel. Nem az jut eszedbe rólam, hogy ez csak kertásásra, trógermelóra jó. Mégis megöllek. És tudod, miért?

– Miért? – kérdezte Hebb. Felmutatta a csipesz szárai közé fogott golyót. – Nem kéri emlékebe?

– De. Jó ötlet. A csokitojás-figura gyűjteményem mellett fogom tartani.

Paredes leszorított nyelvvel, olyféle akcentussal ejtette a csokitojás-t, ahogy azt egy óvodás korú, logopédusra szoruló fiúcska ejtené, noha egyébként tisztán beszélt.

Hebb fémtálcát vett az ölébe, sebvarráshoz készülődött.

– Én filmplakátokat gyűjtöttem kislányként – mondta. – Sokat ábrándoztam fölöttük. Végül mégsem lettem molesztár, milliárdosné, fotómodell. Tropára ment a házasságom, alighanem még az esküvő előtt. Van egy fiam, tízéves. Scott a neve. Az apja a magáénak akarja, tudván, hogy csak így semmizhet ki mindkettőnket.

Paredes felkuncogott.

– Scott? Engem is így hívnak. De ezt a nevemet még a zsaruk sem

ismerik! Akarod, hogy kinyírtam az ipsét? Megszolgáltad ezt a szívességet! Felkeresem a volt bikádat, és eltöröm a csigolyáját. Mondd, hogy kérem szépen!

– Nem szolgáltam meg – felelte Hebb, elcsípve a megcsomózott sebvarró fonalat. Géztekeresztet fogott a kezébe.

– De igen. Megszabadítottál az ólomtól. Bestoppoltál. És közben nem fárasztottál hisztivel. Kérjed szépen, hogy öljem meg azt a szemét alakot!

A fogászasszony a levegőbe emelte Paredes lábát, és rutinos mozdulatokkal rátekerte a pólyát.

– Láttam a híradóban, mit művelt azokkal a rendőrökkel. Már korábban is hallottam magáról, a szemétre dobott női holttestekről. Tudom, hogy megöl, és azt is, hogy valakinek meg kell állítania magát.

– Te akarsz megállítani?! Engem?! – nevetett a skizó fulladt torokhangon, csalódottan. – Hogyan?

– Ha rengeteg időnk volna, szívesen elbeszélgetnék magával, heteken, hónapokon át, és végül talán meggyógyulna. Még az is lehet, bár ez már a csodával lenne határos, hogy a végére egymásba szeretnénk. De miért is ne? Talán segíthetnék magának abban, hogy szeretni merjen, elsősorban önmagát, azután már másokat is könnyebb. Magából ez a fajta bátorság hiányzik, és ezt nem pótolhatja azzal, hogy halomba öl embereket, és ezt ugyanolyan jól tudja, mint én.

Már-már eltettem a stukkert. Hebb tüstént leveszi a lábáról, sőt, mind a huszonegy ujjáról a fickót, mehetünk haza. Paredes perceken belül dudolászva kisántikál a parkba, a magasba kúszik fagyöngycsokorért, megtér embernek.

– Ha valaki nem mer megbízni másokban, benne sem bízhatnak – folytatta a nő. Hangja már nem érzett fátyolosnak. Óvatosan cipőbe bújtatta kliense lábát, és ujjai közé csippentette a fűző szarait, akárha a fiát öltöztetné. – Ördögi kör ez. Maga alapállásból gyűlöl mindenkit, és ezzel félelmet kelt másokban emiatt csalódottságot érez, ugyanakkor igazolva látja a rögeszméjét, ergo: jöhet is az agresszió. Meg kellett tennem: a fájdalmait tompító injekciók

hamarosan végeznek magával! Arra még lesz ideje, hogy megöljön.
De én leszek az utolsó hullá az életművében.

– Jaj, te szerencsétlen, szájalmas, hülye, tudós picca! – nevetett Paredes. – Hiszen csak nemrég közöltem, hogy egyesegyedül én ismerem a tűrőképességemet! Nekem meg se kottyan némi kábító! Mit gondolsz, miként acéloztam fel magam?! Kár, hogy nincs időm elmesélni...! Na, essünk túl rajta!

A skizó felszökkent a székről. Megállt Hebb fölött.

Jobbjában emelkedni kezdett Hapsifüles stukkere.

Ohio rám villantotta szemét, előrebb lépett, és két kézre markolta fegyverét.

E pillanatban foghullasztó fékcsikorgás hallatszott az utcáról.

Átkozódni tudtam volna.

– A tetű zsaruk! – hörrent Paredes.

Mire Ohio a kezelőbe szökkent, célpontja a földre vetette magát, és eltűnt a szék mögött.

– Nyugalom – mondta Hebb a lábánál heverő skizónak. – Kimegyek magával. Amíg együtt vagyunk, nem bánthatják. Lelépünk a kocsimmal. Jöjjön!

Ezzel a nő felállt, és úgy helyezkedett, hogy a fickó felemelkedhessen mögötte, teste takarásában. Hálából a halántékába kapta a fegyver csövét.

– Miért teszi ezt? – kérdezte di Giacomo.

Mintha nem sejtette volna.

Hebb időhúzásra játszott. Szakasztott úgy, miként én is anno, a tébolygó Luponnal összezárván. Vártam, hogy hatni kezdjen a megadózis altató.

Várhattam!

Ohio lejjebb engedte stukkerét, jelezvén, hogy kiengedi Paredest a tússzal. A kinn hemzsező kommandósokban bízott.

Döngő ajtócsapkodást hallottunk. Úgy rémlett, a felmentő sereg százajtós kocsival érkezett.

Fő, hogy megjöttek. Derék fiúk. Dögös fegyverekkel, löálló mellényben, rengetegen.

Paredes bicegés nélkül kivonult a kezelőből.

Önkéntes paravánja mögé húzódva szemvillanásokkal irányította maga előtt Ohiót, majd engem is.

Engedelmesen a szabadba hátráltunk. Némileg tartottunk attól, hogy odakünn golyózápor lészen a fogadtatásunk.

– Hé! – szólt valaki.

A kommandónak vélt egyén volt az, személyesen.

A fickó, aki akkora felhajtással érkezett, ahogy az egy teljes hadsereghez illik, húszéves lehetett, rozszant BMW-je bal első ajtaját fogdosta, a százegyedik becsukási kísérletnél elakadva.

Hamvas bőrű arcán idültnek ható, arrogáns kifejezés honolt: felvont szemöldök, becsmérő pillantású halszemek, fityma száj. Sildjével hátrafelé felcsapott baseball-sapkát viselt. Kútágas testén fényes, egyszersmind suhogós dzsogging kéklott, mely modell népies neve: tahó-szkafander. Lábán otromba, világító sarkú sportcipő csúnyállott.

– Feküdj! – rivalltam rá.

A kettő tíz magas srác fölényesen elvigyorodott.

– Valami hézag van, vagy mi? – kaffogta.

Kezdő, öntudatos maffiózónak néztem.

Paredes csupán azt nézte, hogy a kretenoid flótás jócskán magasabb nála.

Utálkozva rálőtt.

Amint a fegyver csövét elfordította Hebb halántékától, Ohio habozás nélkül reagált.

A következő pillanatban azt észleltem, hogy a gengsztertanonc sértetlenül a földre lebben, hasmánt.

A fogászasszony balra kilépve lendületet vett, és átvetődött az épületet ölelő babérmeggy sövényen.

Paredes vérző ujjakkal elejtette a stukkert.

Felszárnnyalt a levegőre, és követte doktorát a natúrába.

A bokrok takarásában a ház sarkához csörtetett, tudván, hogy nem lövünk rá, amíg nem látjuk, hol rejtőzik Hebb, majd a rendelő előtt álló lámpa fényköréből kikerülve, cikázva átrohant az úton, és eltűnt a játszóteret övező cserjés mögött.

Ohio szélesebben utánaeredt.

Mentem volna én is, ám a földön hasaló flótás elkapta a bokámat, lerántott magához, és gyakorlattan fojtogatni kezdett.

Éppen ő, aki miatt nemkívánatosan összekuszálódtak a fejlemények. Sürgősebb dolgom lévén, nem bírtam időt szakítani arra, hogy elbeszélgessek vele a motivációjáról.

Térdemet a hasába, könyökömet a halántékába döftem.

Lemállott rólam.

Felszökkentem, és találomra kilőttem magam skizóiránt. A remélnél hamarabb megtaláltam a versenyfutók nyomait: amerre elhaladtak, árnyékos mélyedések keletkeztek a fluoreszkáló hóban.

Hirtelen megpillantottam Paredest, érzékleteim szerint nagyon messzire tőlem, kettőnk közt félúton Ohio rohant.

A menekülő a gömbkúpolás kiállítási csarnok reflektorokkal megvilágított bejáratához közeledett.

Mégsem kellett hátbalövetéstől tartania. Pokoli magabiztossággal tudta, mit csinál: a horrorbemutató nyalka biztonsági őre a kedvesén végzett tüzetes testi motozást a félköríves kőkapu előtt, szolgálatáról és a külvilágról egyaránt megfeledkezve.

A loholó skizó feléjük tartott di Giacomo nem löhetett.

A fickó eliramlott a folyondárszerűen buja és összeindázódott pár mellett.

Az őr felrezzent tesztoszteron-túltengéses állapotából.

Néhány értékes másodperc odalett, míg felfogta a látványt, a kivont stukkert Paredes kezében.

Felüvöltött, majd hölgység a hóba lökve a derékszíján lógó fegyvertokhoz kapott – és nem lelt benne semmit.

A pisztoly bizony elkallódott, talán csak nemrég: pásztorórakor.

Az örnek újabb ötlete támadt: sikítózó kedvese mellé hasalt, arcát struccmód a hóba fúrta, remélve, hogy a probléma nélküle is megoldódik.

Ohio haladéktalanul golyót intézett Paredeshez.

A lövések ágyúdörejként hatottak az elhaló női sikoltozással pettyegetett csendben.

A skizót elnyelte a bejárat ajtó.

Ezt gondoltam: Paredes végre hazaért. Találkozhat az övéivel.

Arra gondolni sem óhajtottam, hogy kövessem őt a szörnyfészekbe.

Midőn Ohiót is beszippantotta a ronda ajtó, agyszünet állt be nálam.

És beléptem utánuk.

A labirintusszerűen berendezett hodályban sejtelmes fények villództak, nem oszlatva, csupán színesítvén a homályt: csontvelőszárgák és vérbíborak, döglégyzöldek és halezüstösek. A kuszálló díszletfalak mögül zakatolás, zihálás, hörgés, üvöltés hallatszott.

Paredes és Ohio felszívódott a borzalomban.

Balra indultam másfelé nem mehettem.

Ősöreg kísértetkastély durva kövekből rakott, tán kétezer éve omladozó falai közt találtam magam. A csúcstechnika máris az elragadtatásomra pályázott: eléggé halott, csupasz férfi hevert a sarokban midőn rápillantottam, viharosan enyészadni kezdett: kékült, lilult, penészedett, elrothadt. Lefoszlott bőre, húsa, elfolytak testnedvei, és csontvázzá apadt.

Fluoreszkálni látszó bordái ketrecében mély tűzű smaragdok, rubinok szikráztak fel, valószerűtlen tündökléssel.

Mire a pasek végzett a rapid bomlással, a lábánál lévő járatból előkukkantott egy macskányi lény, göndör szőrű fekete bundában, spárgavékony, visszakunkorodó orral, megindítóan düledt, hatalmas barna szemmel, majd ujjnyi vastag, törhegyes fogait elővicsorítva felém lendült. Mielőtt még a fegyveremet használhattam volna, villámgyorsan visszahátrált a falba vájt lyukba.

Az elfüggönyözött átjáróhoz indultam.

Ekkor az egyik kődarab kirobbant a falból: a rajta átnyomuló acélkék ököl előtt. Keskeny, karmokban végződő ujjak nyíltak szét előttem bizarr világgént, és az arcom felé kapdostak.

Eltökéltem: ezentúl nem nézek sehová, valódi szörnyeteget keresek, ha csupán tőle rettegek, már az is több a sokknál.

Nem akartam kézzel érinteni az átjáró előtt lógó, ragacsos, sűrű nyálból szőtt, szürkére mocskuk pókrongyot. Oldalvást próbáltam átsurranni rajta, vállammal sodortam félre a lafanc firhangot.

Nekilendültem – és falba ütköztem.

Furcsa, alumíniumfényű tükör állta utamat, homályosan viszonozta képemet, majd játszani kezdett megszerzett alakommal: megnyújtott, összetöppesztett, deréktájt kettészakított, fejre állított, és összekeverte végtagjaimat.

És hirtelen elsötétült.

Türelmemet veszítve mentem volna, tovább.

Felemeltem a lábamat, hogy elrúgjam az útból az átkozott tükröt, már nem tudván biztosan, hogy ébren vagyok-e, vagy lidércálmodom, arra kíváncsian: ha talpam bezúzza az utamat álló sötét falat: az törik-e, vagy felébredek?

Különös állapot volt, olyanféle, aminőnek azokét az embereket képzeltem, akik egy napon félni kezdik: valami szörnyűséges történik velük, elméjük széthullott, minden egyes diribje-darabja más és más képtelen képet mutat, csaknem kaleidoszkópszerűen, noha a fekete különböző árnyalataiban, és mind felfoghatatlan.

Csavart szarvú démon pofája kereklett fel a tükörben: parázsvörös szemét rám meresztve, kapunyira tátotta görbe fogakkal éktelen száját, hogy elnyelje rúgásra emelt lábamat.

Hisztérikusan ideges lettem.

Visszarántottam talpamat, mintha meggondoltam volna magam.

Váratlanul újra rúgtam, ezúttal jóval magasabban.

A démon nálam is gyorsabb volt: hajszaál híján befalta lábamat.

Matrózmód káromkodtam.

Penetráns szavaim varázsigeként hatottak: az ajtó feltárult.

Átsiettem a következő szobába.

Ez úgy festett, akár egy gigászi kartonpapír doboz belseje.

Aranyos plüssállat ült a közepén, nálam háromszor nagyobb.

Leomlóan hosszú, selymes szőre mézlett, hegyes füle félrekonyult, baracksárga szeméből negédesség sütött rám, lapos orrának cimpái szimatolóan mocoogtak, szegélyszerűen keskeny, bíbor ajkai mosolyra húzódtak, kavicskerek fogakat kivillantva.

Széles ívben kikerültem, az általam ismert földi teremtmények egyikére sem hasonlító valamicsodát, immár azt kutatva, merre lehetne kimenni innen, megtalálni Ohiót, és széttéphetetlen-szorosan

megfogni a kezét.

Ekkor meghallottam az óriásparóka babusgatásért könyörgő nyögdecslését.

– Majd máskor, bocikám – szóltam. – Most elbocogok.

Megálltam a menetirányom szerinti fal előtt, sóhajtván:

– Szezám, tárulj!

Nem történt semmi. Halál elegendem volt.

Mi lehet a doboz nyitja?

Visszafordultam a tüneményhez, és kértem szépen, engedjen utamra.

Nem akartam hinni a szememnek.

Ilyen nincs! – gondoltam, és megtörtént a nincs, amiről úgy hittem: létezzhetetlen.

A plüsslány hanyatt vágta magát a papundekli padlón, és szempillantás alatt összezsugorodott. Klasszikus alvómacivá változott.

De máris újabb metamorfózison ment át: rúgkapáló embercsecsemő lett belőle, majd fogait váltó kisgyermek, azután nyegle kamasz, végül mélységesen komoly felnőtt.

És mint ilyen, ismét az én méretem háromszorosára fuvalkodott fel, szögletes testén kockás ing és farmernadrág feszült, két kezét ökölbe szorította. Öklei iszonyatosra növekedtek, s mintha sziklából faragták volna ki azokat.

Aztán megnőtt a feje: homloka, szeme, orra. Szája szélesre tárult, akár egy diadalkapu. Gyerekkoromból ismerős üvöltés tört fel a torkából:

– Én vagyok a felnőtt! Te csak egy kölyök vagy! Kötelességed tisztelni engem! Tisztelned kell! Azt kell tenned, amit én mondok, mert én vagyok a felnőtt! Köszönnöd kell nekem! Én vagyok a felnőtt!

– Ettől függetlenül nem éppen érettmód viselkedsz – mutattam rá.

– Majd te mondod meg nekem, mi az érett?! Ha egyszer olyan nagy és intelligens leszel, mint én, ha egyáltalán az leszel valaha, rájössz, hogy én csak jót akartam neked!

– Francba! – morogtam. – Nem érek rá tinózni veled! Mennem

kell. Engedj ki innen, sürgős dolgom van!

– Tisztelsz?

– Nincs miért.

– Tisztelsz?

– A hangerődért talán? Tisztel a fene. A kor sem érdem.

– Ki akarsz menni?

– Tisztellek – hagytam rá.

A doboz hátsó fala leomlott. A hazugság ajtót nyitott. Ez legalább életszerű volt.

A következő teremben titáni, csigaszerű nyálkával borított rém szörcsögött egy ovális asztal végében álló trónuson. Rózsaszínű tütüt viselő, légies táncosnők hajladoztak előtte a terítőn, lángoló hajjal, morbid gyertyákként.

Amikor elsiettem őrondasága mellett, ijesztésemre hatalmas dózis taknyot csicsogott fel magából.

– Egészségedre! – utálkoztam, kiszökvén az emberi koponyákkal díszes keretű ajtón.

Ezután sorban jöttek az effélék: némelyik állt, mások feküdtek, néhányuk fejjel lefelé lógott a rácsos plafonról többnyire egy- vagy háromszeműek voltak, ocsmány váladékokkal ruházkodtak, rémlátomásszerű fejük zajosan taknyadzott.

Találkoztam egy Paredes-hasonmással, majdnem lelőttem a nyavalyást. A torz legény édesbús erdőjáró nótát dúdolgatva fát hasogatott – egy átvérzett fehér gyolcsokba bugyolált leány szüzi kebelén.

Hótt herótom volt.

Szerettemnek színét sem láttam, és csak remélni mertem, hogy nem az infarktus karjaiban fogom fellelni őt.

Paredes kezdett nem érdekelni. Egyre jobban elhatalmasodott rajtam a vágy, hogy kijussak innen.

A skizó tőlem itt is maradhat. Úgyis fel kéne gyújtani az egész lidércanyagát.

Szinte már óvatlanul siettem tovább a horrorlabirintusban.

Találkoztam egy King Kong-féle, emeletmagas teremtménnyel. A kopott szőrzetű majomember véres karmú mancsaival hadonászott

felém, lapos arcában tűzgolyó jellegű szemek forogtak.

Szétvetett lábai közt átloholva kórházi szobába jutottam.

Az enyészes ágyneművel borított ágyon okádék férgek nyüzsögtek. Az éjjeliszekrényen elhelyezett apróbb-nagyobb befőttesüvegekben szervdarabok úszkáltak: sárgák, zöldek, cafrangosak. Az infúziós állványra akasztott műanyag zacskó levében murénák lebegtek.

A plafonról félreharapott nyelvű, fehér köpenyes férfi lógott alá: a fonendoszkópjára kötötte fel magát. A szoba sarkába vágott üvegkacsában húsevő növény tenyészett, csámcsogós fogcsattogatással figyelmeztetve falánk voltára. Aztán az ágytál is életre kelt, s miként egy levált talpú cipő, tátogatott rám.

Az ajtó közelében felállított paraván mögül éles sikolyok hallatszottak. A spanyolfal hirtelen – noha egyáltalán nem meglepetésszerűen – leomlott, és láthatóvá vált a mögötte vajúdó, szépségesen fiatal nő.

Aránytalanul nagy, domború hasát hajszálrepedések márványozták, léggömbként feszülő bőréből feketéllően mélypiros vércseppek csurrantak.

Tovább sietvén lemaradtam a szétdurranó hasból világra hozott förtelmek látványáról, mindazonáltal élénken el tudtam képzelni a szörnyeteg porontyokat.

Pincebörtönbe érkeztem.

A rácsok mögötti cellákban rémlények senyvedtek hangos sóhajtozás, jajveszék és karnyújtogatás közepette.

És a következő pillanatban, igencsak váratlanul: kialudtak a fények.

A nyöszörgés, szörcsögés elhalt: A moxidémonok elpihentek.

Holtra rémültem.

Mindegy, mi vesz körül, csak ne a sötétség legyen az!

E gondolatra visszapillantva elhültem végképp. Átfutott agyamon, hogy erről majd lélekértővel kell beszélnem.

Ha kijutok innen.

Álltam dermedten. Szervezetem jegesen forró, ragacsos verítéket választott ki. Hallottam tulajdon tudómet oly lármásan zihálni,

mintha pótolni kívánná az áramtalanított lidércek hangzavarát.

És nem láttam semmit, és ettől különféle iszonyatosságokat véltem látni e víziókhoz képest az egész szörnyetegkiállítás gyermekmatinénak tetszett.

Próbáltam összeszedni magam. Csökkentettem pulzus- és légzésszámomat, akár egy jógi. És midőn szívem már nem kétszázat, csupán százötvenet vert, a tudómben tomboló lárma is alig bántó hangerejüvé csitult, úgyszólván csend támadt körülöttem.

Továbbra sem moccantam álltó helyemből.

Úgy sejtettem, a hivatása gyakorlásához visszatért biztonsági őr vetett véget az eleddig a kedvese mulattatására üzemeltetett horrorprodukciónak. Bíztam abban, hogy ő sem érzi jól magát a kukksötétben, és előbb-utóbb tesz valamit, amitől mindkettőnk szorongása a normálishoz közeli szintre csökken.

Erről ábrándozván különös, pufogó zajokra lettem figyelmes.

Csattanást, elzuhanó test robaját, dühödt morgást hallottam.

Léptek döngtek, cipőtalp nyiszamlott a padlón.

Ütés dörrent, valami felmorrant.

Füleltem. Az események valahol előttem folytak, legfeljebb tízhúsz méternyire tőlem.

Fojtott kiáltás csattant, ismét célba talált egy ököl.

Test zuhant le, magasról.

Furcsa, súrlódó neszek: akárha a térdén mászna valaki.

Felém.

Midőn legutóbb halálosan rettegettem, biztosra vettem: ennél jobban félni már nem is lehet.

Ímhol: lehetett.

Nem tudtam, mi az, ami közelít.

Még úgy hallottam, mintha méternyire volna tőlem, amikor már éreztem a szagát.

Abból a tömör, pokoli szagból imazsámolyt, koporsót, fejfát faraghattam volna.

Elsurrant mellettem. Horzsolta a térdemet.

Utána fordultam, és vaktában kilőttem a tárat.

A robajló hangok csaknem szétvetették a koponyámat.

Lámpafény lobbant a csarnokra. Nem a sejtelmes-homályító
lidércclángok: valódi, meleg, vajsárga fény!

Királyi! A szexittas strázsa megtalálta végre a villanykapcsolót!

Láttam! Ha mégoly káprázóan is.

Ennek csupán fél másodpercig örültem. Paredes mögöttem
mászott immár, elfelé.

Időközben kabátja odalett, inge széthasadozott.

Hátát, vállát véres lütyő borította.

Arcát is: a skizó a rivaldafényt érzékelvén hátrapillantott. Rám.

És visszafordult.

Szinte siklott felém, akár egy kígyó, és bár végtagjai furán,
mintegy csonttalanul lötyögtek, mégis hordozták az omladtra
gyötretett, félholt testet.

Futva hátráltam előre.

Kapkodva lecibáltam övemről a tartalék tárat, kipattintottam
helyéről a használatat.

Sikerült. Csőre töltöttem a stukkert.

Ekkor Ohio botladozott el mellettem ellenirányból, Paredes elé
igyekezhén.

Összeszoruló szívvel érzékeltem romos állapotát. Felfogtam
eltökélt-dühödt mozdulatát, mellyel eltette csak az imént előhúzott –
fegyverét.

Sikítózni támadt kedvem: a két pasas mostanáig ütötte egymást, és
még mindig rosszkedvet éreznek egy végső menetre.

Döglött szörnyetegek heverték körös-körülöttem. A működésüket
vezérlő számítógép kikapcsoltával elhagyta őket félelmetességük. Az
édes lámpafény előlte sivár hatalmukat.

Két kézre szorítottam a stukkert. Mereven bámultam Paredes
elformátlanodott, véres arcát. Egészen pontosan a homlokát: és célba
vettem.

Erősödő lábdobogás és fegyvercsörgés hallatszott az előttem
tornyosuló álsziklafal mögül.

Recsegráf sípolt kettőt, majd egy erőteljes, mély hang, akárha
Istené, betöltötte és megremegtette a fölénk boruló sátor visszhangos
belsejét:

– A rendőrség szól magához, Paredes! Egy percet adunk arra, hogy feltartott kézzel, fegyvertelenül előjőjjön! Ha nem teszi meg, támadunk!

– Barmok! – kiáltottam, nem csupán a sztentori hang tulajdonosának, hanem az előttem összezsapó két élve-holt pasasnak is.

– Maga az, Shane? – harsogta a fülrepesztő.

Ohio bal kézzel felmarkolta Paredest a padlóról.

Jobb öklét megmártogatta az arcában, vállában, gyomrában.

A fickó összerándult a szorításában, majd a maga erejéből kezdett emelkedni, olyanformán, mintha porladt csontjai hirtelen összeforrtak volna, mintha maga is egy számítógépes trükk volna, akár a többi rémség körülöttünk.

Fél térdre húzta magát, s mielőtt valami idegenül furcsa, sima mozgással felállt volna, Ohióra zúdította pöröly öklét.

Di Giacomo megingott.

Közelebb léptem, a skizó homlokának közepére meresztve a stukker csövét.

Paredes imbolyogva állt, úgy festett, mint egy zombi az is volt: nem bírt nem ölni, nem tudott meghalni.

És azon pillanatban, midőn ez a felismerés megfogalmazódott bennem, és a kommandócsapat körénk toppant amikor az egymást méregető pasasok fellendítették karjukat, és öklük összezsattant és úgy ragadt, akárha valaminő gonoszság sziámi ikerpárrá rontotta volna őket, ugyané pillanatban heves reszketés fogta el Paredest.

A skizó egész teste rázkódott, olyképp, mintha a benne fészkelő szörnyetegség feszegetné belülről, kitörni készülvén, elvágván az élettelenedő porhüvelyből.

Szeme kidülledt és felakadt, mellkasából szaggatott zihálás tört fel.

Még mindig Ohio ökléhez enyvezetten lefolyt a padlóra, valóban lefolyni látszott, akárha hirtelen elolvadt volna a váz, mely eddig lábon tartotta. Hanyatt vágódott, karja lehullott, ökle szétnyílt kissé, ujjai görcsbe merevükén verdestek hánykolódó teste ritmusára.

Di Giacomo hátrább lépett, végigpillantott a körülötte álló,

fegyvert meresztő, marcona gyülekezeten, rám nézett, és visszafordult Paredes felé.

A haldokló tajtékos szájjal, mindösszes testnyílásán véres savót eregetve rángott-vonaglott a földön.

– Úgy fest, mint aki túlادagolta magát – mondta az egyik akciócsoportos.

– Nekem inkább úgy rémlik, mintha toxémiás volna, ólomtól – vélekedett másvalaki.

Harmadik társuk hozzászólás helyett a rádiójába szólt, és sürgősen mentőt rendelt a helyszínre.

Ohio némán átkarolt, vagy inkább a vállamra támaszkodott. Kivánszorogtunk a borzalmak csarnokából.

Odakinn még – netán már megint? – éj volt. Rádöbbsentem: időérzésem elhagyott.

Midőn a hősápadt, didergő Dorys Hebb elénk pattant, ezt kérdeztem:

– Hány óra van? Milyen nap?

És ő, velem egyszerre beszélván, tudni kívánta:

– Meghalt, ugye? Befejezte végre?

– Vége – felelte mögöttünk egy kommandós. – Volt néhány élete.

Az egyiket tropává lövette, a másikat agyonverette, a harmadikat szétdrogozta. Remélem, nem maradt több.

– Én azért lebetonoznám a koporsóját – jegyezte meg Ohio, majd diszkréten félrevonult, vért köpni.

Elnyúltunk az ágyon. Életem fele jajongva háritotta odabúvási kísérletemet, testszerte hiperérzékenyített lévén.

Alighogy bekómáztunk, fejem mellett lármásan táncra perdült a telefonkészülék.

– Hmm – szóltam a kagylóba.

– Grall vagyok. Csak gratulálni akartam, Shane. Nyugodtan aludja ki magát, ráér bejönni, ha majd magához tér.

– Mmmm – feleltem.

– Azt beszélik, di Giacomo csúnya sebeket szerzett verekezés közben. Talán meg is érdemelte. Úgy hírlík, képes volt pusztá kézzel odaállni Paredes elé, amikor egyszerűen ledurranthatta volna, mint a

veszett kutyát?!

– Ühüm, de a fogásznő mindenütt megvarrta a pasit már nem lóg belőle a kóc – morogtam zsibbadt nyelvvel.

– Maga jól van?

– Hmmm.

Aludtam tovább.

Valamikor az álom ködén át érzékeltem – akárha Hófehérke az üvegkoporsóban –, amint Royal fölém hajolván, enyhén nedves, röpke puszikat rakosgat szét az arcomon. Miután elment, a puszihelyek még percekig hültek, s mire tünde melegük elfogyott, ismét kómába süppedtem.

Amikor legközelebb detonált az átok telefon, a szoba nappali világosságban fürdött, a Nap tavasziasan tündökölt a kéktiszta égbolton. Az óra számlapjáig nem láttam el.

– Hány óra van? – tudakoltam a kagylótól.

– Sok – felelte anyám. – A reggeli híradóból értesültem a történetekről. Nem a saját gyermekemtől tudtam meg, ahogy illett volna, nem! A tévéből! Egy kurta kis hívást sem érdelek? Ennyire számít neked aggódo szülőd?! Majd ha a sírba fektetnek, eszedbe jutok!

– Mama, kérlek...

– Mutatták a tévében a helyet, ahol elintéztétek azt az örültet. Hát, mondhatom...! Meg ne tudjam, hogy elengeded Royalt arra a felháborítóan szörnyű kiállításra!

– Nem, nem...

– Még nem válaszoltál anyádnak! Mikor szándékoztál felhívni? A jövő hónapban? Kiskedden? A ravatalomon? Neked egyáltalán nem számít a családot? Hogy élek-halok-e? Tudod, mit csinálok éppen? Szalámit eszem! Vastagon megvajazott fehér kenyérrel! Sajttal! Tejszínhabos kakaóval! És tudod, miért? Hogy felhízzak! Kövérré! És szétdurranjak végül, elvégre meg kell halni valahogyan! Minek élnék tovább, amikor elhagyott az imádott lányom?!

– Mama, depizel?

– Ne kenjed a depresszióra! Nem attól van végzetes kedvem, hanem csakis miattad! És ha véletlenül épp nem néztem volna a

tévét? Még mindig gyanútlanul nyugodt lennék, abban a hitben, hogy ágyban töltöttem az éjszakát, régi-új barátod karjaiban.

– Ne mondd, hogy régi-új, egyáltalán semmire, korpás lesz a hajam tőle! Amúgy aludnék! Ha nem alhatok még egy órácskát, megőrülök és ámokfutni kezdek. Óvakodj a túlzásba vitt tévézéstől! Szia!

– Hé, hé, hé! Még nem fejeztem be! Romlik a modorod, Shane! Erősen romlik, megmondom én neked, hogy kitől, de úgyis tudod! Ezután már mindig így lesz? Csak Ohio? Anyád, apád nuku? Naná, nem kellünk már, ránk szemernyi szeretet se jut, egy csepp se, pedig emlékszem ám, milyen rémes kamaszkorod volt, de akkor sem vontad meg tőlem a szívedet...

– Jöjjenek a mese, mi esett meg azokban a nehéz napokban, amikor még szárnyasbetét se volt... – sóhajtottam közbe.

– Hát te teljesen...! – hördült anyám tragikusan. – Biztosan tőle vagy ilyen! Tudod, kitől!

Ezzel néhány oktávval magasabbra ívelte a hangját, és folytatta.

Ki tudja, meddig?! A párna alá rejtettem a kagylót, ráhajtottam a fejemet, és dafke aludtam.

Egy órát.

Akkor felültem, török pózba. Ohiót néztem, tarkuló arcát, a felhámhiányaira borított ragtapaszcsíkokat, a testét lepő véraláfutásokat. Grand Macho olybá festett, mintha egy futóbolonddal tetováltatott volna.

Hasfala, mellkasa egyenletesen süllyedt, emelkedett. A kedves élt: szívem megcsordult. Már nem úgy néztem őt, miként a Halál Emlékkönyvét. Gyönyörködtem benne, porcikáról porcikára.

Amikor már majdnem elsírtam magam, részint a szájalomtól, részint a felemlékezett idegsokktól, kilopódtam a szobából, és felhívtam Jervent.

Elmeséltem neki a történeteket. Kiejtettem a kulcsszót: gyűlölet.

Ő elmélázott ezen.

– Gyűlölet: az a mélységesen banális mechanizmus, hogy kivágom azt a fát, amire nem tudok felmászni. Gyűlölet: mélyebbeket gondolunk felőle, mint amilyen csekélyben tanyázik az

egész. Gyűlölet: paradox szerelmi vallomás: olyan szeretnék lenni, mint te, de nem és nem tudok, tehát dögölj meg, mert elérhetetlenül szép vagy, ne legyél, ne lássalak! Gyűlölet: útjelző táblákkal gazdagon ellátott, eltéveszthetetlen, kövezett út az örülethez. A tébolygó immár halott, örvendj annak, hogy egy darabig megint csak a gyűlölet hétköznapi válfajaival lesz találkozásod, amiket még átláthatsz, felfoghatónak érzel, mert még nem végletesen eszelősek. Utóbbiakat jól ismerem, ha nem is rajongom. Minden valamennyire markáns ember felizzítja az effélére hajlamosak gyűlöletét: ez a minőségnek visszaigazolása. A valamilyenségnek ez az ára. Ugyanők viszont azt is megkapták ajándékba, hogy aki szereti őket, az borzasztó nagyon. Nincs langy középút, mert az a középszeré. Ami engem illet, igyekszem minél láthatatlanabbá válni azok számára, akiket kínoz a létem. Ugyanis, ha bármi módon reagálok a gyűlöletre, létrejön az ördögi kör ez ellen egyetlen humán védmódszer van: az, hogy megszakítjuk a láncot. Ki lehet állni a pástra, de minek!? A butaság nem vitaképes, nem más, mint elemi erő: hülye leszek pert indítani a földrengés ellen.

Sokáig hallgattam a páratlan, fotoszintetizáló csodalényt, aki a külvilág mérgeit beszívva friss-tiszta oxigént bírt kibocsátani.

Azután megkerestem Ohio arcán ama pontot, amely épnek látszott, és megcsókoltam.

Kisiettem a házból.

Az élet, a hatásvadász rendező, Jerven szavainak illusztrálásaként elélem instruálta az automata garázsajtóval gazdagított szembeni szomszédot.

A negyvenes pasas futólépésben termett mellettem, megragadta kocsim ajtókilincsét, történetesen a rajta lévő kezemmel együtt.

– Csókolom. Randolph vagyok. Maga ugyebár kicsoda? Nemde, a gyermek édesanyja?

Kissé meghökkentett a stílusa. Még nem eléggé érleltem meg benyomásaimat ahhoz, hogy megvalljam őket.

Szemügyre vettem a jövevényt.

Randolph külseje átlagosnak tetszett. Gondozott, még nem kopaszodó, de már gyérülő hajviselete volt, borotvált arca. Barna

szemének enyhén zavaros pillantása megállapodni képtelenül fel-le vibrált arcomon.

Száját dacos-keménykedő fintor vonta keskenyre.

Feltűnésmentesen ruházkodott, a szemle végére már el is felejtettem, mit visel.

– Shane Negrin vagyok – feleltem. – Van egy gyermekem.

– Royal, tudom. Ismerem. Nemdebár?

Bólintottam. Kuncoghatnékam támadt, de visszafogtam magam.

A pasasnak neurotikus stichje és faroktelefonja volt.

Utóbbiról a szokásos módon szereztem tudomást: a ketyere felcirpegett a kabátzsebben.

Randolph pillantása felélénkült egy másodpercre, tekintetemet kereste, hogy elismerést olvasson ki abból: lám, ő fontos, és mint olyan: személyiség.

– Bocsánat – mondta.

Elővonta a készüléket, majd türelmemet szító szemvillanásokat küldözgetett felém, ám nem lehetett biztos abban, hogy kivárom, míg megvitatja hívójával a legfrissebb meteorológiai fejleményeket: sütött a Nap, olvadt a hó, de már közelgett a következő anomália, mert befordult a kocsiajtó elé, mintegy torlaszként: nehogy elmenjek, mielőtt a tudomásomra körülményeskedhetné közlendőjét.

Álltam, egyik lábamról a másikra. Cigare gyújtottam, kiolvastam a szeméből, hogy rosszállja egészségtelenkedésemet. Amúgy arról fecsejgett éppen, hogy tanári, mérnöki, közgazdasági végzettséggel is bír, pár szemesztert az orvosi karon is elvégzett, a jogismeret sem idegen tőle, majd felsorolt még ezt meg azt, amitől az az impresszióm támadt, hogy a csúcsteremtmény a Világegyetem összes Univerzitását végiglátogatta.

Órámrá pillantottam. Még bőven volt idő az ezredfordulóig. Lábat váltottam.

Arra gondoltam, alkalomadtán elmesélhetném Randolphnak a nemrég hallott sztorit.

Egy ismerősöm valamelyik arab országban járván kitartott kézrázási beidegződése mellett. Fűvel-fával lejattolt: a szállodája mögötti pálmaligetből előjövő helybélivel is. Majd feltűnt neki a

burnuszos fickó baljából madzagon alálógó, csúnya színű folyadékot tartalmazó konzervdoboz. Érdeklődött a fura holmi rendeltetése felől.

A bennszülött lelkesen elmagyarázta: épp a dolgát végezni járt ott hátul, a pórázra vett dobozban a fenékmosó vizét tartja.

Ismerősöm egészen elképedt. Akkor is tűzbe hozta őt a dolog, midőn nekem mesélte:

– Képzeld, Shane, mi itt az állítólagos fejlett civilizációban még csak a mobiltelefonnál tartunk, azt csapjuk ki az étteremben az asztal közepére, lehetőleg faxosat, nagyszerűségünket jelezni, holott a sivataglakók már rég elnyargaltak mellettünk a technikával, és feltalálták a mobil bidét! Képes vagy ráérezni? Mobil bidé! Vagy bidémobil? Sehol sem vagyunk!

Randolph eltette a Vagyok Valakit.

– Royalról szeretnék pár szót váltani – mondta. Műszomorúságba borította arcát. – A fia nem köszön nekem!

– Nahát – mondtam. – Valami konfliktusuk volt egymással?

– Dehogy. Én szeretem a gyerekeket, nekem is van. Néhányszor figyelmeztettem a magukét, hogy helytelenkedik, de sose bántottam! A gyerek viszont nem köszön nekem! Felnőtt férfi vagyok, negyvenkét éves, elvárom, hogy egy gyerek köszönjön nekem!

– Rendben. Szólok Royalnak, hogy köszönjön szépen Randolph bácsi negyvenkét évének.

– Elhatároztam, hogy beszélek magukkal a gyerekről. Úgy látom, nem hív be, nem baj, én beinvítalom magát a házamba, leülünk a nappaliban, és végigbeszéljük ezt a dolgot!

– Ne most. Sietnék.

– Előbb-utóbb időt kell szakítania a gyereknevelésre, mielőtt még késő lesz! Különben jól van, maga tudja, miért nem hajlandó megnyílni a problémám előtt, nem feszegetem. Megmondtam a fiúnak: ne köszönjön, ha nem akar, de ha legközelebb nem köszön, én megpofozom!

– Ne tegye. Terrortól még senki nem lett köszönős. Ne haragudjon...

– Siessen csak! Megjegyzem, tanult tanárember vagyok, ha nem is ezzel keresem a kenyerrevalót. Nem mintha dicsekedni akarnék, de

elég jól megy a sorom, úgy is mondhatnám: szépen egzisztálok! És mint pedagógiában jártas, annyit mondhatok: rossz vége lesz a gyerek elhanyagolásának! Most még csak nem köszön, legközelebb már öregasszonyokat gyilkolgat! Kegyed most már mindig itt fog lakni? Az jó lesz, mert sűrűn akad megbeszélő két szomszéd között: a gyereknevelés tárgyában például.

– Új keletű a nemköszönés? – érdeklődtem, zsaruilag motiváltan.

– Nem egészen. Már a múlt hónapban is előfordult, hogy...

– Beszélte erről Ohioval? Tudja, ő a gyermek atyja.

– Vegye tudomásul, kísérletet tettem rá! Erre ő megkérdezte a gyereket, miért nem köszön nekem. A fiúcska azt felelte, azért nem, mert én többször nem válaszoltam a köszönésére. Akkor a maga partnere felém fordult, és azt mondta: ezért nem köszön a gyerek! Ez egy evidencia?! Mármint, kérdezem én, mint tanárember, milyen szülői hozzáállás ez? Ráhagyni a gyerekekre a véleményét?! Megvilágítsam magának, hová vezet ez? Két büdös nagy pofon kéne a srácnak, nem kérdezzetős! De én figyelmeztettem a gyereket: nehogy véletlenül az útban álljon, amikor jövök a kocsimmal, a nagyobbikkal, ugyanis kettő van, mert esetleg nem veszem észre, hogy ott áll az útban, és áthajtok rajta!

– Randolph – szóltam gyengéden –, hímezzé falvédőre, hogy mindig szem előtt legyen: az ember előbb gondolkodik, azután beszél. Nehogy összekeverje!

– Én csak jót akartam! – hüledezett a pasas. – Nem kiabálok, nem veszekszem, teljesen kulturált vagyok, és mégsem nyilvánít megértést! Mellesleg az apa se! Pedig sose tettem szóvá, mitől olyan fene egészséges, nyugodt és jóképű!? Hogyan értessem meg magam?

– Ez mélységesen a pszichiáterére tartozik, Randolph.

– Negyvenkét éves vagyok, intelligens, férfi és felnőtt! Jogom van megkövetelni, hogy a szaros kis kölyök tiszteljen!

Déja vu vett elő.

Aztán eszembe jutott, hogy Royal megkérdezte egyszer, mi a déja vu. Válaszom hallatán csak a fejét rázta.

Nem jól tudod, anyu! A déja vu igazi jelentése: azt hiszem, ezt a dézsát láttam már valahol.

- Oké, most elmegyek – sóhajtottam.
- Még nem közölte, hogy mi a véleménye! – ordította Randolph.
- Még dolgozom rajta. Végül úgyis megmondom.
- A kocsiba ültem, leengedtem az ablakot.
- Jut eszembe: vizslát, Randolph.
- Csókoltam a kezét – modorkodott, alig akarván titkolni

csalódottságát.

Eltéptem.

Ohio, akitől a szegény szomszéd még sose kérte számon főbűnét, miszerint mitől olyan fene egészséges, nyugodt és jóképű, délutánra exhumálta magát, és elfáradt Paredes boncolására.

Viseltes arca láttán felötlött bennem: Randolphot boldoggá tenné jelenlegi látványa.

– Te itt? – kérdezte. Emlékezvén: nem vagyok az a prospektúrajáró típus.

– Látni akarom, hogy valóban halott. Hát te?

– Engem az érdekel, hány marék ólom kell ahhoz, hogy valakit hitelesítsenek, mint megamacsót. Szinte biztosra veszem: nem emberi szöveteket fogok látni, ha kinyitják a pasast. A közelharcból ismert elemek közül csak a letálisakat alkalmaztam vele szemben, úgyszólván hatástalanul. Látni akarom, miből van.

– Volt – rebegtem reménykedően.

Titkon tartottam attól, hogy ha a boncterembe lépünk, Paredes ledobja fehér leplét, lemászik az asztalról, és előlről kezdi gyilkos őrvongását, miként az az izzasztásomra törekvő filmekben történni szokott.

Ehhez képest vértelenre fakult bőrrel, moccanatlanul hevert a rozsdamentes halotti ágyon, tisztára mosdatva, fésült hajjal. Ha nem néztem sebeit, fiatal férfitestet láttam, aránytalan felépítésűt, izmosat.

A bennünk támadt kételyek másokban is felmerültek. Eljött Hapsifüles és néhány akciócsoportos is.

Munkához látott a holtak szakorvosa. Mindnyájunk megnyugvására Paredes biológiai emberből volt.

Donna Giovanna vendégváró golyóinak egyike felszakította nyakbőrét, eltépte néhány izmát, és tovaloholt.

A másik átmenő jellegű lövedék a jobb csuklót roncsolta, a többiek Hebb beavatkozásáig befészkeltek magukat, közülük egyik sem volt halálos. Ohio lefegyverzési céllal ellőtte két ujját, majd később, amikor a fickó elszurrant mellettem a sötétben, vaktában utána küldött lövéseim a vállát és medencecsontját érték.

A további vizsgálat megállapította, hogy Ohio talpa és ökle komoly zűrzavart okozott a belső szervek közt, magát a halálozást azonban a kábítószer-túladagolás miatt fellépő keringési összeomlás okozta.

– Nem mondom! – sóhajtott a doktor. – Mintha egy hamburgert boncolnék.

Otthagytam őket.

Az irodába loholtam.

Scarlett megnyugtatót: minden ügyemet s dolgomat elintézte, boldog-boldogtalan hősként emleget, de senkinek nem hiányzom mehetek tornázni.

Arcáról szépség sugárzott, ragyogása belülről sütött, szeme tündökölt amúgy kacér kosztümben honolt asztalánál, és kalácsra kenhető vastagon áradt belőle a dögösség.

Hogylétére vonatkozó kérdéseimre elejtett néhány sötét megjegyzést a lepra boldogtalanságról.

Szavát sem hittem.

– Ettél ma? – kérdezte.

– Nem emlékszem.

– Nem kell emlékezned, nézz a tükörbe! Látni fogod, hogy éhezel. Remélem, mától hizlalótornára nyergelsz át. Roppant kelendő a gömbölyű alak! Nem vagy te anorexiás?!

– De még csak bulémiás se! – feleltem, sarkamon fordulva.

Rohantam kondizni.

Vacsoránál szóba hoztam Randolphot és a tiszteletreméltóságot.

Ohio és Royal összenézett. Elvigyorodtak, és tovább foglalkoztatták a villájukat.

– Részleteznének? – kérdeztem.

Az atya vállat vont, szabásminta-színezetű orcáján unott fintor villant át.

– Dolphie lépten-nyomon kekec Royallal. Lehet, hogy neked újdonság a problémája, a mi tökeinkből már facsarni lehetne. Hogy árnyaljam a pasit: ő az itteni Joker, a szomszédnyüvő. Elég ennyi?

– Dolphie-nak semmi sem szent, csak a saját elvei és az életkora – közölte Royal.

Ezenközben a tányérjára szedett zöldségfélékkel hamupipózott: a borsószemeket északon gúlázta fel, a kukoricaszemeket három óra irányában tornyozta halomba, hat óra tájt a karfiolt piszkálta rakásba, nyugatra kupacolta a szárzellert. Középre túrta a majonézes gombát. Mindez úgy elfoglalta, hogy evésre nem jutott ideje.

– Szóval pedofil a pasi – tűnődtem. – Ha legközelebb szóba hozza a nemköszönést, örömet szerzünk neki: beparancsolom a gyereket. Ő meg elereszt idebenn néhány átható halálsikolyt, és az ajtó alatt kihabzik a vér.

– Ezt várja el – hagyta rám Ohio. – Továbbá szeretné, ha rendszeresen gyakoroltatnám a köszönést a gyerekekkel.

– Képzeljétek el, mi lesz, ha rákapok! – mondta Royal. – Aztán majd fű-fa elé odaállok, mint egy útonálló, és ráköszönök! Vagy kiugrom egy bokor mögül, és köszönök!

– Dolphie javallottá: ha már végképp nem vagyok híve a gyerekverésnek, készítsek róla fotót, rajzszögezzem a villanyórát takaró szekrényre, és naponta egy-két órára állítsam a portréja elé a srácot, köszönetni. Latolgattuk az ötletét, nekünk is eszünkbe jutott egy s más: Dolphie esetleg a nevére vehetné a képmását viselő villanyórát, amit azontúl ekként tisztelhetnénk: Dolphie, az elektrocentrum.

– Arra is gondoltunk – folytatta ivadékunk –, hogy pénzt nem sajnálva felszerelhetnénk egy digitális kijelzőt, ami percre pontosan mutatná Tekintélykövetelő Dolphie Aktuális Életkorát.

Ohio felsóhajtott.

– Letettünk róla, attól tartva, hogy Dolphie manipulálni fog vele a több tisztelet végett.

Ittam egy korty sört. Megtöröltem a számam. A szalvéta mögött visszakomolyítottam arcvonásaimat, majd megjegyeztem:

– Úgy látom, Dolphie be van szúrva a lepkegyűjteményetekbe.

– Verdeshet – bólított kedvesem. – Kijárta magának, hogy Royal annyira se tisztelje, mint egy harminckilenc évest.

Royal az órájára pillantván habzsolni kezdett, karfiolt, zöldborsót, kukoricát vegyest.

– Mi ütött beléd? – firtatóztam.

– Sietek. Dolphie-idő szerint már ágyban kéne lennem.

– Amúgy mivel foglalkozik a pasek? – kérdeztem.

– Emlékezetben tartja a végzettségeit. Továbbá jól csengő idegen szavakat tanul, és aztán némelyiket helyesen is alkalmazza.

Félművelt és egészülő.

– Ebből él?

– Érdekel engem, miből él?! – rökönyödött rám Ohio. – Furcsa útjai vannak, de fenntartja a törvényesség látszatát. Tavaly nyáron megkért: pár napig aludjak éberem, és ha netán durva, tagolatlan zajokra riadnék, kapjak stukkerre, és védjem meg őt, mert valaki kicsalt tőle valamit, és azt ő erővel, valamint uzsorakamatostól visszavette, és most megtorlásra számít. Az eb se jött hozzá torolni. Dolphie azóta megint engem cseszeget: nálam kompenzálja maffiális, szexuális problémáit. Kell nekem ilyen nemi élet?!

– Naponta számíthatok a pasek panaszaira? – sóhajtottam.

– Beszéljünk nála befutottabb elmebetegekről: holnaptól ráhajtok Luponra.

Royal a szájába gurította az utolsó borsószemet, felpattant az asztaltól, elnyúlt a kanapén a távkapcsolóval, és felüvöltött:

– Rank gyógyít a tévében! Szólni kéne Dolphie-nak! Itt a segítség!

Hitvesem fénytelenre púderezett arccal ült egy karosszékekben, sötét öltönyt viselt tojáshéjszínű ingéhez, harántcsíkos nyakkendőjén apró gombóc mikrofont. Nem látszott lámpalázasnak. Odaadó arkifejezéssel hallgatta a telefonvonalban sóhajtozó ügyfelet, aki éppen arról panaszkodott, hogy mostanában valahogy furcsán viselkedik a felesége, és ő aggódik a házasságukért.

Rank átvette a szót a szemérmesesen hebegő pasastól.

– Ó, sejtem! A hölgy ádáz konyhareformot vezetett be: azóta félnyers zöldségeket esznek salátával, ön már nem is emlékszik a

sertéshús ízére, mert folyton csak halat, csirkét vagy pulykát talál az asztalon vacsorára egy tálka mézes-diós joghurtot kap. A tisztelt felesége pedig tornázni jár és hajszínt változtatott, és vonzóbb lett, mint valaha volt, ráadásul lélekben is legalább húsz évet fiatalodott. Nos, uram, a legbölcsebb, amit tehet, ha felkészül a szakításra, válásra!

- Nem – sóhajtott az ügyfél, majd hosszan köszörülgette a torkát.
- A feleségem iszik és kokainozik.
- Műsoridegen az élet – dörmögte Ohio.
- Hát ez egyszerű! – derült fel Rank. – Csupán ekkora a baj?!

Hisz ez csak bajocska! Ezen könnyen tudunk segíteni!

Ezzel praxisba lendült, és pompás tanácsokat ontott magából, profi volt, hiteles, megnyerő.

A tányérba ejtettem a használt szalvétát, a szőnyegre térdeltem a tévé előtt, és önmagamnak tett ígéretem szerint felvettem a teveállás-pozitúrát. Kisvártatva forni kezdtek a combizmaid. Hagytam, hadd nyúljanak.

Arra gondoltam, nem az a tíz év veszett el, amit Rankkel töltöttem, hanem az a tíz, amit Ohio nélkül.

Azután visszaültem az asztalhoz, ittam egy pohár sört, és megkérdeztem:

- Na és hogyan cserkésszük be Lupont?
- Fel nem foghattam, mi ütött a bűntevőkbe.

Bár a karácsony közeledtével temérdek Mikulás jószágoskodott az üzletközpontok környékén, a tévében az ékszerreklámok visszaszorították az intimbetéthirdetéseket, és a parttalan teleoperettekben egyre ájtatosabb hangulat terjengőzött, a gengszterek rendületlenül irtogatták egymást, anyák ölték gyerekeiket, férfiak asszonyukat, részegesek késelték szesztestvéreiket, és a tizenéves korosztályt tovább gyérítette a narkó- és a gyorshajítás-halálozás. Mintha számosan eltökélték volna: még idén elhunynak, oszlopnak-fának rohannak, megnyomorodnak, leszámolnak ellenségükkel, évvártáig szabadon engedik dühüket, tébolyukat. Netán azért folyt e drámai hajsza, hogy karácsonyig végezzenek a piszkos ügyekkel, és az ünnepnapon kimosdva

gyújthassanak gyertyát?!

A Paredes-ügy jutalmául kimerítő népszerűsége tettem szert: a nyomozó kollégák egyenesen igényelték, hogy személyesen jelenjek meg minden tragikus esetről. Kisvártatva úgy éreztem magam, mint egy halálmadár, már attól tartottam, hogy a tükörbe nézve egy marabut látnék.

Némileg irigyeltem a segélyszervezetek aktivistáit, akik ez idő tájt az évközinél intenzívebben gondoskodtak megszorult felebarátaikról, élelmiszert, játékot, ruhaneműt gyűjtöttek nekik. Ők épp ezen időszakban azt tapasztalták, hogy tetőfokára hágott az adakozási kedv és a keresztényi jószág.

A keresztényi jószág, valamint a felebaráti szeretet jutott eszembe akkor is, midőn a gyilkossági helyszíneken megjelenve belefüleltem a kollégák színe elé kért hozzátartozók, ismerősök, szomszédok vallomásaiba.

Már újszülött zsaru koromban rádöbrentem: a legegyszerűbbnek tetsző esetet is mérhetetlenül komplikálttá teszi a meggyilkolt személy környezetének kikérdezése. Ugyanis a holtan fekvő egyénről óhatatlanul kiderül: törvényimádó polgár volt – aljasul bűnözött, a légynek sem tudott volna ártani – fűnek-fának betartott, nála rendesebb ember még nem született, embrióként el kellett volna vetelni ezt a szörnyeteget!, segített a rászorulókon – mindenkit meglopott, ugyan kinek állhatott útjában ez a drága lélek? – na végre, hogy valaki elciánozta ezt a férget!

A nyomozás eme fázisában valósággal hemzsegnek a tett elkövetésével gyanúba fogható személyek, azok sem tekinthetők makulátlannak, akik ádázul rühellték a boldogultat, pláne gyanúsak azonban, akik szentként méltatják. Az ilyen meghallgatások egyre kevésbé szólnak arról, aki bevégezte életét, lassanként előtérbe nyomul, majd elszabadul az életben maradottak pszichéje.

Az élő ember talán még szörnyeteges álmaiban sem sejti, mekkora szálla a környezete szemében, holtában viszont hült hideg marad ez iránt. A felkapottabb krimi-, fantasy- és horrorszerzők képzelőereje is lepkesóhaj-gyenge a munkatársadéhoz, szomszédodéhoz képest, aki rólad vallván-elmélkedvén olyan torzságokat, elvetemültséget

tulajdonít neked, melyek birtoklásáról sejtelled sem volt. S míg az általad honolt állam alkotmánya megengedi neked, hogy az légy, aki vagy: ember és bizonyos mértékig szabad, a Randolphok és Jokerek sosem fogják elnézni, ha elütsz tőlük, ha kilógsz a birkasorból. Bezárhatnának a kocsmák és játéktermek, éhen vesznének a kokainbárók, ha ma is dívhatna az eretnek- és boszorkányégetés, ha rendszeresen kielégülhetnének az autodafé-hívők.

Uram, irgalmazz: nehogy megvalósuljon a virtuális valóság!

Valószínűleg a Paredes-história is közrejátszott kiborulásomban. Midőn egy balesetnél jártamban az ámokhajításnak véget vető korlát által kettészelt kocsiból kivágták-bontották a szétroncsolt emberi testeket, négy ifjú maradványait, és a mindegyre csak gyülemelő tömeg főbb hangadói ekként öklendtek: *úgy kell nekik, egy percig sem melóztak a szuper járgányukért, biztos a maffiázós apukájuk csúsztotta a seggük alá, a jogsit is a fater vette a bolhapiacon, kész szerencse, hogy a korlát feltrancsírozta őket, különben ki tudja, hány rendes embert törtek volna össze!?*, és szikraesőt fröcskölt a lángvágó, és a tűzoltók előhúztak a romból egy cipőbe-nadrágba bújtatott lábat eszembe jutott, hogy valaha mindannyian megcsináltuk a balhéinkat, és ha mégsem, akkor legalább elképzeltük, milyen lenne, ha mernénk megtenni hogy valamennyien voltunk ifjak, léhák, bűnösök, örültek, ha csak egy percig, ha csupán egy éca erejéig is, és hogy erre emlékeznünk kellene, amíg élünk, hogy könnyebb legyen elviselnünk önmagunkat és másokat, valahai gyengességünket, akár még a mosti bigottságunkat is.

És ekkor sírva fakadtam elkeseredésemben, azután este megnézhettem magam a híradóban, majd lenyelhettem azt is, hogy kedvelt kollégáim szóvivőből könnyvivővé minősítettek, és senki más nem segíthetett a lelkemen, csupán Ohio és Jerven.

Egyszóval közelgett a karácsony, Rank ügyvédje telefonált, hogy sürgősen keressek jogértő személyt, mert hamarosan kezdetét veszi a válási ceremónia.

Hetente háromszor egy órát izzadtam Aura vezényletével, és naponta százszor is bezsebeltem a pasasok alakomat méltató pillantását, színpompás jelzőit, olykor ducidad tinédzserlányok

szólítottak meg, tudni óhajtván karcsúságom titkát, mely titokhoz mind többen viszonyultak olyképp, mint a Szent Gráléhoz, és nem csekély büszkeséggel vágtam zsebre némely korombéli nő már-már heroikusan kinyilvánított utálatát, ugyanezen alakért. Hol felizzott, hol megfagyott körülöttem a légkör: fitten viseltem, élvezvén, akár a finn szaunát.

Az elhordott házasságomról leválasztó pör közelsége cseppnyit elszomorított. Jóval mélyebben érintett anyám élénken átélt depressziója di Giacomo újbóli megfontosodása miatt. Apám szóba sem állt velem, legfeljebb annyira, hogy közölje néhány ízben: soha többé nem áll szóba velem.

Alaposabban belegondolva meg is értettem őket.

Rank hitveseként többnyire jó kislányuk, jó feleség és jó anya voltam nem önmagam, hanem az, akinek ők látni óhajtottak ezen álnokságról hitettem el magammal, hogy Ráció és Realizmus.

Ohio babájaként, gyengéden így becéztek, nem engedtem a sztereotip szerep kényelmességének, immár nem mások elvárásainak kívántam megfelelni, magam határoztam tulajdon életem dolgairól. Voltaképpen alig is változtam, csupán nem bírtam tovább hamisan élni.

Kerülj át rajta, de ne kerüld meg, kívánta Jerven midőn azt panaszlottam, hogy nem tudom, mitévő legyek eleim dacreakciójával.

Először te fogadd el végre, hogy belülről irányított, szuverén, erős, barázdált lény vagy, mondta Ohio, azután majd ők is adoptálnak valódi önmagádként, feltéve, ha eléggé szeretnek.

Royal szembeszállt értem a nagyszüleivel. A kölyök, aki hosszú ideig úgyként bánt velem, mint erősen retardálttal, váratlanul hipernormálisnak nyilvánított, és tüntető rajongást tanúsított irántam, megkövetelve, hogy a nagyiék is mutassák ki nekem szóló, igazi érzelmeiket, különben semmiféle ajándékot, még csokitojást sem fogad el. Elbűvölően pimasz zsarolása kihúzta a helyzet méregfogát.

Előbb anyám, utóbb apám is megbocsátott, várakozásommal ellentétben könnyes-flitteres-üstdobos, fináléjellegű nagyjelenet nélkül, viszont jócskán zavarban és szemérmatosan, ama

belátásukkal egyidejűleg, hogy nincs mit felhozniuk Ohio ellen: a macsó férfinak nőtt, amúgy a szemük láttára, s csupán azért észrevétlenül, mert nem és nem akarták látni, milyen is valójában, őt olyannak akarták nemszeretni, amilyennek hajdan beskatulyázták, miként engem olyannak rajongtak, amilyen csak a vágyálmaikban voltam.

Harriet zsábagyógydába vonult, távolléte idejére élete párját jelölte ki mellém cikizkedő-dublőrnek, ám Kevin a fia apja volt, kedvelt engem, s örvendett, hogy ezt most ki is mutathatja.

Rosszallásommal mit sem törődve elvitte Royalt a moziszörnyek kiállítására, majd hazaérvén előreengedett az ajtóban egy tulipánoktól tarkálló bokrétát, és persze levett a lábamról. Manikűrözésemet látván a sarj legott üzletet ajánlott: ha átengedem neki lenyiszált körmeimet, ő azokat a sajátjaiként eladja az apjának, azután risztelünk. Hihetetlen erőfeszítéssel álltam ellen a kísértésnek, mire megjegyezte: míg én léhán a jellemerőmet fitogtatom, addig őt komoly profittól ütöm el.

Nagyapja olyannyira meghatódott a szövegétől, hogy még akkor is a vérszerinti büszkeség könnyeit törölgette a szeméből, amikor Ohio hazatoppant.

Atyja a küszöbnél járt, midőn a siheder belefogott kiállítási élményeinek ecsetelésébe. Elhúltan hallgattuk beszámolóját. Úgy rémlett, mintha ő valami mulattató vásári produkciót látott volna, s nem azt a hajhullasztó borzalombazárt, amelyben mi jártunk. Emlékeztettem magam Dorys Hebb kisfiának szavaira, férfiasabb felem pedig említésbe hozta, mint témába vágót: csak nemrég járt a kezében Lupon dossziéja, s ő felfigyelt a skizót kezelő hangyász ceruzával firkált széljegyzeteire, melyek legédesebbje így hangzik: paranoiás, nem alaptalanul.

– Mint mi – fűzte hozzá Ohio. – Valamint a felnőtt lakosság kilencvenkilenc százaléka. Ki ettől tart, ki attól. Temérdek a félnivaló: HIV-vírus, impotencia-rém, jard-zombi, adóhatósági-vudu, és ha már szörnyen rettegünk, bántóan szemet szűrhat, hogy a szomszéd kölyke nem nagyon köszön.

Később elárulta, miféle kudarcok tették epés kedvűvé: Gida

szerint Smilee alaposan alámerült, senki nem tudja, hová rejtezett, csupán mendemondák szálldosnak felőle: a bombász egyelőre nem vállal bér munkát, mert személyes ügyét kell rendeznie, feltalált valami szörnyen hirtelt, és a szerzői jogvédelem ügyében talpal, pillangót rőptet, kutyát sétáltat, szénában hál, poéta lett. Egyszóval Smilee: kámfor.

Lupon sem hallatott magáról, az égnek hála, de nem is látta őt senki, a fene egye még. Holott a tévéállomások naponta bemutatták a fotóját, és a bulvármagazinok is gyakorta felmelegítették viselt dolgait.

A skizó kushadt valahol, s én elmulasztottam magam elé képzelni megfeszített izmait.

Naná, hiszen lenyűgözött a szerelem.

Éjszakánként Ohiohoz simultam, szeretnéd? kérdezve.

Szeretnék, felelte ő, és vágyunk teljesült is.

Aznap oly jól indult minden.

Narancslevet töltöttem a gyümölcsmintás szilkébe, s azt forgattam a fejemben, hogy ma megint kedves leszek a kis bögréhez: nem dugom a mosogatógépbe, hogy aztán a dohban kuksoljon egész nap, álló éjjel, hanem előblítem a csapnál, és a szárítóra borítom: lássa a világot. Ezt fennhangon is előadtam.

Royal nem is rezzent, ismervén e bogaramat, ellenben Ohio furcsálkodva meredt rám, szájszegletében mosolyféleség vibrált.

Midőn először előálltam e gondolattal, mintegy két évvel ezelőtt, Rank tökéletesen elképedt. Halál hülye vagy, mondta szakszerűen, orvosilag.

Hiába érveltem, szeme elé tartva a szilva-, szamóca, meggy- és fél dinnye dombormotívumokkal ékes, színesre festett bögrécskét, láttatni a holmi kecsét s báját, szólván: hű szolgálóm, e szegény szilke csupán annyi időt tölt a napvilágon, míg elkortyolom belőle a narancslevet, és máris visszazáratik a mosogatógép egészségtelen sötétjébe, és én ezt egyszerűen nem bírom lelkileg, nekem furdalásom van, ergo: a bögre kívül marad.

Rank konokul kitartott a mellett, hogy hanyatlik az elmeállapotom, rajtam már csak a kórboncnok segíthet, én viszont

dajkáltam a bögrémet, és kikértem magamnak a hitvesi cirkuszo­lást.

– Hogy mondtad? – érdeklődött Ohio, nem egészen ért­vén köz­lendőmet.

Elismételtem. Meg is okoltam, színesen, érzelmesen. Hoz­zá­füz­ve, hogy bármily fura, a kávésbögrém sanyarú sorsa jóval kevésbé dűl fel, bár azért olykor ő is kap egy-egy mosogatógép-mentés szabadnapot.

– Aha – bólintott Ohio. – És a kedves bögréd mennyit lát a világból az edényszárítón fetrengve?

Ezzel fülön fogta a szilkét, és a magasba emelte.

– Látod, ez itt a konyha – mesélte neki –, a pult túloldalán kezdődik a nappali. Az a villódzó doboz a tévé, de most inkább ne nézz oda, nehogy aztán egész nap nyugtalanítson a véres látvány. Mindjárt vége a híradónak, az időjárás-jelentést megnézheted, a hófelhőcskék biztosan tetszeni fognak. Láttál már papagájt? Egyet sem? Máris mutatok neked kettőt!

Ohio a gyerekszobába vonult a meghatott szilkével, és megismertette őt a csatakos időre való tekintettel apatikusan passzív Herkules­sel, a bóbítájukat meresztgető nimfákkal, majd Royal számító­gépe­vel. Azután kisétáltak a kertbe, megtekintették a lel­ken­dező fá­cán­párt, a fellegtornyos égboltot – és a kerítés előtt vacakoló, majd legyökeredző Dolphie-t.

Kebelbélim cselekedete könnyeket csalt a szemembe.

Royal felzsendült a játéktól, kivette a bögrét visszatérő apja kezéből, és megállt vele előttem.

– Bemutatom neked az anyámat, Shane-t – mondta finom meghajlással. – Ő kicsit lütyő, enyhén hangyás, jócskán ketyós, de nagyon dzsesszes. A pasek, akivel jól sétáltál, az apám, Ohio. Róla nem mesélek: mostanra mindent megtudhattál róla, ha eléggé figyeltél. Én Royal vagyok, szintén hangyás. Ki tud válaszolni a kérdésekre: hol lakik az alkoholista?

– Hol lakik? – érdeklődtem.

– Az üveghegyeken túl.

Azután az irodában folytattam a napot.

Scarlett kávé­ét főzött, gépelt, telefonált, és egy zizegő zacskóval

babratolt, mindezt egyszerre. Asztala sarkáról hiányzott a családi biblia.

– Hé! – nyögtem. – Hová lett a relikviád?

– Elfújta a szél – sóhajtotta.

Letette a kagylót, elengedte a kávéfőzőt, felemelte ujját a tasztatúráról, és csuklóig merült a staniclibe.

– Nézd, mit vettem! – szólt, elém lebbentve egy maréknyi textíliát.

– Nahát! – sóhajtottam. – Csak nem bugyit vettél?

– Ez nem akármilyen bugyi!

– Tényleg nem – láttam be. – Fehér bugyi.

– Jól figyelj, mert nem ismétlem meg: ez egy fenéktartó bugyi.

– Persze, hogy fenéktartó! Lásd be: csüggesztően festene, ha mellet tartana.

– De nem közönségesen tartja a popsit, hanem speciálisan! Direkt úgy képezték ki, hogy az alsó rakparti részt magasra emelje, és ezáltal a feszesség látszatát keltse – magyarázta Scarlett.

Egészen elképedtem. Összecsaptam a két tenyeremet.

– Dúc van a bugyiban?

– Aha – felelte.

Egy tűnő pillanatig úgy láttam, mintha parázs izzana a szemében. Képtelen voltam ellenállni a készítésnek: végigsimítottam gesztenyeszín haján.

– Tisztára megbuggyantam, ugye?! – kérdezte szomorkás hangon, félrehajtott fejjel fellesve rám.

– Á, dehogy!

– Dehogynem! És elárulom, ha már úgyis kérdezted: kidobtam a könyvet! Már nincs rá szükségem! Azután az ágyneműtartót is kipucoltam. Lehordtam a kukába az összes füzetes regényt! És bele se pislantottam a tegnap esti sorozatfilmbe!

– Nehogy nekem kifordulj magadból! – esedeztem. – Kedvellek, Scarlett, mindenestől. Ezt komolyan mondom.

– Miért, én talán nem kedveltelek téged? És most pont ugyanannyira bírlak, mint régen, pedig te aztán az utolsó molekuláig kicserélődtél!

– Azért nem egészen...

– Dugulj el, én beszélek! Az élet olyan átkozottul érdekes! Olyan piszkosul gyönyörű! Homárpiros negligzét és fenéktartó bugyit hordok! És ha ezeket felveszem, igazi illuzionistának érzem magam, mert egy remek pasas sóhajtozza a térdeimnél, hogy eszeveszetten szeret, és a tébolyulásig kíván. Lehet, hogy ő nem egy kackiás bajuszú, daliás Rhett Butler, és nem is olyan, mintha az ágyneműtartóban spájzolt regényfüzetek valamelyikéből mászott volna elő, de őt szeretem! Vele tudok beszélgetni, ő tud megnevetetni úgy képes hárfázni a testemen, hogy merő lúdbőr leszek tőle, nem néz hülyének, még akkor sem, ha hülyeségeket mondok vagy csinállok, és direkt kedveli a gyerekségeimet. És puttynyszám van humorérzéke, és ha némiképp rigolyás is, egyáltalán nem korlátolt. Annyira szeretem őt, hogy napról napra szőkébbnek, kék szeműbbnek és nyurgábbnak látom. Eltökéltem, hogy vigyázni fogok rá, mert már nem éppen húszéves, és teljesen stresszes életmódot folytat, ezért tegnap berontottam egy könyvesboltba, és vettem egy bőröndnyi tudományt. Egész éjjel tanulmányoztam az egészséges táplálkozást, és ma este zöldféléket fogunk vacsorázni! Mondd meg nekem, de becsszóra őszintén: tényleg el lehet tengődni karfiolon és répán? Ugyanis ha nem akarom időnap előtt elveszíteni szívyszerelmemet, sürgősen tennem kell valamit az infarktusa ellen. Az a szemét folyton ott ólálkodik körülötte! De hogyan vegyek rá egy védekezésképes pasast a spenótevése? Pláne egy állig felfegyverzett zsarut? Na?!

– A következőképpen: készíts gyönyörű, ropogós, színes zöldköreteket magadnak, neki azonban a megszokott mócsing- és kalóriahegyeket tálald. Ha sajnálgat, mesélj arról, milyen fitt vagy, mióta temérdek zöldfélét vittél a táplálkozásodba. Egyébként tényleg frissebb, kicsattanóbb és derűsebb leszel, és ezt ő is érzékeltetni fogja. Eleinte csak bele-beledézsmál a kajádba, ám egy szép napon arra leszel figyelmes, hogy végleg rákapott a másfélére, különösen akkor, ha mindketten elfogadjátok, hogy az egészséges étkezés nem diétázás, és semmi köze az aszkézishez.

– Naqvi azzal ellenérvel, hogy ő igenis gyakran eszik zöldféléket:

például a parizer is ilyen, ha sokáig marasztalja a hűtőgépben.

– Ó, akkor mákszemnyit se izgulj! Játszi könnyen átáll, hiszen a szint már bírja!

Scarlett lesütötte a szemét, és a billentyűzet szélét kapargatta a mutatóujja körmével. Sejtettem, hogy fontos kérdést fontolgat.

– Nos? – bátorítottam.

– Lefogyunk ezektől?

Rám került a sor, hogy a cipőm orrát nézegessem.

Sőt, mintha kissé rekedtnék éreztem volna magam.

Csiszolgattam a torkomat.

– Hát – sóhajtottam, amikor már nem halogathattam tovább a rémes hír közlését –, attól tartok, igen.

Búcsút kell vennetek néhány terhes kilócskától.

– De nekem nem muszáj lefogni! Engem Naqvi így szeret, és nekem sincs bajom a külsőmmel, csak szeretnék egészségesebb lenni. Tudod, miért félek? Születésem óta gömböc vagyok, kamaszlányként is az voltam. Nekem egyszerűen fogalmam sincs arról, milyen az igazi alakom, mert mindig is rejtve volt előttem!? És ha borzalmas?

– Ne aggódj, rendes ételfélékkel csakis szépre eheted magad!

– Becsszó? Különböznél hiszek neked, te még sosem vágtaál át.

– Nagyon nemsokára, mondhatni kissokára eljő a pillanat, amikor olyan érzéki morrantásokat hallatsz majd a facsart narancslé kortyolgatásától, mint kólától még soha! Midőn úgy pillantasz egy kövér, puha avokádóra, akár hajdan egy böhöm libamájra. Készítheted az embernekvalót szakácskönyvből, vagy komponálhatod saját fantáziádból. A gusztusosan színes, harsogóan friss és ízletes kaják alkotásával tizedannyi időt fogsz a konyhában tölteni, ráadásul elfelejtheted a szódabikarbónát, az étkezések utáni elnehezülést, bokadagadást, fejgörcsöket és egyéb mérgezési tüneteket.

Scarlett felsóhajtott.

– De ugye tornáznunk nem kell?!

– Egyáltalán nem. Dzsesszbalettre is járhattok. Fő a mozgás, lihegés, izzadás.

– Ó, én már attól lihegek és izzadok, ha elmegyek a liftajtóig! – dicsekedett.

– Könnyű neked! – feleltem irigyen. – De majd akkor próbálj lépten-nyomon megizzadni, ha leolvadt rólad öt-tíz kiló!

– Arra sem emlékszem, milyen az izomláz! Kicsit félek, hogy megint előjöhet!

– Aztán majd a rendszeres mozgástól mindörökre elfelejtheted.

– Köszvénye sem lesz, ha rendszeren eszik? Se magas vérnyomása? Se idő előtti impotenciája?

– Forgasd a szakirodalmat. Abból a magadévá teheted mindazt, ami meggyőzően hangzik a számodra.

Kaptam kávé, sok tejjel. Íróasztalom mögött kortyolgattam el, a vétekkronikákat lapozgatva. Közben időnként a naptárra pillantva utánaszámoltam, hány napja van még Grallnak a nyugdíjba zizzenésig. Meddig kell még itt ülnöm a szövivőség kolostorába zárva?!

Már-már levágtam a hajamat elkeseredésemben, midőn felserkent a telefon.

Gyanútlanul szóltam a kagylóba.

– Úgy tudom, bármit megadna, ha helyrajzi számra tudná, hol találja Smileet – suttogta egy reszelős hang, az üveghegyeken túlról.

– Ki az a Smilee? – kérdeztem kiváló diplomáciai érzéssel.

Az alkoholos hang mélyet hörrent.

– Nehogy már azt akarja beadni nekem, hogy fikarcnyit sem érdekli a hapsi?! Ez esetben úgy leteszem a telefont, mint a szél, azután meg szepeghet!

– Na és maga kicsoda? – firtattam enyhe unottsággal.

Amúgy persze bioaktív voltam: felvételre kapcsoltam a magnót, és narancsokat hajigáltam az ajtóhoz, hogy Scarlett rám nyisson, és olvassa ki a szememből, mit szeretnék, de sürgőst!

– Nem teljesen mindegy, kicsoda vagyok?! – kacagott a sűgönc hátkapargató érdesen. – Rühellem a mocsok Smileet, máskülönben nem lógnék a kagylón. Nagy szívességet tenne nekem, ha visszareteszelné a kóterba. Írja fel, vagy jegyezze meg a címet, ahol ma este megtalálja! De pizokul vigyázzon ám, mert tonnányi

dinamit veszi körül a hapsit!

Scarlett nem jött, a narancsmuníció elfogyott. Levettem a cipőmet, utánavágtam a levélnehezéket, a kávéskanalat, és közben mélységesen gyűlöltem a pórázos telefont, amely nem teszi lehetővé, hogy az ember elmozduljon onnan, ahol a hívástalálat érte.

– Aztán azt tudja-e, hogy Smilee nagyon magára mászott ám? Naprakész az életéből, a pasijaiból, és még meg is kettyintett valakit a maga köreiből. És ha az anyját? Máskülönben este otthon lesz, azon a címen, amit mindjárt lediktálok, persze csak akkor, ha eléggé szépen fogja kérni! Képzelve: az a genny ül ott a dinamiton, és imádja önmagát!

– Túl elfoglalt vagyok én ehhez! – közöltem hűvösen.

Süket ez a Scarlett?! Vagy máris elment a spenótoshoz? Tütüt vesz a dzsesszbaletthez? Már minden mozdíthatót az ajtóhoz vagdostam, valóságos torlaszt emelve elé a kacatokból.

– Nárcisz utca huszonhét. Első emelet három. Este tíztől tutira ott találja. Lője le, aztán ismertesse vele a jogait! Ha összekeveri a sorrendet, megnézheti a családját! Miszlikben!

A sügönc kiszállt a vonalból.

Lecsaptam a kagylót. Kirohantam, hogy megfojtsam Scarlettet.

A tökély titkárnő szobája üreslett. Leszámítva az asztala közepén virító fenéktartó bugyit, mely az Ideális táplálkozás és az Idillikus szexuális élet című kötetek társaságát élvezte.

Ekkorra már kisöpörte a fejemből a szélütés, hogy voltaképpen mit is akartam tőle. Horpadt narancsokon és egyéb aknákon bukdácsolva visszavágtattam saját szobámba.

Felhívtam Ohiót.

Férfiasabb felem tudomásul vette a hírt: mai esténk legalább nem fullad unalomba, szólt fanyarul. Hollétét firtató kérdésemre rejtélyesen ködölt valamit, majd meglepetést helyezett kilátásba, és elköszönt.

A délután közepe táján, Smileeről rég megfeledkezve, rogygyantan ültem asztalomnál.

Nemrég értem vissza egy felfoghatatlan gyilkosság helyszínéről. Lelkem romokban hevert.

Egy pasas száguldozni óhajtott Homályzóna egyik kétsávos útján, ám az előtte többé-kevésbé szabályosan közlekedők gátolták ámokfutásában.

Erre a fickó gázt adott, és a záróvonalon áthasítva, a szembeni forgalom sávjában megelőzte akadályozóit, keresztbe fordulva leblokkolt előttük, és kipattant járgányából. A belső útfélen eltorlaszolt kocsihoz rohant, és mire annak vezetője felocsúdíhatott volna döbbenetéből, stukkert rántott, és szemközt lőtte a férfit.

Ezután néhány hanyagul célzott lövéssel megfenyegette a külső sávban szörnyedező autóst, majd visszaült zellerzöld járgányába, és padlógázzal eltépett.

A járőröknek csak hosszas üzőcskésítés végén sikerült elfogniuk a statárium-hívót, és mikor kérdőre vonták, a pasas eltorzult fejfel üvöltözte, hogy őt senki se merészelje feltartani.

A zsaruk emlékeztették a sebességkorlátozásra, erre-arra, a fickó azonban közölte, hogy ívesen szarik az összes KRESZ-buzira, és igenis kinyírja a gizdákat.

A frissen fodrászott, disznósajtfejű, középmagas, szolárium-kreol, bő negyvenes egyén tehénfoltos edzőnadrágot, téglamintás pulóvert és pitypangsárga selyemdzsekit viselt ezen darabokból tódult elő szumóbirkózókét is felülmúló, irdatlanul terebély hasa. Legfeljebb harminckilences lábán krokodilbőr csizma pompállott, tíz ujján tizenkét aranygyűrű ragyogott, stukkertől is kettőt viselt. Aktív sportolók számára tervezett nadrágja zsebeiből pörköltpecsétés bőrtokban tartott prolifon, boxer, elektromos sokkoló és rugós kés került elő.

A foglalkozását firtató kérdésre azt felelte, hogy vállalkozó, sőt: vállalkozóművész, mi több: vállalkozó-fenomén, és kilátásba helyezte, hogy kirúgatja az őt elfogó zsarukat, a földdel teszi egyenlővé az ellene tanúskodókat, és mikor az áldozat odaérkező felesége zokogva a csizmájára köpött, bösz ordítást hallatva lefejelte az asszonyt.

Ekkor megtörtént velem, ami már nagyon-nagyon régen nem fordult elő: az adrenalin kiszorította a vért a keringésemből, elhomályosuló szemem előtt vörösbe borult a külvilág, ujjaim ökölbe

szorultak, mind a hús, izmaim megfeszültek, zsigerig áthatott a düh: a pasas halálát kívántam, olyannyira, hogy személyesen vágytam ellobbantani az életét.

Elfordultam tőle, odébb sétáltam, mélyeket lélegeztem. Emlékezetembe rémlett apám esete.

Pár évvel ezelőtt ő is szemközt találta magát egy efféle alakkal az élet országútján. Összekoccantak a kocsijukkal. A vétkes dermedt-részegnek látszott. Apám indítványozta: hívjanak rendőrt, a telefonfülkényi fickó azonban rajongta a jogosítványát, és el akart inálni.

Naiv elem megpróbálta feltartóztatni a menekülőt: igen, a járgánya elé állt.

Nyolc héten túl gyógyult.

Ennek hírére árasztott el a mostihoz foghatóan elemi erejű, ijesztő, szörnyű, démoni düh. Elemelt a földtől, szörnyeteggé ígézett, megfosztott eszemtől.

Hála a skizómnak, jobbik énem rám szólt, visszaérvelt a talajra: a bűnös elnyeri méltó büntetését, majd a Törvény tesz róla.

A bűnös felfüggesztett ejnye-ejnyét kapott, s mire apámat kifarigcsálták gipszbörtönéből, a vétkenec a jogosítványát is visszaszerezte.

A telefon felcsörgetett sötét gondolataimból.

– Jól vagy? – kérdezte Ohio a hangom hallatán.

– Ihaj, csuhaj – morogtam.

– Ha ráérsz, gyere át a szobámba. Találtam egy nőt.

– Máris?

– Ez a füge halászta ki Lupont a folyóból a baleset után. Ápolta, gondozta, lábra állította. Gyere, hallgasd meg a sztoriját. Készülj fel belőle, holnapra tele lesz vele a sajtó. Hadd figyelmeztesselek: erős legyen a te lelked, mire ideérsz.

– Engem ma már semmivel sem lehet meglepni – sóhajtottam.

– Azt csak hiszed.

Az előkészítés után legalábbis egy Sharon Stone-ra számítottam: kígyóvékony, melligláb, jégcsap-kisugárzású szökére. Csupán az vigasztalt, hogy keblem kedvese nem kiköpött Michael Douglas, és

még az is felötlött bennem, milyen bizarr az élet: Stone kisasszony harmincvalahány évig senkit nem érdekelt a felhőkarcoló IQ-jával, aztán egyszer keresztbepakolta a csupasz virgácsait egy no comment-mozifilmben, és mert e mozdulattól kivillant fedetlen teddy beatje, menten szárnyaira vette őt a világhír. És a hölgy toronylő IQ-ja továbbra is közönyösen hagyja a világot.

A cipősdoboz méretű szobában ülő női lény is szőke volt, bár csak lenövő jelleggel. Saját hajszíne mogyoróbarnának sejlett. Szedetlenül sűrű szemöldöke és pillái kőmerev pillantású, a pupillával összeolvadóan fekete szempárt árnyékoltak. Kicsiny, formás orra és apró, keskeny szája szőkített szőrszálak erdejébe veszett, a fiókszerűen szögletes állon néhány jól fejlett bibircs trónolt, középpontjukban pamacsosan összetorlódott, sötétebb szőrökkel.

A vékony, osztrigapuhának rémlő teremtmény huszonnyolc-harminchat éves lehetett, inkább alacsony volt, mint középmagas, hanyag tartása enyhén púposná torzította hátát. Rózsaszínű csíkokkal ékes nefelejcskék blúzt viselt, fehér pulóverét aranyszálak csíkozták, térd alá érő szövetszoknyájában folytatódott e motívum, ám a változatosság kedvéért immár függőlegesen váltakoztak a fekete csíkok szürkékkel. A csonttalanul omlatagnak tetsző test csibesárga bokacsizmába bújtatott, óriási lábakban végződött.

Első látásra áttekintettem a nő főbb jellemzőit: klasszikus áldozat típus. Ő az, akit többnyire csak használnak, továbbá ki-, fel- és elhasználnak, hisztérikusan szeretetvágyó, tapadóan ragaszkodó.

Ohio bemutatást celebrált, majd megszólaltatta Trisha Gelbert.

– Aznap épp a folyóparton mászkáltam, arról ábrándozva, hogy vajon ma megjön-e végre a válaszlevél valamelyik ideálmától, amikor hatalmas döndülés, csikorgás, robaj hallatszott az út felől. Úgy elmerültem a lelkemben, hogy nem is érdekelt az egész, mentem tovább, folyás iránt, bár némiképp elégedetten: akárki zúzta is össze magát odafenn, jól tette, miért csak az én szívem fájjon!? – mesélte a nő szalmaszáraz, színtelen hangon. – Kedvem támadt, hogy felgyújtsak valamit, de látszott, hogy nem lehet, előző éjjel nagy vihar volt, minden lucsozott. Még mindig hallatszott a robaj, mintha egy nagy busz szánkázott volna lefelé a sziklás parton, különben

tényleg az volt. Ilyen jó hallásom van. Valami kiabálás és sikoltozás is rémlett. Egyszer komponáltam egy zenét, arra hasonlított az egész. Löttyögtem tovább, háttal a kellemes lármának, de azért mindkét kezemmel vezényeltem hozzá. Aztán nem sokkal később egy férfit hozott a víz. A tag prüszkölt, bugyborékölt, ahogy egy fuldoklónak kell. Rámosolyogtam, és búcsút intettem neki, és láttam, hogy teljes súlyával egy monstrum köhöz vágódik, és fennakad rajta, a szeme is szépen felakadt. Na, mondom, klassz nap a mai. És ekkor halálra felizgultam, mert észrevettem csuklóin a bilincset! Hogy ragyogott az a karperec! Mint a színezüst! Fenét! Akár a platina! Ennek láttán a víznek mentem, mint egy delfin. Átkaroltam szegény ördögöt, és a partra vontattam. Lefektettem, az ajkára hajoltam, és életet leheltem belé. Bizony, feltámasztottam! Marhául nehéz volt hazacipelnem, mert nem tudott a lábára állni, de olyan jólesően kiabált velem, csak hogy biztasson! Mire a házhoz vonszoltam, kiénekelte, hogy eddig egy dilibörtönben sínylődött, és éppen egy másik dilifogdába hurcolták, amikor bekövetkezett a megváltó baleset. Ágyba fektettem, leráspolyoztam a bilincset. Fertőtlenítettem a sebeit nem is volt rajta ép felület, úgyhogy végiglocsoltam rajta a jódot, az egész üveggel. Sziszegett és üvöltött, de nem csoda: kilógott a bőr alól a lábszárcsontja. Hogy eltereljem a figyelmét, amíg két deszka közé tekercselem a lábát, elmeséltem neki, hogy én folyton a börtönökbe írogatok, levelezőpartnert keresek. Aztán, ha valaki egyszer válaszol is végre, akkor én majd megyek, és kiszabadítom őt. Nem kívánok sokat, csak egyetlen igényem van: olyan férfi kell nekem, aki legalább két-három nőt megölt már, és meg is dugta őket, előtte, közben vagy utána. Na, ettől a fickó tényleg megfeledezett a kínjáról, csészealj szemeket meresztett rám, és ezt mondta: én négyet öltem meg, azelőtt pedig a mostoháimat. Jaj, annyira örültem, hogy megtaláltam őt! De nem is megtaláltam: ő jött el hozzám, a habok hátán! Ekkor így szólt: nem dugtam meg őket, hogysisne! Nem baj, vigasztaltam, nem baj, majd legközelebb, most az a fontos, hogy meggyógyulj!

– Bocsánat – rebegetem, jellemfelismerő képességemben csalatkozva, némiképp meghasonulva. – Egyetlenegy kérdésem van,

és szeretnék őszinte választ kapni rá: ébren vagyok?

– Nekem teljesen nyolc a maga állapota – felelte Trisha azon a nem karcmentes sikálópör hangján, melytől glédába sorakozott hátamon az összes piheszál. – Már nekiültem, hogy megírjam az életemet, a gyerekekkel kész is vagyok, ott tartok éppen, hogy tizenkilenc évesen megismerkedtem végre Remóval, a férfival, akiről mindig is ábrándoztam.

– Hány éves? – nyikkantam.

– Húsz leszek. Nem vagyok egy Kim Basinger, de van mit fogni rajtam, ápolom magam, és már rettentő régen rájöttem, hogy Remo és a társai azért utálják annyira a spinéket, mert azok nincsenek rájuk tekintettel. És amikor ezt a felfedezést megtettem, előntött a vágy, hogy jóssággal árásszam el ezeket az elkeseredett fickókat. Remo tisztára kapóra tutajozott a folyón, bár meg kell hagyni, egyetlenegy dugás sem jött össze vele, pedig rávettem, hogy próbálkozzunk. Sajnos semmilyen hastánc, furulyázás nem segített, még a sikítózást is kipróbáltam, na, erre mintha alakulni kezdett volna valami, de aztán abbamaradt. Nem keseredek el, a múltkor olvastam az újságban, hogy Lexis Swant melyik börtönbe csukták, már küldtem neki levelet, és biztosan válaszolni fog...

– Lexis Swan? – kérdezte Ohio.

– Ő hát. Két csajt fojtott meg, nem hallott róla?! Az egyiket egy liftben kapta el, a másik csázkált az utcán, ő meg behúzta a kocsiába, jól meggyűrmölte, és közben eltörte a gigáját. Lexis nem szexképtelen, szerencsére. Ha majd kihozom a sítról, boldog leszek vele. Mit csináljak, közönséges hapsitól nem indulok be?! Azok se buknak rám máskülönben. Amikor hétéves voltam, a mostohafaterom bevezetett a felnőttésgbe, nekem nagyon tetszett, de aztán a zsernyákok elhurcolták szegényt, a muter meg végképp elitta az eszét, a saját hányásába fulladt bele, pedig még harminc se volt. Engem segélyen tartanak, mert évekig jártam az iskolát, legtovább a hatodikat, pedig nem vagyok fogyatékos, írok, olvasok, komponálok, tervezek, vágyakozok, mint akárki más. Gondolom, most majd kíváncsiak lesznek rám az újságok, tévések, és még a könyvkiadók is. Persze nem fogok belemenni, hogy valami seggfej írja meg a

sztorimat, nemsokára befejezem, amit elkezdtem és eladom egy páncélteremnyi pénzért.

Ohio elnyomta a cigijét, ivott egy korty vizet, ujjával a hajába kotort.

Trisha lehorgasztott fejjel, alulról nézte kínszenvedését. Arckifejezése szenvtelen maradt.

– Na, visszatérve Remóra, kezeltem a sebeit, ettettem, itattam, jól megvoltunk. Dugni nem dugtunk ugyan, de gondolhatják, hogy megoldottam a gondot, és egy percig se nélkülöztem a nemiséget. Remo felkelt, egy szék hátára támaszkodva, azt taszigálva járt-kelt a házban, egyre erősebb lett, álmodozóvá vált a tekintete, folyton arról beszélt, mit csinál majd azzal a zsernyák csajjal, aki törbe csalta őt. Nem szeretnék a spiné helyében lenni. Nem is leszek. Azok a férfiak kedvelnek engem, akik az összes többi csajt utálják. Hát ez a szexepil. Biztosan betesznek ezzel a kunsztok könyvébe. Be akarok feküdni az összes olyan hapsi mellé, akiktől hideglelést kapnak a csajok. És be is fekszek! És utána kijövök, élve! Gyereket azt nem szülök, nem mintha rühelném őket, nekem ugyan nem számítanak, de amikor a mostohafatert elcipelték mellőlem a zsernyákok, megkukkolt egy doki, és azt mondta, biztos nem lesz gyerekem soha, mert valami szerv kimaradt belőlem, és tényleg nem lett, úgyhogy a szivar megérdemelte a diplomáját. Remo akkor ment el tőlem, amikor hallotta a rádióban, hogy egy hapsi utánozza az ő módszerét, és persze tudta is, hogy ki az illető, mert együtt voltak a dilikóterben, az a tag volt az egyik ápoló, pedig Remo szerint nyugodtan helyet cserélhettek volna. Még nem volt tisztára rendben, mármint Remo, húzta a rossz lábát, különben ha engem kérdeznek, szerintem öt év múlva is sánta lesz, és már úgy is marad holta napjáig. Egyébként fene erőre izmozta fel magát, rémesen megszenvedett érte, sokszor elugrottunk egy-egy kisebb városba, kábítót szerezni, hogy jobban bírja a kiképzést. Az egyik helyen rántott a patikus, akkora flint volt a kezében, mint ő maga, hát azt Remo úgy kicsavarta a mancsából, mint orkán a fát, de nem lőtte le az ipsét. Remo a kést imádja, engem is megtanított, hogyan kezeljem.

Trisha könnyed mozdulattal felhajtotta a szoknyáját. Jócska

nápolyiszelet méretű szerszámot kapott elő a harisnyaszárból, és kipattintotta a pengéjét.

Mielőtt még bemutathatta volna tudományát, Ohio rárepült, hátrafeszítette a csuklóját, és elszerezte játszószerét.

– Nem baj – mondta a lány, érzéketlenül a tenyere némely pontjait ért fájdalomra. – Ettől még tudok bánni vele. Szóval Remo elintézte a hősködő patikust. Ujjé! Tengernyi vére volt a tagnak! De néha csak úgy járkáltunk az utcán a nagymuter furgonjával, kifigyeltük a narkóárusokat, és tőlük szedtük el az erősítőt.

– Most hol van? – kérdeztem.

– Remo? Nem tudom. Megbeszéltük, hogy nem árulja el nekem, hová megy, mert én úgysem bírom titokban tartani, amiért persze nem mérges rám, én így vagyok zabálnivaló, hogy örökké csak jártatom a lepcsest. Így mondta, ebből is kilátszik, mennyire szeret. Ha kinyírta a csajt, talán visszajön egy kis időre, amíg elül a műsor, ugyanis nagy balhé lesz amiatt, hogy pont egy zsernyákkal csinálta. Ilyenkor az összes többi bepipul, elrohannak vért adni, de annak már adhatnak vödörszám, akit Remo elkapott!

Hallgattam Trishát, s furcsa módon azt gondoltam: milyen természetes ez a lány! Nem színlel, nem ravaszkodik, halálosan ártatlan. Féloldalasan tartott fejjel, az egyik szemével nézett fel arra, akihez beszélt, ritkán pislogott, merev pillantása alig-alig rebbent.

Nem szerettem a közelségét, nyirkos hideg áradt belőle, akár egy nyitva felejtett sírból.

– Maga is Shane – meredt rám közönyös tyúktekintettel. Elmosolyodni látszott. Jóllehet egyetlen arcizma sem moccan, vonásai valamiképp mégis felderültek. – Az a spiné is Shane, akire Remo vésszesen bepipult. Mázlija van, az nem Negrin. Remo nagyon eszes. Majd meglátják.

– Bocs, Ohio – nyögtem. – Én ezt nem bírom tovább.

– Amilyen nyamvadt!? És persze közben azt hiszi, hogy szép – szólott Trisha. – Tisztára, mint azok a csajok, akik Remo agyára másznak. Különben már nekem is elegendem van. Elmehetek? Hazavisz valaki? Mert jó lenne, amilyen messze lakok.

– Nem hinném, hogy elmehet – sajnálkozott Ohio.

– Lecsuk? – kérdezte a lány. Először mosolyodott el. Olyan volt a fogsora, mint egy keresztrejtvény. – Ha lecsuk, úgylis kiengednek. Nem vagyok felelős a tetteimért. Ez a nagymuterom szavajárása. Szellemileg kiskorú vagyok, ezt meg a plébánosunk mondta. A gyerek meg, ugye, nem zaklatható. Na, vigyen haza, még nem láttam a mai postát!

Kiszöktem a zápult légkörű szobából.

Sejtelmem sem volt, mihez kezd Ohio a szörnyetegével. Hatalmasat kortyoltam a folyosói levegőből. És azon kaptam magam, hogy Istenhez beszélgetek, feddően.

Emberek közé kíváncsoztam. Elrohantam tornázni.

Aura csapágyasra hajtott bennünket.

Kínterembe lépésünk pillanatában felcsatoltatta lábsúlyainkat, marokra fogatta kilós kézsúlyainkat. Már csak a gálya hiányzott alólunk sós víz volt bőven, magunk termeltük. Dohogva, nyögdecselve teljesítettük óhajait, és közben rengeteget nevettünk: magunkon és egymáson. A jegesmedve alkatú nő a G-pont skandalum óta nem járt tornázni. Nem pityeregtünk utána.

A társaság némely tagján szembeszökő változásokat észleltem: többen frizurát és hajszínt cseréltek, haspárnájuk megcsappant, derekuk elvékonyodott, csípőjük és fenekük keskenyülni kezdett. E változás automatikusan hozta magával a többbit: a visszafelé ténfergő önbizalom tüzeket gyújtott a tekintetekben, elenyészett a *jaj, én itt sem vagyok*-tartás, a szépülő asszonyok megsudárodtak, nőiség sugárzott porcikáikból, és amikor kölyöklányosan eleresztették magukat, vibrálónvá izzott körülöttük a levegő.

Midőn először téved az ember a kínterembe, még homo plexi-mód viselkedik, kerüli, hogy észrevétesse magát, és ettől valóban láthatatlan marad. Összeszorított fogakkal, elszántan kínozza testét, kitűzött célja fata morganaként reszket lelki horizontján, és bár titkon tart attól, hogy sosem éri el azt, nem hajlandó feladni a reményt.

És egy napon apró jeleket vesz észre: mintha...

Ezután már-már sodró lendülettel jön a *tényleg!*, és a nemrég oly riadt mohából magabiztos szirén lesz, lassanként élvezni kezdi a testmozgás vér, veriték és könnyek jeligéjű gyönyörét, hisz a

gyönyör, mint mindannyian tudjuk, kik ízlelhattuk, attól oly bűvöletszép, hogy vérrokon a fájdalommal.

Aura kitűnő érzéssel kezelt minket. Első hallásra megjegyezte nevünket, ez a te gyakorlatod, súgta a fülekbe egy-egy combformáló, fenékeskenyítő, derékfaragó mutatványnál, és amint megindult valakinél az Afroditévá varázsolódás folyamata, sosem mulasztott el odamosolyogni: klassz vagy, alakulsz, szép a combod, gyönyörű a feneked, magasodik a melled, csodás a hátad.

Amitől persze még elszántabban dolgoztunk.

Idővel becenevet ragasztottunk bizonyos gyakorlatsorokra. Gésaképzőnek hívtuk az intim tornát, Káma Szútrázásnak a párban előadottat, és Paraolimpiának azt, melynek során hátunkat gömbölyítve, félig fekvő helyzetben égre emelt lábbal pattogtattuk magunk mellett a labdát, egy-egy csigolyányit felemelkedve, majd visszaereszkedve közben. Csakhamar különbül bántunk a labdával, mint a legképzettebb főkák.

Aurát olykor tetőtől talpig elborította a vérszomj, ezen alkalmakkor egyenesen mazo-tornát végeztetett velünk, olyatén mozdulatokat követelve, melyekre anatómiailag képtelennek hittük magunkat. És persze bármit megcsináltunk. Neki. Magunkért.

És jó volt.

Felülmúlhatatlanul szép érzés volt a súlyokat hurcoló táskával a vállon hazavánszorogni, és a tatyót a sarokba vágva, üvegből kortyolni a hűvös ásványvizet.

Ezután az ember elkínzott mosolyt csillantott szeretteire, mint aki csak az imént hozta világra hatos ikreit, majd frissen, energikusan élte át a nap végét. Már amelyikét.

Ez másféle nap volt, ha még oly mesei jól indult is.

Délre mellig süppedtem a realitás mocsarába, és bár a kondiedzés visszasegített a szárazföldre, sejtettem, hogy röpke lesz árvalányhajás rét-életérzésem, hiszen nemsokára megyünk Smileehoz.

Előszedtem a hűtőszekrényből a reggel óta érlelődő durumbúzás pizzatésztát. Reszelt sajtos, fokhagymás, joghurtos mámort kentem rá, és a sütőbe küldtem. Félbevágtam két avokádót, megtöltöttem őket apróra vágott, majonézben hempergőző zöldségekkel, majd

fűszeres paradicsomsalátát készítettem, és körbeültük az asztalt.

Híveim azonnal lakomához láttak, és bár egyetlen szóval sem emlegették fel, hogy legszívesebben bearanyoznák mindkét kezemet, kéjes torokhangjaikból kikövetkeztettem: engem itt kedvelnek, vacsorástól.

Azután Royal titokzatos képpel megállt előttünk, ökölbe zárt kezét a pulóvere ujjába húzva.

– Igaz, hogy azóta sem telefonált az a pasek, és nem is láttam őt, de felkészültem a rosszféle meglepetésekre. Engem ne féltsetek – monda, és miként teknős a fejét, előbukkantotta kezét a ruhaujjból.

Keskeny, erdőzöld bakelitnápolyit tartott a markában, ma már láttam effélét. Hüvelykujja mellett kivettem a feketéllő Military feliratot. Egyetlen gombnyomással kipattintotta a vakítóra fent pengét, és szinte ugyanazzal a mozdulattal visszanyelelte a tokba.

Ohio, a felszentelt lefegyverző, talpra szökkent, és nem különösebben finom gesztussal elvette Royaltól a hiriget. Két lépéssel a szemetesedény mellett termett, és belehantolta a szerszámot.

– Hé, hé! – nyafogta a leszerelt bicskázó. – A zsebpénzemből vettem!

– Nem érdekel, hány körmödbe került! – szögezte le apja. – Vedd elő az értelmező szótárt, és nézz szét a játék címszó alatt. Ha a felsorolásban megtalálod a rugós kést, visszaveheted a tiédet az enyészettől. Ilyesmivel senkitől nem védheted meg magad. Ha bajba kerülsz, és hadonászni kezdesz a késsel, csak fokozod a veszélyt. Inkább az eszed vágjon, és úgy fuss, mint az antilop! Ha akarod, elmélyedhetsz valamilyen önvédelmi sportágban. Nem véletlenül használtam az elmélyedés kifejezést. Most nem szeretném újra elragozni, már sokszor beszéltünk erről: több szellemi muníciód legyen, mint fizikai. Az a gond a fegyverekkel, hogy észet nem adnak melléjük, mondván: a stukkernek, flintának úgyis van agya.

– És ha nekem ugrana valamelyik állatias kliensetek, vagy a cukros bácsi a bozótból, álljak neki futkorászni, mint egy intellektuális nyúl?!

– Ezt a megoldást javaslom – szólt komoran az atya.

– Mindenki fegyvert visel. Az isibeli srácok összelopkodják otthon a kredencből a késeket, azokból készítenek nyilakat az íjukhoz. Aki nem hord magával pillangókést, az nem is ember! Mellesleg az se, aki még sose nyalt narkóbélyeget! Köztudott, hogy zsaruk vagytok, tőlem is elvárják, hogy vagány legyek.

– Az volna a vagányos tett, ha azon iparkodnál, hogy megfelelj mások igényeinek, hogy olyan légy, amilyenné ők uniformizálnának?! Holott mennyivel vagányosabb, ha az ember kitart tulajdon valamilyensége mellett, ha nem áll a nyájba bégetni, amikor ő inkább szökdécselni szeretne!?

Nem csatlakoztam a férfias fecsejhez. Mindazonáltal az apának szurkoltam, magamban tartva a *na* ugyézést, mellyel saját ifjúságára emlékeztethettem volna őt.

Később a többé-kevésbé meggyőzött gyermek az ágyába vonult, és magához szólított bennünket, kérve a szép álmokat-pusziját, *csók-time* lévén.

Azután egymás mellé rogytunk a kanapén, Ohio a bal keblemre hajtotta fejét, és fáradt sóhajtást hallatott.

– Még mindig nem tértem magamhoz Trishától. Pedig több tucatnyi hozzá foghatóval találkoztam rögzös életutamon.

– Rank egyszer elmagyarázta nekem a börtönlevelezőket. Ettől persze csak megértő lehetek, értő aligha. Nem Trisha az egyetlen, akit magnetizálnak a humán rémek, démonok. Ez a lány nem egyszerűen érzelmi és erkölcsi fogyatékos neki semminő erkölcsi érzéke nincs, még alapjáratú se.

– Trisha remofil – bólintott Ohio. – Na, pezsdüljünk meg. Ráérünk felkötni magunkat azután is, ha egy milligramm dinamitot, TNT-t, vagy napalmot sem lelünk Smileenál. Felvette a júdás szövegét?

– Holnapra elkészül a labor a hangelemzéssel.

– Meddig tart még az íróasztalos fenékaszalásod?

– Újévig. Lesörpintek egy italt, és mehetünk.

Kedvesem rám pillantott.

– Tudod, mi az alkoholista?

– Az üveghegyeken túl – feleltem gépiesen.

– Rossz válasz. Alkoholista: a palackba zárt szellem.
Talpra kászálódván komlókonzervet bontottunk.
Valósággal felsörkentünk tőle. Mindjárt magamhoz is vettem a
stukkeremet.

Nekem nem tetszett az a ház.

Roskadt, mállódó épület volt, alkotói tán a századelőn emelhették,
biztosan rosszkedvükben. Mindenét sarkosra és négyszögletesre
unalmasították, pirinyónyi díszítéssel sem fáradtak. A harmóniát
ügyképp felejtették ki belőle, hogy bele sem álmodták.

Az évek múldostak, vénítván a sosem-volt-fiatal házat, melyet
olykor meg-meglátogattak a toldozómesterek, máskor meg a
foldozószakik. Midőn pedig korszerűsíteni kellett, berhelőművészek
érkeztek, és bevezettek egy csomó csövet. Ezek a falon kívül
kígyóztak és tekergőztek, az lehetett a fűtés csővezetéke, amelyik a
rogyant korlát helyett kézre esett a csorba lépcsősor mellett. Ezt
tapintásos érzékeléssel állapítottam meg: lávaforró volt.

Ugyanazon iparisták, akik behozták a modernizációt, kivezették a
szennyvizet szintén csöves megoldással, ám ezúttal a plafon alatt.
Utóbbi szökdösött imitt-amott, minek folytán rémületes tócsák
pocsékították a lépcsőházat, csüggesztő bűz terjengett körös-körül, és
még attól sem vált kevésbé csüggesztővé, ha arra gondoltam: milyen
lehet ez a szag nyáron, hőségkor!?

Mire az első emelet három elé értünk, eléggé utálkoztam, emiatt
viszont némiképp röstelltem magam, sejdítvén: egy éber demagóg
merészen a szememre vetné, hogy affekta, túlkényeztetett, szociál-
frigid némbér vagyok, ebből következően valószínűleg látens
rasszista is – mert az ugaragyúak szeretnek efféléket összehordani.
Ám e helyt valódi rágcshálók surrantak lépcsőházszerthe, el is vonták a
figyelmemet humán megfélelőjükről.

Az ajtó, mely előtt megtorpantunk, az épület tartópillérének
látszott: vasalt, többretegű deszkafalként meredt elénk, közepén
diónyi kukucsréssel.

A keret mellett kétfelől a falhoz tapadtunk.

Ohio kopogtatott, s mintha csak vártak volna, odabentről
nyomban kilétünk felől érdeklődött egy hasizom-mélyről érkező

hang.

A kérdezett válaszolt, megnevezvén magát és testületét, valamint a személyt, akihez látogatóba jöttünk.

Ezután egyszerre történt minden, kaotikusan.

A zordona hangtulajdonos cáfolta, hogy Smilee nevű pasas valaha is átlépte volna e lak küszöbét.

Míg ő tagadott, egy másik illető – feltehetően a rendőrség szócskát hallván – viszketeggé vált, és egy tárnai ólmot eresztett az ajtóba hangtompítós géppisztolyából.

A brutális fogadtatástól felbizseredett Ohio előkapta speciális fegyverét, és egy pezsgősdugóként pukkanó lövéssel kivégezte az atombiztos zárat.

Ezután stukkert váltott, berúgta az engedékennyé lett ajtót, és néhány pillanatra visszahegedt a falra.

Odabenn a portásféleség szintén a falon leledzett, mindkét tenyerét mellkasa bal oldalára tapasztva, és húzósan szedte a levegőt.

A géppisztolyos egyén léptei távolodtak, elfelé.

A hallszerűségbe vetődtünk.

Ohio heves mozdulattal magához vonta az ideggyengélkedő cerberust, és szétnézett a jókora testparaván mögül.

A lövöldöző fickó felszívódott.

Nyolc-tíz csukott, vastagon párnázott ajtó állt köröskörül, továbbá néhány karosszék, egy öklömnyi asztal, lapján kelkáposzta állagúvá nézegetett szexlapokkal.

Már sejtettük is, hol járunk.

Csúnyákat gondoltam Smileeről.

Útnak indultunk, hogy végignyálazzuk a szobákat a bombász végett.

A géppisztolyos fickó valaholi ittléte nyugtalanítóan hatott ránk.

Óvatosan közlekedtünk, ügyelve, nehogy hátat fordítsunk valamelyik ajtónak, ám mert mindenfelől ajtók vettek körül bennünket, a szédülésig forgolódtunk.

Kilincstől kilincsig körhintázva, figyelmeztetés nélkül nyitogattuk végig a szobákat.

Többnyire nem tapasztaltunk heves ellenkezést, midőn

megleptünk egy-egy párt a leverő nászi zugokban.

Hét szobában ötféle légyott-pózt vehettünk szemügyre. A hátulról létesített kontaktus vezette a toplistát, melyet az illegális bordélyban szolgáló lányok bizonyára azért részesítettek előnyben, mert ehhez nem kellett kibújniuk feszes lakknadrágjukból, elég volt azt térdig letolniuk. A misszionárius-szituáció ennél komolyabb előkészületeket kívánt, nem beszélve a hölgy zsoké- és a gombócasszony-helyzetről.

Az egyik szobában újdonságot tanultam ám az ott felfedezett, akrobatikusan komplikált alvó denevér-pozitúrát bemutató páros hím tagjáról utóbb kiderült, hogy főfoglalkozású kötél táncos.

Sem ő, sem a többi fizető szerető nem volt azonos Smileeval. A géppisztolyos fickó eleddig nem került elő.

Még egy megostromolandó ajtó várt ránk.

Ohio lábbal nyitott be.

Ott leltük a heveskedőt.

A flótás a kalitkányi helyiségben gubbasztott a lehajtott vécéülőkén, könyökét a térdére, állát öklére támasztva, gondolkodó-aszanában, csüggedten.

Üresre lőtt fegyvere a lába mellett tétlenkedett.

Di Giacomo meghittén üdvözölte a hatalmas termetű, macskaszemű pasast.

– Rég láttalak, Yamaha! Minden rablási zsaru téged keresgél, mint latrot!

– Rohadj meg! – biccentett a szólított.

Ohio megmotozta Yamahát, adoptálta géppisztolyát, majd az elkeseredett fickóra hajtotta a széttalpalt ajtót, addig is, míg odaérnek a riasztott kollégák.

A lányok visítotak. A rajtakapott vendégsereg a kijáratnál rajzott, hasztalan. A cerberus továbbra is nehézlégzett.

Csupán alvó denevérek nem moccantak a szobájukból. Mikor ennek oka felől érdeklődtem, a pasas fogcsikorgatva megvallotta, hogy ijedtükben úgy maradtak.

Ekkor hozta tudomásomra kötél táncosi elhivatottságát.

Tapintatosan rájuk csuktam az ajtót, és kérettem a mentőket.

Vad átkokat szórtam Smilee fejére az átverésért, nem is akármilyeneket. Ezeknek fogniuk kellett rajta: boszorkányos nagyanyámtól csak örököltem ezt-azt.

Szemernyit sem irigylésre méltó helyzetünket édesítendő, Yamaha tárgyalásba bocsátkozott Ohioval, mondván: azért zaklatódott fel jöttünk hallatán, mert már majdnem sorra került Agnetánál. Ám ha őt most beviszik, legközelebb nyolc-tíz év múlva jut nőhöz. Addig meg biztos nem bírja ki élve, különben halva se.

– Bőven végzek, mire ideérnek a haverjaid! – rimázkodott di Giacomónak.

Ohio eltűnődött, úgy is mint szintén férfi, majd ismertette feltételét, miszerint nem bánja, az esetben, ha Agneta is hajlandó, de csakis e helyt tehetik boldoggá egymást, szobára nem mehetnek, nehogy trükközni kezdjenek.

Agneta hajlandónak bizonyult, csupáncsak előre kérte a gázsiját.

Ohio óhajára megmotozhattam a szerválszerű, halványbarna bőrű, legfeljebb tizenhét éves leányt, s miután fegyvertelennek találtam, magukra hagytuk őket az illem helyen.

Még akkor is a szegény zúgó fejemet fogtam, midőn megérkeztek a mentősök, és mindenekelőtt létrát kértek pácienseik megközelítéséhez.

Amikor már mindenki gyalázatosan vinnyogva röhögött köröskörül, csupán a porkoláb nehézlégzett szakadatlanul, befutottak a kollégák.

Yamaha e pillanatot választotta arra, hogy kilökje az ajtón a megzilált Agnetát, és mindössze egy pár szürke zokniba, valamint némi természetes prémben öltözötten végigordítson a hallon:

– Jöhetne Carol is!

Később a kocsiba rogyva fennhangon lepráztam Smileet, immár bizonyosra véve, hogy ő rendezte kéjtúránkat.

Ohio vigyorgott.

A megvasalt létére is kakaspeckes Yamahával távozó zsaruk kacarászva búcsút intettek.

A mentősök már vagy öt perce a kocsijuk körül köröztek, és a térdüket csapkodták, mivel injekciójuk nem tett csodát, így hát a

speciális beavatkozó egység érkezését virrasztották, hogy alvó denevéreket a lehető legkíméletesebben távolíthassák el a mennyezetgerendáról, majd az illetén sziámi ikrek különválasztására szakosodott intézménybe szirénázhassanak velük várakozás közben felemlegették a világlegendává híresült esetet a frigószerelővel és a csingilingi-hívó háziasszonnyal.

Ekkor életre kelt a hónaljmobilon, és a vonal túlvégén lévő személy kaján szókat intézett hozzám:

– Megtalálták Smileet? Nem hinném! Hiszen itt vagyok, és szörnyen röhögtet, ha arra gondolok, hogyan fogják tálalni a lapok a ma esti razziát!

– Kösz, Smilee – feleltem. – Remélem, kedvét szegi a hírem: ma este úgyszólván mindenki pompásan mulatott.

A fickó részeg ember-rekedten válaszolt, hogy hiszékenységemre emlékeztessen.

– Ez kijárt maguknak. A halálraítélt is kap egy utolsó spanglit, kupa bort.

Ő kilépett a vonalból, én meg lementem az agyamról.

Ohio arcáról ledermedt a mosoly.

Ekkor újra felcirpegett egy készülék, ezúttal kedvesem kabátja alatt.

Az önkívületig feldúlt Donna Giovanna annyira kiabált, hogy mindketten hallottuk rémült-fulladt hangját:

– Nem halt meg! Itt volt! Már megint nálam járt! Felforgatott, összemocskolt mindent! Meg fog ölni! Csináljanak már végre valamit!

– Rögtön ott leszünk – felelte Ohio mímelt higgadtan.

Azután ledobta a telefont. Az indítókulcs felé nyúlt.

Keze megállt félúton.

– Lupon! – nyögtük egyszerre.

– Ami azt illeti, nem kerülhetett kínzó szellemi erőfeszítésébe, hogy eljusson Donnához – töprengett Ohio. – A Paredes halálát követő sajtómámorgásban boldog-boldogtalan megismerhette a lányt és körülményeit.

– De miért? – nyögtem. – Miért szívügye, hogy befejezze, amit a

másik skizó önnön halálesete folytán félbehagyott?

– Ha erre magabiztosan felelni tudnék, már mehetnék is az agygyógydába. Gondolom, meg akarja mutatni, hogy mégiscsak különb az epigonjánál. Még az is elképzelhető, hogy nem Lupon járt Donnánál, hanem egy harmadik skizó, aki a világraszóló hírverést kihívásként fogta fel, és...

– Ne! – vágtam közbe. Cigaretára gyújtottam. – Mindenekelőtt egyszer és mindenkorra zárjuk ki azt az eshetőséget, hogy Paredes kísértett Donnánál...!

– Paredes teljesen halott! – magyarázta látszat-türelmesen Ohio. – A szemed láttára boncolták atomjaira! Porhüvelyét koporsóba zárták, és hamarosan eltemetik valami csendes, kirívás-mentes nyughelyen. A homloklebenyére pedig rátette a kezét a tudomány, beható tanulmányozás végett.

– Most hol van? – kérdeztem.

– Kicsoda?

– Paredes!

– Valamelyik temető hullakamrájában.

– Melyikében?

Ohio fásultan felsóhajtott, és csekély tűnődés múltán megnevezte a sírkertet.

A rádió mikrofonjáért kaptam, és megosztottam kétségeimet az éjszakai diszpécserrel.

A Jojó nevű pasas nem lelkesült fel tőlem. Tétován pihenést javasolt, lehetőleg könnyed olvasmányok társaságában: főként Stephen King műveit ajánlotta.

Majd, hallván fogcsikorgatásomat, megígérte, hogy elszalajt egy járort ama temetőhöz, végül az iránt érdeklődött: ugyanvajon hol lehet a pszichiáter férjem a sürgős szükség órájában?!

Azután Donna Giovanna szakadt a nyakunkba.

Hátborzongató felfedezése súlyosan megviselte – a legutóbbi időkig titániumként kitartó – idegeit. A hajdani rugalmas, sugárzó nő nyomtalanul elveszett, korpusza romjaiba lármás, sírógörcsöktől kínozott hisztérika költözött.

Pontosan az történt vele, ami elődjeivel is. Az, amit az őt üldöző

skizó eltervelt: Donna összeomlott, színültig telt félelemmel. Bármerre pillantott, mindenütt veszélyt, fenyegetést, véres karddal hadonászó őrültet, meggyilkolt nőket látott.

– Nyugodjon meg – kérte Ohio.

Ez az a mondat, amelyet még teljesen köznap, normális idegroham esetén sem szabad bevetni, mert bumeráangként hat.

Di Giacomo is pontosan tudta ezt, mégis kiejtette a tilos mondatot, talán kimerültsége folytán.

Azután el kellett viselnünk a hibás taktika ódiumát.

Egyszer csak Donna dühe eltajtékzott. A lány kifulladtan, enyhén előrehajolva imbolygott előttünk, alsó szemhéjának szegélye könnymartan piroslott, vérhálósra sírt szemét betonszürke karikák övezték, ajkai reszkettek.

Hálósobájában álltunk, körülöttünk elmebeteg tivornya mocsoknyomai virítottak.

Donna mély lélegzetet vett. Két tenyerét a szegycsontjára szorítva, a pillantásával biztatott minket: rögtön jobban lesz ám.

Azután megfogta Ohio kezét, az arcához húzta, ráhajtotta fejét, majd gyengéd gesztussal elengedte, és hátralépett. E beszédes némajáték némiképp feloldotta feszültségünket.

– Annyira örültem, hogy véget ért a téboly, és hazaköltözhettek! – sóhajtott Donna higgadtan. – Olyan röpiütető jó érzés volt hazajönni, mintha találkára jöttem volna a vágyva várt férfival! Jézusom, milyen hülye hasonlat! És tökéletesen megnyugodtam, lomtalanítottam a fejemből annak az éjnek az összes emlékét, és megingathatatlanul hittem, hogy soha többé nem történhet velem ilyesmi, és erre...! Szóval ezt találtam itthon ma este. Nincsenek szavaim azt kifejezni, mennyire félek, di Giacomo! Csak maga, maguk tehetnek valamit ez ellen! Nem bírok itt maradni! Sandyhez, a barátomhoz sem mehetek, mert nem megy ki a fejemből, hogy a zombi róla is tud, oda is utánam mászik, és Sandy nem bírna megvédeni tőle! És egyáltalán olyan ez az egész, mintha az agyamra kapcsoltak volna egy rémfilm, és nekem néznie kell, bármennyire nem akarom látni! És hiába tökélttem el, hogy nem fogok neki begolyózni, már be is golyóztam, már nem is kellene megölnie,

annyira kicsinált!

Donna kis híján újra elsírta magát. Keményen küzdött könnyeivel.

Mereven állt, Ohio tekintetébe akasztotta pillantását, mint ha azt remélné, hogy az ő szeméből lelkerőt vonzhat magába. És hamarosan valóban lecsillapult.

– Látják? Totál kikészültem. Azt hittem, ismerem magam, és nem így vágytam rádöbbenni, hogy mégsem vagyok eléggé kemény, egyáltalán nem is akartam tudni róla, hogy mennyire nem! Na, vegyenek a gondjaikba, dugjanak el valahová, ahol nem érhet el a zombi! Aztán kapják el, semmisítsék meg végre, egészen, teljesen, végképp, mert beledöglöm!

– Paredes halott – mondta Ohio. – Abszolút hullá. Aki ezt csinálta, az egy másik...

– Nem, nem, neem! – sikoltott közbe Donna. – Ne, kérem, ne folytassa...!

Di Giacomo előrelépett, megérintette a lány vállát.

– Mindjárt itt lesznek a technikusok, és reggelre minden kétséget kizáróan bizonyítani tudjuk, hogy Remo Lupon járt itt. Paredes az ő epigonja volt. Elmebeteg legyen a talpán, aki el tud igazodni az effélek tettei közt. Ne féljen tovább, elfogjuk Lupon.

– Ne féljek? – nevetett reszketősen Donna. – Ne is féljek? Magából kinézem, hogy elkapja a szörnyet, akárki is az. Maga elkapja, di Giacomo! Csak előbb tudnia kéne, hol is keresse, nem igaz!?

– Megtalálom.

– Igyekezzen. Már nem sokáig bírom.

Donna Giovannát skizóbiztos rejtekhelyre vittük. A rendfőnöknő megígérte, hogy gondját viseli, megáldott minket, és elköszönt.

Visszarogytunk a Mussóba. A mikrofonért nyúltam.

Ohio fura nevetést hallatott mellettem.

– Jojót hívod, feltámadásügyben? Lassan én is elkapom a dilibajotokat – mondta, s tovább nevetett, meglehetősen idegsokkosan.

Oldalvást rápillantottam. Fáradt, gyűrött, megviselt, érdekes pasas ült mellettem.

Szólítottam a diszpécseret.

Jójó hatalmas sóhajtással jelentkezett. Azután köhécselni kezdett, majd helyreszolmizálta a hangszálait, és így szólt:

– Pepo és Carlis elruccant a temetődhöz. Az éjjeliőr kómában hevert a földön, külsérelmi nyom nem látszott rajta. Carlisék orvost és erősítést hívtak, azután bemerészkedtek a hullakamrába. Nos, khm, ördögöd volt, Shane! Paredes eltűnt a koporsójából!

– Agyrém! – csatlakozott Ohio a társalgáshoz. – Remélem, nem fokhagymáért és tömjénért kaptál, hanem a technikusokat riasztottad! Lefogadom, hogy ez is Lupon műve! Így szórakoztat minket.

– Lehet, hogy te pompásan szórakozol – hagyta rá Jójó. – Ami engem illet, rózsafüzért babrálok azóta is. Egyébként szóltam a technikusoknak, hogy odamehetnének. Megjegyzem: vonakodtak kissé.

Di Giacomo kikapcsolta a mikrofont. Cigit sodort a zsebében, a fogai közé harapta, azután nem gyújtotta meg. Maga elé meredt, átbámult a szélvédő üvegen, a kékesfeketén kavargó éjbe, azon belül a semmibe.

– Játsszik velünk – mondta rekedten. – Ha belebuggyanok is, ki fogom találni, mit miért művel, és akkor előtte termék egy lépéshossznyival!

Letépte az ajkához tapadt cigit, és kidobta az ablakon. Lenyalta kiserkent vérét. A gázpedált megpöccintve nekilódította a kocsit.

– Hogyan képzeled? – érdeklődtem. – Donnát már meg nem találja. Ha mégis, akkor nem fér hozzá. Ha pedig újabb megőrijtendő nő után néz, kilométerekkel lemaradunk mögötte.

– Már kinézte azt a nőt – felelte.

Gleccser mászott lefelé a gerincárkomban.

A pasas néha játszi könnyen utálható volt.

Ettől függetlenül szorosan hozzásimultam, amikor végre ágyba hanyatlottunk.

Ohio a feje alá hajtogatta karjait, és a mennyezetet szemlélte. Bár ronda képek váltakoztak a fejemben csúnyákkal, valami félálomféleség mégis elringatott.

Arra riadtam, hogy nincs mellettem helye is kihűlt a lepedőn.

Iskolába röptettem a pitymallati időpontról kunkogó Royalt, és az

irodába süvítettem. Sikerült megelőznöm Scarlettet. Megfőztem a kávé, átnéztem a felgyülemlett bűnhíreket, majd néhány mély sóhajtás által megerősödve feltárcsáztam Ranket.

– Nocsak – mondta hitvesem a hangom hallatán. – Máris hiányolsz? Úgy számoltam, még vagy két hétig kibírod nélkülem.

– Szükségem van a véleményedre. Biztosan hallottál a Paredes-ügyről...

– Hívj fel a tévében – közölte szárazon.

– Rank, nem hiszem, hogy így kellene beszélned velem.

– Hát persze. Ha te nem hiszed...?! Csak az imént keltem fel. Még pizsamában vagyok. Miben lehetek a szolgálatodra?

Közbekérdezés nélkül végighallgatott. Időnként elbizonytalanodtam, arra gyanakodva, hogy máshol jár az esze.

Amikor befejeztem a skizók viselt dolgainak ecsetelését, kurtán felnevetett.

– Csodálkozom, hogy hozzám fordulsz. Amióta megismertelek, egyfolytában rágja a lelkemet, hogy te jóval többet tudsz a pszichológiáról, mint én, aki évekig görnyedtem a bölcs könyvek fölött.

– Én is tanultam egy keve...

– Te ösztönösen tudod, valahogy veled születetten mindazt, amit nekem máig sem sikerült bebipláznom. Próbáltam megfedkezni erről, miként arról is, hogy mennyire szeretted azt a pasast, aki után a feleségem lettél. Tíz éven át szorongva vártam, mikor döbbensz rá, hogy vele kell élned. Tíz éven át rosszul voltam, valahányszor találkozottok, ha jött a gyerekért, ha hozta őt, vagy ha csak telefonált.

– Ezt csak utólag képzelged. Ha Ohióról akarsz beszélgetni, megegyezhetünk egy időpontban, amikor összeülünk valahol. Most a szakmai véle...

– Biztosra veszem, hogy most is végighallgatsz. Nem akarok róla beszélgetni, eddig is csak mi kettőnkéről fecsegtem. Volt időm átgondolni. Talán tudod, mostanában magányosan telnek a napjaim. Egyébként ezt nem panaszként mondtam, rengeteget profitáltam az egyedüllétből, végre a saját dolgaimra is időt tudok szakítani. És elárulhatom, sokkal könnyebben érzem magam, mióta elmentél: egy

bazi szikla gördült le a mellkasomról, éppen tíz évig nyomott, sejtethed, hogy fellélegeztem.

– Rank, ne hara...

– Ha kíváncsi vagy a véleményemre a skizóidról, áldozz rám néhány pluszpercet! Összeszedtem az itthagyt cuccaitokat. Tudom, tudom, azt akarod közölni, hogy elvittél mindent, amire szükségetek volt. Nos, szerintem ebben is felületes voltál, mint annyi másban. Ezt a vonásodat egyébként nem szemrehányásként emlegetem fel: ennek köszönhetem, hogy mégiscsak velem voltál pár szép évig. Átkozottul szerettelek, Shane! Jobban, mint amennyire mutattam, és még annál is jobban, mint hittem.

– Rank...

– Kérlek, légy kedves hozzám, és ne szólj közbe folyton! Szóval összeszedtem az itt feledett holmijaitokat, nem akarom, hogy lépten-nyomon rátok emlékeztessenek! Majd elküldöm az új otthonotokba. Tehát jól vagy, érzelmeidben, pasasodban nem csalódtál, csudára happy az életed? Gratulálok. Engem ne félts, ne sajnálj. Láttál a tévében? Nem hiszem, hogy ráérsz tévézgetni, és ugyebár a hálószobátokban nincs is készülék!? Azért foglalkoztok néha a gyerekekkel is? Ne feledd, Royal kényes életkorban van! Különben minden életkor kényes, mindenkinek a saját szíve fáj, ha fáj, és én tényleg azt hittem, hogy azért hívtál, mert... Pedig tudom ám, hogy soha többé nem gondolod meg magad. Te valóban tőlem kérsz tanácsot?! Köszönöm bizalmadat, de kettőnk közül te vagy a jobb psziché-értő. Ha eddig netán nem tudtál volna róla. Szerintem ez a Lupon nevű pasas nem azt a látszatot akarja kelteni a holttest eltüntetésével, mintha zombiság történt volna. Azt akarja értesre adni, hogy ő még teljesen itt van, számoljatok vele! És mintegy mellékesen, a maga módján megsemmisíti utánczóját. Részint a halottgyalázással, részint azzal, hogy megmutatta: ő el tudna bánni a nővel, akibe a másik belebukott. Nem vagyok túl marsbéli?

– Értelek – biztosítottam.

– Bárha értenél! Nem értettél sose! Bocsanat, igazságtalan vagyok, voltak menyei időszakaink. Olyan szépek, hogy olykor-olykor megfeledkezhettem arról, hogy csak vendégségben élsz

velem, igazából hozzá tartozol, ami persze nyomban eszembe jutott, ha betoppant a pasasod, és rád nézett, és láttam rajta, azt várja, mikor veted magad a karjaiba, és esküszöm, ő is, én is azt gondoltuk minden alkalommal: majd legközelebb. Ő persze bizakodón gondolta ezt, én meg keserűen. Egyébként nem gyűlölöm őt...

– Akkor mondd ki a nevét! Annyit még én is tudok pszichológiából, miért kerülöd, hogy nevén nevezd!

– Csak egy szerencsém volt a te ösztönösen mély lélekismeretteddel: saját magadra és a legszűkebb környezetedre nem merted alkalmazni. Nem hát, mert féltél attól, hogy be kellene látnod, mekkora hülyeségeket csináltál konokságból, hiúságból, dacból. Kezdetől tudtam, hogy nem leszünk holtunkiglan házaspár. De a halálos betegségben szenvedő is folyton azt reméli, hogy végül mégiscsak meggyógyul. Próbálom hibáztatni magam a történetekért, ám csak egyetlen mulasztást követtem el: egyszerűen nem bírtam rájönni, miként szerezhethélek el tőle végképp. Ezen most már elrágódom a sírig. Irigylem a pasast, mert neki nem merő frász az élete, nem borul fölé egy másik, egy különb fickó árnyéka. Ugyanakkor nem irigylem azért, mert velem együtt ő is pontosan tud másvalamit: ahhoz, hogy te teljesen jól érezd magad a bőrödben, azt kell művelned, amire születél, és mert sajna te a zsarumelőhoz kaptál talentumot, zsaruként kell ténykedned ahhoz, hogy kiegyensúlyozott légy, és veled együtt az is, aki szeret téged. Ha pedig ekként ténykedsz, akkor nem a féltékenység mardossa a pasasod lelkét, hanem a féltés, és ez esetben úgy elveszíthet, hogy nem is láthat többé, csak a fényképedet nézegetheti a fejfádon. Na, elértem, hogy már én sem bírom követni az eszme-futtatásomat! Nekifutok még egyszer: a pasas végzetes hibát követ el, ha nem mer, mint én, eltiltani a veszélyes munkától! Pedig látnia kellene, hogy belehalsz! Lupon erről akarja elterelni a figyelmeteket a trükkjeivel. Téged fog megölni. Hamarosan.

– Köszí a szakvéleményt – rebegtem.

– Szívesen. Ha nem vigyáztok, hivatalosan még én fogok megöszvegyülni. És hadd mondjak ki még valamit, ha már úgyis olyan régen rágatom magam vele: éveken át azért imádkoztam

éjjelente, miközben te aludtál mellettem, hogy löje már le valaki azt a pasast! Ez lett volna az egyedüli kiutam az örökös szorongásból. A halálát kívántam. Bocsáss meg nekem, Shane. Ígérem, hogy kulturáltan fogunk elválni. Keressétek a skizódat, nem kell messze keresgetnetek, téged kerülget! Egy percre se maradj egyedül! Ohio álljon melletted talpig fegyverben, nehogy bajod essék!

– Sokat segítettél – feleltem.

– Aha. Rengeteget. Neked csak győznöd kellett szétválogatni a magot az ocsútól. Nagyon utálsz?

– Bárcsak mindig őszinte lettél volna hozzám!

– Sosem mertem érzelmileg meztelenkedni előtted. Bájos, viselkedős házasságunk volt. És pánikrohamot kaptam, valahányszor elérzelmesülni láttalak, attól tartván, hogy például a bögréid szeretgetése után más már nem is lehet hátra, mint a pa..., mint Ohio megszeretgetése. Számát se tudom, hányszor mazóztam az ágyban azzal, hogy ha velem illet tudsz, milyen tudhatnál vele, akit szívből szeretsz!? A pszichiáter is teljesen védtelen önmagával szemben. Tudtad? Hát persze, hogy tudtad! Na, megyek öltözni, mert mindjárt betoppán Eunid, és rajtakap pizsamában! Eunid nagyon alaposan takarít, de nem tökéletesen korrekt: a minap itt fogadta a hódolóját, ebben a házban! A fotelban ültek, kéz a kézben, amikor rájuk nyitottam. Egy fotelban, ketten! Majdnem felmondtam neki, amikor ráadásul még hazudozni is kezdett, hogy csak egy-két órája ismeri a fickót, és csupán beszélgettek, mert az a mosolygós, kedves ember egészen levette a lábáról. Hagyjuk. Elvégre nagyobb baj az, hogy a feleségemet is ledumálták-mosolyogták a lábáról. El kell ismernem, bármennyire fáj: Ohio dumaszinten is jobb nálam. Született vesztes vagyok: a pasast az istennek se lötték le a gengszterek, és még csak alkoholista se lett. Na szia, Eunid most kulcsolja ki az ajtót, el kell tűnnöm a szeme elől, mielőtt padlót fogna a pizsim láttán.

– Szia – leheltem az elnémult vonalnak.

Magam előtt láttam Ranket, amint olimpiai csúcsot fut a fürdőszobáig, nehogy neglizsében csípjék.

Azután kilelt a hideg, mert újabb kép jelent meg előttem: Paredes áttetsző nejlonzsákba csomagolt holtteste. Ebben a pillanatban

rájöttem, hol kell keresni a tetemét.

Felszökkentem az asztal mögül, hogy kitarjam az ajtót, ablakot, több levegőre lévén szükségem. És ha már bőven tódul az oxigén, felhívom Ohiót.

Nem kellett a telefonnal fáradnom. Igaz szerettem az ajtóban állt. Annyi idősnak látszott, amennyi volt, állát borostagyom borította, szeme sarkánál szarkálábak tülekedtek.

– Rájöttem, hol van Paredes! – újságoltam.

– Tőlem is megtudhattad volna – felelte. – Míg te aludtál, lementem skizóba, és megfejtettem, hogy csakis ott lehet, ahol ő szokott volt megválni áldozatai tetemétől: a szemétben. Eltéptem a piacra, és tényleg ott leltem. Azért nem vittelek magammal, és később sem hívtalak oda, mert nem akarlak sokkolni, nehogy olyan állapotba kerülj, mint Donna. Szükséged lesz a lélekjelenlétedre.

– Beszéltem Rankkel.

– Gondolom, egyetért velem, legalábbis Lupon terveit illetően.

– Máris besokkoltam.

– A labor elkészült a jelentéssel: Lupon mocskolkodott Donnánál. A sírkert őre is Lupon látta a hullakamrából kifelé sántikálni, vállán a holttesttel, mielőtt különvált a tudatától. Nem kell tovább hinned a zombikban.

– Nem szívesen hittem bennük.

– Lupon beejtette nekünk a merülőforralót, hadd zubogjon minél jobban az egész katyvasz. Öt perccel ezelőtt varrtak a nyakamba egy újabb csúfságot, megoldandó ügyként. Rengeteg futkosnivalóm van. Délutánig ne moccanj el innen. Apám elmegy Royalért, és Herkulessel együtt hazaviszi hozzájuk.

– Na és a torna?

– Ma nem lehet kihagyni? – kérdezte némi éllel, majd átlegyintette magát felfortyanásán, és így folytatta: – Igyekszem visszaérni konditime előtt. Odaviszlek, és érted megyek. És ne feledd: még a zuhany alatt is legyen nálad stukker!

– Jó, de hová dugjam, hogy ne ázzon el?

– Most ne feszegess engem ilyesmivel, oké!? Pedig az éjjel már arra gondoltam, hogy valaki megátkozhatott minket. És akkor még

csak huszonnégy órája nem jutottunk egymáshoz. Összesűrűsödtek a pocsékságok, és a potenciám ellen dzsálnak.

– Ne sajnáld magad! Tegnap este kupoldában is voltál.

– Ez volt az egyik potenciaellenes kezelés a sok közül. Vigyázz magadra, hogy az alvó denevérré egyszer majd visszatérhessünk. Bár ahhoz még sokat kell kondiznod.

Ezzel visszavezetett asztalom mögé, lenyomott a székre, kezembe adott egy pakli papírt, nehogy elfoglaltság nélkül maradjak, futólag homlokon, majd alaposabban szájon csókolt, tropára borzolta hajviseletemet, és kiviharzott a szobából.

Hosszan néztem utána, s szinte fájt, annyira szerettem.

Tellett-múlt a nap. Ohio nem hallatott magáról.

Különféle gondolatok zsibongtak a fejemben, tennivalóm nemigen akadt, a gépezet Anyegin-szerű láncszemeként pokolian haszontalan voltam, és bármennyire töprenkedtem is, egyszerűen nem bírtam rájönni, mivel érdemeltem ki ezt a holt felesleges, viszont döglesztően kényelmes munkakört.

Megszámláltam, hány napot kell még átvészelnem újévig, végighallgattam és lelkiismeretesen megválasoltam Scarlett csacska kérdéseit a szerelemről, pontosan emlékezvén arra, hogy Jerven is ezt tette velem saját csacska korszakomban, csupán nemrég.

Feltelefonáltam anyámat és Jokert utóbbit a legjobbkor.

Fivéremet éppen a szereptanulás e fázisában mindenkor rátörő önelemesztési késztetés gyötrötte. Ömlött panasza, miszerint ő tehetségtelen, ripacs, ócska komédiás, még egy vacak meleg-figurát sem lesz képes megformálni, bezzeg én folyton a képernyőn lógok, és úgy illenek számba a szavak, akár falba a téglá, holott egyetlen tisztességes mondatot sem bírok megfogalmazni, és mégis, ahogy elmondom azt az útszéli, szlenges szöveget, hát annak varázsa van, és áruljam el, miként csinálom.

Éppen a tudomására akartam hozni, milyen hízelgően hat rám, valahányszor ócsárolni próbál, mikor hirtelen eszébe jutott legújabb sérelme.

– Képzeld! – hörrentett hangosat. – Az ügynököm ezt mondta az egyik kollégámról: reménytelen eset: tehetséges. Azóta nem eszem,

nem alszom, fiú létemre frigid lettem, és képtelen vagyok a szerepemmel foglalkozni! Egyfolytában csak az jár az eszemben, hogy rólam miért nem beszél így a kutya se!?

– Ilyen megjegyzésért állatian meg kell dolgozni – feleltem. – Keményebben, mint az Oscarért.

– Szerinted még kiderülhet rólam is?

– Persze. Mindnyájan kaptunk tehetséget az úti tarisznyánkba. Más kérdés, hogy megpróbáljuk-e hasznát venni, vagy inkább a mellette heverő pogácsára bukunk. Aki a tehetséget választja, hamarosan rádöbben, hogy ő nem úr, hanem szolga.

– És jó az? – kérdezte.

– Nézd meg de Nirót játék közben. Piszkosul jónak kell lennie.

– Te...! – nyögte. – Te, minek nevezzelek!? Ja, képzel, itt járt egy hivatalnok az önkormányzattól, hogy ennek az útnak, amin bejárunk a házakhoz, egyáltalán semmilyen neve sincs, és mit szólnék, ha rólam, vagyis a tévésorozattal nevemről keresztelnék el, és mert nagyon erkölcsös, családos ügyvédet alakítok, a doktori címet is használnák!? Én meg elüvöltöttem magam, hogy nem és nem adom a nevem egy dűlőútnak! De aztán megpengette, hogy az ünnepélyes táblaavatóra eljönne a sajtó, a rádió, a műhold és az igazi! Na. Nem tudom, ráérsz-e holnapután, estefelé? Ha igen, eljöhetnél a doktor Guggenheim bulvár keresztelő partijára.

– Ott leszek – ígértem.

– És legalább egy kicsit büszke vagy rám?

– Kicsit?! Család nélkül az ember elveszett zsebkendő.

Azután tovább folytattam az őrzítő semmittevést.

A tudósítók neszét vették a Donna Giovannánál és a temetőben történeteknek. Szerették volna elkápráztatni olvasóikat a populárisabb részletekkel, ám Scarlett – Ohio óhajára – katonásan elhajtotta őket.

Nevem nem bukkanhatott fel Luponé társaságában, nehogy a skizó még jobban beinduljon rám. Ezt meglehetősen mulatságosnak találtam.

Végül a Főszóvivő vitte el a balhét, oda nyilatkozván, hogy napok kérdése, és elfogjuk Remo Lupont, ugyanis az ügyön dolgozó kollégák csak néhány perce kutatták át a lakást, ahol a körözött

személy két nappal ezelőttig tanyázott.

Legalább ezt is megtudtam.

Ebéd után Scarlett elém tette a délutáni lapokat, melyek legtöbbje Trisha Gelbert sztarolta. Mindjárt el is képzeltem, amint a lány az immár hozzá érkező rajongói leveleket bontogatja a sitten, mivel eddigre cáfolhatatlan bizonyítékok álltak rendelkezésre arról, hogy az általa rémmeséltek megfelelnek a való igaznak: Luponnal megejtett fegyveres shoppingolásaik közben kioltottak néhány életet.

Egyik-másik sajtódarab beszámolt a temetőőr valósnak bizonyult víziójáról.

Az Öt Órai Tea című újság érzékletes grafikával illusztrálta cikkét. A sajátos hangulatú rajzon felmeredt hajzatú, roggyant térdű aggastyán takargatta az arcát, mint éjjeliőr és szemtanú. Ideges tüneteit a gorillaemberként megörökített Lupon okozta, aki a vállára hajított tetemmel osonkodott kifelé a koporsókkal színültig töltött hullakamrából. Az ábrázolaton Paredes trancsír porhüvelyét hevenyészve befoltozott vágások ékítették, boncolás utáni állapotára utalgatván. A háttérben lapos lángú mécsesekkel horrosztikusra homályított sírok düledeztek a lidérces éjben.

Később Scarlett még egy kört tett Naqvi-témában.

Hosszan részletezte szívbeli szerelmének erényeit és fogyatékoságait. Utóbbiakat szeretetteljes elnézéssel kezelte. Felderülten hallgattam bálványozó jelzőit, a női természet finomságán elmélkedvén.

Ha egy férfit szeretvén megcsordul a szívünk, bizony nem vakulunk meg és el: képesek vagyunk róla reális képet alkotni. Alapnak. Erre aztán ráúsztatjuk a pasek ama mását, melyet dúsgazdag képzeletünk hozott létre az illető jobbik személyiségjegyeiből ezen a totemoszlopon már kissé hangsúlyosabbak a pozitív vonások.

Scarlett is ekként csinálhatta, ezt akkor kezdtem gyanítani, amikor Naqvi rögzött szokásaiból szemelgetvén elszólásos nyelvbtlásként elejtette, hogy a kedves szombatonta eljár a zsenigógába.

Azután megkóstoltatta velem az asztalán sorakozó energiatalkollekció legutibbját, mondván, hogy tisztára megvirgoncosodott,

mióta ezekkel váltja meg étkezéseit, ráadásul alvásra sincs szüksége, miáltal egyéb célokra fordíthatják az éjszakát, ugyanis Naqvi is vedeli a táltosítót, ergo: monstre nászút az életük.

Elkortyoltam a tüzelőt, remélvén, hogy hasznát vehetem a gályateremben.

Ohio nem jött, vonala foglaltat tütült.

Az energialökettől felsejkenve az ajtóra vetettem magam, és a kocsimhoz száguldottam. A motor zsémbesen ébredt, a kimúlt fűtőrendszer dermesztő hideget öklendett körém. Úgyis lecseréllek, fenyegetőztem.

Eszembe jutott, hogy reggel siettemben otthon feledtem a súlyokat, sebaj, belefért az időmbe, hogy hazafelé kanyarodjak. Még csak el sem keseredtem, hála a drinknek.

Dolphie a garázsra előtt csellengett, arcát süttette a hanyatló Nap szürrealisztikus fényében. Szép új autó állt a felhajtóján.

– Most vettem! – üdvözölt lelkesen.

– Jó napot, gyönyörű! – feleltem.

– Drága is volt!

– Meghiszem azt!

– De megérte!

Ápolt kapcsolattal elégedetten berontottam a kapun.

Dolphie még utánam szólt valamit, ám engem elsodort a varázsital lendülete. Kigomboltam az ajtót, a kabátomat, utóbbit széles ívben a kanapéra röptettem, felkattintottam a lámpát, és dudolászva a fürdőszoba felé indultam.

Ekkor vettem észre.

Bazi kartonpapír doboz ácsorgott a szőnyeg közepén egykoron hűtőládáé lehetett.

– Ó, Rank! – sóhajtottam. – Hiszen ha ennyi elég is volna ahhoz, hogy emlékeinktől szabaduljunk!

Folytattam a megkezdett dalt, Jervenét, gondolván, hogy este is ráérek felfedni a doboz tartalmát. Mindazonáltal furdalt kissé, milyen cuccokat szedett össze utánunk Rank, mint új életével összeférhetetleneket.

A fürdőszobába nyitottam, letöröltem a sminket, megfésülködtem,

hideg vízbe fürösztöttem az arcomat, majd összenéztem vele.

Tetszettünk egymásnak.

Emlékeztettem magam a néhány év előtti, szürkülőfélben lévő harmincas nőre, aki belenyugvó-közönyösen tekintett mind idegenebb képmására, elfogadván, hogy ez így természetes az ifjúság és a szépség múlékony-halékony, az örömök korán elfoszlanak, az élet nem riói karnevál: fő a jó férj és a meghitt családi ebéd vasárnapkor.

És miután kegyelettel megemlékeztem róla, kitagadtam azt a nőt.

A mostanira nevettem, látván, hogy tündököl a szeme, hajszálla úgy, akárcsak igézetes nagyanyjáé egykor, és nem csupán a benyakalt búvitaltól.

– Hello, huri! – mondtam a szembeni arcnak.

Ílyképpen kinagyképűsködve magam, társtalanul hagytam a tükröt, és a konyhai pult mögé iramlottam egy gömböc kiviért.

Futtomban arra gondoltam, hogy a serdülőkorúak rendszeresen isznak efféle energianyalakat, melyek hatását fokozandó még egy-két koksztablettát is bekapnak a dízisiben, azután a Road Ördöge feliratú autójukba ülnek, a gázra taposnak, és csakhamar megnyomorodnak, vagy meghalnak, többedmagukkal. Gondoltam erre, ám ezúttal nem sírtam el magam.

Kettészeltem a kivit, kikanalaztam a belsejét.

Megakadt a szemem a benga dobozon.

Hogy jött ez be ide?!

Nyilván akkor hozták, amikor Ohio atyja – Royalért menet – beugrott a kutyáért.

Kihajítottam a kiürült héjakat, vállamra dobtam a kabátot, lehajoltam a gályatatyóért.

Pokoli döndülés hallatszott.

Megpördültem.

A doboz teteje kirobbant.

A fedőlapok úgy nyíltak szét, akár egy szörnyebb virág szirmai.

Menten mini-infarktust kaptam.

Éreztem, hogy a lábon kihordós változatra tettem szert: ugyanis íziben eltépek Rankhez, és lerántom a pasast a húsz körméről a

kretén tréfaért.

A vicc még nem ért véget.

Lupon pattant elő a dobozból.

Megmarkolta vállamat, és szemlátomást élvezte dermedtségemet.

Bal mancsában stukker meredezett csövét a nyakamhoz szorította.

Nem is ellenkeztem, amikor kiforgatta pisztolyomat a hónaljtokból, és zsebre vágta.

Lázasan töprengtem.

A karamellszín bőrű elmebeteg fölöttem tornyosult tűzfalnyi testével, arca olyan volt, mint amaz álmaimban, melyekben vele hadakoztam, hasztalan.

Aztán a fotelba lökött, elhátrált tőlem kétlépésnyit, fél fenékkal a kanapé karfájára ereszkedett, és előrehajolt: a stukker közelebb jött hozzám, mint tébolyult vonású feje.

Vigyorgott, sebészszike vigyorral. Kátrányszínű, meredt szeme láttán eszembe jutott a régi hasonlat a kakukkos órával.

– Na végre! – mondta. – Remo Lupon pokoli sokáig vágyakozott a találkozásra. Máskülönben peched van. A kölyköt vártam. Úgy terveztem, előbb őt csinálom ki.

Légy áldott, Ohio!

Úgy állt a helyzet, akárcsak anno: fegyvertelenül mit sem tehettem ellene.

Ekkor Lupon még jobban elvigyorodott, holott azt hittem volna, bőrrepedés nélkül már aligha fokozhatja a szájterpesztést – és látványosan a tenyerére fordította a stukkert, majd zsebre tette, az enyém mellé.

– Csak azért kellett, hogy sakkbán tartsalak, amíg előbújok – magyarázta. – Tudod, hogy Remo mást szeret.

Hátrébb húzódva előkapta a szarvasnyúzó, és bemutatott vele néhány kunsztot.

Ültem a fotelban, tűkön kigombolt kabátban, szerencsétlenül, szakasztott úgy, miként egy muszájlátogatáskor a rém kellemetlen nagynéninél.

Éreztem, mindjárt elsirom magam. Sikítózni is hajlamom mutatkozott.

És tudtam, ha ennek engedek, Lupon elveszti a fejét.
Persze, enélkül is elveszti előbb-utóbb. Végére: azért jött.
A pasas is felrémllett bennem, aki megvált a fegyvereitől, majd
kiszáratva a nyakába kapott négy eszelőst.
Azon tűnődtem, miért most kell ezt felemlékeznem.
Luponnak feltűnt, hogy egészen elüvegesedtem.
Végighúzta karomon a pengét, és megszólított.
– Ha nem bánod, nem szarakodok sokáig. Csak még elmondom
azt, hogy sok-sok éve halott vagy, majd mindjárt észreveszed!
Örökké ti jártatok az agyamban, ti két rohadék zsandár! Hogy most
biztosan ültök a gyertyafényes vacsorátok mellett, és jókat röhögtek
Remo Luponon! Előttetek hever az összes kórlapom, tele a
diplomások halandzsáival, né, milyen egy örült, mutogatjátok
egymásnak a firkálmányokat, ez totál elmebeteg, ez egy hülye!
Skizofrén! Pszichopata! Nem normális! Aberrált! Lupon volt a
legboldogabb ember, amikor fejre állt az a kurva busz, mert tudtam,
hogy nemsokára a kezembe kerültek!
Bólintottam.
– Trisha mesélte.
Lupon felemelte a tekintetét vérző karomról. Komoran
elvigyorodott.
– Ó, hát nem néztem ki belőletek, hogy valaha is megtaláljátok őt!
Trisha, az álomlány, aki egyszer talán Remo nője lesz, pár nappal az
eset után azzal jött haza a boltból, hogy egy loboncos hajú zsandár
érdeklődött utánam, de persze hiába! Bántottátok Trishát?!
– Lehet őt bántani?! – csodálkoztam.
Felhasított bőröm hidegen égett, egyenletes-lustán bugyogott a
vérem.
Ugrásra szántam el magam.
– Sokat szenvedtem miattatok! Idióta doktorok faggattak a
gyerekkoromról, tablettákat tömtek belém, de a legocsmányabb az
volt, hogy be voltam zárva! Sehová se mehettem! Hiába hízelegtem
Scottnak, akit ti Paredesként ismertek, az a csótány nem akart
segíteni, hogy eljöhessek onnan! Csak örökké azt akarta hallani, mit
csináltam azokkal a nőkkel, aztán meg elkezdte, hogy miért így, és

miért nem úgy, és okosabb akart lenni: ő akart okosabb lenni! Pofán is rúgtam néhányszor, szívós volt a kis dugasz, de Remo Lupon nem lehet ám megállítani! Úgy szedték ki a kezemből, lógó belekkel! Aztán persze kicsináltatta magát a hülye dugasz! Na, vele még ti is elbíratok!

– Paredes kitűnő kondícióban volt – aljaskodtam, azt számíthatva, merre lendüljek, hogy ne érjen el, ha utánam kap. – Elképesztően sokat kibírt.

– Mondták a tévében. Kamu. Csak azért fűjtátok fel, hogy rám ijesszettek! Rám!? Remo Lupon nem idióta, tudtam ám, hogy nekem üzentek a tévén keresztül: megint törbe akartok csalni! Azzal a kaszkadőrrel, akit Scott kósztolgatott! Jól átkeféltelek benneteket! Az a másik csótány zsandár most is ott lapít a spiné ágya alatt, és engem vár, mi!? És körös-körül rendőrök hemzsegnek! Mindig tudom, mikor gondolsz rám, mert hallom a hangodat a fejemben! Kurvára túl sűrűn gondolsz rám különben, és azt suttogod, menjek az ablakhoz, és bukjak át a párkányon! Néha a tévéből szuggerálsz, téged még az sem zavar, ha nincs is bekapcsolva, egyre csak gögicsélsz, akár egy gyerekhez: menj, Remo, lépj ki az ablakon, menj szépen, kis aranyos! Hát most itt vagyok. És sok a duma!

Amikor felemelte a kést, hogy a vállamba hasítson a pengével, páros lábbal hasba rúgtam.

Lendületem csaknem felborította a fotelt, de legalább elfordította. Kibuktam belőle, és félregurultam.

Az utánam vetődő Lupon kése a padlót karistolta fel, szörnyű hangot hallatva.

Továbbhemperedtem, átgurultam a gályatatyón.

Talpra ugrottam, magam elé kaptam a táskát, pajzsként használtam a felém rohanó skizó vagdalkozó kése ellen.

Elhátráltam a pultig.

Elfogyott az egérutam.

Lupon megállt velem szemközt, szeme kakukkolt, kazánnyi mellkasa hullámozott, arcán terebélyesedett a hasfelmetsző vigyor.

– Még mindig ugribugri vagy! Jól van, Remo bírja az ilyesmit! Nincs kedved sikítani? Na, tényleg, sikítozhatnál, ha már úgyis

elrontottad a játékomat! Miért nem néztél bele a dobozba? A kölyök rögtön belenézett volna! Né, egy krampusz!

A táskába csúsztatam ujjaimat, megragadtam az egyik kézsúlyt, és teljes erőből az arcába löktem.

Hallottam a járomcsontja reccsenését, azután a padlóra koppanó fémtárgy döndülését.

Elhajoltam, és elsiklottam Lupon mellett.

Utánam csápol. Egy futó pillanatig érzékelttem a fél arcát elborító vér vörösét: ugyanez a szín hullámozott az agyamon, a szemem előtt, ezen derengett át a külvilág.

A kés elérte a vállamat, lecsúszott róla, elszántott a lapockámig. Mintha jégkockákkal zsúfolt forró vizet öntöttek volna végig a hátamon.

Visszaperdültem, elkaptam a csuklóját, és a pult sarkához feszítettem.

Kiejtette ujjai közül a kést.

De máris mozdult, felém lépett, másik óriási mancsa közelgett.

A pult mögé menekültem, még mindig a táskát szorongatva.

Megtorpant egy pillanatra, felmérte a zsákutcámat.

Torokhangon kuncogott rángattató villamosszék-érzést keltve bennem.

Aztán lazán lehajolt, és felvette a döngyűzőjét.

És bekanyarodott szépen a pult sarkánál. Hintázó, fölényes léptekkel tartott felém.

Előkaptam a másik kézsúlyt, és villámgyors mozdulattal a szemei közé céloztam vele.

Az ütés a homlokát érte. Félresodorta a fejét.

Lupon megrázkódott, már nem bugyborékol belőle az a zsigertépő kacaj, ám mintha mi sem történt volna, jött, jött, mind közelebb. Emelte a kést.

Mire lesújtott vele, arcom elé rántottam a homokkal töltött lábsúlyt. A penge felhasította a széles bokapánt vásznát, majd lecsúszott rajta.

Tovább hátráltam.

Lupon követett, talpa alatt homok csikorgott.

Arcába vágtam a lábsúlyt, és a párját is. Épp csak megingott kissé.
Nekibotlottam a szemetesnek.
Az edény felborult. Belerúgtam. Hulladéközön áradt a padlóra.
Azután lehajoltam, látva, hogy a szörnyeteg felém lendül.
Alulról pattintottam a hasába a földről felmarkolt rugós kést.
Csaknem ugyanazzal a mozdulattal ki is rántottam belőle.
A szekrénynek tántorodó test mellett átbújva félremenekültem.
A nappali közepén megtorpantam. Továbbra is a kést
szorongattam. A markolatot és fölötte a kezemet is mászós, langyuló
vér borította.
Lupon lélegzetvételnél is időt sem hagyott, hogy megfontoljam:
most végre kirohanhatnék a házból.
Állati vinnyogást hallatva megfordult, leszegte fejét, és utánam
dübörgött.
A fotel, azután a kanapé mögé menekültem.
Elvesztettem a késemet.
Kitéptem egy növényt a cserepéből, és Lupon arcába dobtam.
Szeme, szája megtelt földdel. A hasfalán döfött, alig látszó részből vér
pulzált.
És ez sem állította meg.
Felkaptam a kandelábernyi gyertyatartót, kivédtem vele néhány
tördőfést, azután a csuklójára és a nyakára sújtottam a súlyos
sárgaréz suhánggal.
Kimállott kezéből a kés. Egy pillanatra meggörnyedt. Azt
reméltem, térdre zuhan, ám előrevetődött, és megmarkolta a lábamat.
Két könyökömet egymáshoz feszítve, teljes erőből a koponyájára
vágtam.
Csupán annyi időre ernyedte el, hogy kitéphessem magam nyirkos
ujjai közül.
Elhátráltam. Az ajtó felé igyekeztem, nem mervén hátat fordítani
a tébolyultnak.
Ki innen!
Lupon térden imbolygott.
Felemelte irtózatossá váló kinézetű fejét, és újra meghallottam azt az
elektrosokk-szerű nevetést.

Előrántotta pisztolyát, és rám szegezte.

– Gyere vissza! Előbb a térdedet lövöm szét, azután a válladat!

Nagyon sokáig fog fájni, mire megdöglesz!

Megálltam. Tudva, hogy így is megteszi.

De előbb talán ízlelgeti még a diadalát. Néhány édes lélegzetvétél, félpercnyi életajándék idejéig.

– Jó kislány – hörögte. – Kár, hogy későn javultál meg!

Szétcseszted Remo arcát! Hasba kurtál! Sose szabadulok tőled?!

– Ha velem végzett – rebegtem, hogy teljék az idő: még egy kicsit élhessek –, ne menjen haza. Várják a zsaruk.

– Hol?! Ne akarj azzal etetni, hogy megtalálták a kérómat! Na, gyerünk. Gyere ide szépen. Gyere!

Legfeljebb ötlépésnyire lehettem az ajtótól.

Odakinn beesteledett már, Dolphie az új autóban gyönyörködik, néhányan a kutyájukat sétáltatják, valaki most ér haza, a villanyfényes konyhaablakok mögött vacsora készül, mindenki él és repes.

Csak öt lépés!

– Hé! – ordított Lupon, pedig még nem is moccantam.

Megrándult kezében a pisztoly, kétszer egymás után.

Láttam a csőtorkolat szikráit, fejem robajlott.

Combomat rémisztő hidegség járta át. Az ütés megtántorított, a szőnyegre zuhantam.

Lupon felemelkedett, és felém indult.

Nem látszottak vonásai az arcát borító mocsokmáztól, vér és virágföld borult rá maszkként, tudtam, hogy engem bámul: a szemem vonzza – és nem bírtam nem nézni rá.

Jött vérzön, lépkedett felém, megint azzal a hintálló, hideglelős hatású járassal.

Aztán hirtelen felkapta rólam a tekintetét, fel az ajtó felé, és a pisztolycső is arra fordult, és újra felszikrázott.

Arcomat a földre szorítottam, két karommal védelmezőn körülöleltem a fejemet, de ez sem tompította a lövések robaját.

Minden dörrenéstől összerándultam. És valamennyi kipergő töltényhüvely pendülésétől is.

Valaki hangosan, a lözajt túlívölve számolt az agyamban,
gyorsan, hadarón: egy, kettő, három...

Hat után elhallgatott a lárma.

A csend nyúlott, nem mertem felpillantani.

Aztán a nevemet hallottam, Ohio feszült hangján.

Könyékre tápázkodtam.

Remo Lupon a lábaimnál feküdt, sebrózsákkal telehintett
homlokkal, mellkassal. Kicsavarodott pózban, moccanatlanul.
Holtan.

Ohio mellém térdelt. Sértetlennek látszott.

Végignézett rajtam, majd lehuntya a szemét, hatalmasat nyelt, és
amikor felnézett, higgadtan csengett a hangja.

– Megvárhattál volna.

– Inkább üvölts – kértem. – Jöjjék a mondd, mit basz a latban, és
társai. Pizkosul fájok.

Léptek döngtek a kerti út felől.

Valaki átböklött a küszöbön.

Dolphie bukácsolt közénk. Felheccelt számszerűt szorongatott a
kezében.

Miután egyensúlyát visszanyerte, végigpillantott a nappalin, végül
Ohióra szegezte zord Rambo-tekintetét.

– Mi folyik itt?!

– Vér, patakokban. Elkéstél, szomszéd.

– Én figyelmeztettem Shane-t. Mondtam, hogy nemrég
becipekedett egy tróger egy dobozzal. Gratuláltam az új
fagyasztóhoz. De ő nem is felelt, el se köszönt! Az csak jóval később
jutott eszembe, hogy nem is láttam elmenni, a szállítót: pontban
akkor, amikor meghallottam a lövéseket. Ki volt ez?

– A Halál – feleltem. – Ugye, nem haragszik meg, ha most nem
kínáljuk itallal, Randolph?! Szeretném végre elbőgni magam!

– Minden oka megvan rá, Shane. Szerintem rögtön elvérzik.

Ohio felállt, és kikísérte a szomszédot.

Arra a fél percre sem szívesen maradtam kettesben Luponnal.

Azután persze megkaptam, amire vágytam.

Nem voltam hajlandó elhagyni az otthonomat. Így hát a vonakodó

mentőorvos a kanapén öltögette össze sebeimet, határozott óhajtasomra helyi érzéstelenítő segítségével, egyfolytában a diplomáját emlegetve és féltve, miközben flaskából szopogattam a száraz portóit, szabad kezemmel a fanyarul fintorgó Ohio ujjait ropogtatva.

Már-már egykedvűen, de legalábbis ernyedten szemlélve a háttérben folyó, villanófényes sürgés-forgást, melynek során Lupont mindenféle szögből objektívvégre kapták, majd eltávolították a szőnyegről. Zacsókba csipeszelték a töltényhüvelyeket, kimunkáltak a falból egy golyót, melyről eszembe jutott, hogy a skizó nekem címezte, és egy másikat, amit a fergetegként betoppanó Ohiónak szánt, de ettől már nem lettem újra izgatott.

Hiszen akkorra meglehetőst idegösszeomlottam.

A véres szőnyeget már egy másik cég szállította el.

Ohio takarított egy-két órácskát, én meg a kanapén zsibbadoztam.

Időnként sírásroham hömpölygött át rajtam, ezt apátia váltotta fel, majd újra jött a könnydagály.

Egyszerre csak elmúlt az injekciók hatása, keringésemből a portói is felszívódott.

Megint fájni kezdtem.

Ohio leült mellém. Hosszan nézett. Szótlanul, meg-megérintve a kezemet, arcomat, egy-egy tincset kisimítva homlokomból.

Viszontbámultam őt, érezvén, hogy villámkék szeméből lassanként visszanyerem lélekerőmet. Reszkettem az örömtől, hogy élek, élünk mindannyian, megszabadultan.

Ohio feszült vonásai ellágyultak, száján mosoly formálódott, majd gyengéden így szólt:

– Te hülye szárcsa, te! Ha vártál volna rám, akkor holtbiztosan lekésed a kondileckédet, de Lupont is megúszod! Megtaláltuk a búvóhelyét. Két napja költözött oda. A lakás tulajának gyanús lett valamiért, és addig figyelgette, lesegette, mígnem mára elszánta magát, hogy telefonáljon a jardra. Mindez tíz perccel azután történt, hogy egy másik bejelentés segélyével rábukkantunk a korábbi fészkeire. Lerántottam a skalpomat, amikor hívtalak, hogy késni fogok, és Scarlett elujjongta: elmentél rég.

– Most már tök közömbös a mai fáradozásotok. Csak azt sajnálom, hogy tegnap Royal nem egy géppisztollyal a kezében közölte: felkészült az önvédelemre!

– Ne cédulj, kedvesem! – lehelte Ohio.

– De igen, cédulok. Mert ha Royal egy Uzival jött volna elő, akkor azt vágod a szemébe, és nekem ma nem egy koszos rugós késsel kell védekeznem! Egyébként: már megint megmentetted az életemet.

– Fel is merült bennem, hogy jutalmul elhagysz újra.

– Téged?! Megmondta a hangyászom, hogy soha!

– Ő csak tudja. Papírja van róla.

– Reggel hosszan beszélgettünk. Főként egyoldalúan. –

Végigfuttattam emlékezetemet Rank szavain. Felnevettem. –

Kezdetben úgy tetszett, meg akar szabadulni a velünk kapcsolatos kínjaitól. Azután hirtelen fontosabbá vált, hogy Eunid rajtakaphatja őt főkamintás pizzsamában, és menten felhánytorgatott egy esetet, amikor viszont ő csípte csínyen Poranyót, valami pasekkal, egyazon fotelban.

Váratlanul felkavarodtam. Rank szavai visszhangot vertek a fejemben.

...Az a mosolygós, kedves ember...

És eszembe jutott: amikor a bögréimért mentem, éppen távozott valaki a házból.

Egy ismerősöm, mondta Eunid.

A fenébe! Elkaptam Lupontól a paranoiát!

Felültem.

– Szerinted normális vagyok?

– Nem, de ilyennek szeretlek.

– Holnap keresd fel Poranyót pár keresztkérdéssel, és legyen nálad egy kép Smilee-ról!

– Ha már szóba került, beszéltem Gidával. Smilee bevette magát Nanneyhez, egy kivénhedt prostihoz, akit fénykorában Erogénának neveztek. A nő illegális kupoldát működtet penetráns hajléka egyik szárnyában. Lehet, hogy tőle származott átejtésünk ötlete: ilyképpen hülyét csináltak belőlünk, és a konkurenciával is kikeféltek. Smilee a

nőnél gubbaszt, ki sem mozdul, nehogy rábukkanjunk. Erogénia látja el őt étellel, itallal, tonnaszámra hordatja neki a videofilmeket. Ez a lapítás felettébb nyugtalanító. Egy sittidejét letöltött, angyali ártatlanra bűnhődött ember nem rostokol hétszámra egy svábbogaras szobában, a képernyőt bámulva, hanem krimózik, régi cimborákkal új ármányokat tervez, élvezi a kintlétet. Olyan érzésem van, mintha várna valamire. Mint a hálóját megszőtt pók. Valószínűleg szétrúgom a potrohát. Tudni akarom, hogy mire készül.

– Ő máris tud egyet s mást a mi viszonyainkról. Eunidtól.

– Gyere, rendes ágyba duglak.

– Szép ötlet – hagytam rá.

A zuhany alatt hosszasan átkozódtam: lám és lám, óceánnyi vérveríték árán létrehozott szoborszép testem immár mindörökre sebhelyes marad.

Ohio úgy vélekedett, felettébb örvendezhetnék, hogy legalább él ama szobor, különben is, a kés okozta hegeket befödhetem majd a ráncaimmal.

Hozzávágtam a fürdőhabos flakont, azután megérdeklődtem: a combomra mit lép? Mert az bizony elől-hátul kilyukadott.

Erre, mint afféle genetikailag fegyverbuzeráns, vagyis férfi, elértekezett nekem az acélköpenyes lövedék egészségesebb voltáról az ólomtartalmúval szemben, és rámutatott, hogy a golyó távozott a combomból, csontot nem sértett, a többi bajt kiválóan kezeli a torna a hegeket pedig ott egye meg a fene, majd eltüntettem szoláriumozással.

Közöltem, hajlandó vagyok írásba adni: szoláriumkoporsóba nem fekszem, egyetlenegyszer próbáltam, ám néhány perc múlva kimenekültem, mivel sírbéli élményben részesített.

Mire vállat vont, párhuzamként szóba hozván: az iszappakolás is főként arra jó, hogy az ember szokja a földet.

Azután felnyalábolt, és az ágyba vitt, fölém hajolt, kezembe adott egy pohár portói bort, magamagát egy doboz sörrel kényeztette, és megkérdezte, szeretném-e kibeszélni lelkemből a félelmet, azt feleltem, eddig sem mást tettem, és köszönöm, hogy segített, és még megköszöntem egy sereg mást is, mígnem könnyekig meghatódtam,

ezért rámeredtem az ágy fölött függő képre: a Holdról bámultam a Földet, annak felhőcirmos kékjét, majd Ohio szemének váltakozó mélyű kékségében feloldódtak maradék görcseim, kortyoltam a borból, ő itta a sörét, főleg rólam, két mellem közül, a hasamról és a köldökömből, és alakomat magasztalta, nevettegetett és borzongatott, ő pedig sörzongott.

És addig-addig simogattuk egymást kézzel, szájjal, pillantással, finom alkohollal, mígnem teljesen leplezetlenné tettük érzelmeinket, mint soha még, és immár fel nem foghattuk, miért rettegtünk ettől oly sok harcon át: hiszen álomi szép volt, amit kitakartunk.

És valahogy összeolvadtunk, megértvén: nem vagy Nap vagy Hold, hanem mind a kettő és emberként nem lehet teljességélményünk, de éppen erre van kitalálva a férfi és a nő, s az együttlét, melyet ekként felfedeztünk, az a szeretés talán csak a mindannyiunk sejtései közt elrejtett Titkos Könyvben lehet leírva, és mi beleolvashattunk: nem földi gyönyörűség volt.

Royal fel-alá kószált a nappaliban.

Ezerszer elkérdezte: hol állt az a doboz, és miért nem fogtam gyanút? Mégis mitől másabb a női agy, mint a férfié: hogyan képes egy váratlanul felbukkant objektumról nem tudomást venni?! Majd az iránt firtatózott, miként vettem hasznát az ő késének, és amíg válaszomra hallgatott, feszült-merev arcán kínosan takargatni próbált büszkeség vibrálódzott.

És az egész kölyök tetőtől talpig megrendült volt, hiszen ez idáig tőle távol történtek meg mindama rémségek, melyekről álló nap tudósít a sajtó.

A testközelségbe jött szörnyetegség aurája továbbra is érződött a házban, fel-felborzolta őt.

És minket is.

Napokba tellett, mire elmaradtak különös megtorpanásaim, midőn óvatosan szétnéztem, minden rendben van-e körülöttem, mire elfoszlottak a félelem szötte lidérclátomások: mire kiszellőzött a falak közül és a lelkemből a rossz levegője.

Royal inkább csuhát ölt és szerzetesnek áll, de be nem vallotta volna szeretetét, melyet most felszított a megismert-átélt féltés, ám

azért erőfeszítései dacára sem titkolhatta, hiszen olyan ragaszkodóvá vált, amilyen háromévesen se volt. Folyton ürügyeket eszelt ki, hogy mellettünk lehessen, hogy megérinthessen bennünket, szüntelenül rajtunk tartotta a szemét, eltökélten arra, hogy majd ő megvéd bennünket a leske bajoktól, ha már mi, két gyámoltalan felnőtt, nem tudunk vigyázni magunkra.

Ezzel persze alaposan meghatotta érzékeny szívünket, és noha egyáltalán nem beszéltünk észrevételeinkről, érzett körülöttünk az eddig se kevesellett kapcsolat átszínesülése, elmélyülése.

Ohiónak is volt mit kiállania: sarja kétpercenként megjelent atyai színe előtt, hogy fegyverekről, önvédelmi módszerekről és más, az ő korában egyébként is jelentőségesnek tartott férfias dolgokról faggatózzék.

Egy ízben szóba került, hogy a nőnek két X-kromoszóma adja meg nőiségét, míg a pasast az XY-felállás teszi azzá, ami.

Royal eltűnődött e régi, ám mostig át nem gondolt ismeretén, majd éktelenül felháborodott.

– Micsoda?! Csak ennyi? Mibe fogadunk, hogy nekem legalább kilenc ipszilon kromoszómám van!? Vagyok annyira férfi!

– Apuka is így kezdte – dűnnyögtem Ohio bajusza alatt.

– Voltak idők – nosztalgott a drága. – Jó ideig egy dupla Schwarzenegger voltam!

Azután exhitvesem egyre sűrűbben telefonált, a közelgő utazásról fecsegvén Royallal, bőségszaruból ontván tanácsait, miszerint miféle leírásokból készüljön fel a látnivalókra, milyen ruhaneműt, patikacikket, naptejet, moszkítóellenes szert csomagoltasson velem.

Rank az ilyesmiben mindig is behatóbb volt nálam.

Az indulás napjának közeledtével sarjunk mintegy varázsütésre megfélemedkezett a házban történt drámáról, immár kizárólag három dolog érdekelte: legálisan lóghat a suliból, meglátja a világot, és mivel karácsonyra érnek haza, mi mindennek örülne a fa alatt.

Elkészítette és átnyújtotta többkötetes vágylistáját, megvárta, míg iktatjuk, és homályos ígéretet teszünk azok egy részének teljesítésére.

A Lupon-ügy körüli médiatangó hatására Aura külön figyelmet

szentelt nekem a tornán, light-gyakorlatokkal próbálván kímélni viseltes szervezetemet. Feszélyeztetten köszöntem odaadását, és sűgva arra kértem, ne tegyen velem kivételt.

A szerteszét heverő szirének füleltek ránk, és óra végén az öltözőben már nem hallszott fátyolozottnak a hangjuk az irántam érzett fenenagy tisztelettől, ha szóltak hozzám, visszafogadtak velük egyívásúnak.

A pöttyös dresszes bonszáj-nő még zavarba hozott egyszer. Megköszönte, nekem: midőn két napja, tornáról hazamenet megtámadta egy illuminált pasas, hogy százképpen megalázza őt, beugrott neki a vállán csimpaszkodó gályatatyó, és azt ő lekapta onnan, és leterítette vele a gízdáskodót, és megmenekült az én példámnak hála.

Már az is előfordult olykor-olykor, hogy zuhanyozás vagy úszás után letelepedtünk néhányan a dzsúzbárban, és ügyképpen cseréltünk eszmét az élet dolgairól, hogy mosás, konyházás, gyereknevelés még csak szóba sem került, férfiakról szólván sem az volt a vezérmotívum, hogy *az én emberem hazagyün rendesen*, és felszabadult-tisztán sokat neveltünk.

Jervennel csaknem naponta felhívtuk egymást. Eleinte mélyen hallgattam félelmemről, miszerint Ohio mellett talán nem is lesz már szükségem barátságára, idővel megfeledkeztem e rémgondolatról, mivel kapcsolatunk semmit sem változott.

Neki elmondtam, hogy megszűntek sűrűn visszatérő, kesernyés utóízű, még csak nem is kísértetes, csupán kellemetlen álmaim, melyekből mindannyiszor rossz szagú veritéktől síkosan másztam ébrenlétre. Ehelyett gyakorta álmodom egy kertről: május van, eső után, tündöklően zöld fű terül a lábam alá, körös-körülöttem féktelenül tombol az élet, lángpiros és hamvasrózsaszín rózsák nyílnak tömött, illatos fürtökben, krémsárga alsószoknyájú klemátiszharangocskák kéklenek a fehér csatavirágok nyurga szárai mellett, csontfehér szirmait bontogatja a jezsámen, és sárgarigó kiáltozza csörög a dió hangzású dalát. És bár az álomban nem ér éjszaka, tudom, hogy amint az égbolt bársonyos kékre sötétül, és elalszanak a nappali neszek, megszólal a fülemüle, és hajnalig

csattogja életörömét.

Tudom, mert ez a kert itt van a ház körül, Ohiónál.

És bármennyi növényt ültettünk is Rankkel, ama kertbe sose jött el a fülemüle.

– A rosszízű álom azt hozza felszínre, amit napközben kaparsz el tudatod pincéjében. Másként működik, mint a húsipar: nem azonnal dolgoz fel – felelte Jerven.

– Viszont ha valaki keveset hazudik magának, nagyon kevésé választódnak el az álmai az ébrenléttől.

Azután elmesélte, hogy délután megörült a küszködő napsütésnek, kitérte a teraszajtót, a fotelba ülve elbóbiskolt, és amíg ő aludt, beszőkött egy macska, és dalt komponált neki a zongorán sétálgatva, riadozva, majd felmerészülve: játszogatva. Most azt reméli, hogy holnap is eljön a fekete-fehér kandúr, ezúttal az asztalára téved, és megírja a dal szövegét is. Ha mégsem teszi ezt, kénytelen lesz ő ihletbe esni.

Végül meghívott Pipacs Pince-béli estjére, és elköszöntünk egymástól.

Éjjel megsmirgliztem a torkomat Ohio mellett.

– Igen? – kérdezte, és felkönyökölt.

– Eljössz velem Jerven estjére? – rebegtem.

– Örömmel, ha meghívtok.

– Szeretném, ha megismernéd őt.

– Máris eléggé ismerem az idézeteidből.

– Rank sosem kedvelte. Annyira nem, hogy szeretett megzavarni bennünket telefonbeszélgetés közben, hol ezét, hol azát keresgélve rajtam. Ha idéztem Jerventől, a szemét forgatta, vagy kekszesdobozokkal hajigált, ami ugye nem fair. És amikor ráérdeklődtem, hogy mégis, mi baja vele, ha egyszer féltékeny nem lehet rá, részint azért, mert barátok vagyunk, részint azért, mert Jerven... – Az ég érti miért, itt elakadtam.

– Tudom – bólintott Ohio. – Folytasd.

– Szóval Rank azt felelte, attól még nyugodtan mardoshatja őt a féltékenység, hogy Jerven csak a barátom, ugyanis fel nem foghatja, mi az, amit vele: életem hites társával nem beszélhetek meg.

– Tőlem nyugodtan beszélgethetsz Jervennel, és ha heteroszexuális barátira tennél szert, az is ugyanaz lenne, és azt is túlélném valahogy. Ha velem akarnál mindent megvitatni, csupán az én véleményemet ismernéd meg. Minél többen szólhatnak hozzád, világod annál tágabb. Ezzel a válasszal persze még csak Rank berzenkedését okoltam meg. Vele ellentétben én nem érzem, hogy tőlem veszed el azt, amit Jervennek adsz magadból. És ha így éreznék, sürgősen túltenném magam rajta. Számomra nem magától értetődő, hogy az összebogozódott emberek felmondadják egymással régi baráti kapcsolataikat, hogy nem tarthatják meg saját, külön szeretteiket. Előszörre szokatlan: de a szeretésnek nem lehetnek feltételei. Ha valakit annyira befogad az ember az életébe, mint téged én, eljut oda, hogy mindenestől fogadja be, és ez nem ugyanaz, mint ha valaki egy rosszfajta önbizalmatlanságban lealacsonyítja magát a másikhöz. A szerelem egyben tévedés-misztérium is: egyetlen emberben akarjuk meglegelni és szeretni az egész világot. Ez nem sikerülhet. Minden férfit nem szerethetsz bennem. Nem tudok egyszerre mindenki és egészen más is lenni. Mennyire vagyok zöld?

– Semennyire.

– Mindig irigykedik egymásra a két nem, a nappal és az éjszaka, a jó és a rossz, és ettől olyan fantasztikus az egész! Minden szeretet más, csak a gyűlöletek egyformák. És a csajoknak sem árt tudni, hogy ők is teljes életet élhetnek.

Ohio szájára hajoltam.

– Megvilágosodtam, leolthatjuk a villanyt.

A Pipacs Pincében ezerféle sört mértek, százfajta saláta és pizzatésztából készült sajtos-fokhagymás kenyér is volt. Bizonyos napokon költők, dalírók, zenészek vagy színészek találkoztak közönségükkel.

Jerven nem volt magamutogató típus, kerülte a nyilvánosságot, díjait is inkább postán szerette átvenni, szerinte a szintén Jerven keresztnevű levélkézbesítő sokkal ünnepélyesebben tudta átadni azokat.

Úgy vélekedett, a dalaival többet nyújthat át magából, mint hús-vér személyesen. Az írás közvetett exhibicionizmus. Amikor

elkövetik azt, nem lehet jelen senki más, csupán a szerző és érzületei. És ha elkészült a dal, előszóban, közönség előtt nincs mit hozzátenni.

Ha mégis kerülnek új gondolatok, azokból léssen a következő mű.

Vérbeli antibonvivánként irtózott a sztárolástól, ünnepléstől, tömegtől.

– De hiszen szeretnek! – hivatkoztam. – Kívánják a szavadat!

– Szeressenek egyenként, esetleg egy-két fős csoportokban. Szép leveleket, megható képlapokat kapok, színházak játsszák, százak és ezrek hallgatják, dúdolják dalaimat. Kellhet ennél több!? A szeretet legyen egy kicsi tokban egy kicsi ékszer, de ne két tonna aranyat öntsenek rám, mert az agyonnyom.

Érkezésünkör már zsúfoltnak tetszett a söröző, és továbbra is seregelletek az érdeklődők. Egyszerre csak színültig megtelt a fehér falú terem. Az elkéseteknek csupán az ajtóban, és odakünn, az utcára vezető grádicson jutott hely.

A pódium közepén elhelyezett asztalnál ülő Jerven kortyolgatta sörét, megfélemlítettnek, rémültnek látszott, időnként afféle gyere, töröld meg azt a buta orromat-pillantásokat vetett felém. Őt ismervén azon sem csodálkoztam volna, ha váratlanul felpattan, és vérfagyasztó udvariasan kikéredzkedik az arcát pirító sokadalomból.

Végre a házigazda-műsorvezetőnek is megesett a szíve a jócska gyermekén, és köszöntötte a jelenlévőket.

Bemutatta a vendéget és a közreműködőket: a zongoristát, a tangóharmonikást és a dalokat előadó színészeket.

Az ifjú művészasszony temérdek smukkot, sminket viselt, öltözéke nem is ruha-, hanem dekoltázsköltemény volt valóságos kebelszonett. Férfi társa nem a kinézetével óhajtott kitűnni, így aztán észre sem vettük mindaddig, míg passzívan ült a pódiumon. Amikor azonban énekelni kezdett, olyannyira jelen lévővé vált, hogy el kellett ismerni: a pasas kicsit ragyog.

Szívesen elismertük. Odaadást és szeretetet sugárzó közönség gyűlt össze a teremben. Áldott hangulat kerekedett, olyanféle, mint a simogatás.

A kellemesen lezser műsorvezető kevésnyi produkció után beszélgetni vágyott. Mindjárt az iránt érdeklődött Jerventől, miért is

oly visszavonult, miért nincs jelen örökké a médiákban, lehetőleg teljes életnagyságban, hol valamilyen esemény VIP-jeként, hol pedig el nem követett köz- vagy magánbotrányait cáfolandó.

– Jól érzem magam a privát tornyomban, egyedül, de nem magányosan. Különb is, nincs az a tündér, az a kobold, az a fantasztikum, akit ne lehetne lejáratni túladagolással – hangzott a válasz. S ezzel a kérdezett elhallgatott, a további megfeszíttetésre várván.

– Nyugodt szívvel verseknek nevezem dalaidat folytatta a csigás szakállú, fiatalos küllemű vállatökömbinát. – Melyek számos ízben a szerelemről szólnak. Annyian és oly sokfélét írtak már erről a konvencionális témáról. Nem tartasz attól, hogy egy napon már semmi új nem jut eszedbe róla?

– A sakk nem csupa konvenció? És mégis minden játszma egyetlen. Az a fő, hogy nagyon jól legyen megírva a nagyon igaz. Másképpen: azé a napsugár, aki szebben napozik.

– Meddig akarsz élni?

– Ne froclizzuk a Jóistent, más dolga is van.

– Egy sikeres embernek ellenségei is szép számmal akadnak.

Hogyan tettél szert rájuk?

– Azok válogattak meg maguknak, akiket nem kedvelek. De nem szívesen érzek efféléket.

– Te ilyen lakmuspapír ember vagy? Semmi manír, hanem a lényeg?

Jerven koboldmosollyal vállat vont.

Ezután a daloncasszony lépett a mikrofonhoz, és előadott egy sanzont. Magabiztosan tehetségtelen volt, széles gesztusokat és fel- vagy aláívelő hangsúlyokat használt a nem kívánt helyeken, és efféléket egyetlen hely sem kívánt meg. Ám mindezt legalább jószándékúlag tette.

A közönség oda sem hederített alkalmatlanságára. A dal az ő erőfeszítései ellenére is élt, átáramlott a lelkeken.

Sörömről, salátámról megfélelkezve hallgattam a nőt kísérő, bohém ruházatú, átszellemült tangóherflist.

Néha Ohio arcára sandítottam, majd végigsvenkeltem a többiekén,

és ugyanazt láttam mindenütt: azt a ritka fajta bűvöletet, melyért például Joker oly sokat küszködik, oly hasztalan. Megigézett, bűvölt emberek ültek körös-körül, saját hangulataik, érzéseik és gondolataik zenei tiszta visszhangjától átítatva, megrendülten.

A műsorvezető kérte Jervent, üljön a zongorához, és kápráztasson el bennünket énekhangjával.

Már attól féltem, kamionnyi kosarat kap, midőn Jerven megadóan bólintott, és azt felelte halkán: az ő basszbaritonja nagyobb tömegek békés feloszlására alkalmas, ám mert épp az ingujjában van a készülő musiceljéhez írott legfrissebb verse, az ég legyen kegyes a közönséghez.

Ezzel a zongoraszéken helyet foglalva minden lehető módon extázisba esett, akár egy Beethoven. Óriási nevetést és tapsvihart aratott.

Amikor elcsendesült a terem, énekelni kezdett.

DAL AZ ÁLLATRÓL

*Testvérekénk-társunk az Állat.
Szavak nem rejtik szívét
fáj neki mindaz, mi fájhat
s nem tartja rútnak, mi szép...
Melegét testünknek adja,
ha szívünk nyújtjuk felé
-gőgös álarcunk ledobva
álljunk az Állat elé!*

*Ugat, nyávog, béget, rőfög
– minden hang jobb, mint a szó
lehet érett, vén, vagy kölyök:
köztük egy sincs áruló.
Hallgasd újra, újra, újra s újra
még, hogy miről beszél!
Azt csicsergi, bőgi, bűgja:
szeret élni, míg csak él.*

*Tanít és táplál az Állat,
megvéd és játszik velünk;
nem dühös ránk, hogyha fáradt
s nem ismer se erényt, se bűnt.
Kéri az egész szívünket,
ám sosem herdálja el;
öl, hogyha kell – de nem büntet
és háborút sosem visel.*

*Ugat, nyávog, béget, rőfög
– minden hang jobb, mint a szó –
lehet érett, vén, vagy kölyök:
köztük egy sincs áruló.
Hallgasd újra, újra, újra s újra
még, hogy miről beszél!
Azt csicsergi, bőgi, búgja:
szeret élni, míg csak él.*

*Halld meg újra, újra, újra s újra
azt, hogy miről beszél:
adjon hálát, leborulva
aki él, amíg csak él...!**

Ezután fecserésztek a művészetről és annak ellenkezőjéről. Jerven valamennyiünket biztosított arról, hogy továbbra is képtelen lesz olyan verseket írni, melyek csak két embert tudnak megszólítani, és az egyik már nem is él. A tehetségről szólván azt mondta: nem kell vele sokat foglalkozni, csak hagyni kell lenni. És amikor egy elfűt hangú lány az egyik asztaltól megkérdezte tőle, mit szól a jervenistákhoz: ahhoz, hogy bizonyos hívei egymásra letek, és tőle idézett verssorokkal beszélgetnek egymással, feszengve elcsodálkozott, nyögván: eddig úgy tudtam, hogy nem vagyok egy Cipolla.

Megböktem Ohiót.

* Fodor Ákos verse

– Ízlik a pasek elevenbe is?

A válaszpillantás végképp megnyugtató.

Midőn a barátságról firtatták, Jerven a választott családról szólott, s szavaitól elálltak a lélegzetek, merészelt eretnek lenni, és merészeltetett is: értették, éreztük őt. Az ars poeticájáról azt mondta, az nincs neki, mert nem gyűjtő hajlamú, nem tart nippeket, kacatokat s midőn arról kérdezték, sikerült-e az élete, fennhangon eltűnődött: nem mindegy, hogy az ember házasságot köt az étellel, vagy az élet szeretőjévé tud nőni.

Ezután a férfi énekes cigarettára gyújtott, kézbe kapott egy pohár sört, a zongora sarkára könyökölt, s felsóhajtott: Szememmel táncolt a szemed, beszélt szememmel és ölelkezett...

Végül egy színházi előadás felvételéről meghallgathattuk a Tűzvarázs-dalt a színészpár szenvedélyesen táncolt a pódiumon, Ohio átkarolt, a vállára hajtottam a fejem, körös-körül mindenkit fellelt a szépségállapot.

A műsor után Jerven megpróbált az asztalunkhoz jönni, ám lépten-nyomon feltartóztatták: szavát, keze érintését vágyták. Valahogy bensőségesen bántak vele az emberek, mintha befogadták volna őt a családjukba, azon mód, miként ő beszélt erről s nem olyképp – amitől irtózott –, mint egy sztárral: nem láttam felakadt szemű, félájult tinédzsereket, senki sem akart tőle autogramot kérni a két melle közé, vagy másüvé, netán pezsgőt torkoskodni a cipedlijéből.

Utóbb Jerven sajnálkozott is emiatt, midőn mégiscsak megérkezett asztalunkhoz, és bevett szokása szerint néhányszor a levegőbe hajigált. Az emelgetősi végeztével a nyakamba borult, kissé kifújta magát, majd a fülembe súgta:

– Neked merek őszintén fel-alá rohangálni, és örvendezni, ujjongani. Iszonyúan rettegtem ettől az estétől.

– Szebben nem is sikerülhetett volna.

– Te is úgy érzed? – nézett rám, mint aki még mindig nem hiszi, nem hiheti.

Azután a pasasok kezét ráztak ehhez Jerven lekapta Lennon-okuláróját, mondván: nagyon intim szituációban az ember leveszi a

szemüvegét, lesörpintettünk egy italt, ám a terem népe továbbra is az est főhősét kívánta.

Mielőtt elszerették volna tőlünk, Jerven így szólt Ohiohoz:

– Úgy nézem, nem vagyunk együtt-csajozós alkatok. Majd áthidaljuk. Te olyannak látszol, aki tudja, de azért hadd hebegjem el: Shane címerpajzsán ez olvasható: Nagyon, vagy sehogy.

– Észbe vésem.

– Véssétek össze, amitek van, semmi rossz nem jöhet ki belőle – mondta búcsúzásként, s ellebegett a szelíd rajongás hullámain.

Elvarázsoltan értünk haza. Royalt törökülésben leltük a nappaliban, a kanapé kellős közepén. Balján Herkules szuszogott, beléptünkre fel sem pillantva, üdvözlésül mindössze a farka végét rezegtetve.

– Miért nem alszol? – érdeklődtem.

– Mert ébren vagyok – vont vállat hetykén a sarj. – Milyen volt?

– Megrázó – közölte apja.

– Nem fogod utálni Jervent? Mert én bírom. És anyura nagyon ráfér a barátsága!

– Megtartjuk a pasast – ígérte Ohio.

– Akkor jó. Már csak egyre feleljetek! Nulla órákor miért tizenkettőt üt az óra, miért nem nullát? Na?

– Most megfogtál – ismertük el.

– Régen alhatnék! – sóhajtott Royal. A sértődés jelei mutatkoztak rajta. – Csakhogy nem kaptam alvópuszit, mielőtt elmentetek! Többé ne forduljon elő!

Tenyérével megütögette maga mellett a kanapét.

Ohio letelepedett a kijelölt helyre.

Ekkor kézbe vettek valami – általam nem látható holmit.

Összehajtották fölötté a fejüket, és lapozgatni kezdtek, hol gyorsabban, hol lassulón, el-elgondolkodón, többnyire finnyálkodva.

Játékukat figyelvén illetéktelennek éreztem magam.

Meghittségük elárulta, hogy nem most találták ki a könyvesdit. Próbáltam elképzelni őket a hajdani időkben, az apanapok estéin, kettesben: elsuhant mellettem az irigység, miként egy visszacsapódó gally az erdei ösvényen.

– Mit böngésztek? – kérdeztem könnyed hangon.

– A csókkatalógust. Ez itt a teljes pusziválaszték – felelte Royal, fel sem nézve. – Mindenféle puszi szerepel benne: szerető, gyengéd, még nyálás is.

– Igazán? – rebegtem, a két férfit bámulva. – Na és melyiket kéred?

– A nyálasról már leszoktunk, mert apa nem ujjong érte, ugyanis egyszer úgy összenyaldostam a képét hancibacikkal, hogy utána egy hétig nem bírt lejönni az ágyról a duda fejével. Volt titkos anyai puszink is, de ehhez most már itt vagy te.

– Eddig is kaptál anyai puszikat – emlékeztettem évtizedes közös múltunkra.

– De amikor itt aludtam, tőled nem kaphattam, nem igaz?! Kénytelen voltam felvenni a katalógusba. Muszáj volt átruháznom apura. Megvan! – rikkantott a combjára bökve. – Ezt kérem: a meditatívát.

Ohio enyhéden elüvegesítette a tekintetét, és homlokon csókolta a fiút.

– Te jössz – fordult felém Royal. – Tőled most csicsergőset kérek. Megkapta. Tüstént fel is szökkent ültéből, és a szobája felé indult.

– Hóóó! – torpant meg az ajtóban. – Válaszolatok egy találós kérdésre! Melyik a legmorbidebb növény?

Süketen hallgattunk.

– Az öngyilkos galóca! Különben Jerventől hallottam. Jó éjt. Royal eltűnt a fészkében.

Roskadt vállal álltam a kanapé fölött. Ohio megfordult, rám sandított, elvigyorodott.

– Mi lelt? – kérdezte. – Megütöttek látszol.

– Megleptetek – vallottam be. – Mindig azt képzeltem, csakis férfias játékaik vannak.

– Azért babázgatni nem szoktunk. Nem rejtegetünk Barbie-kat az ágyneműtartóban.

– Csókkatalógus!? – hörrentem. – Macsók közt?!

Ohio értem nyújtotta a kezét.

– Gyere, zuhanj ide mellém, macsám. Azt hiszem, meg tudlak

vigasztalni.

Éppen csak hozzáfogott, midőn óriási svunggal feltárult a sihederszoba ajtaja.

Royal állt ott, hóna alatt egy nyűtt plüssállattal.

– Még egy kérdésem van! – kurjantotta az álmoság legcsekélyebb biztató jele nélkül. – Melyik a legszilajabb kerti szerszám?

– Nem tudhatnánk meg ezt inkább reggelkor? – nyögte rajtakapottan Ohio.

Rajtakapott is volt. Mindkét keze a pulóverem alatt sétálgatott.

– Megajándékoználak a tudással! – felelte a fi. Homloka dacosan redősödni látszott. Úgy festett, mint aki rögvest megbántódik.

– Oké – sóhajtott atyja. – Ajándékozz meg, azután zárd magadra az ajtód. Legközelebb a reggelinél találkozunk.

– Jól van, most már nem is érdekes! – csattant fel Royal, és megkezdte sértett visszavonulását. A küszöbről még hátraszólt a válla fölött. – Aztán jó lesz vigyázni a ménkű nagy szerelemmel! Nehogy egy hét alatt elherdáljátok!

Ivadék el.

Az ajtó nagyot durrant.

Mi pedig megomlottunk.

– Most mitől problémás? – nyögtem, néhány percnyi reménytelen töprengés után.

– Egy emberöltőbe is beletelhet, mire tényleg el meri hinni, hogy együtt vagyunk – vélekedett Ohio. – Számíthatunk még efféle kitörésekre.

Éjszakára magunkra kulcsoltuk az ajtót.

Reggel nem holttestként ébredtem, mint hajdanában oly számos ízben. Úgy éreztem, napom seregnyi izgalommal, érdekességgel vár, s én szellő-könnyeden futok végig rajta. Lustán nyújtózkodtam, hempergöztem a testmeleg, jó illatú lepedőn.

Ohio bejött a fürdőszobából, az ágy szélére ereszkedett, és fölém hajolt, hogy teljes ébrenlétre csókoljon.

Lábaimmal átöleltem a derekát, belélegeztem borotvaszesze markáns-finom illatát királylánynak éreztem magam, és ezt a

számhoz közeli fülnek meg is súgtam.

– Boldog napot, királylány – felelte áhított felem, érzésem szerint legalább százket ujjal kószálgatva erogénesebb pontjaimon. –

Serkenj fel, mert elkésel.

– Csak még egy percet hempergőznék – alkudoztam.

– Magadra hagylak élvezdel. Ha elengedsz.

Szorosabbra fontam lábaimat a derekán. Szabadulni próbált.

Persze sikertelenül.

– Azt hiszem, elsőre félreértettelek – nyöszörögte belátóan. – Te most nem tartóztatsz engem, hanem ölögetsz.

– Ezt a fogást a tornán tanultam. Nagyon praktikus – lelkesedtem.

A médium levegőért kapkodott. Csavartam a srófon. – A legbiztosabb fogamzásgátlási módszer, és szatír ellen is dzsal.

– Hörr – mondta elkínzott mosollyal. – Bevallom, felötlött bennem a hátsó szándék. Ezer bocsánat.

Lazítottam a présen.

Ohio felemelkedett, korrigált légzéstechnikáján, majd némi töprengés után megjegyezte:

– Szemernyi sem örülnék, ha a szatírt ebben a stádiumban kezdenéd megfékezni.

Midőn zuhanyozástól harmatosan a konyhába léptem, Royal elárulta, melyik a legszilajabb kerti szerszám.

– A rúgkapa.

A tévéből brutális reklámömleny áradt, a nem fizető műsorokéhoz képest kétszeres hangerővel, nehogy a néző oda ne figyeljen.

Törülközőket puhásítottak, fonnyadó orcákat hamvasítottak, csecsemőpopsikat lágyítottak, fogsorokat ragyogósítottak.

Szép lassan forogni kezdett a szemem, részint indulatkijelzőként, részint keresvén, merre lehet a távkapcsoló.

Ohio megelőzött. Lecsapott a programtilóra, és határozott mozdulattal csendet teremtett.

– Minden lágy és krémes! – füstölgött. – Semmi kemény és férfias! Vérig tudnak alázni ezzel!

– Soha nem tudom meg, milyen időjárásban hagylak itthon benneteket?! – protestált a sarj a tévé ártalmatlanítása ellen. – Már

annyi igaz örömöm se lehet, hogy meghalljam: baromi hóviharak fognak dúlni errefelé, míg én kreolosra süttetem a hasamat?!

– Jut eszembe – rezzentem. – Tanulmányoztuk kódexterjedelmű karácsonyi listádat.

– Helyes.

– A sziámit megkapod. Az izémicsoda programot is. A rádiótelefont felejtsd el.

– Miért? Tök dili cucc! Az egyik srác mesélte az isiben, hogy az apja telcsijével szokott csatornát váltani a szomszédjuk tévéjében: a pasek már meg is ketyult! A másik hapó meg az alattuk lévő trafik riasztóját sikítoztatja vele. A Lapát meg azt mondta, bár ezt nem hiszem el, amíg ki nem próbálhattam, hogy a kocsijuk mellett suhanó autók légzsákjának aktivizálására is szuper a gizdafon! Holt buli!

– Tiszta Disneyland. A faroktelefon törölve – szögeztem le.

Royal vállat vont.

– Nem baj, a túlzott használata úgyis agytumort okozhat. Kell az nekem?! Na és az ördögpár?

– Épp ezt a pontot készültem érinteni. Minek neked ördög, és menten párban?

– Az nem olyan ördög, mint a krampusz! Hanem díszbaromfi. Ördögtyúk és ördögkakas. Taraj helyett pöpec kis szarvacskákat viselnek. Tüneményesen jó fejek.

A mélyen hallgató apára néztem.

– Tavasszal visszatérünk az óhajra – nyilatkozta Ohio.

Royal behörpölte a kakaóját. Őszinte megdöbbenésemre szalvétába, és nem farmeringe mandzsettájába törölte a száját.

– Jól van – felelte. – Örülök, hogy holnap elutazom, de nem szívesen hagylak magatokra benneteket. Esküztök, hogy együtt lesztek, amikor megjövök?

– Vedd bizonyosra – bólintott apja.

– Esküztök?

– Nincs mitől tartanod.

– Folyton kitérsz!

– Nem tértem ki. Csupán nem kívánom esküdözéssel fanatizálni a dolgot.

– Te sem? – nézett rám.

– Én sem. Valamikor szünet nélkül duruzsoltuk egymásnak, hogy soha és örökké. És füre-fára megesküdtünk volna, hogy mi aztán nem szakítunk: szakítsanak az ostobák!

– Na és az esküvőtökön majd kukulni fogtok, ha kérdezik?

– Esetleg bólogatunk, talán jelbeszéddel elmutogatjuk, vagy egyszerűen csak annyit mondunk: igen – felelte Ohio.

– Na jó – hagyta ránk. – Rank biztosan sok templomba be fog cipelni, mert a templomokat szörnyen kultiválják a bédekkerek. Ha nem bánjátok, ott majd gondolkodok rátok, mármint az Istennel közösen.

– Előre is köszönjük nektek.

Homlokon csókoltam a sihedert, és ő nem söpört le magáról, miként a meglepetésszerű közeledéseimkor szokta. Elgondolkodónak rémlett.

– Rank szerint nem is baj, hogy nem jössz velünk, legalább nyugodtan megtekintgethetünk minden látnivalót.

– Hát persze, Rank két házasság alatt sem tudná nekem megbocsátani, hogy nem igazán érdekelnek a templomok.

– Miért, talán a múzeumok érdekelnek?

– Az első kettő. A harmincharmadiktól már nyavalyatörést kapok. Elkészerítően nélkülözöm ama meggyőződést, miszerint csakis azon esetben láttam egy várost vagy országot, ha mindazt láttam, amit az útikönyv ajánlott. Kotta nélkül szeretem felfedezni a világot.

– Pazar – lelkesült Ohio. – Velem jöhetsz a nászutamra.

A pasekok távoztak otthonról.

Sétálni hívtam Herkulest.

A fázékony eb fél szemmel felsandított, megalázott sóhajt hallatott, és aludt tovább.

Már régen gyanakodtam, hogy valami nem stimmel a származásával. Medve-ük lehetett a dologban: átörököltette a téli álmra való erős hajlamot. És csak örülhettem, hogy nem gólya piszkált a családfába.

Prímán érezhető szívszúrással ébredtem azon nap, ami a stresszállapot félreismerhetetlen tünete.

Hát persze, repülőre ül egyetlen fiacskám, az imádott, és elhussan:

nélkülem. Míg ő repesve várta e percet, a Boeing 747-esről szóló tengernyi információt ontva maga köré, nekem szép lassan gyomorkövem lett, varangyból. A csúf szörnyeteg hízott, nehezült.

Nem panaszkodtam róla, sejtven, hogy a ház férfinépe szánandónak tartana aggodalmamért, mely egyébként máskor is elővett, mindössze egy rám vagy szeretteim valamelyikére váró fellegközi járat kellett hozzá.

Nekem aztán kórusban magyarázhatták, mennyivel biztonságosabb a légi közlekedés a földinél, mert idelelni minden retardált jogosítványt szerezhethet, míg az égi sofőröket kegyetlen szigorral válogatják meg.

– Mi van, anyu? – kérdezte gúnyondárossan Royal a repülőtérré menet, dermedt hallgatásomra felfigyelvén. – Tülekszedsz a zabszemek?

– Beszéljess apukával – morrantam, angolna-nyirkos tenyeremet Ohio nadrágjába törölve, ugyanis a saját viseletemet féltettem.

Reggel fél óráig ruhákat próbálgattam, mire sikerült kiválasztanom az időjárási körülményekhez legkevésbé illő, ám szíréncorpuszon leginkább mutatós darabokat. Köldökig érő fekete bőrdzsekit viseltem, borpiros nehézsúlyú topot, sárgafehér, patent farmert, széles sarkú bakancsot, melytől vagy tizenkét centivel magasabbnak látszottam.

Ohio utcacsibészesen fütttyentett, bárányszor rám pillantott, én meg fáztam kissé, rettegtem a sárfoltoktól, szorongtam a csibémért, és mindezek fényében tökéletesen elhalványult, mennyire szívődöglasztó vagyok.

– De anyu! – molesztált a gyermek. – Én ülök repülőre, te itt maradsz a tuti talajon!

– Szállj le rólam, ha folyton engem szólongatsz, nem tudok a sajgó gyomorkövemre koncentrálni!

– Olyan nincs is, hogy gyomorkő! – zaklatott tovább a paseknövenc. – Csakis epének vagy vesének lehet köve!

– Shane szereti a komplikált dolgokat – mutatott rá Ohio. Végigpillantott rajtunk, arcvonásait félmosoly szépítette. – Majd elmúlik a gyomorköve, amint hírt veszi, hogy épségben

megérkeztetek. Hagyd már békén őt, tudod, hogy irtózik a repüléstől, némely szakorvosoktól, és a szúnyogokat sem állhatja!

– Mert te mániákusan járogatsz prosztataszűrésre?! – mordultam.

Cigarettára gyújtottam, elfeledvén, hogy másfél perccel korábban már megtettem ugyanezt.

– Nemde az a prosztataszűrés, amikor a doktor mögém áll, és mindkét kezét a vállamra teszi vizsgálat közben?! – informálódott kedvesem.

Elvette fölös cigimet, és a fogai közé harapta.

Royal csiklandottan felnevetett. Füttyültem rájuk: ettem a kefét.

Rank már várt ránk a repülőtéren, öltönycsinosan, kerekeken gördíthető praktikus bőröndjei társaságában. Végigbámult rajtam, szemöldöke a homlokára hökkent.

– Ez igen – nyilatkozta. – Nehogy elmenj arra az estélyre, amelyre Cindy Crawford szintén hivatalos, mert az a nő kikaparja a szemedet irigyletében! Egyébként tegnap este felhívott egy fickó, gyanítom, az a Smilee nevű, aki tette a szépet Eunidnak, hogy minél több kompromittálót megtudhasson rólad, és megérdeklődte: mennyit áldoznék arra, ha fémdobozokba porciózva kapnálak vissza, eledelül a macskámnak!?

– Milyen mélyen nyúltál a zsebedbe? – kérdezte megkeményedő arckifejezéssel Ohio.

Nem volt humorérzéke Smileera. A kis fickó Eunidnál tett látogatását egyedül ő fogta fel tragikusan. Persze, a csalafinta férfiakból kiábrándult Poranyót kivéve.

Rank megmerevedett. Zordonásan végigmérte a kérdezőt.

– Csak nem képzeled, hogy pénzt költök ilyesmire?! Ha az a pasas igazán haragszik Shane-re, grátisz megözvegyülhettek!

– Na és szerinted igazán haragszik?

– Ezt most a diplomámtól kérded? – pompáskodott Rank.

– Aha – bólintott Ohio.

Úgy festett, elrontott kedve tüstént helyrevidul hitvesem manírjaitól.

– Nos, véleményem szerint megszállottan haragszik. Zárassátok vissza a börtönbe a pasast, ha biztonságban akartok lenni!

– Zaklatásért nem zárathatjuk be.
– Ez baj – vont vállat Rank. – De majd becsukatják őt a titeket
gyászoló kollégák.

E kijelentés elhallatása közben mélyen Ohio szemébe nézett.

– Hú, micsoda keménység! – füttyentett elismerőt a kedves. –
Színtiszta svéd acél!

– Ne túlozz. Csak egy esendő lélek vagyok – jött a válasz.

Di Giacomo lazán meghajolt.

– Jó utat, esendi! Úgy hírlik, mesebeliek az ottani lányok. Ne állj
ellen, ha összeszaladsz egy szembeszökő mellpárral. Royal majd
segít neked a széptevésben: született nőideál.

– Volt kitől örökölnie, ugyebár!?

– Rank, menjünk már! – nyafogta az emlegetett, sokallván a
légterünkben vibráló feszültséget. – Az ablak mellé kérj helyet!
Hoztál kamerát?

– Hát persze. Beszállás előtt nem kapnál be egy
émelygécscsökkentő pirulát?

– Add anyunak, vagy kapd be te! Na, indulunk végre!?

Royal felületesen arcon csókolt kétfelől, apját a gallérjánál fogva
húzta magához egy röpke puszira, és elviharzott a rá váró
légivarázslat felé.

Rank utánaszólt.

– Nem vársz meg?

Az izgatott siheder hátra se pillantva megtorpant, és türelmetlen
helyben-szteppelésbe fogott.

Anyai szívem sajgott, hasadozott.

Rank a kabátja alá nyúlt, kivette belső zsebéből a Vagyok Valakit:
repülőtéri szabályokat tisztelő, látványos mozdulattal kikapcsolta,
azután kissé kihívóra élesített pillantását végighordozta rajtunk,
biccentett, sarkán fordult, kézen fogta bőröndjeit, és a gyerek után
indult.

– Ne kíséretetek beljebb, mert még megszólaltatjátok a
mordályérzékelőket! – vetette oda a válla fölött.

– Puszt se adsz? – nyögtem.

Elkerülte figyelmét a hangszínem. Megállt, hátranézett, fejét

ingatta.

– Nem akarom féltékennyé tenni a pasidat.

– Ne zavartasd magad, esendi – felelte Ohio.

– Nem csókolom meg a feleségemet! Mert utána meg kezet kéne fognom veled!

– Jézusom, miért csinálod ezt!? – sóhajtottam.

Rank kétlépésnyit visszajött.

– Engem feszélyez a más birtoka! – közölte szenvedélyesen. – Én tisztelem a magántulajdont! És ha a barátod is tisztelte volna, nem itt tartanánk! Akkor kellett volna piszkosul orrba vágnom, amikor a születésnapodon beállított azzal a rohadt orgonacsokkal, és vigasztalgatni kezdett téged, hogy ne keseregy a harminckilenc évedtől, nem olyan rengeteg az, és megölelt, és megcsókolt, ha csak az arcodon is, és úgy nézett rád, hogy azt hittem, felgyulladnak a lámpák, és beindul az összes háztartási gép, és még a kocsik is a garázsban! De ilyesmi csak az izom-alvégeken szokás! Sikertől is elcsavarnia az efféle alakokra mindig is fogékony nejem fejét!

– Már előttem is én voltam neki az efféle alakok, nem is értem, miért csodálkozol!? – reagált Ohio. Rank iránt tanúsított türelme szemlátomást csappanófélben volt.

– Royal tűkön áll – emlékeztettem a hitvest. – Lekésitek a gépet.

– Ne izgulj, az a gép nélkülem el se indul!

– Biztosan azért vagy nyugtalan, mert a repülőúttól tartasz. Majd odafenn lehiggadsz – bátorítottam jószágosan.

Rank fülbántó kacajt hallatott.

– Te akarod nálam jobban tudni, hogy én mitől tartok?! A te nevedre szól a diplomám? Na, ebből elég! Megyek. Légy boldog a csábítóddal! És ha legközelebb békés körülmények között akarsz beszélgetni velem, nélküle gyere hozzám, mert bíbort látok tőle, egyébként tíz éve már, és nem vagyok hajlandó továbbra is jó képet vágni a létéhez! Remélem, sikerült meggyőznöm azt a Smileet, hogy csakis rá haragudhat a börtönévékéért, és a belőle készült darált húst örömmel a macska elé raknám!

Ohio előrébb lépett.

– Rank, változatlanul iparkodom elkerülni, hogy konfrontálhass

velem, mert átérzem a helyzetedet. Mostig sajnálalak, immár szánlak. Pihend ki magad, hogy mire visszajössz, uralkodni tudj az ösztönéleteden. Végére úriember vagy.

– Ki foglak rezzenteni ebből a művi csigavérűségből! – Ígérete dühödten Rank. – Fogok még könnyeket látni azon az ostoba gránitképeden! Majd emlékezz a szavaimra!

A hitves vad terminátor-léptekkel átdübörgött a végeláthatatlan csarnokon.

Hideglelősen bámultam utána.

Ohio kézen fogott.

– Menjünk. Ne most ébredj rá, milyen dublőrrel pótolnál rengeteg éven át. A gép meg majd nekilendül, és felszáll...

– Csak nehogy azzal folytasd, amit anyám szokott mondani, mikor repülővel indulok valahová: ne izgulj, kislányom, majd hallgatom a rádiót, és úgyis megtudom, ha lezuhansz.

– Anya csak egy van. És most nézzük Royal távollétének praktikus oldalát! Este elvihetlek vacsorázni, persze kínai étterembe, ahol bambuszrügy, tízféle ropogós gomba és üvegtészta vár? Utána elszopogatunk egy flaska portóit, tesszük a szépet egymásnak, azután elcsábítalak és elcsábítasz a hajlék leginkább tetsző pontján, sőt: pontjain. Remélem, eléggé rankesen fejeztem ki magam. És holnap legalább délig ágyban maradunk.

– Jól van – hagytam rá feszülten. – Azért én egy óra múlva felhívom a repülőteret, és megkérdezem, minden rendben ment-e.

– Tedd azt – bólintott, kitarva előttem a kocsiajtót. – Ha ettől elmúlik az üvegességed.

Elmúlt.

Miután egy lanolinos női hang tudatta velem, hogy a böhöm Boeing játszva felkapaszkodott a felhők fölé, tökéletesen kisimultam. Körülnéztem, hol vagyok.

Az irodában ültem, a szélesre tárt ajtó túlfelén Scarlett dúdolgatott.

Kimentem hozzá, végignéztem érdekességekkel zsúfolt asztalán, sejtven: ha jól figyelek, megint tanulhatok valamit elvégre a mezítlenséget sugalló tangát, a homárpiros neglizsét és a fenéktartót

is innen tanultam.

Néhány szétnyitott nőlap, különféle egészséges életmód-bibliák, vitaminkészítmények és egy különös színű harisnya hevert előttem, továbbá egy dundi könyv, valami Vavyan Fable nevű szerzőtől.

– Legalább jó? – kérdeztem, körmöm hegyével megkocogtatva a kötetet.

– Most lőttem – felelte vállat vonva. – Bár fogalmam sincs, mikor lesz pár percem elolvasni. Azt hallottam a bigéről, hogy egyik napról a másikra felhagyott a toxikus étkekkel, magáévá tette a Hay-diétát, és noha ettől tisztára elcsenevészesedett, képes még tornázni is! Normális az ilyen?! Majd kiderítem a könyvből. Reméltem, hogy te ismered a nőt.

– Nem hiszem, hogy találkoztunk volna. Hacsak el nem követett valami életelleneset. Kaphatok egy kávét?

– Nem fog jól tenni. A kávé savasítja a szervezetet. Holott a szervezet lúgosodni szeret.

– Na, zizzenj le rólam! Kérem azt a kávét!

– Olvastam az újságban, hogy a pasasoknál még ifjú korban eldől a homoszexualitás kérdése. Hál istennek, Naqvít már nem fenyegeti ez a veszély. A nőknél viszont bármikor kialakulhat a lesbikusság, csak egy érzéketlen férj kell hozzá, és a nej már rohan is át a szembeni házba, a szintén kiéhezett szomszédnőhöz, egy kis babusgatásra, persze a vibrátort is viszi a cirókázáshoz. Most mondd!?

Elképzeltem a dolgot lakótelepi szinten. Látomásomban boldogtalan feleségek cirkulálgattak a végtelen folyosókon, ugarként hanyagolt testükön brokátos köntössel, karjukon törülközővel, mely a nélkülözhetetlen segédeszköz elfedésére volt hivatott. Lesújtott a vízió.

– Ne kínozz, Scarlett! Nem bírom túl jól az ilyesmit.

– Tegnap délután bekukucskáltam egy kondi szalonba. Az oktató nyájasan leültetett a terem végében, és megnézhettem az edzést. Nahát, nem embernek való, ami ott folyik! Hogy bírod?! VÉRIZZADÁS! Erőfeszítés! Nézni is szörnyű volt! Egyszerre csak felfigyeltem a radiátor alól kilógó lucskos, szakadozott lafancszerűségre, és alapos

gyanú kerített a hatalmába. Kérdeztem a közelemben kínlódó bigét, mi lehet az. A nő megvonta a vállát: valaki az előző csoportból, vetette oda sokattudó arckifejezéssel. Na, ezután mesélhette nekem az edző, hogy az csak egy felmosórongy, mert kidurrant a fűtőtest, én úgy hazaiszkoltam, mint a fuvallat! Inkább szobarollert veszek, abból is a motoros változatot!

Megittam a kávé.

Értetlenül figyeltem, hogy gyomromban a varangy megint növekedésnek indul.

Scarlett hangja elmosódott, nem jutott át a körém ereszkedő üvegharangon.

Letettem a csészét. A kabátomért nyúltam.

– El kell mennem.

– Hová? Ebben a szerelésben? Összezavarodnak a pasasok, ha közjük toppansz! Nem mehatsz el, pont most! Egy óra múlva Grall tart fejtágítót arról, hogy mit kell nyilatkoznod a Balzsam utcai ügyről! Különben is, még gyerek a délelőtt. És tele van a faxod!

– Találd fel magad, Scarlett. Az egyetlen kisfiam egy rohadt nagy Boeingen ül a levegőégben, sok ezer méter magasan, és ha jól emlékszem a tanítására, kilencszázhatvan kilométeres sebességgel halad a világ túlsó vége felé. Sétálok egyet.

– Tiszta hülye vagy, bogaram – lehelte igaz titkárnőm.

Nem szálltam vitába. Az utcára menekültem. Fád napsütésben kószáltam a karácsonyas tarkaságú kirakatok előtt, tetőtől talpig pirospozsgálló Mikulások kínálgattak szaloncukorral, virgáccsal.

A kővarangy nyugtalanítóan hízott.

A vásárcsarnok elé érve gondoltam egyet, és bekanyarodtam avokádóért. Alig-alig látóan csellengtem a pavilonok között. Megtorpantam az egyik pultnál, kértem egy üveg fenyőmézet.

A nyalánkságok árusa zavarba ejtő hosszan csodálgatott, s megpróbált szóba elegyedni velem. Társalgást kezdeményezett mézevési szokásaimról, figyelmembe ajánlotta a gesztenye- és napraforgómézet, kérdezte, miért oly fátyolos szép szemem pillantása.

Erre már felocsúdtam kissé, és megtekintettem a példányt.

A magas, sportosan öltözött mézárus legfeljebb huszonöt éves lehetett, szögletes arcát szökés borostaszakáll ékítette, dögös nézése és sármja volt. Mindent összevetve úgy festett, mintha egy reklámtábláról szökött volna le.

Pár percig elflörtölészttem vele, azután egy másik, ugyancsak elbűvöltnek tetsző fickótól vettem egy avokádót, és visszasétáltam az utcára.

Rank viselkedésén tűnődtem, megérteni próbálván Ohio iránt táplált intenzív utálatát, majd inkább az utóbbi férfiút idéztem emlékezetembe, egészen pontosan a felemlegetett évfordulót.

Azon nap valóban zaklatott voltam, elvégre nemegyszer elhaladtam a tükör előtt, és felmértem, hogy rajtam már csak a hullamosó csinosíthat valamicskét, egy harminckilenc éves nő már nem is létezik, egyáltalán, hogy jön ez az élőholt ahhoz az ébredés előtti percekben gyakorta rátörő álomhoz, melyben ívbe feszülő derékkal hajol hátra egy elhomályosuló arcvonású pasas dühödt csókjától!? Olyan volt az egész, mint egy lány- és nőregény címlapja, hét hülye fátyolon át nézve. Az ilyesmi mindig is távol állt tőlem!?

Az ominózus napon akaratom ellenére szembe kellett néznem némely dolgokkal, az ünnepinek nevezett tortára biggyesztett marcipán 39-es készített erre. És ekkor érkezett Ohio, nem csupán hazahozván, mint többnyire, hanem be is kísértén a sarjat, mámorítóan életillatú orgonabokrétával a markában, sudáran, frissen borotváltan, jellegzetes hajviseletével, és úgy nézett rám, ahogy férfinak nőre néznie kell, és kisimított a homlokomból egy hajtincset, átölelte a derekamat, és szinte hozzám simult, amikor megcsókolt, éreztem haja, arcszesze, teste tiszta illatát.

Mire elengedett, Rank mellettem állt, vállamra fektetve karját, és matrónaságomon tréfálkozott, ellegyintvén az exkedves vigasztaló szavait, majd amolyan lótartósan megveregette a faromat, és utasított, kínáljam kávéval a vendéget.

Ohio nem kívánta a kávé, a kezemért nyúlva kifelé indult, kérve, hogy tartsak vele a kocsijáig. Alvajáróként mozdultam, Rank utánam szólt: a kutya még nem kapott vacsorát. Az ajtón kívül Ohio megállt, lehajolt hozzám. Jól vagy? – kérdezte őszinte komolyan, és egy

percig is engedett töprengeni a válaszon, ami végül ekként hangzott: persze.

Azután ő is hosszan hallgatott és ehallgatott, próbálta elcsípni a pillantásomat, sikertelenül. Akkor még ott tartottam, hogy nem engedhetem meg, neki sem, hogy olvasson a szememből.

Aznap este Rank a pályafutása során látott klimaxhorrorisztikus esetekről mesélt, arról példálózván, milyen észveszejtett tettekre képesek a korombeli nők, holott még semmi okuk a pánikra, és közben a paplanom alá szivárgott, de persze iszonyúan fájt a fejem.

Ekkor valaki felnevetett a közvetlen közelemben a decemberi utcán.

Én voltam az.

Bogaram, hogy te milyen szemenszúrt hülye voltál! Épp ideje volt, hogy kinőjed!

Gyomorkövem apadni érzett. Mélyet lélegeztem a krémszerű szmogloból.

E pillanatban megszólalt a hónaljmobilon.

És bár éppen nem hiányzott újabb agytumor, azért elővettem a telefont.

– Csakhogy! – csikorgott fülemben az illuminált hang. Smilee-é. – Ráér mostanában?

– Mire? – nyikkantam szélütötten.

A varangy visszahízott.

– Ruhát kéne vennie magának! Esetleg festessen át egy régebbit! Feketére! Pokolian feketére! Nemsokára, kábé két órán belül, kirobbanó szüksége lesz rá! – mondta, és gerincvelőt szaggató nevetéssel kiszállt a vonalból.

Mielőtt még az aszfaltba olvadhattam volna a testemet rázó reszketéstől, újra jelentkezett a markomban síkosodó telefon.

– Megöllek! – szűkültem a mikrofonba.

– Hé, Ohio vagyok! Mi lelt? Az előbb beszéltem Gidával. Azt mondta, nemrég látta valaki Smileet egy taxiban. A tetű bombász a repülőtérről tartott visszafelé. Lehet, hogy nincs jelentősége, máshol is járhatott. De azért időszerű volna, ha ellátogatnánk hozzá.

Gleccser mászott a hátamon. Kattogott az agyam.

– Most beszéltem vele. Kérdezte, hogy ráérek-e gyászruhát venni... Ohio, ez a féreg felrobbantja a repülőt!

– Hol vagy?

– Egy saroknyira az irodától.

– Rögtön felveszlek!

Mire odaért, viisszaszorítottam az agyamban szűkülő pánikot, nyugalmat erőltettem magamra, hogy gondolkodni tudjak. A pánik továbbra is cirkuszott a háttérben, és meglehetőst zavart az összeszedettségben.

Beugrottam Ohio mellé, elismételtem Smilee szavait.

Azután elhallgattam, hogy neki is időt adjak magához térni.

Ezerrel téptünk valamerre.

Nem sok reményt fűztem a bombász megtalálásához. Ha valaki bejelenti, hogy elaknásított egy repülőgépet, utána a föld alá mászik a következmények elől.

És ha még nem vált kámforrá? Hiszen még csak nem is sejti, hogy tudjuk, hol rejtőzik. Ott lesz a búvóhelyén.

Édes Istenem, add, hogy ott legyen!

Azután add azt is, hogy beszéljen!

Smilee konok, maga a csököny, sosem szedjük ki belőle, mire számíthatunk. Elvégre úgyis megtudjuk végül!?

És ha nem a repülőgép elveszejtését jelentette be?!

Dehogynem! Eunid ellocsogta Rank utazási terveit, Smilee kisakkozta a sajátját: kábé két órán belül felölthetem a gyászruhát.

Kábé?!

Nem időzítőszerkezettel dolgozik?!

Töprengésemén osztottam Ohioval.

Láttam rajta, hogy ő még nem lábalt ki a pánikból.

Eszementen vezetett, csupán rutinján múlt, hogy haladtunk.

A Musso lesöpört a főútról. Keskeny utcákban szalamotoztunk, léhán parkoló járgányok között, szennylevet fröcskölve magunk köré.

Vége egy sarkon eldobtuk a kocsit, és lábra kaptunk.

Végigrohantunk egy szutykos lépcsőházi folyosón, lélegzetvételnél időre megálltunk egy agyoncsicsázott ajtó előtt, majd az az ajtó

beomlott előttünk, és mi szobáról szobára csörtettünk, mígnem egy félhomályos zugban rábukkantunk Smileera.

A fereg bombász éppen a szűk világítóablakon próbálta átpréselni cingár testét.

Ohio kitépte őt a résből, aztán a falhoz vágta, aztán a szembeni falhoz csapta, és közben a torkát szorongatta, és úgy festett, megöli pokoli dühében.

Kirángattam-könyörögtem őket a szétdúlt mosókonyhaféléből. Egyikünk sem volt az ép eszénél. Végre sikerült túlüvöltenem a pánikrohamot.

Ohio elernyedte, lecsillapult.

Smileet egy szobába taszigálta, oda sem pillantva kihessentette onnan a pocsék ágynemű tetején visongó lányt.

Azután hátrabilincselte a csökönyösen hallgató bombász karjait, lerogyott egy székre, rám pillantott, visszafordult a hörpölve lélegző, megrettent fickóhoz, és kezdetét vette a jó zsaru, rossz zsaru jelenet, melyet mindketten eléggé gyűlöltünk ahhoz, hogy profin csináljuk.

– Nos – kezdte di Giacomo látszathiggadtan. Kibiztosított stukkerét a combjára fektette, és szórakozottan babrált rajta. – Kinyírom ezt a tetvet. Ki nem állhatom az erkölcstelen, gátlástalan, bunkó ipséket.

– Nem lenézni kell az ilyen embereket, hanem állati hálásnak kell lenni, hogy nem ilyenek vagyunk – feleltem. – Azért persze az undorodás jogát fenntartom.

Közben egy toronyórányi számlap lebegett előttem fogytak a percek.

– Te majd tanúsítod, hogy kénytelen voltam lelőni Smileet. Önvédelemből.

Vállat vontam.

– Mi mást tehetek? Mit csinált, Smilee? Mondja el, mit művelt, azután adjon magyarázatot a tettére, hátha Ohio meggondolja magát.

A természetnél kisebbnek látszó, gilisztavékony fickó pillantása fel-alá járt köztünk. Esztelenre rémültnék látszott, mégis érződött rajta valami különös, vérfagyasztó fölényesség. Félő volt, hogy ha kezdeti ijedelme elmúlik, az utóbbi kerül előtérbe.

Mindketten mereven néztük őt.

Smilee kopott farmert, felgyűrt ujjú kék inget, kézzel kötött pipacspiros mellényt és rikító színű fonalakból készült perui fülessapkát viselt, amúgy lámapásztorosan. Törékeny alakjához képest feltűnően nagy, túlfejlett csontozató koponyája gyenge nyakon imbolygott. Göcsörtösen szögletes álla, elnagyolt vonalú szája, gigászi orra fölött kicsiny, nyugtalan szempár sötétlett.

Ezúttal úgyannyira, akár egy feneketlen kút.

– Nézzünk szét a szobádban – ajánlotta Ohio.

Hiúzfürgeséggel szökkent talpra, összerezzenve a csenevész bombászt.

– Indulj! – követelte.

Smilee megrázta a fejét.

– Semmit sem csináltam. Fogalmam sincs, miért diliznek velem. Nekem itt nincs szobám. Csak egy numerára ugrottam be Nanneyhez.

– Az a legény, akinek áll – ismerte el Ohio, s látván, hogy a férfiszolidaritás tetszik a flótásnak, tüstént ráripakodott, félelmét felújítandó. – Azért a nagyobb fickósság érdekében rád férne némi farokkorrekció. Szerencséd van: én szívesen körülmételek! Csak egy baj van, te lábtól fejjig farok vagy! E sajátosságod miatt a nyakadnál kell a műtétkez kezdenem!

– Micsoda hímnemű baromságok! – émelyegtem.

Smilee kimenekült a folyosóra.

Odakinn Nanneybe ütköztünk.

Az elaggott örömlány, immár örömanya, sőt: -anyó, stukkert szegezett ránk. A csúnya, robusztus fegyveren kívül temérdek sminket, és mindössze egy átlátszó pelerinfélét viselt, pomponos papuccsal. Egyik szeme szikrázott, a másik vérben forgott.

– Takarodjanak a házamból! – üvöltötte. Kifogástalanul tartotta a pisztolyt, néhai Al Capone sem különbül. – Nem tűröm, hogy a vendégeimet inzultálják! Jól vagy, mókusfiú?

Ohio hanyag mozdulattal lefegyverezte a Smileera gyönyörödött hiszteroidát, majd kegyencének torkát a markába satuzva, azt javallotta, hogy keressük fel végre az ominózus lakosztályt.

Nanney elbizonytalanodott Smilee szorongattatása láttán.

Elindult előttünk az áporodott folyosón, és egy cicomásan berendezett, mégis sivár összhatású szobába vezetett bennünket.

Ohio rögvést nekilátott, hogy a padlótól a plafonig felforgassa azt.

Kétségbeesetten gondoltam a telő időre, az a tudat sem dobott fel, hogy a vézna bombász úgyszólván megtörhetetlen, ha megkonokolja magát.

Nanney erőre kapott.

– Hoztak kutakodási parancsot? – ordította. – Mert ha nem, akkor maguknak végük! Meghitt kapcsolataim vannak! Kinyíratom magukat!

Ohio egy patinásan kopott, kicsiny koffert lelt az ágy alatt. Felpattintotta a fedelét, kitúrt belőle néhány ruhadarabot, majd a bőrönd fenekén lapító iratokat vette kézbe.

– Jé! – ujjongott. – Egy útlevél! A te képeddel és a más nevével. Elvágyl innen? Hová készülsz? És miért vagy becsomagolva? Pont jókor toppantunk be ahhoz, hogy még itthon találjunk? Annyi eszed sem volt, hogy megvárd, míg elsül a bombád?!

Nanney eltökélte, hogy megvédelmezi emberét.

Rank kiáltott, és furamód pont azt a Törvényt emlegette fel, melyet kedvence notóriusan szitává kefélt.

Ohio komoran ránézett.

– Törvényen kívül helyeztem a törvényt. Hogyhogy csak a bűnözőket illeti meg ez az előjog?! Nincs vesztenivalóm. Megölöm a kis ölebet.

– Vigyenek be! – szűkölt Smilee. – Követelem, hogy bánjanak velem szabályszerűen!

– Oké – bólintott Ohio. – Tudni akarom, mi történik két óra múlva!

– Másfél – helyesbített a bombász elvigyorodva.

– Honnan a francból tudják?! – rivallt Nanney.

Zord pillantással méregette emberét.

Smilee elkomorultan a szőnyegre meresztette szemét a hatalmas asszony pörölypillantása elől.

– Tényleg ennyire segg vagy?! – toppantott a néember. – Nem

bírtad ki, hogy ne dicsekedj el a gép felrobbantásával?

Di Giacomo bólintott, előkapta telefonját, és beütött egy számot az automata hívón. Néhány rövid mondatban összefoglalta közlendőjét, és kérte, hogy azonnal szedjék le a Boeingt a levegőből.

Míg ő beszélt, mindketten Smilee vonásait, rezdüléseit figyeltük.

A tákolt halálhordozóiba hiún szerelmes pasas arcán szélesvásznu vigyor ömlött szét.

Ez a groteszk vigyor sejteni engedte, hogy töredékét sem tudjuk annak, amit tudni szeretnénk.

Ám az akaratától független testbeszéde mást is elárult.

Az úgyszólván mezítlen Nanney a korukról tudomást venni nem hajlandó nők saját szépségükbe vetett önbizalmával parádézott körülöttünk. Nem tudott arról, hogy omlatag-formátlan, egyedül ő nem látta skótduda-szerű melleit, penetráns sminkjét. Szörnyetegmód kellett magát a két férfi előtt: az egyiket meg akarván menteni a másiktól.

Fátyolos, sőt túllfátyolos pillantással kerülgette Ohiót, azért könyörögve, hogy hagyjuk futni, de legalább ne bántsuk, még goromba szóval se, az ő ártatlan és ártalmatlan mókusfiúját.

Annyira hitte saját kellemét, hogy teljesen arra alapozta stratégiáját. Úgy hömpölygött a nyomorú di Giacomo körül, akár egy megamedúza, benne látva fő akadályát annak, hogy Smilee megléphessen.

A kis bombász Nanney mesterkedésére felfigyelvén hamar kapcsolt, cikázó pillantása a kijáratot környékezte, izmai futáshoz feszültek.

Mi is összebeszéltünk egy pillantással.

Azután Ohio hagyta magát félresodorni a tonnányi madonna által.

És Smilee nekilódult, majd elcsodálkozott és megrettent, amikor feltartóztattam a reménybeli szabadság ajtajában.

Fülébe dugtam a stukkercsővét. Durva voltam, agresszív, már-már aljas.

A gépen ülő négyszáz emberért.

Nem igaz!

A négyszáz oly magas szám, hogy még felfogni sem volt módomban.

Royal és Rank. Név szerint értük rettegetem.

Ekkor egy lány libbent el mellettünk, egyik szobából a másikba tartván, és csúfondárosan a balul járt cingárra mosolygott.

– Hol a kutyuskád, mókusfiú? – kérdezte eltűntében.

A kocsinhoz vezettük a megbilincselte párost, hátra ültem Smileeval, a légies pelerinbe burkolt Nanney az első ülésen didergett a hidegtől és kegyence elvesztésétől való féltében.

Ohio magas starttal indított, átvágtattunk a pusztuló negyeden, egyetlen pillanatra sem hagytam nyugtot a sziklakonok bombásznak, ám ő gyilkos hallgatásba merevült.

Semmit sem csináltunk a könyvekbe vésett szabályok szerint.

Egyedül az Idő tisztelte a törvényt: múltott.

Azután külön-külön kihallgatóhelyiségbe zártuk őket.

A szívbelijétől elválasztott Nanney összeomlott, sokkos némaságba menekült.

– Mindent elmondott, amit tudott, hagyják őt békén – mondta Smilee a másik szobában.

És többé ő sem szólalt meg.

A Boeing 747-es félóránnyira járt a legközelebbi repülőtértől. Személyzete a leszálláshoz készülődött.

A rendőrfőnök fejvesztést helyezett kilátásba arra az esetre, ha az általunk előidézett hangyaboly-szituáció netán bombátlanul végződne.

Miatta nem aggódtunk.

A hevenyében kerített térképet bámultuk a falon, melyen élénkzöld vonal mutatta a gép eredeti útirányát.

Royal az ablak mellett ül, alatta tornyosulnak a felhőhegyek, tündöklő szemmel élvezi kölcsönzött isten-mivoltát.

Rank a kávéját kevergetve talán azon tűnődik, milyen szégyenletes szavakat mondatott vele a megbántott hiúság.

Ohio fel-alá járt a ketrecnyi irodában, félőrülten a bizonytalanságtól, egyik telefontól a másikig sietve, tétova ötletrohamok között.

Kikövetelte, hogy kapcsolatot létesíthessen a landolni készülő gépet fogadó repülőtérrel. Elrendelte, hogy álljanak készenlétben a tűzszerészek a csomagok haladéktalan átvizsgálásához. Szöszölgék át a Boeinget az utolsó csavarig.

Hanem amikor az iránt érdeklődött, miként világítják át a kábítószer-csempészás ama sajátos módját választó egyéneket, akik a gyomrukba nyelt óvszerben szállítják a port, majd azt óhajtotta, hogy az ehhez szükséges készülék legyen kéznél, mire a gép földet ér, valamennyi telefonos kapcsolata elmebeteggé nyilvánította őt.

A kicsiny iroda a talajvíz-effektus jeleit mutatta.

Elsőül Scarlett jelent meg az ajtóban, fűlszegen kérdeve, valóban gondunk támadt-e. Aztán beljebb araszolt, leült, és ott maradt, mintegy demonstrálandó: ő hisz nekünk, és ha minket örültté bélyegeznek, azt a stigmát ő is kész viselni.

Utána a rendőrfőnök titkára érkezett, majd maga a potentát, saját kongó szobájában nem bírván elviselni a vállára testált felelősséget: végre is két alkalmazottja éppen a fél világ felbolydításán fáradozik.

Grall nem jött személyesen, őt Margery képviselte.

Befutott az egyik kerületi ügyész: magas, csontos, szigorú asszony, és Ohioval próbált szóba elegyedni a törvényről, ám amikor azt a nem halkan előadott választ kapta, miszerint a törvény jelenleg is sértődik, a gépen lévő csomagok vagy személyek valamelyikében elrejtett bomba által, és ha a hölgynek az a legfőbb bánata, milyen szabályok áthágásának útján került Smilee ebbe az épületbe, akkor forduljon szakorvoshoz, vagy tegye a dolgát, és visszamenőleg jogolja meg a problémáját, de őt ne cseszegesse, amíg a halálketyegés el nem némult.

Azután a kíváncsi, vagy együttérző kollégák surrantak közénk. A Főszóvivő, mert a sajtó máris megneszelt valamit.

A kikövetelt szakértők is a szobába szivárogtak. A pszichológus, ama tévhitől vezettetve, miszerint mi volnánk a kliensei.

És a tűzszerékhez értő személy, aki hallván, miről van szó, csúnyán nevetett: ilyen bomba nem létezik, szólván.

És végre a hír is megjött: a Boeing 747-es, négyszázhat utassal a fedélzetén épségben földet ért, kétezer kilométernyire tőlünk.

Örömujjongás fogadta a bejelentést, néhányan tapsolni kezdtek, majd arckifejezésünk láttán zavartan felhagytak az ünnepléssel.

Bevezették Smileet, mire a jogászasszony kijelentette, hogy ezzel újfent bántalom ért valami gyökér szabályt.

Ohio egyetlen pillantással elhallgattatta és csaknem meg is ríkatta a nőt.

A pszichológus és a bombaellenes szakember spanyolcsizmába szorította Smileet.

Hasztalan.

A csenevész fickó gonoszdi vigyorral ült a széken, engem nézett, szeméből önelégültség és gyűlölet sütött, a lámapásztorsapka fülei a nyaka körül lebegtek.

Szóba elegyedtem a hangyással.

Ügyeltem arra, hogy halkan beszéljek, intelligensen.

Az intelligenciát arra használtam, amire oly sokan mások, amire az méltatlan, nem való: elbűvölő bájosan, százkarátos mosollyal töröket forgattam Smilee szánandóan satnya, elfajzott lelkében, megzápult pszichéjéről csevegvén a szakmással.

Tudatosan ocsmány voltam, ám oly megtévesztően alkalmaztam az IQ-fegyvert, hogy időbe tellett, mire az alakításomtól ígézett közönség észbe kapott, mire az arcokon az undorodás jelei kezdtek mutatkozni.

Ekkorra már csaknem lefordultam magamról.

Smilee látszólag nem reagált, csupán válla látszott összemenni, töppedni.

A kis fickó ez idáig azt hitte, tudja, miért utál, miért akarja megölni a fiamat, férjemet, és velük még négyszáz-sok másik embert.

És most alapos okot kapott arra, hogy igazán gyűlölhessen.

Hogy engem, egyes-egyedül engem akarjon megölni.

És felpattant a székről, szörnyeteg dühétől annyira megerősödve, hogy röptében elsodorta a jóságosan bámuló hangyászt, két egyenruhás zsarut, a csillapításomra érkező Ohiót, és fogait csattogtatva a torkomnak ugrott.

– Csinálhattok, amit akartok, azok ott úgyis megdöglének mind!

Sosem találjátok meg a bombámat! – üvöltötte tajtékos szájjal. – Szétszaggatom őket, mint a csipetkét, és te, te, te leszel a tettes!

Lefejtették rólam az őrjöngőt.

Lesimitgattam ruhám gyűrődéseit. Az asztal szélére ereszkedtem, lábamat lógáztam. Skorpiómosollyal néztem a feneketlenül sötét szempárba.

– Mindenki látja ezt az alkatkomikus illetőt? – kérdeztem fagyosan. – Ez Smilee, aki saját hite szerint maga a Mindenható. Ez akarja felrobbantani a táltos Boeingeret?! Hiszen azt sem tudja, mire képes az ostoba bombája. Azt mondta, kábé két óra múlva megy pozdorjává a repülő. Kábé. Mit barkácsolt ez a szerencsétlen? Lehetséges, hogy a bazi apparátus végül talál egy buher bombust, amiről még végülebbről kiderül, hogy valójában elemes fogkefe?

Smilee pillantása a falióra számlapjára rebtent, majd vissza rám. Szája széle megrándult.

Az idő halálosan fontos számára. Ha kifut az időből, nem az történik, amiről álmodozott. Erről kellene eszembe jutnia valami nagyon értelmesnek.

Ötletbetörésre vártam.

Hiába.

A kihangosított vonal jóvoltából a folyosón gyülekező érdeklődők is meghallhatták: az utasokat leszállították a gépről, mindenki kiválasztotta a saját csomagját.

Gazdátlan poggyászt nem találtak.

A holmik és emberek átvizsgálása következik.

Pakk.

Smilee ismét az órára lesett.

Gyötrelmesen gondolkoztam.

Azután a telefonba-szóltam.

– Mennyi időbe telhet, mire mindent és mindenkit átnéznék?

– Két-három óra – jött a válasz.

Smilee szeme olyat rebtent, mint a víz, ha kő hull belé.

– Az utasok biztonságosan távol vannak a géptől? – kérdeztem.

– Hatszáz méternyire.

Újabb kő pottyant a feneketlen kútba.

– Mennyi ideig tarthat, amíg végigmolyolják a repülőt?
– Három osztagunk dolgozik rajta, valóságos regiment. Minimum egy-két óra.

Napsugár csillant a vízfelszínen.

– A bomba a gépen van! – sóhajtottam megkönnyebbülten.

Azután ötpercenként kaptuk a monoton hírt: semmi, semmi.

Smilee lehiggadni látszott. Horpadt kebelére fonta két karját, keresztbevetette lábait, hintázott a székkal.

Engem bámult, pimasz utálattal.

Elnézést kértem a jelenlévőktől, és kivonultam sminkelni.

Azután újabb hívás érkezett a világvégi repülőtérrel.

A szoba megtelt a sajnálkozó férfihanggal.

– A csomagok semmilyen veszélyes anyagot nem tartalmaznak.

Egyik utasnak sincs tudomása arról, hogy bármit lenyelettek volna vele, és ez feleslegessé teszi a vizsgálatot. Hogy őszinte legyek, a felvetés egyenesen megneveltette őket. De most már nagyon dühösek, megjegyzem, joggal. Magukat felültették! Mielőtt még nagyobb hírverést kapna, hogy bolondot csináltak magukból, továbbá számos kártérítési pert megelőzendő, visszaszállítjuk az utasokat a gépre, és útnak indítjuk a járatot. Sajnálom.

Smilee lopva az órára sandított. Tizenöt perc múlva véget ér a két óra.

Széke megállt a két hátsó lábán.

A kútsötét szempár felcsillámlott.

A főrendőr, a főszóvivő és az ügyésznő közrefogott, hogy a fejemet vegyék.

Ohio kivezettette Smileet, azután a vonalba szólt.

– A gép szállít valamilyen postacsomagot?

– Igen. Azokat is átvizsgáltuk. Minden negatív. Még a poggyásztérben utazó állatok ketreceit is megnéztük.

– Milyen állatok?! – kérdeztem, lesodorva magamról az inkvizitorokat.

Smilee pillangót röptet, kutyát sétáltat, szénában hál, poéta lett.

Hol a kutyuskád, mókusfiú?

– Van egy perzsa macskánk, a tulajdonosa a gépen utazik. És egy

kutyaküldeményünk. Az állatot a célországban veszik át.

– Különítsék el, és világítsák át a kutyát! – kiáltottam. – És hamar kerítsenek egy állatorvost! Faxolják el az eb papírjait! Ki adta fel őt, hol, mikor? Bár erre inkább az ügyésznőnek lesz szüksége a bizonyítási eljáráshoz. És köszönöm, hogy segített elszólásra bírni a bombászt.

– Mi van?! – hörrent a zsarupotentát.

– Összebeszéltünk, amíg sminkelni voltam – feleltem.

Royal a várócsarnokban toporog, türelmetlen, feszült. Bámulja az egyenruhások rohangászását.

Mi ez a hülyeség apu, vagyis Rank?

Nem tudom, feleli a kérdezett. Hátán jeges víz csordogál. Rájött. Tudja.

Most már tudja. Azt is, milyen kártékony a gyűlölet.

Talán leszokik arról, hogy ő is érezzen effélét.

Gida lépett a szobába.

– Hogy álltok? Megvan a bomba? Látni akarom!

– Milyen címen? – hörrent a potentát.

– Milyen jogon? – firtatta a jogászasszony.

– Látnia kell! Ha egyáltalán hozzájutunk – mondta Ohio. – Gida nélkül még mindig Smileet keresgelnénk a város szénakazlában.

Az ajtónál posztoló egyenruhásokhoz fordultam.

– Hozzák vissza Smileet!

Alighogy a csodálkozni látszó cingárt leültették, és ő diadalmas pillantással meghajtotta felsőtestét a büntársául fogadott falióra felé, mert abban a pillanatban fogyott el az idő, befutott az újabb hívás.

– Megtaláltuk! A kutya gyomrában három darab jókora kapszulaféleséget mutatott ki a szakvizsgálat. Ügyeletes orvosunk vállalkozott a műtét végrehajtására. Három percen belül ismét jelentkezem.

Scarlett kiemelt egy papírlapot a faxból.

Rápillantott, majd részvételi pillantással végigmért.

– A kutya feladója egy bizonyos Shane Negrin. Ma reggel adta fel az eleven bombát, hogy megölj vele négyszáz embert.

– Adják át a feladóvevény eredetijét az írásszakértőnek! – szólt

Ohio, és az elkedvetlenedett Smileehoz fordult. – Sose kezdj olyannal, akinek boszorkány volt az öreganyja!

Gida és hivatalosan jelen lévő kollégája a bombáért epedezett.

Scarlett és én a kutyát műtő orvos és a páciens életéért fohászkodtunk.

Szorosan közrefogtuk a telefont, bővöltük a pillantásunkkal.

Nem hiába.

– Az operáció lezajlott, a kapszulákat eltávolítottuk.

És azokat szakértőink az e célra szolgáló szerkezetben felrobbantással megsemmisítették. A detonáció tűzereje nem csupán a gép végzetes megrongálására lett volna alkalmas, hanem annak teljes megsemmisítésére elegendő lett volna.

– Mit alkottál, te csótány?! – fortyant fel Ohio.

– És a kutya? – kérdezte Scarlett.

– Jelenleg alszik. Már intézkedtünk az elszállításáról. Befogadja őt egy állatmenhely.

– Én fogadom be! – jelentette ki Scarlett. – Arról intézkedjen!

– Ne kutyázzanak itt, amikor arra még nem kaptam magyarázatot, hogy mi a bűdös francnak robbantották fel a bombát, mielőtt megvizsgálhattuk volna!? – üvöltötte a tűzszerész szakférfiú.

– A robbanóanyagot tartalmazó, alighanem házilag, ismeretlen eljárással készített kapszulák a gyomorsavak hatására veszélyesen oldódni kezdtek. Feltehető, hogy ezután a nedvek a gyújtószerkezetet aktivizálták volna. Szakértőink – akik egyébként az óramutatók járását is régebben ismerik – attól tartottak, hogy a robbanás elkerülhetetlen, ezért nem vállalkoztak a további vizsgálódásra.

– Senki sem sérült meg? – kérdezte a Főszóvivő.

Hangja kissé csalódottnak hatott. Mintha az általa továbbítandó hír ettől veszítene értékéből.

– De. Kábé ötszáz lélek. Egyelőre – morogtam fanyarul.

Smilee ült a széken, és sátánian vigyorgott.

– Éppen új ötletet fogan? – firtattam undorral.

A szoba hirtelen kiürült.

A potentát és a Főszóvivő nyilatkozni vonult.

Margery pihegve vitte a híreket a főnökének. Scarlett arcon

csókolt, majd *normális vagyok?! felkiáltással* elvágtatott.

Az ügyész a kihallgatóhelyiségbe vezettette Smileet.

Gida és felkent kollégája a büfébe sietett, hogy megfejsék a bomba sírba vitt titkát.

A zsarutársak elfogódottan gratuláltak, egyikük megjegyezte, hogy a fiunk mátol évenként két születésnapot ünnepelhet, és nem bántott ez a közhely.

A hangyász – a markomba nyomva – hátrahagyta névjegyét, és felszívódott.

Ohio megölelt.

Kisírtam magam a vállán.

Azután letörölgettük egymás könnyeit.

Nemsokára újabb hívást kaptunk, ez már arról szólt, hogy a Boeing visszakapaszkodott a levegőbe, és kilencszázötven kilométeres elánnal suhan Thaiföld felé.

– Menjünk haza! – indítványoztam.

Ittunk, örömköztünk.

Ittunk, mert pocsékul kiborultunk a történetektől.

Ami engem illet, még külön is ittam, azért, mert az a gép még mindig a levegőben kószált, a fiammal.

Ohio egyre-másra sodorta a spanglikat a zsebében, és miután feltörte a második portói boros flaska kupakját is, tekintete érdekesülni kezdett biztosra sejtettem, hogy az enyém is.

Mit sminkeljem?!

Illuminálódtunk.

Tudtuk, hogy az átélt idegsokktól jóvátehetetlenül megzavarodhatunk, mint a vietnami veteránok zöme a haza harcos szolgálata során.

Ohio, mint férfi, kezdeményezte, hogy fecsegjük ki magunkból a feszültséget, mielőtt az alattomban szétrágna minket, mételyként. És ugyané minőségben hozzá is látott, elárulván, nem szeretne engem még egyszer olyan förtelmes szerepben látni, aminővel kiprovokáltam Smileeből, hogy elszólja: valahol másutt kell kerestetnünk a bombát, nem az emberekben. Mindazonáltal megdicsért a sikeres csípésekért. Alávaló vagy, szívem, mondván.

Én, nőként, Nanneyt rángattam elő a feszültségkísítéshez. Fénykori nevére tévesen emlékezvén Vaginiaként aposztrofáltam őt. Elméláztam az örömanó kinézetén, a fizikailag is retardált bombászhoz fűződő szenvedélyén, majd azon, hogy előbb lelkileg kell megöregedni ahhoz, hogy szervileg is elvénüljön az ember, és ennek semmi köze az életkorhoz, és Nanneyval is ez történt, csak ő még mindig nem vette észre. Fantasztikus erő az öncsalás, zárta le kedvesem a Nanney nevű nőparódiáról folytatott diskurzust.

Azután szóba hoztam, milyen furcsa, hogy az ember akkor érzi legintenzívebben a másik iránti szeretetét, amikor az veszélybe kerül. Hétköznapon miért nem lehet biztosan tudni, hogy belehalnánk az elvesztésébe?!

Sejteni is elég lenne, felelte Ohio, kortyolt a poharából, majd megkérdezte, voltaképpen kire gondoltam, név szerint. Ezzel elárulta, hogy megfordult a fejében: a féltéstől visszاسzerettem Rankbe.

Közelebb ültem hozzá, közelebb is lehetett volna, de akkor annak már aligha beszélgetés a neve, és meséltem neki arról a nőről, akit én sem ismertem, míg Rank felesége volt, majd a magasba néztem, és mert tartoztam ennyivel, felszóltam: Komolyan szép volt, Rank. Amíg vak voltam önmagámra.

Beesteledett, majd beéjjeledett, és már kezdtem azt hinni, soha többé nem gyógyulunk ki a Smilee által ránk mért csapásból, amikor megszólalt a telefon, és egyenesen Royal zümmögte a fülembe a világ túlvégéről, hogy megérkeztek a szállodájukba, és oltári szuper volt a repülőút, és képzeljem, bombariadó is volt, tisztára, mint egyszer a suliban, csak akkor a Lapát csinálta, mert nem akart röpdogát írni töriből, de nem fogja megrendezni még egyszer, mert utána a faterja zezugosra rugdosta a potrohát. Ja, és szegény Rank szörnyen mellre szívtá a kényszerleszállást, utána titkon a könnyeit potyogtatta, ám ő, Royal úgy tett, mintha nem venné észre, különben is, a férfinak is nyugodtan szabad sírni, nem azon múlik a dicsősége, ugye!? Ezzel elköszönt, mondván, hogy Rank már alszik, és egy pici pillanatra kérte az apját, tőle pedig fénysebességű puszikat, azután ő is postázott néhányat, és amíg a légi csókküldemények jöttek-

mentek, a fürdőszobába lopakodtam, örömpityeregni, zuhanyozni.

Megkönnyültem, és nem akartam többé Smileeról beszélni.

Azután Ohioért indultam a nappaliba, kedvesem éppen tivornyánk nyomait etette fel a tette kész mosogatógéppel, a hátához simultam, ujjaim az inge alatt simogattak, ő megfeszítette hasizmait az alig egycentis, feszes bőr alatt, majd lefogta csiklandó kezemet, és megfordult. Szerethetnének-e egymást? – kérdeztem. Fogod érezni az édességét, ígérte, és megcsókolt, portói borízűen, részegítőn, és kigomboltam ingét, ledobtam válláról – és csöngettek.

Gida tódult a házba, úgy tetszett, mióta nem láttuk, ő is károsítgatta a máját, így hát mindjárt ki is neveztük az elmúlt napot a Májkárosodottak Világnapjának, azután Ohio rákérdezett a hirtelen jövetel céljára, más szavakkal, nyersebben.

– Mi van, házigizda? – hökkent meg a vendég. – Durváskodunk?

Férfiasabb felem bepattintotta a mosogatógép startgombját, a vízzubogtatással is emlékeztetni óhajtván a jövevényt a látogatás alkalmatlan időpontjára.

De erről Gida másra emlékezett.

– Nem a kocsonyámért jöttem, ha egyáltalán rémlik még, hogy ezt kértem gázsiként a fülesért. Azért vagyok itt, mert nem tetszett nekem Smilee vigyora – mondta.

Felkapta az asztalon árulkodó flaskát, és kiszűröcsölte belőle az italmaradványokat.

– Megengeditek, hogy körülnézzek? – érdeklődött néhány maligánnal később.

– Szakmailag? – csodálkoztam.

– Aha. Nem vettetek észre semmi olyasmit, ami arra utalt volna, hogy idegen járt a házban a távolléteitekben?

– Nem – vontam a vállamat. A kanapé előtt hortyogó Herkulesre néztem. – Hát te?

Az eb fel sem rezzent.

Ohio-ra pillantottam.

Kebelbélím elgondolkodó arckifejezéssel állt a pultnál, és szemlátomást viharosan detoxikálódott. Midőn teljesen feltisztult a tekintete, megsmirglizte a torkát, és így szólt:

– A távollétünkben Smileeval voltunk. Ebből következik, hogy az a csótány nem járhatott itt, ha netán erre céloztál.

– Amikor ti a repülőtér felé siettetek a gyerekekkel, ő már dögvészes csomagját elhelyezve, a visszaúton járt. És ha egyenesen ide hozatta magát a taxival?

– Majd megkérdezzük Dolphiet, ő mindent megfigyel – mondtam.

– És utólag szól is – dünnyögte Ohio.

– Na jó, akkor én most házkutatást tartok. Ha nem bírjátok idegekkel a felforgatottság látványát, menjetek szállodába ma éjjelre.

– Attól tartok, nem bírnám jól – sóhajtottam.

– Néhány saroknyira láttam egy garniszállót – sugalmazta Gida.

– Garniba nem megyek! – tiltakoztam. – Hogy aztán óránként ki-meg bejelentkezgessek a szobából!?

Muszáj kialudnom magam, többet ittam a tízéves átlagomnál.

– Smilee megoldása foglalkoztat. A gyomorsavtól feloldódó kapszula. Van kutyátok!

– Egészben, reggel óta. Herkules nem nyelte le a cumiját. Biztos, hogy a saját, e célra beszerzett kutyáját is hosszasan szoktatta ahhoz, hogy rágatlanul nyelje le a falatot, ha kedves neki a saját és a gazdája élete.

– Muszáj hozzá gyomorsav? – merengett Ohio csontjózanul. – És ha vízben is oldódik?

– Hol a fürdőszoba? – tájékozódott Gida.

– Várj, várj – töprengett Ohio. – Lehet, hogy víz is elég a kapszulának ahhoz, hogy hozzáférhetővé tegye gonosz töltelékét. De még jobb a meleg víz!

– Az imént zuhanyoztam – nyehegtem.

Gida végignézett rajtam, egészben látott, ejtette a tusolót.

– Hol a vécé?

– Meleg víz – hangsúlyozta Ohio.

– Mosógép? – találgattam.

– Nem jó, esetleges. És ha piszkosan jártok?

– Na, azért... – kezdtem háziasszonyos felháborodottsággal.

Ohio felhördült, és megfordult. A mögötte tevékenykedő mosogatógépre meredt. A gyanúsított éppen vizet melegített, tette a

dolgát, miként minden este.

– Állj! – üvöltötte Gida izgatottan. – Menjetek ki a házból!
Nem gondolhatta komolyan.

Mire a valahai tűzszerész a háztartási alkalmazott ajtajának feltépésével véget vetett az elektromos zümmögésnek, én is kijózanodtam.

Azután a kutatgató pasasok háta mögé lopakodtam, és a gép munkabelsejébe bámultam.

Az edények közt kotorászó Gida éppen ekkor emelte fel kedvenc narancsleves bögrémet a rácsról.

A szilke alatt megpillantottunk egy rút, kövér lárvát, melyet a féregvilágból biztosan kitagadtak volna.

A robbanóanyagot rejtő tejszínű gumi, bőr vagy hártya olybá festett, mintha egy különösen rosszindulatú titán óvszere volna.

– Megvagy, édesem – suttogta Gida. – Mégiscsak az enyém lesz!

– Máris átnedvesedett – rebegte Ohio. – Ne itt tedd a magadévát!

– Ennek még van ideje feloldódni – legyintett a bummlógus.

– Mert a levélbomba se levélbomba volt, nemde?! – szóltam öv alattit.

Sértett pillantást kaptam válaszul. Lesütöttem a szememet.

– Különbözik, kicsit megmentetted az életünket.

– Még nincs igazán megmentve – mutatott rá Ohio.

Két és fél órával később a hivatalos bombátlanító osztag elvonult a ház elől, lárvástól, Gidástól.

A hajlék tüzetes átvizsgálása tartott ennyi ideig.

Ugyanis már mindannyian egy még újabb Smilee-trükkre számítottunk.

Azután összefonódva megálltunk a nappali közepén az ablaküvegen túl a tallér telihold függött maszatos fényű udvara közepén, egy óriásira idősödött, lombtalan nyárfá vastag ágainak hátterében, s oly fenségesnek látszott az a bármely évszakban gyönyörű fa, hogy elhitette velem: övé a Hold.

Az ablakhoz hívtam Ohiót, kérdeztem, megvan-e még a fülemüle.

Májusonta mindig eljön, mondta.

A szembeni ház kapuján ekkor bukkant elő egy ismerős férfi, és lopakodón hazafelé kanyarodott, a szomszédos hajlékhoz. A holdfény végigcsorgott alakján, papucsig érő csíkos frottírköntösén, a karján tartott törülközőn, mind a negyvenkét évén, és én homlokráncolva végigturkáltam agyam poros rekeszeit, azt kutatván, minek is kellene erről eszembe jutnia.

Végre bekattant.

És elszörnyesztett.

Lehet, hogy Dophie leszbikus?